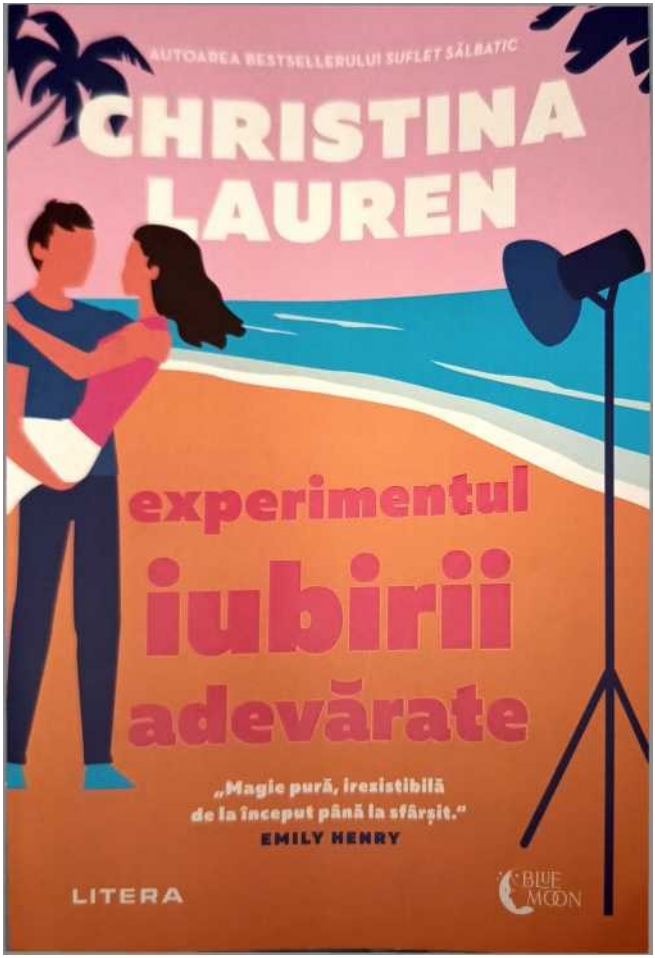
AUTOAREA BESTSELLERULUI SUFLET SĂLBATIC
CHRISTINA LAUREN
experimentul iubirii adevărate
„Magie pură, irezistibilă de la început până la sfârșit."
EMILY HENRY
LITERA
BLUE MOON

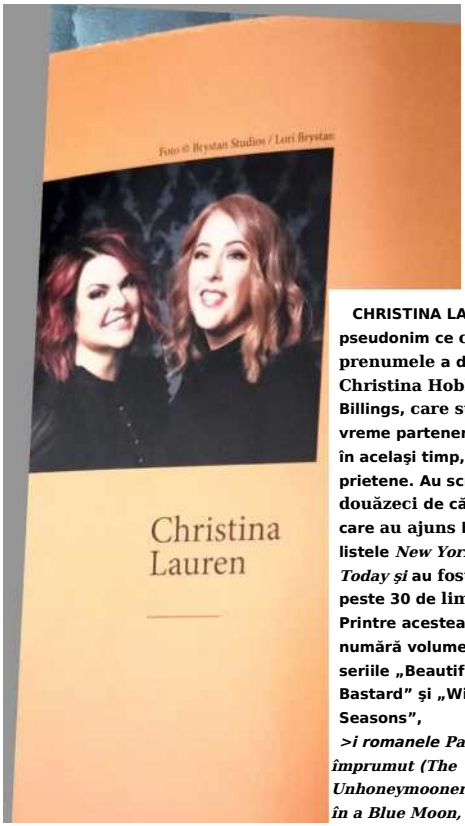

CHRISTINA LAUREN este un pseudonim ce combină prenumele a două autoare, Christina Hobbs şi Lauren Billings, care sunt de multă vreme partenere de scris şi, în acelaşi timp, foarte bune prietene. Au scris peste douăzeci de cărţi de succes, care au ajuns bestsellere pe listele *New York I imes* şi *USA Today şi* au fost traduse în peste 30 de limbi. Printre acestea se numără volumele din seriile „Beautiful Bastard" şi „Wild Seasons",

>i romanele Paradis de împrumut (The Unhoneymooners), Twice în a Blue Moon, The Honey-Don't List, În a Holidaze, The Soulmate Equation, Suflet sălbatic (Something Wilder) şi Experimentul iubirii adevărate (The True Ixtve Experiment).

\jVtODN
CHRISTINA LAUREN
Experimentul iubirii adevărate

Traducere din limba engleză şi note SIMONA SĂSĂRMAN

EDITURA LITERA
București

The Yue Love Experiment Christina Lauren Copyright © 2021 Christina Lauren Toate drepturile rezervate

Experimentul iubirii adevărate *Christina Lauren*

Copyright © 2023 Grup Media Litera pentru ediția În limba română Toate drepturile rezervate

Editura Litera tel: 037482 6635; 02131963 90; 0314251619 e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Editor: Vidraşcu *şi* fiii Redactor: Monica Nedelcu Corector: Dorina Lipan Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAUREN, CHRISTINA

Experimentul iubirii adevărate / Christina Lauren; trad, din lb. engleză şi note: Simona Săsărman.

- Bucureşti: Litera, 2023

ISBN 978-630-319-326-7

I. Săsărman, Simona (trad.; note)
821.111

Aceasta e,fără discuție, o scrisoare de dragoste adresată femeilor.
Va exista romantism în paginile de față.

Pentru Jennifer Yuen, Patty Lai, Eileen Ho, Kayla Lee şi Sandria Wong. Aici există câte o părticică din fiecare dintre voi. Vă suntem nespus de recunoscătoare că ne-aţi împărtăşit poveştile voastre şi sperăm că sunteţi mândre de această carte.

PROLOG

FIZZY

- Sunt prima născută din trei fraţi, dar adeseori spun în glumă că sunt ca prima clătită, zic eu, iar mulţimea care mă ascultă e străbătută de un hohot discret de râs, ce mă face să zâmbesc. Ştiţi la ce mă refer? Puţin mototolită, uşor necoaptă şi, totuşi, bună la gust!

Râsul se amplifică, dar e punctat pe ici, pe colo de fluierături obscene. Dându-mi seama de ceea ce se întâmplă, izbucnesc în râs.

-Vedeţi, şi nici măcar n-am intenţionat să fac o observaţie picantă! Poftim, chiar şi atunci când încerc să mă port cu profesionalism, tot o dau în bară, adaug, uitându-mă peste umăr la doamna doctor Nguyen, rectorul Colegiului UC San Diego Revelle, fosta mea profesoară de scriere creativă. Presupun că asta se întâmplă dacă inviţi un scriitor de romane de dragoste să vorbească în deschiderea ceremoniei de absolvire!

Lângă dr. Nguyen e o altă persoană care încearcă să-şi înăbuşe un zâmbet. Dr. River Peña, un prieten apropiat, fenomen sexy şi vampir neconfirmat, e şi el invitat special azi; probabil că primeşte încă o diplomă pentru faptul că e un geniu sexy. Face parte din peisaj: guler apretat, pantaloni de costum impecabil

călcaţi, ce se întrezăresc de sub tivul robei de doctor, pantofi lucioşi, plus un aer de austeritate pe care n-am fost niciodată capabilă să-l am. Chiar în clipa asta observ în ochii lui, mărginiţi de gene dese, amuzamentul unei persoane care mă cunoaşte şi care ştie la ce mă refer.

Atunci când am primit invitaţia de a vorbi la ceremonia de acum, River a trântit imediat o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă, între noi, şi a spus:

- Chestia asta o s-o ia complet razna. Zi că nu-i aşa!

Sunt sigură că el şi cea mai bună prietenă a mea, Jess – soţia lui –, se aşteptau să urc pe scenă şi să recit *Monologurile vaginului* în faţa adunării de universitari, sau să scot o banană pe care să rulez un prezervativ, în timp ce le aminteam tuturor că sexul protejat e încă important în era asta contemporană cu Harry Styles, dar vă jur că, dacă situaţia o cere, pot să joc rolul literatului conservator.

Am crezut c-o să trec cel puţin de prima frază din discurs fără să fac un comentariu cu dublu înţeles, care nici măcar n-a fost intenţionat.

Mă întorc spre masa de absolvenţi înveşmântaţi în albastru, negru şi galben, care se întinde până în depărtare, pe peluza RIMAC[1], şi simt un val de anticipare indirectă în privinţa tuturor acestor tineri care-şi iau zborul. Îi aşteaptă atât de multe oportunităţi! Atât de mult stres datorat împrumuturilor din perioada studenţiei! Dar şi atât de mult sex grozav.

- Sora mea mai mică e neurochirurg, spun eu acum. Fratele meu? Da, el e partenerul cel mai tânăr din toată istoria firmei lui. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, care stă chiar în spatele meu, e un genetician faimos în toată lumea! adaug, iar acel star al biotehnologiei primeşte o rundă de aplauze sincere şi, după ce acestea se potolesc, dau lovitura de graţie: Dar ştiţi

[1] RIMAC (Recreational Intramural) and Athletic Complex – Complex sportiv al Universităţii California San Diego

ce? în ciuda tuturor realizărilor lor* nici unul dintre ei n-a scris **o carte** numită *Pasiunea camuflată*, aşa că-mi imaginez că ştim cu toţii care dintre noi are cu adevărat o poveste de succes.

Primesc noi ovaţii, zâmbesc, iar apoi continui:

-Deci, fiţi atenţi! E o mare chestie să ţii un asemenea discurs. Majoritatea celor care ar primi invitaţia de a le ura drum bun în viaţă unor superstaruri, aşa cum sunteţi voi, ar enumera **modalităţi** concrete prin care vă puteţi găsi locul într-o soci**etate** aflată în permanentă schimbare, sau v-ar încuraja să vă amplificaţi impactul reducându-vă amprenta de carbon. V-ar spune să vă duceţi să schimbaţi lumea şi desigur că trebuie s*a faceţi* asta. Susţin astfel de ambiţii. Cetăţean global: bun. Ecoterorist: rău. Dar dr. Nguyen n-a invitat aici un climatolog care să vă inspire, sau un politician carismatic, acceptabil de neutru. M-a invitat pe mine, Felicity Chen, autoare de cărţi pline de iubire, responsabilitate şi pozitivitate sexuală şi, sincer să fiu, singurul sfat profesional pe care sunt calificată să vi-l dau, dacă vreţi să fiţi corecţi politic din punct de vedere ecologic, e să vă sprijiniţi biblioteca locală, spun eu, stârnind un nou val de râsete înfundate. De fapt, singurul lucru de care îmi pasă – lucrul care contează cel mai mult pe lume pentru mine – e ca atunci când fiecare dintre voi ajunge la capătul călătoriei ăsteia nebuneşti care e viaţa să se poată uita în urmă şi să spună cu sinceritate că a fost fericit.

E o zi perfectă: senină şi luminoasă. Eucalipţii se unduiesc la marginea câmpului şi dacă tragi aer în piept la momentul potrivit, în timpul adierii perfecte a brizei călduţe de San Diego, poţi să simţi oceanul care e la mai puţin de doi kilometri distanţă. în ciuda acestui fapt, îmi simt stomacul puţin răscolit la gândul următoarei porţiuni a discursului meu. Mi-am petrecut cea mai mare parte din vârsta adultă luând apărarea meseriei mele şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să am un aer defensiv. Stau aici îmbrăcată în robă, cu toca pe cap, ţinând un discurs pe care l-am scris la computer şi l-am printat, ca să nu

> încep să improvizez, ca să nu deraiez de la scopul meu făcând glume cu penisuri, exact aşa cum se aşteaptă River să se întâmple. Vreau ca tinerii aflaţi de faţă să *fie* convinşi de sinceritatea cuvintelor mele.

- Vă sfătuiesc să vă trăiţi viaţa ca şi cum ar fi un *roman* de dragoste, spun, ridicând mâna în momentul în care absolvenţii cei zâmbitori încep să chicotească, dar nu-i învinovăţesc pentru faptul că-şi imaginează că e doar o gluma, că fac pe mironosiţa. Fiţi atenţi! exclam, făcând o pauză pentru efect şi aşteptând ca râsetele celor din public să se stingă şi să le stârnesc curiozitatea. iubirea nu e numai un roman licenţios, *ieftin*. *Poate fi* şi nu e nimic de condamnat în asta, însă, la urma urmei, iubirea nu e despre fantezia de a fi bogat sau frumos şi nici măcar despre aceea de a fi legat de un pat! declar, stârnind din nou un val de râsete, dar cel puţin le-am *captat atenţia. E despre a* pune poveştile despre bucurie deasupra celor despre suferinţă. E despre a *fi* personajul principal într-o poveste de viaţă foarte interesantă – sau chiar într-una foarte banală – pe care o poţi controla în *totalitate.* E, dragi prieteni, fantezia *importanţei.*

Fac o nouă pauză, exact aşa cum m-am pregătit, pentru că toţi *aceşti copilaşi au fost* crescuţi sub sceptrul sumbru *al patriarhatului şi* consider că e misiunea mea pe pământ să-l zdrobesc, *folosind* proverbialul ciocan. Adevărul afirmaţiei conform căreia toţi meritäm să fim importanţi are nevoie de timp ca să fie cuprins cu mintea.

Dar pauza se prelungeşte mai mult decât am anticipat.

Pentru *că* nu m-am aşteptat ca propria teorie să mă lovească precum un fulger în coşul pieptului. Mi-am trăit întreaga viaţă de adult ca şi cum ar fi fost un roman de dragoste. Am îmbrăţişat aventura şi ambiţia. Am fost deschisă în faţa iubirii. îmi place sexul le susţin pe femeile din viaţa mea, meditez în mod activ la modalităţi în care pot să transform lumea din jurul meu

într-un loc mai bun. Sunt înconjurată de familie şi de prieteni apropiaţi. Dar propria importanţă îmi e precum prietena cea mai bună din planul al doilea, fiica devotată, aventura de-o noapte pe care n-o s-o uit niciodată. Adevăratul miez al po**veştii** mele – intriga, inclusiv dragostea şi fericirea – e un mare gol care se cască înlăuntrul meu. Sunt sătulă de şirul lung de prime întâlniri pe care le-am avut şi mă simt dintr-odată atât **de** ostenită, încât aş putea să mă întind pe jos chiar aici, lângă podium. Mă izbeşte valul iritant al revelaţiei că mi-am pierdut bucuria de a trăi.

Mă uit la mulţimea de feţe care mă privesc, la ochii lor mari şi la privirile lor atente. Vreau să recunosc partea cea mai neplăcută pentru mine: n-am depăşit niciodată primul act al propriei poveşti. N-am simţit niciodată în mod consecvent că sunt importantă. Cum pot să-i sfătuiesc pe aceşti proaspeţi adulţi în devenire să se aventureze în lume cu optimism, cu certitudinea că totul o să fie bine? Lumea pare hotărâtă să ne dărâme şi nu-mi aduc aminte de ultima dată când am fost cu adevărat fericită. Tot ceea ce spun acum – fiecare cuvinţel plin de speranţă al acestui discurs – pare o minciună.

Reuşesc cumva să-mi pun masca strălucitoare marca Fizzy şi le spun acestor copii că cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru viitorul lor e să-şi aleagă o comunitate potrivită. Le spun că, dacă îşi abordează viitorul cu optimismul prietenului tuturor, Ted Lasso, viaţa lor o să se îndrepte în direcţia cea bună. Le spun că, dacă îşi fac partea lor de muncă, dacă acceptă că o să existe unghiuri moarte, suişuri şi coborâşuri, dacă-şi permit să fie vulnerabili şi iubiţi şi să fie sinceri cu oamenii care înseamnă ceva pentru ei, vieţile lor chiar o să se aranjeze.

Iar atunci când cobor de pe podium şi-mi reiau locul de lângă River, el îmi îndeasă ceva în căuşul palmei, zicând:

- I-ai făcut praf!

Mă uit lung la bancnota de douăzeci de dolari nouă-nouţă, iar apoi, discret, i-o dau înapoi. Afişez un zâmbet larg, conştientă de faptul că suntem înconjuraţi de un public alcătuit din aproximativ o mie de oameni. Şi, în cele din urmă, întreb:

- Dar dacă discursul meu a fost în întregime o minciună?

FIZZY

Aproximativ un an mai târziu

- Dacă nu eşti adâncită într-o fantezie despre barmanul cel sexy, n-ai nici o scuză acceptabilă ca să nu reacţionezi la ceea ce tocmai ţi-am spus!

Pe deasupra mesei, clipesc apăsat către prietena mea cea mai bună, Jess, şi-mi dau seama că, practic, m-am hipnotizat singură, învârtindu-mi măslina de colo-colo în paharul de martini.

- La naiba, îmi pare rău! Nu eram atentă. Mai spune-mi încă o dată!

Jess îşi ridică paharul de vin, înţepată.

- Nu. Acum trebuie să ghiceşti!

- Să ghicesc ce planuri ţi-ai făcut pentru excursia în Costa Rica?

Ea dă din cap în semn că da, iar apoi ia o gură de vin.

îi arunc o privire pătrunzătoare. Ea şi soţul ei, mai sus menţionatul River Pena, par să fie conectaţi în permanenţă prin intermediul unei raze laser sexy şi vibrante.

-Sex pe fiecare suprafaţă plană a camerei de hotel! încerc eu să ghicesc.

- Asta e de la sine înţeles.

- Să vă întreceţi la alergare cu nişte pisici sălbatice?

Mâna lui Jess încremeneşte cu paharul în aer, înainte de a-i fi atins buzele.

- Interesant scenariu, dar răspunsul e „nu".

-Picnic într-o casă cocoţată într-un copac?

Pe faţa lui Jess apare imediat o grimasă de repulsie.

- Un prânz luat în compania unor păianjeni?

Respins.

- Surf pe carapacea unor ţestoase?

- Profund lipsit de etică!

Mă strâmb la ea, cuprinsă de vinovăţie. Mi-a secat chiar şi celebra fântână de zeflemea Fizzy-Jess.

- Mă dau bătută. N-am nici o idee.

Mă studiază o vreme, după care spune:

- Leneşi[1]. Ne ducem la o rezervaţie de leneşi.

Scot un icnet care vădeşte invidie şi adun ceva energie adevărată ca să mă extaziez în legătură cu minunăţiile din viitoarea

1 Familie de mamifere din America de **Sud,** cu corp robust, cu membre prevăzute cu gheare puternice şi arcuite, care se mişcă încet şi stau zile întregi agâtate pe aceeaşi creangă

ei excursie, dar Jess se întinde peste masă şi-şi pune mâna pe a mea, liniştindu-mă.

- Fizzy!

Mă uit la paharul pe jumătate gol de martini, ca să evit privirea ei maternă, îngrijorată. Faţa de Mamă a lui Jess are darul să mă facă să-mi doresc instantaneu să scriu un bileţel prin care să-mi cer iertare, indiferent care ar fi activitatea în timpul căreia am fost surprinsă.

- Jessica..., bâigui eu drept răspuns.
- Ce se întâmplă acum?
- Ce vrei să spui? întreb, ştiind exact ce vrea să spună.
- Toată starea ta din momentul de faţă, mă lămureşte ea, ri- dicându-şi paharul de vin cu mâna liberă. Am comandat vin din podgoria Choda, iar tu n-ai făcut nici o glumă despre strugurii scunzi şi îndesaţi!

Mă strâmb. Nici măcar n-am observat.

-Recunosc, a fost o oportunitate irosită.

_ Barmanul se holbează la tine de când am ajuns, iar tu nu i_ai pasat informaţiile tale de contact.

Ridic din umeri.

-Are sprâncene tunse cu model!

În timp ce vorbele zboară de pe buzele mele, privirile şocate ni se întâlnesc. Vocea lui Jess e o şoaptă dramatică.

-Chiar eşti...?

- **Mofturoasă? îi termin eu propoziţia, icnind.**

Zâmbetul îi îndulceşte îngrijorarea ce-i persistă în priviri.

- Iat-o, doamnelor şi domnilor!

Dă drumul mâinii mele după ce îmi mai strânge o dată degetele, apoi se sprijină de spătarul scaunului.

- Ai avut o zi grea?
- Am avut multe lucruri la care a trebuit să mă gândesc, recunosc eu. Sau să mă gândesc prea mult.
- Să înţeleg că ai fost la Kim?

Kim e psihoterapeuta mea din ultimele zece luni şi femeia care o să mă ajute, sper, să descifrez secretul scrisului, al întâlnirilor romantice şi al performanţei de a mă simţi din nou eu însămi. Kim, cea care îmi ascultă toate jelaniile prin care îmi exprim angoasele despre iubire, relaţii şi inspiraţie, fiindcă în mod sigur, fără glumă, nu vreau să-mi torn întregul ocean de stres în braţele lui Jess (ea şi River sunt relativ proaspăt căsătoriţi), sau în braţele surorii mele, Alice (e însărcinată şi

deja s-a săturat de soţul ei obstetrician, hiperprotector), sau în braţele mamei mele (care e prea preocupată, oricum, de starea relaţiilor mele; nu vreau s-o trimit şi pe ea la psihoterapie).

În trecut, ori de câte ori am simţit nemulţumire, aşa cum simt şi acum, am ştiut că, în timp, avea să-mi treacă. Viaţa are suişuri şi coborâşuri; fericirea nu e un dat, nu e ceva constant.

Dar sentimentul pe care **-l** am durează de aproape un an. E un cinism care pare incrustat pentru totdeauna în concepţia mea despre viaţă. Obişnuiam să-mi petrec timpul scriind poveşti de dragoste şi întreţinând optimismul nemărginit conform căruia propria mea poveste de iubire avea să debuteze pe următoarea pagină. Dar ce mă fac dacă acest optimism m-a părăsit pentru totdeauna? Dacă am rămas fără pagini?

- Am fost la Kim, spun eu. Şi mi-a dat o temă.

Scot un carneţel Moleskine din geantă şi îl flutur fără pic de entuziasm. Ani de zile, carneţelele astea colorate au fost tovarăşii mei permanenţi. Aveam unul cu mine peste tot pe unde mă duceam. Scriam în el intrigi pentru cărţi, frânturi de conversaţii amuzante, imagini care îmi apăreau întâmplător în minte. Le numeam „carneţelele mele pentru idei" şi le foloseam ca să mâzgălesc în ele de douăzeci, treizeci, patruzeci de ori pe zi. Acele schiţe erau fântâna mea de idei. Câteva luni după ce mintea mea destinată romanelor de dragoste s-a blocat în mod dramatic în faţa a o mie de absolvenţi de colegiu, am continuat să ţin la mine un carneţel, în speranţa că aveam să fiu lovită de inspiraţie. Dar, până la urmă, imaginea carneţelului din poşetă a început să mă streseze, aşa că l-am lăsat să adune praf pe biroul meu de acasă, laolaltă cu laptopul şi cu computerul de birou.

- Kim mi-a spus că trebuie să încep să ţin din nou la mine un carneţel, îi spun eu lui Jess. Că sunt pregătită pentru uşoara presiune mentală a prezenţei unui carneţel în poşetă şi că m-ar ajuta şi să scriu o singură propoziţie sau să mâzgălesc ceva în el.

Jess îşi oferă o clipă ca să cuprindă informaţia cu mintea. Afirmaţia mea cum că asta „m-ar ajuta şi să scriu o singură propoziţie" pluteşte între noi.

- Am ştiut că eşti în criză, spune ea, dar nu mi-am dat seama cât de grav e.

- Ei bine, nu se întâmplă dintr-odată. Am scris o vreme, dar nu erau chestii foarte bune. Apoi am început să mă îngrijorez la gândul că, de fapt, erau chiar proaste, iar asta m-a făcut să cred
că mi-am pierdut talentul* Şi apoi faptul că am crezut că mi-am pierdut talentul m-a făcut să cred că asta s-a întâmplat fiindcă am mai crezut în iubire.

Incruntătura lui Jess se adânceşte, iar eu continui:

- **Nu** e ca şi cum m-aş fi trezit într-o bună zi gândind: „Uau, **iubirea e** o minciună!", mă confesez, împungând măslina din **paharul** de martini şi îndreptând scobitoarea spre prietena mea. **Tu eşti** dovada clară că nu e aşa! Dar care e momentul în care **trebuie** să recunosc faptul că se poate ca viaţa mea romantică să **nu** fie ceea ce am crezut?

-Fizz...

- Cred că se poate să fi ieşit din liga mare.

- Poftim? Asta e..murmură ea, clipind, cu vorbele îngheţate **pe** vârful limbii, ei bine, asta e chiar o metaforă reuşită.

-E clasica dilemă ou-găină. Oare blocajul scriitorului a făcut **să nu** mi se mai scoale organul romantismului, sau faptul că nu **mi se** mai scoală organul romantismului m-a făcut să sufăr de **blocajul** scriitorului?

- în situaţia asta, există multe chestii care pot să se scoale!

- Măcar de-ar fi! Şi odată ce eşti singur atât de mult timp, nici măcar nu mai eşti sigur că ştii cum să te porţi într-o relaţie.

-Nu e ca şi cum ţi-ai fi dorit vreodată să fii într-o relaţie, îmi aminteşte ea. Nici n-o mai recunosc pe Felicity Chen dacă nu mai vorbeşte despre relaţiile stabile ca şi cum ar fi un sport extrem!

îmi îndrept din nou scobitoarea spre ea, plină de energie.

- Exact! Asta e o altă frică a mea! Dacă am epuizat resursele **locale?**

-Resursele... locale?!

- Spun în glumă că m-am văzut cu toţi burlacii din regiunea San Diego – şi, accidental, şi câţiva dintre cei însuraţi – dar, de fapt, nu cred că sunt atât de departe de adevăr.

Jess pufneşte, cu buzele lipite de lichidul auriu din pahar.

- Fii serioasă!

-Îţi aduci aminte de Leon? De tipul pe care l-am cunoscut atunci când a vărsat un bol uriaş de salată grecească pe pantoful meu, în parcarea de la Whole Foods?

Luând o gură de vin, Jess dă din cap în semn că-şi aminteşte,

- Tipul din Santa Fe?
- Şi-ţi aduci aminte de Nathan, pe care l-am cunoscut la o întâlnire pe nevăzute?

Jess mijeşte ochii.

- Cred că-mi aduc aminte numele.
- Sunt fraţi. *Gemeni.* S-au mutat aici ca să fie mai aproape de familie. M-am văzut cu ei la distanţă de două săptămâni, povestesc eu, iar Jess îşi duce mâna la gură, înăbuşindu-şi un hohot de râs. Atunci când Nathan a intrat în restaurant şi s-a apropiat de masă, am spus: „O, Doamne, ce faci aici?!"

Jess izbucneşte în râs.

- Totuşi, sunt sigură că el şi Leon fac asta tot timpul!
- Bineînţeles, dar apoi am ieşit luna trecută cu un tip pe nume Hector, spun eu, şi fac o pauză ca să subliniez importanţa următoarei confesiuni. El e vărul pentru care s-au mutat gemenii aici!

Spre meritul *ei,* râsul lui *Jess e* mai mult un geamăt. Mizeriile astea erau amuzante pe vremuri. Ne făceau să murim de râs, iar întâlnirile de felul ăsta erau foarte distractive. Aventurile lui Fizzy reprezentau o sursă *nesfârşită de* inspiraţie – chiar şi atunci când o întâlnire era catastrofală, tot puteam s-o transform în material pentru comedie, sau numai într-o frântură de idee pentru un dialog. Dar în punctul în care am ajuns, am şase cărţi pe care le-am început şi care abia dacă au trecut de momentul primei întâlniri, iar apoi... nimic. Acum în calea declaraţiei „Te iubesc!" e un obstacol, un panou în creierul meu, pe care scrie ACCESUL *INTERZIS. încep* să înţeleg motivul. Fiindcă de fiecare dată când văd faţa lui Jess luminându-se în clipa în care intra River în încăpere, trebuie să recunosc că n-am împărtăşit niciodată cu nimeni genul ăsta de bucurie vibrantă. A devenit tot mat greu să scriu despre iubire într-un mod autentic.

Nici măcar nu sunt sigură că am cunoscut sentimentul iubirii adevărate.

Telefonul lui Jess vibrează pe masă.

_ E Juno, spune ea, adică fiica ei de zece ani, a doua cea mai bună prietenă a mea şi una dintre cele mai fermecătoare fiinţe mici pe care le-am cunoscut vreodată.

în marea lor majoritate, copiii reprezintă un mister pentru mine, dar cumva creierul meu o percepe pe Juno ca pe un adult – probabil pentru că e mai inteligentă decât mine.

îi fac semn lui Jess să răspundă la telefon exact în timp ce mă privesc în ochi cu bărbatul de la bar. E superb la modul evident şi simplu: păr negru, ciufulit, care-i acoperă ochii pătrunzători, deschişi la culoare, iar falca, atât de ascuţită încât ar putea să-mi sfâşie hainele în timp ce-mi sărută corpul. Sacoul azvârlit pe un scaun, cămaşa desfăcută la gât şi întinsă pe umerii laţi – are aerul descompus al cuiva care a avut o zi proastă şi privirea flămândă a cuiva care îmi spune că s-ar folosi de mine ca să uite de toate astea. Pe vremuri, bărbaţii care puteau să-mi arunce o astfel de privire erau drogul meu. Fizzy cea din trecut ar fi fost deja la jumătatea drumului către el.

Dar Fizzy cea din prezent e, în mod clar, indiferentă. Chiar mi s-a stricat barometrul interior de excitare? îl lovesc încetişor cu un ciocănel mental de verificare a reflexelor, imaginându-mi cum îl trag pe directorul executiv cel sexy de pe scaunul lui de la bar şi îl târăsc până în hol, ţinându-l de gulerul desfăcut.

Nimic.

„Uită-te la gura lui! Are buze atât de pline! E atât de viril!

Şi tot nimic.

îmi iau ochii de la el şi mă întorc spre Jess exact în clipa în care ea încheie conversaţia.

- E totul în ordine?

-Dans şi fotbal, răspunde Jess ridicând din umeri. Aş putea să-ţi povestesc, dar am adormi înainte să termin cea de a doua propoziţie. Dar să revenim la Hector, vărul...

-Nu m-am culcat cu nici unul dintre ei! izbucnesc eu. Nu m-am culcat cu nimeni de un an întreg!

Am calculat acum câteva zile. E ciudat atunci când rostesc asta cu voce tare.

Probabil că e ciudat şi să auzi o astfel de declaraţie, fiindcă Jess icneşte:

- Uau!

- Există mulţi oameni care nu fac sex un an întreg! protestez eu. Chiar e atât de şocant?

- Pentru tine, *da*, Fizzy! Nu cumva glumeşti?

- M-am uitat seara trecută la filme porno şi abia dacă m-am excitat, mă confesez, coborându-mi privirea. Cred că sensibilitatea organelor din pantalonii mei s-a dus pe apa sâmbetei.

îngrijorarea lui Jess creşte.

-Fizzy, iubito, eu...

- Săptămâna trecută m-am gândit să alerg în papuci de

plajă, numai ca să-mi reamintesc sunetele unei partide de sex, îmi continui eu confesiunea, dar apoi, văzând cum fruntea lui Jess se încruntă de îngrijorare, schimb imediat subiectul şi-i spun: Răspunsul e clar! A venit vremea pentru breton!

Observ fracţiunea de secundă în care Jess dezbate în gând dacă să se opună unei *astfel de distrageri a* atenţiei, dar, din fericire, se alătură noii teme de discuţie:

- Avem o înţelegere strictă conform căreia n-o să se aprobe nici un breton în situaţii de criză. îmi pare rău, comitetul întrunit al prietenei celei mai bune a refuzat cererea!

- Dar imaginează-ţi cât de tânără aş părea! Excentrică şi dispusă la orice.

-Nu.

Mârâi şi mă uit pieziş la televizorul de la bar, unde partida anterioară de joc cu mingea s-a încheiat, iar acum se derulează titlurile ştirilor locale.

- Faţa soţului tău e la televizor.

jess soarbe din vin, uitându-se la chipul bidimensional al lui River-
„N-o să mă obişnuiesc niciodată cu asta!

-Vorbeşti despre partea cu soţul, sau despre cea cu televizorul?

Jess râde.

-Televizorul!

Iar atunci îi citesc pe chip: partea cu soţul pare la fel de naturală precum respiratul. Asta, pentru că ştiinţa, mai precis invenţia lui River – un test ADN care catalogheză compatibilităţile în dragoste ale cuplurilor (Simplu, Argint, Aur, Platină, Titan şi Diamant), conform unei multitudini de teste de personalitate şi de tipare genetice complicate – le-a spus, practic, că sunt atât de compatibili pe cât pot să fie vreodată două fiinţe umane.

Şi sunt mai mult decât fericită să-mi asum meritul pentru asta. Jess nici măcar n-a vrut să facă testul care i-a adus împreună – ADNDuo – decât după ce i-am înghesuit în mână o variantă veche a lui. Unde sunt punctele mele de karma pozitivă, câştigate pe bună dreptate în felul ăsta? River şi-a transformat cercetarea de un deceniu despre tipare genetice şi compatibilitate romantică într-o aplicaţie şi în compania care valorează mai multe miliarde, GeneticAlly. Acum GeneticAlly e vedeta biotehnologiei şi industriei

întâlnirilor online. De când a fost lansată, compania lui River apare la toate buletinele de ştiri.

E multă vorbărie plictisitoare în momentul în care el începe să vorbească despre partea ştiinţifică, dar chiar a schimbat felul în care oamenii găsesc iubirea. De când s-a lansat, în urmă cu trei ani, ADNDuo a depăşit chiar şi Tinder ca număr de utilizatori. Unii analişti se aşteaptă ca acţiunile companiei să le depăşească pe cele de la Facebook, acum când s-a lansat reţeaua socială asociată. Toată lumea ştie pe cineva care şi-a găsit perechea utilizând aplicaţia.

Iată nişte lucruri uimitoare, dar pentru cineva ca River, care preferă să-şi petreacă zilele în faţa unei hote, în loc să conducă Şedinţe ale investitorilor sau să răspundă **întrebărilor** puse de reporteri, cred că toată agitaţia e o pacoste.

Dar, după cum ne reamintesc ştirile de seară, GeneticAljy n-o să mai fie problema lui River prea *mult timp*. Compania **o** să fie cumpărată.

- Când semnează actele? întreb eu.

Cu privirea aţintită la televizor, Jess ia o gură de vin.

-Se aşteaptă să se întâmple luni dimineaţa.

Chiar nu pot să înţeleg chestiile astea. Consi iu e a^ mi-nistraţie al companiei GeneticAily a *acceptat oferta* şi exis a ot felul de documente despre drepturi secundare, *pe* care n am nici o şansă să le înţeleg. Dar ceea ce înţeleg *e ca* prietenii mei o să ajungă atât de bogaţi, încât Jess, cu siguranţă, o sa aca cinste în seara asta.

- Ce părere ai despre întreaga *poveste*?

Jess râde

- Sunt complet nepregătită pentru felul în care o să arate viaţa mea de acum încolo.

Mă uit la ea, descifrând *simplitatea frazei.* Apoi mă întind peste masă şi o apuc de mână, în timp ce mi se limpezeşte min-tea. Pe încheietura ei dreaptă stă cealaltă jumătate a tatuajului meu Fleetwood Mac, scris cu greşeli, făcut la beţie: „Thunner only happens" şi „wen it's raining"[1], legându-ne pe vecie.

- Te iubesc, spun eu pe un ton cât se poate de serios. Şi sunt aici ca să te ajut să-ţi cheltui sacul de bani!

- Aş prefera o geantă.

1 „Tună numai" şi „atunci când plouă"

- Asumă-ţi visuri îndrăzneţe, Peña! Gândeşte-te la două genţi!

Jess rânjeşte, dar zâmbetul i se stinge iute. Mă strânge de mână.

^ – Ştii că Fizzy cea veche o să se întoarcă, da? întreabă ea. Cred că treci numai printr-o perioadă de tranziţie, care o să dureze 0 vreme.

lit din nou spre bar, unde stă bărbatul cel sexy şi des- compus la faţă. îmi verific sistemul circulator, ca să văd dacă ¿etectez vreo vibraţie sau chiar şi cel mai vag zvâcnet. Nimic, îmi mut privirea de la insul acela şi expir lent.

- Sper că ai dreptate.

Mă

uit

compus

CAPITOLUL 2

CONNOR

Un individ de pe un *podcast a filozofat* cum că ziua perfectă ar consta în zece ore de *cofeină şi* patru ore de *alcool*. S-ar putea să fiu de acord cu partea despre cofeină, dar berea mediocră din faţa mea are mai degrabă gust de tristeţe lichidă, decât de evadare. Se potriveşte ciudat de bine cu ziua pe care am avut-o.

- S-ar putea să fie distractiv să ne orientăm spre emisiunile de reality, spune amicul meu, Ash, pe un ton distras, în timp ce are privirea lipită de meciul de baschet de la televizorul de deasupra barului. *E* cam ca ceea ce faci tu acum, doar că mai sexy.

-Ash, spun eu, făcând o grimasă şi apucându-mă să-mi frec tâmplele, fac documentare scurte despre mamiferele marine!

- Iar emisiunile despre întâlniri romantice sunt documentare scurte *despre* mamiferele de pe uscat, răspunde el, rânjind la propria glumă. Zi *că n-am* dreptate!

Scot un geamăt, iar apoi se lasă tăcerea şi ne întoarcem din nou spre ecranul care-i înfăţişează pe cei de la Warriors desfiinţând *echipa Clippers*.

Rar mi-a fost dat să am o zi atât de cumplită la serviciu. După ce am pornit de ia zero în bazinul cu rechini pe care-l reprezintă Hollywoodul, Ştiu că am o soartă blândă în calitate de angajat al

omcompaniei de producţie North Star Media din San Diego, care, cfin comparaţie, e minusculă. Există frustrări evidente ce vin odată cu angajarea într-o companie mică – limitări bugetare, bătălia pentru distribuţie şi simplul fapt de a fi la o sută optzeci de kilometri distanţă de Los Angeles, ca să numesc numai câteva – dar am, în acelaşi timp, autonomie în privinţa proiectelor.

Sau am avut până azi, când şeful meu, un anume Blaine Harrison Byron – al cărui birou e decorat cu următoarele obiecte: o placa uriaşă de beton acoperită cu desene graffiti, o statuie în mărime naturală a unei femei dezbrăcate, plus cea mai recentă achiziţie, o şa strălucitoare – mi-a adus la cunoştinţă tranziţia majoră a companiei, aceea de la programele sensibile din punct de vedere social la reality-show-uri. Ar fi cu putinţă ca un bărbat pe nume Blaine Harrison Byron să nu fie un idiot înfumurat?

(Văd cu ochii minţii comentariul îndreptăţit care ar putea fi făcut – şi anume că un bărbat pe nume Connor Fredrick Prince III n-ar trebui să se grăbească să arunce primul piatra, dar eu n-am dat peste cap, dintr-o toană, vieţile tuturor subalternilor mei, aşa că mă menţin pe poziţii.)

-Haide să vorbim despre asta, spune Ash după ce la televizor începe o reclamă la Jack în the Box[1]. Ce a spus şeful tău, mai exact?

închid ochii, încercând să-mi amintesc cu exactitate cuvintele lui Blaine.

-A spus că suntem prea neînsemnaţi ca să fim sensibili din punct de vedere social.

-Cu voce tare?

- Cu voce tare, confirm eu. A spus că oamenii nu vor să se aşeze în faţa televizorului după o zi grea de muncă şi să se simtă prost din cauza sendvişului pe care l-au luat la serviciu într-o pungă de plastic, sau din cauza cantităţilor de apă risipite pentru producerea electricităţii care le încarcă telefonul.

Lui Ash îi cade falca.

^[an]t american de fast-food

„ Uau!

-A spus că vrea să atragă categoria *demografică a femeilor,* c atez eu, sorbind din halbă *şi* punând-o *apoi pe masă.* A spus [c]a ravo, televiziunea prin cablu, e pe *primul loc în* audienţe la orele de vârf, având ca *telespectatori femei cu vârste* cuprinse intre optsprezece şi patruzeci şi nouă de ani, *datorită celor două* francize de reality-show, iar acea *categorie de public cheltuie* cei mai mulţi bani. Ca atare, directorii caută *profituri din* reclame premium. *Deja* l-au cooptat pe *colegul meu, Trent,* să *lucreze* la un amestec între *The Amazing Race*[1] *şi American Gladiators*[2], pe care-l numesc *Smash Course*[3]. *Şi vor* ca eu să lansez un reality-show de întâlniri romantice.

- *Deci nişte femei care se întrec ca să fie alese de un armăsar* spilcuit! remarcă Ash.
- Exact.
- Copii din generaţia Z, închişi într-un conac, *încercând să şi-o pună!*

-Da, dar...

- Femei *sexy care se mărită cu nişte tipi* banali, pe care, înainte să ia parte la emisiunea asta, nu i-au văzut *niciodată!*

-Ash, în ruptul capului n-o să fac aşa ceva!

Ash râde.

- Renunţă *la manierele tale* britanice. *Prefă-te* că eşti american. Toate *joburile* au şi *dezavantaje.* Trebuie să le facem faţă.

în *momentul în care aşază berea pe* masă, observ că şi-a încheiat greşit nasturii *de la cămaşă. Poţi să* pariezi că Ashkan Maieki o să aibă nasturii descheiaţi, fermoarele

---

1 ***Cursa Distrugerilor***

netrase sau o să fie răvăşit în orice alt fel în care îţi poţi imagina, cel puţin în cmctzeci la sută din situaţiile în care e văzut de ceilalţi oameni. [n] felul asta, Ash e adorabil, dar n-am nici cea mai vagă

r

experimentul IUBIRII

* cum supravieţuieşte în fiecare zi într-o încăpere plină de -opii de şase ani, dezlănţuiţi.

[c] L-am întâlnit pe Ash atunci când fiica mea, Stevie, era în -laşa întâi, iar el i-a preluat clasa la jumătatea anului. S-a dovedit de asemenea, că noi doi frecventam aceeaşi sală de sport şi tot dădeam unul peste celălalt. Ne-am înţeles de la început, dar ori de

câte ori ne petreceam timpul împreună, aveam senzaţia că mă vedeam în secret cu învăţătorul copilului meu. Din fericire, după ce s-a terminat anul şcolar, Stevie s-a mutat în altă clasă, iar prietenia mea cu Ash a continuat.

- îţi place să predai, spun eu.
- în majoritatea timpului. Copii sunt grozavi, mă lămureşte Ash. însă părinţii lor sunt groaznici!

Mă uit la el cu o privire atât îngrijorată, cât şi amuzată.

Ash rânjeşte şi-şi aruncă în gură un cartof pai.

- Nu, tu şi Nat eraţi bine. Am aflat obişnuitele bârfe de la Stevie, dar nimic de speriat, mă lămureşte el, iar apoi se apleacă şi-mi şopteşte: N-ai putea să crezi unele dintre lucrurile pe care mi le spun copiii. Unii dintre părinţii ăştia sunt nebuni! Un cuplu chiar m-a ameninţat la propriu după ce fiul a pierdut concursul de ortografie. Cei doi erau îngrijoraţi pentru cariera lui academică.
- Ce carieră la şase ani?!
- Cuvântul propus la concurs a fost „a contracara".
- Nici acum nu ştiu prea bine cum se scrie.
- Exact.

Atenţia îi e din nou atrasă de televizor, atunci când mulţimea din jurul nostru înjură în cor din cauza a ceva ce se întâmplă în joc, iar mie îmi revine starea de rău provocată de locul meu de muncă.

Acum opt luni, când am divorţat de Natalia, am căzut de acord să împărţim custodia fiicei noastre. Asta înseamnă că tevie, care acum are zece ani, îşi petrece zilele din timpul săptă- manii acasă la mama ei, iar sfârşitul de săptămână şi majoritatea

vacanţelor, la mine. De obicei asta nu e o *problemă*, dar din cauza întâlnirii dezastroase cu Blaine din seara asta, am ratat intervalul de timp în care ar fi trebuit s-o iau. La un moment dat, am făcut calculul mental specific Californiei de Sud: partea din zi în care mă aflam, înmulţit cu stadiul *reparaţiei* autostrăzii, ridicat la puterea zilei de vineri. Aşa că i-am spus *lui* Nat să-şj organizeze seara făcând abstracţie de mine.

A trebuit s-o ia pe Stevie cu ea ca să facă mai multe comisioane, aşa că nu ajunge acasă decât peste câteva ore. Nu numai că am o carieră care s-a dus pe apa sâmbetei, dar, în plus, pierd preţiosul timp pe care aş putea să-l *petrec* cu fetiţa mea *preferată*.

Mă uit prin bar, agitat, iar privirea *îmi cade pe cele două* femei pe care le-am observat mai devreme. Una dintre *ele* stă cu spatele la mine, dar cealaltă, cea cu care *m-am privit* în *ochi la* puţin timp după ce am intrat, e atât de superbă, încât nu pot să nu-i tot arunc ocheade. Micuţă şi suplă, cu păr negru ca cerneala, care străluceşte în lumina lămpii *de* deasupra mesei, e îmbrăcată într-o rochie mulată, neagră, stă cu *picioarele* încrucişate şi-şi reazemă tocul subţire de *piciorul scaunului de bar pe care* şade. E cool din cap până-n *pici* oare, şi-mi dau seama că asta e o modalitate ciudată *în care* un adult să *descrie un alt* adult, dar e adevărat. Vorbeşte animat şi o distrează pe prietena ei. Ar trebui să nu mă mai *holbez la* ea, dar e mai *plăcut* să fii distras de o femeie frumoasă, decât să te gândeşti obsedant la muncă.

Dacă aş fi *altfel* construit, *probabil* că m-aş duce la ea şi aş invita-o să ne distragem reciproc toată noaptea, în altă parte. Dar sunt smuls din *fantezie în* momentul în care mâna lui Ash îmi atinge gulerul din întâmplare, reacţionând la ceva de pe ecran.

- Ce nai... *Ash!*
- Haide! *Haide!* strigă *el, iar apoi* expresia i se schimbă. Nuuu!

Se prăbuşeşte *înapoi în* scaun.

- Tocmai am pierdut cinci dolari!

Bagă mâna în buzunar ca să-şi scoată telefonul.

,0 întreagă sumă de cinci dolari americani? îl întreb, rân- ■ nd. Ai ^ce bine să fii atent la obiceiul ăsta cu pariurile!

-Nu ştiu cum reuşeşte, dar Ella e un rechin şi nu pierde niciodată!

-Ai pierdut în favoarea soţiei tale?

Ash îşi ridică privirea de la mesajul pe care i-**l** scrie Ellei pe telefon.

-Mă gândesc s-o duc la Vegas.

_Te sfătuiesc să faci asta înainte de naşterea copilului – doar se ştie că doamnele însărcinate se dau în vânt după cazinourile pline de fum!

îmi ignoră comentariul şi-şi pune telefonul pe masă.

- Haide să ne întoarcem la criza ta de la serviciu, ca să mă pot duce acasă. Ştiu că asta o să-ţi rănească sufletul de bun samaritean, dar cred că trebuie să înghiţi în sec şi să faci rea- lity-show-ul pe care Blaine vrea să-l faci. Petrece-ţi restul anului făcând bomboane, sau cum o numi-o el, după care o să poţi să faci ceea ce vrei *tu*.

încep să protestez, iar el ridică o mână.

- Ştiu că urăşti să faci asta. Ştiu că munca ta e importantă pentru tine. Mulţumită ţie, se împlinesc doi ani de când n-am mai aruncat un ambalaj de gumă de mestecat şi n-am mai folosit apă îmbuteliată în plastic. Frate, după ce mi se naşte copilul, o să folosesc scutece din material textil!

- Probabil că sunt foarte distractiv la petreceri.

Ash îşi împreunează mâinile sub bărbie.

-îţi spun asta pentru că ştiu cât de mult îţi doreşti să rămâi fidel principiilor tale. Vrei să faci lucruri care au importanţă. Dar mai ştiu şi că nu-ţi permiţi să-ţi pierzi slujba. Astă-seară ai pierdut doar câteva ore cu Stevie. Imaginează-ţi ce ai pierde dacă te-ai muta înapoi la LA.

îmi cobor privirea la halba de bere. Mi se strânge stomacul ᵈ°ar gândindu-mă la o astfel de variantă.

-Mda.

~ Aşa că fă ce trebuie să faci şi mergi mai *departe!*

~ Nu sunt sigur că-i chiar atât de *simplu.*

„ Haide! Eşti băiat deştept. Vino cu nişte *idei geniale pentru* emisiuni sexy.

îmi lipesc degetele de tâmple, încercând să *scornesc o idee* de un milion de *dolari.*

-Asta-i problema, n-am nici o idee. Sunt *destul de sigur* că lumea n-are nevoie de încă o *emisiune de genul ăsta.*

- *Ei bine*, poate că lumea n-are nevn/e *de* asta, nsa cu siguranţă că asta îşi doreşte: Ella nu ratează nici niăcar un *singur episod de* reality-show. N-ai nevoie decât de o *alta perspectivă.*

Se întoarce ca să se uite prin bar, iar atunci c n o ace, o serv că are atârnată de guler o chitanţă de *curăţătorie,* are a avut-o aşa toată ziua? Oftez şi mă întind s-o smu g.

- Hopa! exclamă el.

După ce examinează chitanţa, o aşază pe masă şi începe să se uite din nou la televizor.

îi urmăresc privirea şi dau de *ştirile de* seară, care au început după încheierea *meciului. în* bar e prea mult *zgomot ca să* aud vocea din fundal, dar *imaginile mă informează* că *GeneticAUy, care la ora actuală e cea mai mare* aplicaţie pentru *întâlniri,* a fost cumpărată de *Roche Pharmaceuticals.*

- *La* naiba*! şopteşte Ash, care mijeşte ochii ca să citească* ceva de pe ecran. E o sumă de bani absurd de mare...

Rămân uluit.

- Chiar că e! adeveresc eu, după care îmi *amintesc de ceva şi* mă uit la Ash. *Nu aşa v-aţi* cunoscut tu şi *Ella?*

El dă din cap, confirmând.

- *Suntem Compatibilitate de Aur.*

în dreapta noastră tocmai *s-a* aşezat un cuplu. Atmosfera dintre cei doi e plină de dezamăgire. O primă întâlnire nereuşită. Fiecare îl priveşte pe celălalt doar atunci când crede că ace a nu se uită. iar o atingere accidentală a mâinilor provoacă o explozie de scuze, darnici un zâmbet. Nu există scânteie. Poate

sunt arogant, dar aş putea să mă duc chiar acum la masa lor şi să le spun că nu există nici o atracţie între ei, că n-au nici o sansâ împreună. Oare n-am putea cu toţii să facem asta? Nu sunt prea familiarizat cu GeneticAlly, dar ştiu că acea companie a dezvoltat un sistem care cercetează compatibilitatea dintre oameni pe baza ADN-ului lor. Aş aprecia că acest cuplu are compatibilitate zero.

Îmi ridic bărbia şi îl întreb pe Ash:

— Crezi că ăştia au Compatibilitate de Aur?

Se uită la ei şi-i urmăreşte preţ de câteva secunde, iar apoi îşi duce paharul la gură.

— Nu. în nici un caz.

Mă uit din nou la televizor şi simt cum îmi încolţeşte o idee în minte. Ar trebui să dau câteva telefoane. Poate că, până la urmă, e un lucru bun că am nişte timp liber.

CONNOR

Două ore mai târziu, opresc maşina în faţa casei Nataliei. *E o construcţie foarte* frumoasă, *fapt care n-ar trebui* să mă mire din moment am semnat acteie *pentru credit împreună* cu fosta mea soţie. Agentul imobiliar a numit stilul Spanish *Colonial* Revival. Casa are pereţi albi de stuc, un acoperiş de ţiglă puternic înclinat şi o poartă pe care *Nat o decorează întotdeauna* excesiv de Halloween. Dar în curte, în *locul în care la* un moment dat erau o tricicletă *şi animale schiţate pe trotuar* cu cretă *colorată,* acum se află o *bicicletă cu zece viteze, precum* şi un şir de ghivece cu *orhidee, care conduce* spre uşa din faţă a casei. După ce am divorţat, *Natalia s-a* apucat de *grădinărit, iar* acum prosperă şi ea, şi *orhideele.*

Baxter, labradorul cafeniu al lui Stevie, *mă* aşteaptă în prag. Nu-i nici o *îndoială că* suntem acel gen de *părinţi care* i-au cumpărat *copilului* lor un câine drept premiu de

CAPITOLUL 3

consolare după despărţirea *lor*. Baxter latră vesel, anunţând toată casa că un intrus a încălcat proprietatea, după care se aşază cu burta în sus, dând din coadă, ca să-şi primească scărpinaturile.

Cu toţi banii pe care i-am dat pe dresajul tău, ai rămas tot câine de pază incompetent! spun eu, aplecându-mă ca să-l ^ângâi- Unde e toată lumea? Unde e Stevie? Poţi s-o aduci?

[1] Uşa e întredeschisă, iar Baxter o împinge cu nasul şi se duce **la etaj.**

_Hei! strig eu.

în casă e răcoare şi linişte. Temele şcolare ale lui Stevie sunt **împrăştiate pe** măsuţa de cafea, iar pe canapea tronează un coş **plin cu** rufe împăturite. Pereţii sunt înţesaţi de fotografii, unele, **cu Stevie şi cu** Natalia, iar câteva, cu mine. în fiecare an, de ziua **ei, i-am** făcut poze lui Stevie în acelaşi loc şi în aceeaşi poziţie, iar **acum,** când le văd adunate laolaltă, e ca şi cum i-aş revedea toată **copilăria.** Pentru o fetiţă de zece ani, **e** înaltă şi subţire ca o **trestie.** Are tenul măsliniu al maică-sii, dar ochii ei – ochii **mei – sunt** cât se poate de verzi.

Aud paşi pe trepte şi, o clipă mai târziu, sunt lovit de un **trup slăbuţ** şi îmbrăţişat de două braţe slăbănoage. Baxter e în **spatele** ei.

-în sfârşit! exclamă Stevie, cu faţa îngropată în abdomenul **meu.**

Mă aplec şi o sărut pe păr.

- îmi pare rău, şefa! întâlnirea a durat mai mult. Tu şi mama v-aţi distrat bine împreună?

Cu o mişcare dramatică, se aruncă pe canapea.

-Ne-am dus peste tot. Am fost la spălătorie, iar apoi la poştă, **ca să** lăsăm nişte lucruri pentru Buni, după care ne-am dus la **salonul** de manichiură, fiindcă mama avea programare. Mi-am **uitat** cartea, aşa că mama m-a lăsat să mă uit la videoclipuri pe **telefon.** După aceea, am comandat mâncare chinezească.

Sentimentul de vinovăţie – veşnicul-tovarăş-al-părinte- lui-de-weekend – îşi iţeşte capul hidos pe dinlăuntrul meu.

-îmi pare rău, Sass!

~E OK. Mi-am făcut unghiile! mă anunţă ea, ridicând o mână şi fluturându-şi degetele cu vârfuri roz, fiind lucru ştiut

'■ă ea alege culoarea asta de flecare dală când i se oferă ocazj[a] Şi ştiu că eşti superimportant la muncă!

Mă aşez pe măsuţa de cafea, cu faţa la Stevie.

„A fost vorba de nişte lucruri care nu puteau aştepta pâ[nă] luni.

-Sunt sigură că erau foarte importante, spune ea cu şiretenie. Ai *cele mai bune* idei şi faci *cele mai bune* documentare.

Devin suspicios. La fel ca mama ei, Stevie e o negociatoare extraordinară. Problema e că rareori îmi dau seama că negociem înainte să-mi fi dat deja acordul pentru ceva.

-Ce vrei de la mine?

- Nimic. Eşti foarte cool, asta-i tot! exclamă ea, după care face o scurtă pauză. A, era să uit! adaugă apoi, ridicându-se şi recă- pătându-şi energia în mod miraculos. Wonderland[1] vine aici!

Wonderland, obsesia actuală a lui Stevie, e un grup pop care domină topurile şi care ia toate premiile din ţară. De zile de naştere, de Crăciunuri şi în orice vacanţă insignifiantă care a presupus un coşuleţ-cadou, un răsfăţ sau un pachet ambalat, Stevie a cerut lucruri imprimate cu Wonderland. Feţele membrilor formaţiei sunt pe atât de multe dintre tricourile ei, încât aş putea să recunosc oricând acele feţe în mulţime.

- Trupa vine aici, adică dă un concert?

-Da! Putem să mergem? Te rog! mă somează Stevie, luându-mă de mâini şi făcând ochii mari, rugători. Asta ar putea fi cadoul de ziua mea!

- Ziua ta a fost în ianuarie. Acum e luna mai!

-Hmmm..., mormăie ea, reevaluând. Dacă iau numai note de zece?

- Deja iei numai note de zece.

Expresia ironică a lui Stevie e mai mult decât grăitoare: *exact.* Sunt un fraier. *îmi scot* telefonul.

- Bine. Unde cântă?

Entuziasmul *ei* erupe de-a dreptul.

[1] Ţara Minunilor

.LaOpenAir!

^Calmează-te, spun eu cu blândeţe. Doar mă uit. Ai vorbit ,uWama despre asta?

A spus că e OK dacă mă duci tu.

- Sigur că asta a spus, îngân, iar după ce se încarcă site-ul, n ăfiş uriaş umple partea de sus a paginii: WONDERLAND: TURNEUL JOCUL INTERZIS. Vezi tu, Stevie, un titlu precum **jocul** Interzis" ridică multe semne de întrebare!

Ea îşi ochii peste cap.

-Tată!

Derulez până la datele din San Diego şi observ, pe linkul **care** duce la magazinul online, un anunţ scris cu roşu: EPUIZAT. întorc ecranul ca să i**-l** arăt lui Stevie, iar ea se pleoştește
instantaneu.

- **îmi** pare rău, Sass! Data viitoare, poate? în afară de asta, **concertul** nici măcar nu începe înainte de ora opt, iar la opt şi **jumătate** tu deja dormi dusă, pledez eu, iar buza ei de jos iese în **afară,** aşa că mă aplec şi o privesc în ochi. O să verificăm dacă e **transmis** undeva şi ne uităm împreună!

E dezamăgită, dar aderă imediat la propunere:

- Putem să cumpărăm tricourile oficiale ale turneului şi să **comandăm** pizza?

- Absolut! Iar acum du-te şi adu-ţi lucrurile, ca să putem **pleca.**

Stevie sare de pe canapea, azvârlită spre scară de picioarele **ei lungi şi** stângace. Jur că e mai înaltă decât a fost duminică, **ultima** dată când am văzut*o. Câinele aleargă în spatele ei.

-Apropo, unde e mama ta? strig în urma ei.

-Era afară. Insu construieşte un şopron în grădină, iar ea se uită, răspunde Stevie, privindu-mă din capul scării. Să ştii că e foarte puternic!

-Am observat.

Insu e iubitul Nataliei. Are douăzeci şi şase de ani... deci, aşa st&u lucrurile. Mie şi ei ne-a luat câţiva ani să depăşim

dificultăţile sarcinii de părinţi divorţaţi, dar grija *şi* respectuj pe care le avem unul faţă de celălalt acum sunt mai mari decât atunci când eram căsătoriţi. După ce Nat s-a îndrăgostit dj„ nou, mi s-a ridicat de pe umeri o greutate pe care nici măcar nu eram conştient c-o purtam. Faptul că cei de care s-a *îndrăgostit* e, practic, un adolescent (exagerez puţin, dar eu sunt *cel singur,* aşa c-o să-mi permit) îmi oferă o bucurie pe care n-aş fi putut s-o anticipez.

Paşii lui Stevie se aud deasupra, iar apoi se face linişte, în timp ce ea, probabil, îşi aruncă lucrurile într-o geantă. Mă *plimb* prin încăperea tăcută şi mintea mi se întoarce la *dilema de* Ia serviciu.

Aş putea face un hibrid de emisiune, un rea*lity-show* ecologic, dar adevărul e că, într-un astfel *de aranjament, n-aş* vrea să-mi *frec* coatele cu *colegii mei de la* secţia care *realizează* documentare. Mi-a luat ani întregi să-mi construiesc credibilitatea pe care o am şi presupun că o întrecere în junglă mi-ar distruge-o dintr-o singură lovitură. în afară de asta, Blaine îşi doreşte ceva lasciv şi sexy, *iar, din* actualul meu repertoriu, nimic n-ar putea *fi descris cu astfel de epitete.*

O să fie nevoie să gândesc dincolo de limitele în care mă aflu acum. *Emisiunile cu* întâlniri romantice au fost *făcute* până la epuizare, aşa că una nouă are nevoie de o şmecherie care s-o scoată în evidenţă faţă de celelalte. *în* momentul de faţă, eu sunt doar un amator pe un drum bătătorit, dar cu cât mă *gândesc mai* mult, cu atât mai mult mi se pare că ideea pe care am avut-o în bar, după ce am auzit ştirile *despre* GeneticAlly, e bună. Intuiţia îmi spune că e ceva de capul ideii ăsteia, dar îmi lipseşte o piesă din *puzzle...*

Acum mă aflu în faţa uneia dintre nenumăratele biblioteci ale lui Nate. Cu siguranţă că Stevie a moştenit genele de fan de la mama ei, dar în timp ce fiica mea îşi pierde minţile în faţa unor vedete pop, Natalia e o cititoare avidă de romane de dragoste.

Uitând[u·m® ma*kalent> °»>serv că pe raftul din faţa mea sunt mai [nîU]lt de douăzeci de romane scrise de aceeaşi autoare. Iau unul. *Nesăţios fn largul mării, de Felicity Chen.*

pe copertă sunt înfăţişaţi doi oameni frumoşi, îmbrăţişaţi, [ca]**rc** sc află pe puntea unui vas ce pare a fi o corabie de piraţi. Fotografia e foarte reuşită – sexy, fermecătoare, ambientală – **iar după** ce deschid cartea, văd o versiune chiar mai detaliată a imaginii de pe copertă. Mă uit la cuprins: o moştenire pierdu**tă, o eroină** ce mânuieşte sabia, o ţară în pragul războiului şi o **comoară** ascunsă, care ar putea să-i salveze pe toţi. Fotografia autoarei o înfăţişează pe femeia cea superbă de la bar.

Mă duc la computerul familiei şi tastez parola, iar apoi, în **câmpul** pentru căutare, numele de *Felicity Chen*. Ecranul se **umple** imediat cu rezultate. Interviuri în reviste, opinii ale fa**nilor,** relatări de pe reţelele sociale, site-uri de vânzare şi pa**gina** publicistului. Apăs pe titlul uneia dintre ştiri şi văd un **discurs** de la deschiderea festivităţii de sfârşit de an a colegiului UCSD Revelle.

în momentul în care aud, în spatele meu, paşi pe podeaua de **lemn,** deja am urmărit discursul şi jumătate de duzină de filmu**leţe cu** interviuri, am citit în *Entertainment Weekly* trei recenzii **ale operei** ei şi am derulat cea mai mare parte a postărilor ei de **pe** Instagram. Felicity Chen e amuzantă, carismatică, inteligentă **şi ştie să** se adreseze multor categorii de oameni. Ar fi atât de **naturală** la televizor...

Natalia mă întreabă pe un ton bănuitor:

- De ce e faţa scriitoarei mele preferate pe ecran?

Mă învârt în scaun până când ajung faţă în faţă cu fosta mea soţie.

biografia lui Felicity e frustrant de sărăcăcioasă în detalii Personale. Nici Wikipedia nu mă ajută prea mult, aşa că întreb:

~ **Ce** ştii despre ea? E singură?

„Dacă o să te vezi cu ea şi o strici cumva, *astfel încât* să [nu mai a][iun]8 *să* citesc următoarea ei carte, o să trebuiască să te omor!

~ Nu vreau să mă văd cu ea, Nat.

- Vrei să te vezi cu *cineva?* Ştii, nu trebuie să trăieşti ca un călugăr.

- Iar povestea asta!

~ Chestia cu Stevie care a intrat peste tine... îmi

vâr două degete în gură şi *scot* un sunet ascuţit.

Gantonaş galben, Garcia!

Nat izbucneşte în râs. *Pacostea asta de femeie ştie* că sunt îngrozit pe bună *dreptate,* după ce o Stevie *de patru ani a* intrat peste mine tocmai când ce îmi făceam *de cap,* având *gleznele* unei femei proptite pe umeri. A fost prima şi *ultima oară când am* chemat o parteneră de sex *în timp ce o* aveam pe Stevie ia mine şi nu sunt sigur c-o să-mi mai revin vreodată din traumă. *Jur* că aştept ziua în care *amintirea o să iasă la suprafaţă în* mintea fiicei mele, iar ea n-o să mai poată să mă privească în ochi.

- îmi pare rău! *spune Nat, dar eu nu sunt deloc* convins că vorbeşte serios. Dacă nu vrei să mai ai surprize, montează un clopoţel pe uşa camerei lui Stevie. *E un* sistem care funcţionează de minune.

Aşezat în faţa *monitorului, fac* un *gest* dezaprobator *spre* ea şi o întreb:

- Putem să ne *concentrăm?*

Privirea ei se *opreşte pe* ecran, la chipul lui Felicity.

- Ştii, sunt *destul de sigură că* n-are pe nimeni. A vorbit despre întâlniri *în* interviuri. *Dar de ce te* interesează Felicity Chen?

- O vreau pentru o emisiune.

Nat ridică din sprâncene.

dragoste?^ ^ documentar desPre feminism sau *despre*

Izbucnesc în râs.
-Nu!

pe ce râzi? întreabă ea, îmbufnându-se.

^Atenţie!" îmi spun.

În trecut, Nat m-a certat fiindcă am râs de genul de cărţi pe -are le citeşte. Acum am nevoie de ajutorul ei, aşa că nu vreau să calc pe un teren minat.

^De ce

„îmi pare rău, dar e vorba doar despre faptul că s-ar putea să fac o emisiune despre întâlniri romantice.

Nat face ochii mari.

_**0**... ce?! Care e aria de acoperire a companiei North Star? pe la comedii şi filme Lifetime, la documentare despre mediu, **iar acum...** emisiuni de reality?

- Blaine vrea asta, spun eu ca să mă justific.

Natalia n-are nevoie de nici o altă explicaţie. Blaine sare de la **un lucru la** altul, în funcţie de persoana în care are încredere la momentul respectiv, iar în clipa de faţă – în mod firesc – aceştia **sunt** directorii care mânuiesc banii. E destul de probabil ca **eu să fi** fost angajat pentru că o femeie – care acum e fosta lui **soţie –** era îngrijorată pentru soarta mamiferelor marine. Apoi **explic** mai departe:

-Şi nu e nimic stabilit, doar explorez posibilităţile! continui eu să explic, iar apoi schimb subiectul, nevrând ca eu şi Natalia să ne facem griji în mod inutil. Ce mai face Insu?

- Minunat! răspunde ea, tolănindu-se pe canapea în acelaşi fel **în** care ar face-o şi fiica noastră. Mă scoate mâine în oraş, fiindcă e aniversarea noastră.

-O, excelent, şi-a luat carnetul de conducere? o tachinez, zâmbind larg. Copiii ăştia cresc atât de repede!

Adevărul e că-mi place de Insu. E mult mai matur decât eram eu la vârsta lui, o adoră pe Natalia, iar Stevie îl place şi ea, dar **"-aş** pierde ocazia să glumesc şi eu un pic.

-Ştii că e cu doar şapte ani mai tânăr decât tine!

-Ceea ce îl face, de asemenea, cu opt ani mai tânăr decât hne. Sper că încui dulapul cu băuturi tari!

L

Mă loveşte cu o pernă în cap, exact în momentul în care Stevie ajunge la parter, cărând geanta cu lucrurile ei şi geanta cu bagajul de weekend al câinelui. Baxter o urmează la mică distanţă,

- Eşti gata de plecare, Sass?

- Da. Ţi-am trimis un link cu tricourile despre care am vorbit mai devreme. N-ar trebui să aştepţi, fiindcă stocul poate să se epuizeze în orice moment!

Scot din nou telefonul.

- Am înţeles, căpitane!

-Se întâmplă cumva ca discuţia să aibă legătură cu Wonderland? întreabă Nat.

- Din păcate, nu mai sunt bilete la concert, dar o să cumpărăm nişte bunătăţi ca să ne consolăm.

Peste capul lui Stevie, Nat îmi aruncă o privire expresivă, menită să-i arate uşurarea, iar apoi îşi ia rămas-bun de la fiica noastră, îmbrăţişând-o. Sunt sigur că în fiecare zi ratez mii de asemenea momente banale, dar adorabile. Aş fi putut să am o astfel de viaţă alături de ele două. E adevărat că relaţia mea cu Nat ar fi fost aproape platonică, total lipsită de pasiune, dar viaţa de familie mi s-ar fi desfăşurat într-un mediu stabil şi plin de iubire. Am presupus că trebuia să existe ceva mai mult decât atât, dar, la urma urmei, viaţa mea romantică nu e mai interesantă decât a fost atunci când eram însurat.

Totuşi, e prea târziu ca s-o iau de la capăt şi adevărul e că o să-mi lipsească toate astea şi chiar mult mai mult decât atât, dacă nu-mi dau seama cum naiba să rezolv problema asta de la serviciu.

CAPITOLUL 4

FIZZY

Prima dată când am întâlnit un producător ca să discutăm **posibilitatea** de a adapta una dintre cărţile mele pentru un film, **am fost** atât de entuziasmată, încât abia dacă am dormit în noap**tea de** dinainte. Mi-am petrecut ore întregi încercând să-mi aleg **hainele** cu care urma să mă îmbrac a doua zi. Le-am spus tutu**ror** cunoscuţilor că romanul meu urma să fie adaptat pentru un **film. Mi-am** rezervat cinci ore ca să conduc cei o sută optzeci de **kilometri** până la Los Angeles, după care am dat patruzeci de **dolari** pe parcare ca să am un loc în care să aştept, fiindcă ajun**sesem** cu trei ore mai devreme. Am stat acolo şi m-am gândit la **toaleta** pe care aveam s-o port pe covorul roşu, la actorul care ar **fi** putut să fie distribuit în rolul eroului şi la cum aveam să mă **simt în** clipa în care l-aş fi văzut pentru prima oară. Am intrat **în** încăpere cu un zâmbet larg, planuri mari şi multe speranţe.

Colaborarea n-a dus nicăieri, nici în cursul următoarei întâlniri, nici într-al celor ulterioare, iar întrevederile *cu adevărat* productive au fost cele despre proiecte care până la urmă au stag- nat ani întregi în faza de preproducţie. Lovindu-mă cu capul de Pmgul de sus, am învăţat că la Hollywood toată lumea e foarte entUziasmată până când vine vremea să deschidă portofelele.

Acum cunosc paşii; întâlnirea pe care mJ-a stabllit-o agentul meu şi pe care trebuie s-o am în dimineaţa asta cu cineva *de k* companie care îmi e compiet necunoscută – Nor*th Star* Media nu-mi creşte pulsul nici măcar cu o bătaie *pe* minut.

Secretara de la North Star e o dulceaţă de douăzeci şi ceva de ani, care, imediat ce intru, îmi oferă cafea, precum şi o gogoaşă dintr-o cutie roz de pe biroul ei. Mă gândesc să

răspund la câteva mesaje de pe Instagram în timp ce aştept, dar ceea ce-şi doresc cititorii mei e să-i pun la curent cu *stadiul* cărţii la care lucrez, iar eu n-am ce să le spun. Aşa că îmi pun telefonul deoparte şi iau o gogoaşă.

Uitându-mă de jur împrejur, trebuie să recunosc că atmosfera în compania asta mică din San *Diego* e muit mai relaxată şi mai plăcută decât fanfaronada din LA, care recurge la birouri cu pereţi de sticlă sau *amenajate în* stil ostentativ-industrial. Dar în momentul în care tipul cu *care* trebuie să mă întâlnesc iese din biroul lui, îmi aduc aminte că *Hollywoodul e Hollywood* chiar
şi în San Diego.

Am senzaţia că**-l** cunosc de undeva, dar nu pot să-l identific – ăsta nu e un bărbat care şi-ar pierde timpul prin vreuna dintre cafenelele sau magazinele mele preferate. Părul îi e coafat cu atâta perfecţiune, încât, de la distanţă, pare o figurină Lego. Sunt distrasă de înălţimea lui, aşa că nu-i aud numele în momentul în care se prezintă, dar *zâmbesc de parcă* l-aş fi auzit. Are dinţi albi, strălucitori, şi ochi scânteietori, care, în desene animate, ar fi însoţiţi de un efect sonor şi de un mănunchi de muşchi ce se flexează pe sub cămaşa albă. *E sexy* la modul evident. Dacă *aş* scrie o carte, l-aş distribui imediat în rolul Directorului Milionar *Sexy. Din* păcate, agenda mea mentală îmi spune trei lucruri despre acest arhetip *al* eroului: o să vorbească foarte muit despre sportul pe care se întâmplă să-l fi practicat în colegiu; e, În cel mai fericit caz, un feminist la modul declarativ; şi, conex CU asta, nu-i place să le facă sex oral femeilor.

biroul lui, pentru că, dacă rămân în zona de

teptare, mai mănânc o gogoaşă.

Biroul Directorului Milionar Sexy e ordonat şi spaţios. Spre

sebire de locurile de muncă ale multor alţi producători de • **M aici** nu vezi o colecţie de benzi desenate rare, cu autograf, **'carte despre** tenişii *vintage* sau un perete tapetat cu postere de filme. **Are** câteva fotografii alb-negru, înrămate, în care se văd **eisaje ce** arată precum coasta Californiei Centrale, iar pe birou **sunt alte** câteva fotografii, pe care nu pot să le văd din locul în **„re stau.** în rest, nu mai există nimic altceva decât pereţi şi **suprafeţe** goale.

Bărbatul sexy şi banal îmi face semn să mă aşez pe unul dintre scaunele de piele scumpe, grupate în jurul unei măsuţe de cafea confecţionate din lemn. Chiar încerc să mă las pe scaun fără efort, dar ruptura din blugi îmi nimereşte peste cea mai bombată parte a genunchiului, iar în secunda în care mă aşez, se aude un sunet de stofă sfâşiată. Se scurg câteva clipe în care văd că bărbatul sexy încearcă să se hotărască dacă să spună ceva sau nu.

Pare să se fi decis să nu spună nimic şi se mulţumeşte să zâm**bească.** Adaug la descrierea personajului pe care**-l** întruchipează **în mintea** mea comentariul „zâmbet frumos".

-îţi mulţumesc pentru că ai venit, Felicity!

-O, eşti englez!

După secole de pauză, simt în pantaloni un prim zvâcnet timid, drept pentru care îmi actualizez imediat agenda mentală în care notez diverse arhetipuri.

-Născut şi crescut în Blackpool.

-Nu ştiu unde e asta, dar pare un loc plin de piraţi.

Râde cu o voce joasă, răguşită.

„E în nord-vestul Angliei.

Dau din cap, uitându-mă în jur şi încercând să pricep cum e un bărbat care arată ca el şi-a părăsit oraşul plin de piraţi, a Nns într-un birou banal ca ăsta şi a dat peste cărţile mele. Ce

călătorie! După ce privirea mi se întoarce la *chipul* lui, nu pot 3* scap de sentimentul că ne-am mai văzut şi altă dată.

- Ne cunoaştem?

Ezită, apoi începe să articuleze un cuvânt, după care gura lui îşi schimbă forma.

- Nu cred. Dar fosta mea soţie e o mare admiratoare a ta. Izbucnesc într-un râs lipsit de tact.

- Trebuie să spun că ăsta e cel mai ciudat *compliment* pe care l-am primit vreodată!

Până şi strâmbătura lui pare prea perfectă ca să fie adevărată.

- îmi pare rău, cred că e un mod ciudat de a spune că am fost impresionat de tine. Natalia e o cititoare cu gusturi alese şi are toate cărţile tale.

Simt cum o sprânceană mi se ridică până la cer.

- M-a făcut şi pe mine să te admir, recunoaşte el. Şi... O, nu, acum a mers prea departe!

Ar fi atât de reconfortant dacă măcar unul dintre tipii ăştia ar spune, pur şi simplu: „Nu ţi-am citit cărţile şi-mi place să râd împreună cu amicii mei de genul ăsta de romane, dar filmele de dragoste au publicul cel mai larg şi vreau să fac bani de pe urma lor!"

Zâmbesc, arătându-mi dinţii. A venit momentul să-l prind cu minciuna.

- Care carte ţi-a plăcut cel mai mult?

- Ştiu că, probabil, te aştepţi să spun *Castelul şerifului* sau *La capătul drumului*, datorită acţiunii lor, dar o să spun O *pereche de haze.*

A, deci asistenta lui cea adorabilă ştie să se folosească de Google! Asta trebuie să fie motivul pentru care sunt aici.

- *O pereche de baze să fie!*

Englezoiul Sexy îşi întinde mâinile cu un gest mărinimos.

-E o idee ingenioasă, Felicity, iar momentul a fost perfect!

Sau poate că nu e atât de bun la Google: toată lumea care ma cunoaşte personal sau profesional ştie că singurii oameni

re îmi spuneau „Felicity erau foştii mei profesori, şi chiar şi

^uinci' numai la prima oară pe care o aveau cu clasa mea, sau în
nientele în care intram în bucluc.
11 Ori[cunl]' *n c*U(fa tollului s^u condescendent, Englezoiul Sexy [ai]c dreptate – momentul chiar a fost perfect. Am scris O *pe- leche de baze* exact atunci când GeneticAlly a lansat aplicaţia ^pNDuo, iar publicarea cărţii s-a sincronizat perfect cu publi- citatea crescândă a tehnologiei. Acea carte, despre doi duşmani **de moarte** care se dovedesc a avea o Compatibilitate de Diamant, [a] petrecut mult timp pe lista cărţilor celor mai bine vândute. Dar după ce o companie de producţie destul de insignifiantă a **eşuat** în vânzarea unui serial, luna trecută am primit înapoi drepturile de autor.

-Ascultă, Ted...

-Connor.

- O să fiu sinceră, spun eu, trecând repede peste întrerupere, fiindcă, la urma urmei, numele lui n-are nici o importanţă. Drepturile de autor sunt disponibile şi n-am nimic împotrivă să lucrez cu cineva ca să adaptez cartea într-un scenariu de film sau de serial, dar proiectul ăsta e special pentru mine din mai multe motive şi sunt îngrijorată pentru...

Englezoiul Sexy îşi ridică palma lui de uriaş.

-îmi cer scuze că te întrerup! Doar că... nu ăsta e motivul pentru care am vrut să mă întâlnesc cu tine.

Sunt derutată. Şi poate că puţin supărată pe mine însămi pentru faptul că am citit pe sărite mesajul pe care mi l-a trimis prin e-mail agentul meu.

-Poftim?!

- Nu sunt interesat de adaptarea cărţii, răspunde Englezoiul Sexy, dând din cap. Sunt curios dacă te-ar interesa să fii distribuită ca personaj principal în viitoarea noastră emisiune.

La auzul cuvintelor lui, mă încrunt, îngrijorată.

- Eu sunt scriitoare.

-Da.

- Pentru o clipă, am crezut că vorbim *despre acelaşi* lu[cru] spun eu arătând cu degetul de la unul la *altul. Dar* întrebarea' asta ne duce în cu totul altă parte.

Râde, iar sunetul nu numai că pare să vină *dintr-o* adâncim[e] sexy a pieptului său, dar, de asemenea, *îl scoate la iveală o* mică gropiţă în obraz.

înalt, englez şi cu gropiţă? N-am avut niciodată încredere în clişee.

- Am vrea să-ţi oferim *rolul personajului principal într-o* viitoare emisiune de reality, *dedicată întâlnirilor* romantice.

îi arunc o privire uluită.

-Eu?!

-Da.

- O emisiune dedicată *întâlnirilor* romantice?

-Da.

- *Una în care eu să particip la întâlniri?*

-Da.

- Asta e cumva o *glumă?*

Devin imediat suspicioasă. După care îmi pică *fisa.* Anul trecut m-am văzut *de câteva ori cu directorul* unui teatru comunitar, care mi-a spus că avea multe relaţii *în* industria *de* divertisment. Poate *că* n-ar fi trebuit să reacţionez cu atâta neîncredere.

- Steven te-a pus să faci asta?

- Steven?!

-Nu-mi amintesc numele lui de familie, recunosc *eu.* Dar imaginează-ţi *arhetipul* studentului carismatic care cântă la chitară, iar *apoi* adaugă-i douăzeci de ani.

Englezoiul Sexy se încruntă.

-Nu ştiu... da... nu! Nu e vorba de nici un Steven.

„Aha! Desigur.”

-Sa fie vorba de Billy? Lucra la Paramount, explic eu, mimând un pachet de muşchi. Obsedat de mersul la sală. Unul care se rade peste tot?

El dă din cap în semn că nu, derutat.

_ideea asta a venit...

-Aha, atunci e vorba de Evan! exclam, lovind braţul scaunului de piele. La naiba, bineînţeles! mă bucur, aruncându-i o privire triumfătoare Englezoiului Sexy. îi plăcea să facă farse! jvl-am despărţit de el fiindcă avea un tatuaj cu Bart Simpson în **partea** de jos. Şi vreau să precizez că e vorba despre cea mai joasă **parte** a şoldului. Aşa că nu puteam sâ-i fac sex oral fără să mă **gândesc** la „Cowabunga, frate!". îmi pierea cheful.

-Eu...

- în cele din urmă ne-am certat, dar el tot mi-a adus aminte **să-mi** dau ceasurile în urmă în noaptea aceea, fiindcă se schimba ora, povestesc eu râzând. Practic, i-am spus că tatuajul lui ne-a **ruinat** viaţa sexuală, iar el mi-a dat o replică de genul: „Uau, ce **veste** proastă, dar, în orice caz, ai grijă să nu dormi prea mult!" adaug, privindu-**l** din nou cu atenţie pe Englezoiul Sexy. Acum, **că mă** gândesc la asta, s-ar putea să fie prea drăguţ din fire ca **şă-mi** facă o asemenea farsă. îmi poţi spune dacă...

- N-are legătură cu nici unul dintre acei bărbaţi, spune el pe un ton răspicat. O să produc reality-show-ul despre care ţi-am vorbit, iar tu eşti prima persoană pe care am abordat-o într-un asemenea scop.

Rămân mută de uimire.

- Dar... vreunul dintre bărbaţii aceia e iubitul tău actual? întreabă el.

- Nu-mi dau seama prea bine când anume e potrivit să folosesc un astfel de termen, spun eu, ignorând unda vagă de dezaprobare din vocea lui. Se numeşte „iubit" cineva cu care ai făcut sex mai mult decât o dată? Poţi să ai un iubit doar o noapte? Un iubit de weekend? Sau e necesar să porţi discuţia despre „iubit"-„iubită" după ce trece o anumită perioadă de când ai început să te vezi cu persoana respectivă? Oricum, indiferent de definiţia termenului, nici unul dintre acei bărbaţi nu e iubitul meu la ora actuală.

Englezoiul Sexy *îşi drege* vocea *în timp ce* se întinde Ca aranjeze o carte de pe măsuţa de cafea.

-Bine.

îl urmăresc, luptându-mă să-mi înăbuş un zâmbet.

- Ai vrea să afli care e premisa emisiunii? întreabă el dup$ Ce pare să-şi fi revenit din şoc.

Am de gând să-l las să se *desfăşoare*, dacă e atât de birje

pregătit.

- Desigur. Dă-i drumul, *Colin!*

Face o pauză înainte de a vorbi, iar atunci când mă uit la ej, îi citesc dezamăgirea pură din privire. Nu ştiu ce am făcut, dar, oricum, sunt încântată. Dacă aş putea fi *plătită* ca să *dezamăgesc* bărbaţi albi, îmbrăcaţi la patru ace, aş fi putred de bogată. După ce se adună, începe să vorbească:

- Am fost întotdeauna *fascinat de idee a căsniciilor* aranjate.,,

- O, Doamne!

-... în sensul în care, mai *ales în zilele* noastre, au destul de mult succes.

Bine, nu asta credeam că avea de gând să spună.

- Atunci când le permitem oamenilor care ne cunosc foarte bine să ne aleagă un partener, *astfel de* oameni fac, în general, o treabă destul de bună. Dar zilele trecute m-am *gândit la faptul* că, pe de altă parte, cei mai mulţi dintre noi au văzut atâtea descrieri ale iubirii – în viaţa de zi cu zi, pe ecrane, în literatură – încât ar trebui să *fim* destul de buni în identificarea unei emoţii adevărate. Nu crezi?

Ridic din umeri.

- De fapt, mă uimeşte faptul *că* adulţii au, de cele mai multe ori, o inteligenţă emoţională limitată.

-Cepărere ai avea dacă te-am băga într-o casă cu doisprezece bărbaţi...

-Ei bine, acum chiar mi-ai captat atenţia!

-... care încearcă să-ţi câştige inima...

- Spune mai departe!

dar în loc să alegi tu în fiecare săptămână cine rămâne " pleacă din competiţie* o să avem telespectatori care decid ^ ^votând în direct, timp de douăzeci şi patru de ore, după ^are episod care e difuzat. Concurentul sau concurenţii eli- iltV ti 0 să afle la începutul următorului episod. 111111 Deci vreţi să lăsaţi publicul să hotărască persoana cu care să rămân? Eu n-am nimic de spus?

° El îşi înclină capul dintr-o parte în alta.

-Da şi nu. Publicul o să trebuiască să-ţi evalueze reacţii-je Dar sper ca opţiunile respective să fie bune, pentru că iată elementul care, cred eu, o să ajute ca lucrurile să devină inte**resante: o** să alegem concurenţii pe baza scorurilor tale de com**patibilitate** oferite de ADNDuo. Presupun că eşti familiarizată **cu aplicaţia?**

Am senzaţia că-mi stă inima-n loc. Vorbeşte despre tehnologia lui River!

-O, sunt familiarizată!

- Unele scoruri o să fie mici, iar altele, mai mari, spune el. Dar o să avem grijă ca cel puţin unul dintre concurenţi să fie Compatibilitate de Aur, sau chiar mai bine de-atât. Şmecheria e să vedem cine e mai calificat să-ţi găsească sufletul-pereche: tehnologia sau publicul.

Mă lupt să-mi ascund şocul.

-Tu vorbeşti serios!

Englezoiul Sexy dă din cap, adeverind.

- Cărţile tale sunt bestsellere internaţionale, Felicity! Ai cititori din toate categoriile socioprofesionale şi de vârstă, iar fanii tăi cei mai înfocaţi sunt chiar în miezul audienţei reality-show-urilor. Suprapunerea asta ar putea să fie avantajoasă atât pentru vânzarea cărţilor tale, cât şi pentru audienţele noastre.

Mă uit pe fereastră. M-am înşelat: nu e satisfăcător ca el să le at*t de direct în privinţa motivului pentru care sunt aici. Mă Vrea Pentru că brandul meu – romanele de dragoste – ar da bine

la audienţă, Bărbaiu] ăsta n-are de unde să ştie că nu mai su$_{m}$ romantică fericită, dar, având în vedere industria în care iucre$_{a}$° ^{zăıdacft} d ar şti, mi-ar spune că asta nu contează, atât timp $_{că}$j pot să mă prefac bine. Toată povestea asta mă face să fiu şi $_{maj}$ pesimistă vizavi de iubire.

-Ştiu că multe dintre emisiunile *despre întâlniri* romanti$_{Ce}$ sunt contrafăcute sau cinice, continuă *el, citind*u-mi în mod straniu gândurile, dar cred că asta ar putea să fie diferită. Pentru că e vorba despre *tine.* Sunt atras *de* tine şi abia ne-am întâlnit; spectatorii o să simtă acelaşi lucru. Cititorii tăi o să-şi *doreasc*ă să găseşti iubirea.

Vorbele lui sunt ca o săgeată *înfiptă* în inimă, iubiţii mei citi. tori chiar îşi doresc să găsesc iubirea, iar ăsta pare *să fie* singurul lucru pe care nu pot să li**-l** ofer. *Mă* rog, asta şi o nouă carte.

Englezoiul Sexy se apleacă, iar privirea lui e verde, sinceră şi blândă.

- Cred cu tărie că femeile vor să vadă cum alte femei îşi gă- sesc fericirea.

în timp ce-l privesc *clipind, ceva îmi* îngheaţă *sângele* în vine. - Afirmaţia asta pare un lucru atât *de* amabil! Oare de ce sună ironic atunci când o rosteşti?

Pentru o *clipă,* arată ca şi cum ar fi şocat. Are o faţă de-a dreptul descompusă.

- Eu... nu, chiar vorbesc serios!

Mă ridic în picioare.

-Mulţumescpentru timpul acordat. Nu sunt interesată.

CONNOR

Felicity pleacă atât de brusc, încât şocul îmi izbeşte gândurile **de** cutia craniană şi rămân holbându-mă în urma ei, mut. Eram nehotărât în privinţa posibilităţii ca o femeie atât de superbă şi **de**

succes ca ea să fie atrasă de ideea participării într-un rea- lity-show, dar nu m-am aşteptat ca oferta s-o enerveze în mod evident. Dacă nu pot nici măcar să prezint formatul emisiunii fără să înregistrez un eşec îngrozitor şi atât de brusc, ce speranţă pot avea c-o să fiu capabil s-o transform într-un succes?

- Ce naiba s-a întâmplat? întreb cu voce tare, privind lung la golul uşii, doar cu o secundă înainte ca un cap să-şi facă apariţia, iar şeful meu să-şi arate dinţii strălucitori.

CAPITOLUL 5

- Ai o clipă?

Mă uit la ceas.

- în cinci minute trebuie să mă văd sus, cu Shazz.

Blaine intră în birou strecurându-şi mâna în buzunar şi zornăind nişte mărunţiş.

-Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu Bill! îmi spune el, Bill Masters fiind director financiar şi unul dintre puţinii oameni de care se teme Blaine. Şeful chiar vrea să facem emisiunea asta de întâlniri!

Pace o pauză ca să obţină un efect dramatic, în timp ce-şj arcuieşte buzele într-un rânjet înfumurat. îţi dau un miJi0n Şi jumătate!

- De dolari?

~ Nu, Connor, de târfe! Da, de dolari.

înţelesul cuvintelor lui ajunge, în *sfârşit,* la creierul meu.

-îmi dau un milion şi jumătate pentru asta, dar nu-mi dai patruzeci dc mii pentru documentarul meu *despre* biodiversitate?

Inspiră şuierat pe nas, iar apoi *expiră încet,* ca şi cum răbdarea lui ar fi un strat subţire de *gheaţă, care e* în *pericol* să se crape.

-După cum am spus, puştiule, deja ne dorim ca asta să se întâmple. Apropo, probabil că Barb, de la programări, are un as în mânecă, fiindcă intervalul în care o *să se difuzeze* emisiunea ta o să fie oră de vârf pe ABC, turuie ei, iar *pe* urmă adaugă: Sâmbetele!

Literalmente, nu e nimic de vârf în intervalul orar de sâmbătă seara.

Descifrându-mi expresia, BJaine *pledează:*

- Ascultă, cu orarul ăsta, suntem *norocoşi că* n-am primit ziua de vineri. I-a ţinut pe ioc o răfuială legată de noile lor proceduri şi am ajuns înainte să umple spaţiul ăsta de emisie. Iar

acum, dă-mi nişte veşti bune! Am auzit că te-ai întâlnit cu un potenţial *personaj principal.*

- *Aşa e, răspund,* ridicându-mi bărbia ca să sugerez că personajul *respectiv* a *plecat.* NVa fost interesată!

- Nu i-ai *oferit suficienţi* bani? întreabă Blaine, părând sceptic, *fiindcă,* în *optica lui,* ăsta ar *fi* sigurul motiv logic pentru *ca cineva să* refuze o asemenea ofertă. Unii oameni sunt prea bătuţi în cap ca să recunoască o oportunitate care e chiar sub nasul lor!

-Nici măcar n-am ajuns Ia partea legată de bani. Persoana cu care am discutat nu era potrivită, din câte cred.

Realitatea faptului că ea m-a respins mi se instalează în minte Un(mai *dezamăgit* decât mi-aş fi imaginat. Pentru o clipă,

timp ce stătea în faţa mea, nu mi-a venit *să* cred întorsătura Credibilă a sorţii, prin care femeia pe care am remarcat-o în J^r ₛâptămâna trecută a ajuns în biroul meu. Şi, desigur, mi-am dat seama cât de plăcut ar fi fost ca de data asta să pot lucra cu ₀ autoare de romane de dragoste care e frumoasă şi încununată de succes, şi nu cu nişte oameni de ştiinţă arşi de soare şi lipsiţi de orice entuziasm.

-Treaba ta e să găseşti persoana potrivită! se stropşeşte Blaine.

- Speram să găsesc pe cineva îndrăgit de public, explic eu, încercând să abat conversaţia de la iritarea lui şi s-o îndrept spre ceva productiv. Dar poate că am gândit prea neconvenţional. S-ar putea să trebuiască să aleg o altă abordare.

-Alege calea obişnuită: craci, ţâţe, buze!

A, Blaine! O generaţie de procese de ultraj pe două picioare, îmi dreg glasul drept răspuns.

- Găseşte pe cineva cu forme de femeie şi doritoare, iar după asta, dă-i drumul! plusează el. Doar de atât avem nevoie. Ţine-mă la curent! încheie, bătând darabana cu degetele pe tăblia biroului. Trebuie să fug!

Şi dispare la fel de repede pe cât a apărut.

-Ce zi nenorocită! exclam, adresându-mă din nou uşii des**chise,** pentru ca, doar o fracţiune de secundă mai târziu, alt cap **să-şi** facă apariţia, speriindu-mă ca naiba. O, Doamne!

Colegul meu de producţie, Trent Choi, întinde braţul, ară- tându-mi ceasul.

-Avem întâlnirea cu Shazz în trei minute!

Bietul Trent! El e, fără îndoială, singura persoană de aici care ᵉ punctuală la întâlniri.

-Corect! spun eu. Stăteam de vorbă cu Blaine.

-Aha, mormăie el, uitându-se imediat în spate, peste umăr. Ai o clipă?

- Sigur că da.

După ce intră, Trent apropie uşa până când rămâne *viz||yu* numai o porţiune îngustă de hol. ¹fl

- începe să mă obsedeze faptul că dacă emisiunea asta, *Srriash Course,* n-o să funcţioneze, o să rămân fără muncă.

îi arunc o privire compătimitoare.

- Ce a spus Blaine?

- Că dacă emisiunea nu merge, mă dă afară.

- Se pare că ai interpretat corect situaţia, *spun* eu, dar, vâ. zându-l că se strâmbă, încerc să mă exprim cu mai *multă* blândeţe. Dacă te face să te simţi mai bine, află că sunt în aceeaşi situaţie ca tine. Blaine m-a pus să fac o emisiune *despre* întâlniri romantice.

- Astea au succes, cel puţin. Cine naiba se uită la *întrecerile* de sporturi extreme?

- Toată lumea, literalmente, Trent!

Bietul fraier tocilar!

- O să fiu în deplasare şase *săptămâni, se plânge* el. Şase săptămâni într-un autobus cu luptători transpiraţi, care funcţionează pe testosteron şi care vor să se omoare între ei, iar apoi trebuie să mă întorc, să editez filmările şi să fac să pară că toată lumea s-a simţit bine.

- îmi pare rău, amice! exclam, bătându-l uşurel pe umăr. îţi înţeleg stresul. Cu siguranţă că emisiunile astea au parte de atenţie, dar nu ştiu dacă e genul de atenţie pentru care suntem pregătiţi. Dacă emisiunea mea despre întâlniri e un eşec, am dat de naiba. Iar dacă nu e un eşec, nu-mi dau seama cât de uşor pot să mă întorc la genul de programe care mă interesează. Presupun că e o consolare în faptul că nu sunt singurul care e blocat în situaţia asta. Dar sunt sigur că, până la urmă, o să fie bine. S-o luăm pe rând, nu? Acum trebuie să găsesc pe cineva „cu forme de femeie şi doritoare" şi să rezolv problema asta.

FIZZY

întotdeauna există pericolul să interpretezi greşit dacă auzi **numai** sfârşitul unei conversaţii, dar de data asta nu există loc **de** interpretări.

„Găseşte pe cineva cu forme de femeie şi doritoare, iar după asta,

CAPITOLUL 6

dă-i drumul!”

M-am întors pentru validarea parcării, dar uit imediat de **ce** mă aflu aici, fiindcă în craniul meu au loc trei explozii simultane. Prima e provocată de exprimarea folosită în fraza pe care tocmai am auzit-o, exprimare atât de îngrozitoare, încât, în mintea mea, Englezoiul Sexy încetează să mai fie vreun fel de erou şi devine un răufăcător pe care trebuie să-l îngenunchez. A doua revelaţie e faptul că el o să facă emisiunea asta chiar dacă nu apar eu în ea. O să folosească aplicaţia lui River ca să-şi răspândească porcăria şi o să fie fericit s-o descrie pe eroina principală ca fiind disperată să-şi găsească sufletul-pereche, ca Şi cum n-ar fi completă de una singură, pentru că directorii de televiziune şi-au actualizat ultima dată imaginea despre femei acum Patruzeci de ani.

A treia explozie e cea mai puternică. Fiindcă oricât de mult mi-ar displăcea acum omul ăsta, nu pot ignora faptul că s-a 0 erit să-mi dea cuvântul. De câte ori nu m-am întrebat de ce

bărbaţii, dacă vrei să ştie ce-şi doresc femeile, nu fac ceva cu^ fi> ce ştiu eu, să le întrebe direct! Englezoiul Sexy mi-a dat oc^ zia să garantez că emisiunea asta n-o să fie un dezastru pent^ oricare femeie care începe să se uite **1** a primul episod. Să p0t ^ aleg vocabularul, formatul şi discuţiile *despre ce* înseamnă să te vezi cu cineva şi să te îndrăgosteşti.

Mă duc direct la uşa producătorului, o deschid larg şj Ur măresc felul în care expresia iritată a acestuia se transformă într-una îngrozită, fiindcă el realizează că am auzit ceea ce tocmai a spus.

- Cât de tare mă vrei pentru asta? întreb eu fără ocolişuri, înghite în sec, uitându-se la celălalt bărbat din încăpere, care pare să-şi dorească să intre în pământ.

- Cred că eşti singura persoană care ar putea face ca emisiunea să aibă succes! spune Englezoiul Sexy, alegându-şi cu grijă cuvintele.

Nu-mi dau seama dacă declaraţia lui vădeşte ignoranţă sau isteţime.

- Pe când coboram cu liftul, am realizat că e posibil să mă fi grăbit cu răspunsul.

El *se* uită la mine fără să înţeleagă.

- O să fac emisiunea, dar numai dacă îmi respecţi condiţiile.

- Condiţii? repetă el. Cum ar *fi...?*

Mă străduiesc să continui să-l privesc în ochi. Habar n-am care sunt *condiţiile mele.*

- *O* să-ţi trimit, prin agentul meu, ideile pe care le am în legătură cu emisiunea asta. Dacă mă vrei pe post de eroină principală, o să trebuiască să fii de acord să încorporezi în format ideile mele.

Tăcerea îi e dezinvoltă, nu se grăbeşte să răspundă. Recunosc, plină de invidie, că-l respect pentru asta, fiindcă e ceva ce eu personal n-am reuşit niciodată să fac.

- Pot să am încredere în buna ta credinţă atunci când vine vorba de condiţiile pe care vrei să le impui? mă întreabă el în cele din urmă. O să te gândeşti la public?

La naiba, câtă condescendenţă!

„Literalmente, singurul lucru de care îmi pasă e publicul! und eu> cu o voce atât de dură, încât aş putea să tai pe cine- 1 cu ea. Nu cred că prioritatea ta e aceeaşi! în afara faptului că Vnele dintre ele au

„forme de femeie”, ce naiba o mai fi şi asta, iu cred că ai idee cine e publicul ăsta! [n] – Felicity, ceea ce ai auzit...

Ridic o mână. N-am nevoie să-i aud scuzele. Oricum, nu fac **asta** pentru el.

-Corey, îmi trebuie „da” sau „nu”. Tu alegi!

întoarce capul, dând la iveală linia fermă a maxilarului şi gâtul lung. în cele din urmă, se întoarce spre mine.

-Atunci, da!

întind braţul ca să dăm mâna.

-Bun!

Cu o ezitare de înţeles, întinde braţul şi-mi ia mâna într-a lui, strângându-mi-o foarte superficial, într-un fel tipic britanic.

îmi potrivesc geanta pe umăr şi mă întorc să plec, dar el vorbeşte din nou:

- încă ceva, dacă se poate!

Mă întorc spre el.

-Numele meu e Connor, spune, iar de data asta văd, în clipa în care ne privim în ochi, că nu zâmbeşte. Nu Ted, Colin sau Corey. Connor.

Nesimţitul ăsta tocmai mi-a servit-o! Habar n-are în ce anume constă pactul pe care tocmai l-a făcut cu mine. Dar o să-i spun cum vrea el. La urma urmei, ultima mea problemă e numele lui. Pentru că acum trebuie sa-mi dau seama care sunt termenii mei, cum o să-mi fac timp pentru circul ăsta de reality-show, când deja am trei luni întârziere la predarea manuscrisului. în plus, nu ştiu cum, pentru numele Domnului, o să mă împac cu faptul că strânsoarea caldă a mâinii lui şi privirea fermă, politicoasă, n-au părut deloc să fie cele ale unui răufăcător.

CONNOR

CAPITOLUL 7

-Ai primit vreo veste despre *programul* tău? *întreabă* Natalia din bucătărie. Am dat un avans pentru cabana de la Yellowstone, dar nu vreau s-o iau pe Stevie dacă în perioada aceea ai *timp* liber şi vrei să vi-l *petreceţi împreună!*

Lângă mine, *îmbrăcată într-un tricou* Wonderland şi încununată cu o diademă roz, *copila* în chestiune caută *printre zeci de* piese cenuşii de puzzle, *hotărâtă să dea de colţurile urechii* unui elefant şi de *vârful cozii unui leu din puzzle-ul* nostru, *Africa sălbatică după ploi*. Mă *gândesc la probabilitatea ca* un *elefant* şi un leu matur să stea atât de aproape unul de altul, dar asta pare doar o exagerare minoră.

-Dinpăcate, *nul răspund* eu.

Deja e iunie; în mod *normal,* vacanţele noastre ar trebui sa fie deja programate şi bătute-n cuie, dar, având în vedere faptul că orarul meu de *filmare e* încă neclar, planurile *pentru* vară sunt şi ele *neclare.*

- Şi-mi pare rău, *Nat! adaug.* Ştiu că situaţia e *încurcată. Négociez* cu agenţii lui Felicity de *săptămâni întregi. Tu fă-ţi planurile,* iar eu mă *organizez în* funcţie de ele.

Traversează camera şi ne dă fiecăruia porţiile din mânprânz, după care se aşază pe podea, în faţa mea. în Yobişn *° kcnd dar cercul de prieteni al lui Stevie pare să crească pe it> eu şi *ce* **trece,** aşa că are de mers la aniversarea unei zile de naştere fiica în mea ar trebui să fim la mine acasă în

ţveek

seara asta şi la o alta mâine-dimineaţă. împărţirea custodiei înseamnă compromisuri, aşa că sunt fericit să-mi petrec timpul **lici** dacă asta înseamnă să fim împreună.

Nici mâncarea nu mă deranjează. Miroase grozav! în cei doi ani în care am fost căsătoriţi, Nat m-a răsfăţat cu gătitul ei. După **ce** ne-am despărţit, a trebuit să mă adun – nu puteam să-mi hrănesc, în fiecare weekend, fiica în vârstă de numai câţiva anişori **doar** cu supă *ramert* şi cu mâncare de la McDonald's. Acum nu apreciez nimic mai mult decât mâncarea pe care nu trebuie **s-o** gătesc eu.

- Cum merge treaba cu ea? întreabă Nat, disträgându-mi **atenţia** de la castronul aburind de *pozole*[1].

Nu i-am povestit mare lucru lui Nat, fiindcă nu sunt multe de **spus.** Felicity a comunicat cu mine prin intermediari – avocata **şi** agenta ei. Mă are la degetul mic şi ştie asta.

înghit mâncarea prea fierbinte, strâmbându-mă.

- A acceptat, deşi cu mari rezerve.
- Care sunt condiţiile?

-Trebuie să mi le trimită agenta ei.

-Pari încântat!

Mă şterg la gură cu un şerveţel.

-Vreau să te întreb ceva. în urmă cu câteva săptămâni, i-am făcut propunerea, o ofertă pe care ar fi putut s-o refuze, dar a făcut-o. Nu e ciudat că încă pare să pună la îndoială angajamentul meu?

Nat râde scurt în timp ce ia o gură din tocăniţă, iar apoi îşi eşte bolul cu lingura.

Pă Sau tocănă tradiţională mexicană, cu mămăligă şi carne

- Nu prea ştiu cum e în viaţa de zi cu zi. Adică, în romane ne arată ceea ce vrea să vedem. Pare jucăuşă, amuzantă şi aventuroasă, dar nu dă semne că e o persoană care ar fi interesată să apară într-un reality-show. Trebuie să existe un motiv pentru care-i ia în considerare, iar dacă te-a acuzat că n-ai fi chiar entuziasmat de proiect, ai face bine să-ţi schimbi imediat atitudinea, spune Nataiia privindu-mă drept în ochi. Eşti un tip grozav, Conn, dar te-ai cam purtat ca un snob, ca şi cum proiectul ăsta n-ar fi demn de tine.

Mă întorc la jocul de puzzle.

- Cum să fiu snob, din moment ce e adevărat că, dacă nu m-ar obliga Blaine, n-aş face *niciodată* asta?

Imediat după ce rostesc ultimul cuvânt, îmi dau seama că am făcut o greşeală. Până şi Stevie scoate un şuierat sumbru printre dinţi.

Nataiia se uită ţintă la mine.

- Connor, mă crezi proastă?

- Ce?! întreb eu, îngrozit. Sigur că nu. Eşti cea mai inteligentă persoană pe care o cunosc!

- Ei bine, eu mă uit la emisiunile de reality. Citesc romane de dragoste. Iar atunci când *spui* lucruri de genul ăsta, sună dezaprobator.

îşi înclină capul către Stevie şi replica nerostită: „Mai ales când o faci în faţa fiicei noastre!", mă loveşte ca un trăsnet.

- Am vrut doar să spun că emisiunile de reality nu sunt genul meu. Sigur că *sunt bune dacă sunt genul tău!*

Nat îşi dă ochii peste cap.

- *Uau, mulţumesc!*

-Asta nu-i deloc...

îmi face semn s-o las baltă.

- *De când ai* fost de acord să preiei proiectul ăsta, te-ai uitat la vreo *emisiune cu întâlniri* sau ai citit vreo carte de Felicity Chen?

-Le-am comandat.

NU pare impresionată.

_ şi, continui eu, mândru, am pus-o pe Brenda să-mi adune 'ci despre primele ei cinci bestsellere.

CI°Stevie dă iarăşi din cap. Natalia se încruntă, dezamăgită. -Bine,

îmi dau seama cum sună asta, spun eu. Sunt idiotul director care-i deleagă sarcini secretarei, asta a fost o gafă. p[e]r, Nat, emisiunea nici măcar nu e despre cărţile lui Felicity.

E despre *ea.* Despre cât de carismatică e, despre cât de bine se **prezintă** în faţa oamenilor. E despre publicul care ţine cu ea.

_ Chiar eşti atât de obtuz încât să nu înţelegi că publicul ţine [c]u ea **tocmai** *datorită* lucrurilor pe care ni le oferă în cărţile ei? **înainte** să pot răspunde, continuă:

-Dacă mi-ai spune că nu-ţi place muzica Wonderland, aş **răspunde:** „Normal, fiecare cu preferinţele lui". Ai auzit cânte**cele trupei** ăsteia de cel puţin o sută de ori, deci ai avea o părere în cunoştinţă de cauză. Dar n-ai citit nici măcar un roman de **dragoste,** nu te-ai uitat la nici o emisiune de reality **şi** ţi-ai făcut **o părere** pe baza a ceea ce *crezi* că sunt toate astea.

Mai aşez o piesă de puzzle la locul ei, legând urechea imensă de capul elefantului.

-Haide, Nat, trebuie să recunoşti că romanele de dragoste sunt cam previzibile!

- De ce? Pentru că îndrăgostiţii sfârşesc prin a rămâne împreună?

-Exact.

-Asta e regula genului, Connor, spune ea. Lucru pe care l-ai Şti, dacă te-ai obosi ca măcar să cauţi pe Google.

Văzând cât de mult se agită pe tema asta, îi fac semn să continue.

-Haide, descarcă-ţi sufletul!

~ Le numeşti „plăcerea mea vinovată". Ai cea mai vagă idee [ca asta] [su]nă al naibii de condescendent?

'Bi bine, nu-ţi provoacă plăcere? întreb, derutat. în ce fel [e] [c°]ndescendent?

- Da, dar de ce ar trebui să mă simt vinovată pentru că citesc ceva ce mă face fericită?

Deschid gura ca să răspund, iar Nat mă [0] P[riv]ire al cărei înţeles e atât de clar, încât ar putea la e e ine să fi[e] un foc de avertisment tras deasupra capului.

Fratezi lucrurile care îmi dac de parcă ar fi nişte prostie,,.

re, sau ceva în care mă complac, spune ea. Ideea e următoarea, Conn: m-ai întrebat dacă e ciudat că Felicity Chen îţi pune la îndoială atitudinea. Dacă eu îţi văd condescendenţa, cu toate că ştiu ce om bun eşti într-un milion de alte feluri, ce crezi că a văzut ea, care nu te cunoaşte deloc, în condiţiile în care întreaga ei carieră e centrată pe ceva ce consideri că e sub demnitatea ta?

Închid ochii în timp ce cuprind cu mintea spusele ei. Am lucrat cândva la un proiect în care un expert a spus că intoleranţa este eşecul curiozităţii, iar vorbele lui mi-au rămas în minte. Oare judec prea rapid lucruri despre care nu ştiu aproape nimic?

-OK, Nat!

Ea ridică din nou ingura.

- Citeşte una dintre cărţile ei. Fii deschis şi s-ar putea chiai să-ţi placă.

Ştiu că are dreptate şi sunt pe punctul să-i spun asta, când telefonul îmi vibrează pe masă, anunţându-mă că am primit un e-mail. *îl deschid* şi creierul mi se blochează instantaneu.

-Ce mă-sa...?!

- Tată! exclamă Stevie, uitându-se urât la mine.

- îmi cer scuze, dar, spun eu, făcând un gest spre telefon, tocmai am *primit lista condiţiilor* pe care mi le pune Felicity.

Parcurg repede textul.

- Vrea să *filmăm* patru zile pe săptămână, murmur, iar apoi îmi ridic privirea. Am crezut că în astfel de emisiuni îi ţii pe concurenţi sechestraţi, sau ceva de genul ăsta! Ca să te asiguri că rezultatele sunt ascunse.

- Aşa e în cazul *Burlacului!* mă informează Stevie.

Nat se întinde şi-i aranjează diadema fiicei noastre.

g ca şi^cum ^aca ar cum ^unc^ti°neaz ă emisiunile asta,

: 'face munca mai uşoară!

51 "stevie chicoteşte.

Bine» spun eu, iar apoi continui să citesc mesajul.

ţjitându-mă la toată lista, îmi dau seama că ar fi mai uşor să cineva care nu e interesat decât de faimă şi de vizibilitate Jaţiul public. Dar dacă tot trebuie s-o fac, mai bine să aleg

lfl e cineva care are ceva de spus.

Pd u seama că mă aşteptam ca cerinţele ei să fie ca un

ontract - cereri legate de timp petrecut fără cameră de filmat, listă de alimente preferate, bani pentru marketing sau pentru ser viciile anumitor stilişti, cât de multă promovare se poate pentru cărţile ei, dar nu se pomeneşte nimic despre toate astea. Lista ei de cerinţe seamănă ciudat de mult cu o provocare.

-Mi-a dat o listă foarte detaliată pentru distribuţie, spun eu, uitându-mă la Nat. Şi ce legătură poate să existe între rulourile cu scorţişoară şi distribuţie?

-Aha! se bucură Nat. O, Fizzy Chen, eşti eroina mea dată naibii!

- Mamă, ai grijă cum vorbeşti! o avertizează Stevie.

Mă încrunt spre telefon.

- Himbo?! Oare ăsta e un cuvânt scris greşit?

Nat începe să râdă în hohote.

- Şi o să dureze o sută de ani până să primesc nişte clarifi-

cări! mă vait eu. Trebuie să trec prin age..., adaug, dar apoi mă **întrerup,** fiindcă, ajungând la finalul textului, observ, aproape **de rândul** de jos, o notiţă pe care Felicity a scris-o de mână.

Scrie-mi dacă ai întrebări. Mult noroc! Cred că o să ai nevoie.
FIZZY

- Crede-mă că, spune Jess de vizavi de mine, în timp ce stăm la masă, la Twiggs, dacă aş fi atât de absorbită de ceva la care să mă uit pe telefon, tu mi-ai cere să-ţi arăt *imaginile* alea porno sau să renunţ să mă mai uit!

Mai demult, era obiceiul nostru să ne întâlnim la cafeneaua Twiggs de câteva ori pe săptămână, ca să lucrăm. Eu scriam ca o nebună, iar Jess făcea chestii legate de numere. De obicei, eram foarte productive. în prezent, sesiunile noastre de muncă sunt mai protocolare: *Jess* îşi ia vacanţă vara, iar pentru mine ar fi mai probabil să-mi crească a treia ureche decât să scriu o scenă *convingătoare de* sărut. Dar chiar dacă atmosfera de acum e mai mult una lejeră decât una de lucru, remarca lui Jess ar trebui să mă facă să-mi strecor telefonul în geantă şi să-i acord atenţie prietenei mele. Din păcate, nu sunt sigură că aş putea să-mi ridic privirea de la schimbul ăsta de mesaje nici măcar dacă la masă cu noi ar sta Oscar Newton dezbrăcat. *E ca* şi cum l-aş urmări pe Connor Prince III pierzându-şi minţile încetul cu încetul.

Darcy? scrie el. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.
ce scriu, îmi pun mâna pe gură ca să-mi înăbuş un
ţn timP h„hotd'rîs-
Gândeşte-te la cineva taciturn.

_ pelicityl
îi spun lui Jess, dând din cap:
-Nu cred că vrei să ştii ce fac!
Telefonul îmi vibrează din nou.
_Sex la telefon?

-Mai bine de-atât!

Ce e un loc lar sexy?

Chiar vrei să-ţi explic ce înseamnă asta?

Bine. Vulpe argintie?

Perversiuni cu tati.

Vampir?

Izbucnesc în râs, iar câţiva dintre ceilalţi clienţi îmi aruncă priviri piezişe. Uitasem de nestemata asta. Dar acum am fost **atât de** aproape să împroşc o gură de cafea pe toată masa, încât **Jess** încearcă, în sfârşit, să-mi ia telefonul, iar eu trebuie să mă **feresc de** mâinile ei vorace ca să pot termina de scris mesajul.

FU creativ!

Pun uşurel telefonul pe masă.

-Salutare, draga mea prietenă!

Nici măcar nu te prefaci că munceşti azi?

Mă uit la scaunul din dreapta mea, pe care mi-am aşezat fundul. crurile acum jumătate de oră, după ce am ajuns. Nici măcar nu m-am obosit să-mi scot laptopul din geantă. Nu-i de mirare că nu reuşesc să fac nimic. RâNjesc şi-i spun lui Jess:

- Jur că e legat de muncă!

-Cum să nu!

Jess ştie că am evitat reţelele sociale şi e-mailurile legate de muncă de parcă ar fi fost ciumate, aşa că e *sceptică pe* bună dreptate, deci dezvolt subiectul:

- În după-amiaza asta, condiţiile pe care le-am pus în legătură cu emisiunea au ajuns în inboxul Englezoiului Sexy. El are câteva întrebări.

Jess se încruntă.

- Ce ai făcut?

- Ce vrei să spui cu asta? De ce presupui imediat că sunt personajul negativ?

- Ia să ne gândim! spune Jess, cuprinzând cana de cafea cu palmele şi aplecându-se în faţă. A fost data aceea când m-ai convins să mergem la o plajă de nudişti, după care ne-am dat seama că mergeam dezbrăcate pe o proprietate privată.

- Pentru asta poţi să dai vina pe GPS, nu pe mine!

- M-ai *legat* cu cătuşele de pat, pentru cercetare, după care ţi-ai dat seama că n-aveai cheile la tine!

- Ai stat singură numai jumătate de oră şi m-am asigurat că ai avut suficientă apă.

- Bine, ce *zici de data aia* când m-ai trimis la întâlnire cu tipul ăla care era eliberat condiţionat?

- Pentru fraude *fiscale! Nu e* ca şi cum ar fi omorât pe cineva.

- Vorbeşti serios, Fizzy?

-Dacă aminteşti de toate astea la grămadă, bineînţeles că sună prost!

Ea aşteaptă, plină de răbdare.

în cele din urmă dau din cap, fiindcă Jess are dreptate.

fac altceva decât să încerc să pun pe roate o emisiune , pledez eu, dar grimasa ei sceptică se adânceşte, aşa că-i b[u,ia]an iinte; N-ai vrut să auzi nimic despre emisiune pentru a(iUC a vrut să ai informaţii pe care să trebuiască să le ascunzi ,ă n-a[1] y ^C **Care,** după cum era a?tePtat» a ^ost Ş°cRt atunci când, cu ă ş âptămâni în urmă, la un local în care mâneam burgeri, m ş pus că fusesem solicitată să apar într-o emisiune de reality bazată pe cercetarea lui ştiinţifică foarte serioasă. S-a uitat intens în farfurie după ce a aflat, iar apoi a început să se plimbe de colo până colo. L-am asigurat că nu exista nici o şansă ca North Star Media să fie de acord cu termenii mei, odată ce i-ar fi luat la cunoştinţă, iar River s-a simţit cât de cât uşurat. Dar a cerut, de asemenea, să nu mai audă nimic despre asta.

Ceea ce înseamnă că nu pot să-i spun nimic nici lui Jess, decât dacă aş vrea s-o văd făcând implozie fiindcă ar trebui să ţină un secret faţă de soţul ei. Motiv pentru care pretinde că **întreaga** poveste n-o interesează câtuşi de puţin.

Chestia e că, dacă o întrebi pe Jessica Mărie Davis Peña care **e serialul** ei preferat din toate timpurile, o să spună ***Breaking*** *Bad* **sau** ***Downton Abbey***, pentru că astea sunt nişte răspunsuri **acceptabile** din punct de vedere social. Nimeni nu spune că emi**siunea lui** favorită e ***însurat la prima vedere***, tot aşa cum nimeni **nu spune** că restaurantul lui preferat e McDonald's. Dar cineva **cumpără** acele cinci sute cincizeci de milioane de Big Mac în **fiecare an.** Jess mănâncă pe pâine emisiunile astea, simţindu-se **amuzată** la modul condescendent, cu un pahar de vin roşu în **"ană,** tolănită pe canapeaua ei gigantică din sufragerie. Oricare Y? Părerea lui River, Jess e intrigată de emisiunile astea. Aş în- **'azni** chiar să spun că, în secret, e de-a dreptul entuziasmată. Ceea ce înseamnă că pot să număr clipele până când întreabă. **»Intrei...** două..."

-Aproape că mi-e frica să Ic întreb care surii condiţiile iŋJ, spune ea, lovindu-şi cu degetul arătător, nepăsătoarc, margi$_{nca}$' laptopului. Cunoscându-te, aş zice că sunt nebuneştii Ridic paharul Ia buze şi-mi dau seama că s-a făcut călduţ, -Mă întrebi?

îşi aranjează pe nas ochelarii dc citit la computer.

-Nu.

- Bine.

Mă uit din nou la ecranul telefonului şi găsesc un nou şir de mesaje de la Connor;

Vrei ca cel puţin doi dintre eroi să ştie să tricoteze?
Nu înţeleg condiţiile de excluziune: poeţi.
Felicity, înţelesesem că ai intrat în negocierea asta având intenţii bune.
Poţi să vorbeşti?

Chicotesc, tastând cu la fel de multă *plăcere cu* care aş scrie un mesaj sexy:

îmi pare rău, momentan sunt foarte ocupată.

Când o să fie un moment potrivit?

Depinde. Te bagi sau renunţi?

Se aude un zgomot de *plastic, fiindcă* ochelarii lui Jess tocmai s-au izbit de masă, după ce i-a azvârlit, învinsă.

- *Spune-mi* totul!

- Dar e vorba *despre* emisiunea de întâlniri. S-ar putea ca lui River să nu-i *placă.*

- Poate să *plângă în* sacii lui imenşi cu bani!

-Ai dreptate! izbucnesc eu. *în* caz că nu ţi-ai dat seama deja, află că sunt un geniu!

. tât de admirabil de echilibrată!

^ $^{a}{}_{u}$ltă, spun eu, cu cât mă gândesc mai mult la ideea asta,

'^Sjmi place mai mult. Directorul Englezoi Sexy a vrut să cU ? tăte misiune de întâlniri romantice cu mine, da? Să ne bage ^ ° e «i doisprezece tipi într-o casă, să mă înfigă într-un su- f nl!npUSh-up şi să lase publicul să hotărască în fiecare săptă» tiel1 „care dintre cei doisprezece pretendenţi ar trebui eliminat, lilă^Exact! spune Jess, dând din cap.

Şmecheria e, desigur, că echipa care realizează emisiunea § folosească ADNDuo ca să găsească genul de bărbaţi care se potrivesc cu mine.

jess se sprijină de spătar, încrucişându-şi braţele.

_ Acum trei săptămâni nu voiai să-ţi dai întâlnire nici măcar cu un bărbat. Iar acum vrei să locuieşti sub acelaşi acoperiş cu doisprezece?!

-Doisprezece armăsari în floarea vârstei, care se plimbă de colo până colo şi caută o Fizzy în care să se ascundă? Sunt şi eu un biet om, Jess! Cum să refuz o asemenea ofertă?

Jess clatină din cap pe deasupra cănii de cafea.

-Tu auzi ce spui? Măcar aşa, un pic?

Ignor întrebarea ei.

- Haide să vorbim serios! S-ar putea ca doisprezece să fie prea mulţi, meditez eu cu voce tare, după care fac o scurtă pauză. Nu-mi vine să cred că spun aşa ceva, dar o spun. Deci, o să **propun** ca numărul concurenţilor să se reducă la opt. De ase**menea, nu-mi** place ideea ca, pe durata filmărilor, să fiu complet **sechestrată** într-o casă alături de tipii ăştia, aşa că i-am spus **Englezoiului** Sexy că-i ofer patru zile pe săptămână pentru fil**mare.** Pe parcursul acelor zile, eu şi Eroii pur şi simplu… ieşim **h întâlniri.** în fiecare săptămână, telespectatorii elimină câte doi **concurenţi,** iar eu merg la alt fel de întâlniri, mai elaborate, cu Cei care rămân. Astfel, eu şi bărbaţii respectivi o să ajungem să fe CUnoaŞtem aşa cum s-ar întâmpla în viaţa reală, cu tot restul **în** jurul nostru.

Jess se încruntă.

- O să accepte aşa ceva? Ideea emisiunilor ăstora nu e să fie nişte experienţe intense, de apropiere forţată, iar dacă ţi se pare mite să te întorci la viaţa reală, să ai ocazia să vorbeşti cu familia despre emisiune şi să primeşti păreri şi sfaturi?

- Da, dar aşa funcţionează întâlnirile romantice aca aş ieşj la întâlnire cu unul dintre ei, ne-am duce acas upa aceea şj am vorbi cu prietenii despre cum a fost. Mai a es să meargă bine, am vrea să vorbim până la *epuizare*^e asta şi să atragem comunitatea de prieteni în entuz^a , °S FU' M-am săturat de descrierea romantismului n vi , ^ ca' re-i face pe oameni să creadă că, odată ce ai gasi spe cială pentru tine, nu mai ai nevoie de nimic a c * u e o viziune sănătoasă asupra iubirii! Vreau să mă întâlnesc cu un tip care are susţinerea familiei şi a prietenilor tot timpul.nu cu cineva care le spune celor dragi că trebuie sa acce P eie necunoscută, despre care ei nu ştiu aproape nimic, dar de care el jură că e îndrăgostit după trei săptămâni. Oare oamenii aştia n-au citit niciodată un roman de dragoste? O comunitate care te susţine e jumătate din motivul pentru care iţi găseşti partenerul.

- O, Doamne, Fizzy, respiră!

Fac o pauză şi, ca să mă calmez, iau o gură din cafeaua mea care între timp s-a răcit.

-Dar asta, structura întâlnirilor, e uşoară. Vrei să afli care e partea cea mai bună?

-Nu, desigur că nu. Vreau numai detaliile plictisitoare, te rog! -Am trimis o listă de arhetipuri ale eroilor romantici pe care Englezoiul Sexy trebuie să-i aducă, dacă mă vrea pe mine.

Lui Jess i se citeşte dezamăgirea pe faţă.

- Scuză-mă, ce?!

-I-am trimis o listă de douăzeci de arhetipuri – tocilarul sexy, profesorul, vedeta rock, puşcaşul marin şi aşa mai departe. Englezoiul o să aducă opt eroi care se încadrează în categoriile

eu, dar, Văzând îndoiala de pe faţa lui Jess, adaug: **aª'** a greu!

jsfu [e] P . r[ace] semn cu mâna să-i arăt lista.

Ena"mi să văd!

ăresc pe telefon şi i-o arăt. Ochii ei albaştri, căscaţi de [°] [m] canează ecranul. Apoi o ia de la început şi citeşte câteva

şSîsr

Sau de viţă nobilă la modul mai general, răspund eu pe un relaxat, studiindu-mi o unghie. Nu sunt pretenţioasă!

[ton r F aC]e o pauză, apoi pufneşte:

- Rebel scoţian? La naiba, Fizzy!

-Continuă!

-Cel Care Mi-a Scăpat? întreabă ea râzând. Chiar că ai azvârlit năvodul departe! Eşti sigură că vrei aşa ceva?

- **Sinceră** să fiu, nu voiam nimic din toate astea, dar dacă Englezoiul Sexy ar reuşi să adune tot ce i-am cerut, ar fi extraordinar. Nu pot să scriu nici un nenorocit de cuvânt în ultima vreme, **ceea ce** înseamnă că pagina *în curând* a site-ului meu are **cam la fel de** mulţi vizitatori ca vaginul meu. Dar dacă aş putea **să ajung** la publicul romanelor de dragoste cu emisiunea asta, cititorii mei **şi** Amaya ar fi fericiţi.

Agentul meu literar, Amaya Ellis, e o femeie dată naibii, care **valorează** mai mult decât greutatea ei în aur şi care

cu siguranţă că nu merită durerile de cap pe care i le-am provocat în ultimul an.

- Amaya crede că e o idee bună? întreabă Jess, sceptică.

-Nu ştiu dacă aş merge atât de departe cu afirmaţiile, dar atat ea, cât şi impresara mea cred că ar fi o expunere mediatică una. Şi de vreme ce nu fac literalmente nimic altceva, am fost »erm încurajată să iau în considerare posibilitatea". De asemenea, Amaya mi-a amintit că singurul motiv pentru care am făcut estu ADNDuo a fost cercetarea, aşa că ar trebui să particip la 0lectul ăsta pornind de la o astfel de idee.

Jess îşi ridică iute privirea.

-Şi ştii, toată chestia cu posibilitatea existenţei unui su, flet-pereche...

- Îhî, sigur că da, răspund eu, privind-o în timp ce parcurge lista, strâduindu-se să nu comenteze. Deci, ce crezi? M-am gân. dit destul de mult la asta!

-Mi-e clar că te-ai gândit, murmură Jess, după care privirea îi rămâne aţintită la un rând din listă. Vampir?! le aştepţi ca omul ăla să aducă în emisiune un vampir?

- Şi Englezoiul Sexy s-a blocat la punctul ăsta. Nu e treaba mea cum rezolvă problema, nu?

Ridicând dintr-o sprânceană, Jess se uită la partea de sus a telefonului meu.

-Dom?

- Trebuie să respecţi genul literar.

Mai citeşte puţin, acoperindu-şi zâmbetul cu o mană.

- Douăzeci la sută trebuie să fi mers la psihoterapie, treizeci la sută trebuie să aibă o prietenă femeie cu care n-au făcut sex niciodată? Fizzy, eşti nebună! exclamă ea, iar apoi scoate un ţipăt scurt: Fără poeţi?!

- Asta s-ar putea să fie cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată. Din păcate, n-are cum să se întâmple.

Jess îşi înclină capul, ceea ce vrea să însemne un comentariu nerostit: „Poate că da, poate că nu."

- Ce faci dacă omul ăla îţi acceptă condiţiile?

Resping posibilitatea:

- Nu mi-aş face speranţe prea mari. Dacă ar face asta, ar trebui să mă adun şi să mă prezint în cea mai bună formă.

Devin conştientă de adevărul afirmaţiei. Nu mi-am imaginat situaţia în care Englezoiul Sexy ar putea fi de acord cu astfel de condiţii absurde. Cererile mele extravagante mi-au oferit o anumită siguranţă; literalmente, nici o femeie de pe pământ n-ar fi putut să ceară ceva mai greu de îndeplinit şi, prin urmare, să facă din proiectul ăsta unul imposibil de pus în practică.

hiar şi tu ca tot, mă s-ar putea să sfârşesc participând j,ovv, face să mi se strângă stomacul. în cazul în care la^ s_ar întâmpla, ar trebui să fiu amuzantă, captivantă asta jibilă în rolul eroinei deschise la ideea de iubire. i, la Jstă nici o posibilitate ca el să mă vrea suficient de tare ; A c c e p t e tot ce i-am cerut! încâl tentată să fiu de acord cu tine, spune Jess îrtapoin- telefonul şi dând din cap către ecran, unde a apărut un ¿vi' ^ meu contact> EnglezoiulMcFundsexy. Doar că "^Tmpresia că tocmai a făcut-o!

CONNOR

Data următoare când Felicity Chen păşeşte în biroul meu, pare pregătită pentru provocare. În loc de blugi sfâşiaţi şi de ghete, poartă un costum negru şi transmite ideea că, începând de acum, are de gând să supravegheze totul. Refuză politicos cafeaua pe care i-o oferă Brenda şi traversează încăperea până la biroului meu, în faţa căruia stau în picioare, ca s-o salut.

- Felicity, mă bucur să te văd!

Îmi strânge mâna în timp ce-mi aruncă un zâmbet larg. în mod incredibil, face ca atitudinea ei dominatoare să pară un mod plăcut de a-ţi petrece timpul.

- Spune-mi Fizzy! Nimeni nu-mi spune Felicity, cu excepţia tipului de la DMV.

Râd.

- Atunci, *Fizzy* să fie!

în loc să se aşeze pe un scaun de la biroul meu, ocupă un loc pe una *dintre micile* canapele de piele care înconjoară măsuţa de cafea. îmi aduc aminte că

am citit, la un moment dat, că oamenii care au încredere în ei înşişi folosesc mobila într-un mod greşit. Stau aşezaţi într-o parte, îşi petrec braţul pe după spătarul scaunului de lângă ei, ori şed pe marginea unui birou. Fizzy nu **face** nimic din toate astea, dar din toată atitudinea ei transpare încredere. într-o postură relaxată, şi-a pus un picior peste celă**lalt,** are mâinile încrucişate lejer în dreptul încheieturilor şi-şi ating degetul arătător de degetul mare, ca şi cum ar număra **ceva.** Pantofii ei bleu sunt făcuţi din piele întoarsă şi au tocuri de **cel** puţin zece centimetri. E nevoie de mai mult efort decât îmi **e la** îndemână să fac, ca să nu-mi tot îndrept ochii spre micuţa **porţiune** dezgolită a gleznei ei.

_**Ce** mai faci? întreb, smulgându-mi privirea de pe piciorul ei.

- Sunt cât se poate de bine!

Mă aşez în faţa ei, străduindu-mă să arăt la fel de relaxat şi **de** încrezător ca ea. în mod normal, aşa sunt. în mod normal, e **greu** să fiu tulburat. Dar contradicţia dintre intensitatea atitu**dinii** ei şi relaxarea corpului îmi distrage atenţia.

- Mulţumesc că ai acceptat să ne întâlnim! spune ea.

Are părul strâns într-un coc; câteva şuviţe s-au desprins şi **atârnă** lejer în jurul gâtului ei lung şi delicat. E machiată simplu, **aş zice,** iar buzele îi sunt de un roşu pal, perfect. Orice dezastru **s-ar** dovedi a fi emisiunea asta, femeia din faţa mea o să arate **bine** pe ecran.

- Cu plăcere! răspund eu, înghiţind în sec în timp ce mă for**ţez** să-mi controlez vocea. Mai avem multe lucruri de stabilit.

Asta e o subestimare. Cerinţele pe care mi le-a trimis agenta **ei par** scrise într-o limbă străină, dar Nat mi-a spus să am în**credere** în ea, aşa că iată-ne. Mă simt ca şi cum aş păşi pe o alee **întunecată** şi învăluită în ceaţă, cu un ziar făcut sul pe post de **armă,** ca să mă apăr de atacatori.

CAPITOLUL 6

Emisiunea asta o să fie ori un **proiect** neplăcut, dar scurt, care să-mi obţină ceea ce-mi doresc **de** la Blaine, ori cea mai mare greşeală a carierei mele.

- Dar înainte de a intra prea mult în detalii, aş vrea să te întreb dacă ai vreo experienţă în legătură cu ADNDuo. Profilurile de utilizator din trecut sunt confidenţiale, evident, dar departamentul nostru juridic are nevoie să ştie dacă există

Compaiibilităţi de Aur pe cure tir trebui să 1* *filtrăm* «au «g ^ [a] ugăm la lista concurentului denumit *Cel* Care Ml-a «Sc|p[ai] -Sunt familiarizată cu aplicaţia, *răspunde ea, trecându +,()* palmă peste coapsă, ca să netezească o mică *încreţitură a stofe/* Şi, oricât cât mi-am verificat compui*Ibilltăţlle, n-am* dat pe*t[c] vreo Compatibilitate dc Aur.

~Am înţeles, răspund eu, *notându-mi* răspunsul *ci,* con vins că există şi detalii pe care ea nu vrea să ie *abordeze, k[r]* apoi îmi închid agenda şi o *privesc în ochi, peste masă. Ei* b*inc,* dacă îţi vine vreo idee despre care *consideri că merită discutată,* anunţă-mă! Nu-i nevoie să-ţi cunoaştem *istoricul întâlnirilor* romantice, dar nici nu vrem *să te punem în situaţia* penibilă de a avea de-a face cu vreun bărbat pe care-l *cunoşti deja* şi care nu-ţi place.

- Mulţumesc! răspunde ea, dând din cap *în semn de* aprobare, dar neluându-şi ochii de la mine.

Pentru că simt nevoia să fac ceva în timp ce mă cercetează, mă aplec în faţă şi mă *întind* ca să umplu două pahare cu apă dintr-o carafă de pe măsuţa de cafea.

- Voiai să discutăm *despre* ceva anume? o întreb.
- Nu prea reuşesc să-mi *formez o* părere *despre tine.*
- *Ce* ai vrea să ştii?

Ea îşi trece *degetul, gânditoare, pe* sub buza plină.

- Ce *pregătire ai?* Site-ul *North* Star nu prea intră în detalii. *Google nu spune* mare lucru *despre tine. Tot ce* ştiu e că, în mod obişnuit, faci documentare. Şi că ai crescut în nordul Angliei, ca un tânăr pirat.

Râd din *pricina referirii pe* care ea a făcut-o la prima noastră întâlnire.

-Da, ia *Blackpool.* Aşa-i. A trebuit să abandonez prădatul-şi-jefuitul *la* vârsta de cincisprezece ani, când tatăl meu american m-a adus în Statele Unite.

Se strâmbă.

-La cincisprezece ani! Brutal!

A fost, dar n-are rost să dezvoltăm subiectul.

-Am studiat la USC ca să învăţ să fac film, iar apoi am sfâr- şi-o aici. Şi> da, până nu demult am lucrat la documentare. Schimbarea climatică de pe coastă, animale marine şi altele de
felul ăsta.

-Ai învăţat la USC şi ai sfârşit-o în San Diego, la o companie **de producţie** mică! Ori nu eşti prea bun la **ceea** ce faci, ori ai un motiv personal din care eşti aici. Pare o distincţie importantă, **pe care** eu, în calitate de cel mai recent colaborator al tău, aş **vrea** s-o fac.

Zâmbesc, dar nu muşc momeala.

-Am avut o slujbă foarte bună la Sony, în LA. M-am mutat **pentru** că fosta mea soţie şi-a luat un post aici şi am vrut să fiu **aproape de** fiica noastră.

La auzul vorbelor mele, expresia feţei i se înmoaie. Apoi ea **se** întinde ca să-şi ia paharul cu apă.

- **De** ce ai fost de acord să te ocupi de emisiunea asta? De la schimbări climatice la emisiuni despre întâlniri romantice? Nu **prea e o** tranziţie naturală!
- Mi-a fost încredinţată.
- Deci eşti obligat s-o faci!

Aleg sinceritatea. Abia dacă ne cunoaştem, dar deja îmi dau **seama** că n-aş vrea ca femeia asta să mă prindă cu minciuna.

- într-adevăr, n-ar fi fost prima mea alegere.
- Eşti entuziasmat de asta vreun pic?

Mă întind şi eu ca să-mi iau paharul cu apă, în timp ce-mi formulez în minte un răspuns care să fie în acelaşi timp sincer şi încurajator.

- Pot să spun un lucru: sunt cu adevărat bucuros că te-ai alăturat echipei.

Afirmaţia mea îi aduce pe chip un zâmbet larg şi luminos.

- Ştiu că eşti. Ai răspuns afirmativ la toate cerinţele mele ridicole!
- Dacă ştiai că sunt ridicole, de ce le-ai *formulat?* întreb eu aşezându-mi paharul pe masă.
- Pentru că sunt hilare şi o să facă din emisiunea asta una diferită de celelalte. O să *fie amuzantă. Tuturor ne-ar plăcea* bine puţină distracţie, spune ea, iar eu nu pot s-o contrazic în privinţa asta. La prima noastră *întâlnire, ai* spus că unul din. tie motivele pentru care m-ai chemat e *faptul că publicul* nostru se suprapune aproape *perfect. Spune-mi câte* ceva despre publicul ăsta!

- Circa optzeci la sută din cei care urmăresc *emisiuni despre* întâlniri romantice se *identifică drept femei* cu vârste

cuprinse intre optsprezece şi cincizeci şi cinci de ani, *jumătate dintre ele* având peste patruzeci şi cinci. *Procentele astea corespund* procentelor cititorilor romanelor de *dragoste. O treime din* vânzările de beletristică sunt romanele de *dragoste şi cam* patruzeci la sută din piaţă o reprezintă *femeile cu* vârste de peste patruzeci şi cinci de ani, ceea ce înseamnă că un *procent* uimitor *de doisprezece la sută din toate vânzările de* romane de ficţiune, îl reprezintă *femeile cu vârste de peste* patruzeci şi cinci *de ani, care* citesc romane de *dragoste, spun eu, iar apoi fac o pauză,* întrebându-mă ce altceva ar vrea ea *să mai spun. Ştii, n-a fost* publicul meu ţintă până acum, dar încerc să *învăţ.*

Privirea lui Fizzy are o intensitate pe care am văzut-o la unii dintre cei mai puternici directori de la Hollywood.

-Ce înseamnă asta?

Nu e dură, dar tot nu-mi place că trebuie să mă apăr, nu-mi place că *deocamdată trebuie să fiu atent la* fiecare pas, având în vedere că ea încă n-a semnat contractul *în mod oficial şi că am nevoie să facă asta înainte să plece azi de aici. După ce* am discutat *ideile lui Fizzy, Blaine mi-a dat două* luni pentru pre- producţie *şi* cinci săptămâni pentru filmare, episoadele urmând sa fie difuzate Ia sfârşitul fiecărei săptămâni. Asta presupune ecupare brută în fiecare săptămână. N-am mai făcut nicioda- a pana acum vreun material cu atâta presiune editorială. Deja

„m aşteptat foarte mult până să aflu care anume sunt condiţiile puse de Fizzy, după care a trebuit să le înaintez departamentului nostru juridic. Nu pot s-o iau de la capăt.

_ înseamnă că învăţ despre asta la fel cum învăţ despre un alt public, răspund eu. Studiu de piaţă. în cazul de faţă, studierea **celorlalte** activităţi recreative ale publicului-ţintă.

Ea îşi înăbuşă un rânjet, iar eu mă sprijin de spătar, inspirând **adânc** şi pregătindu-mă.

- Fizzy, întreabă-mă ceea ce vrei, de fapt, să întrebi!
- Nu vreau să mă angajez să fac asta dacă singura ta cercetare constă în citirea rapoartelor Nielsen. Documentarele pe care le-ai făcut m-au ajutat să mă conving că ai intenţii bune, dar de ce tu? De ce asta? De ce tu pentru asta?
- Se pare că firma o ia într-o direcţie diferită, răspund eu ridicând din umeri şi alegând să fiu sincer. Suntem mici. Suntem puţini. Probabil că ăsta e motivul pentru care m-au ales.
- Ai citit ceva din ce-am scris, sau m-ai chemat pentru că soţia ta avea câteva dintre cărţile mele pe raft?
- Acum termin de citit O ***pereche de haze.*** E un roman amuzant, sexy, creativ şi...

Las fraza neterminată, căutând cuvântul care îmi scapă. Am început să citesc la sfatul lui Nat, căutând să înţeleg ce anume îi place atât de mult la romanele de dragoste şi încercând să aflu ce anume i-a adus atât de mult succes lui Fizzy. M-am gândit:

„Dacă pot să înţeleg asta, o să fiu în stare să descopăr ce trebuie să facem ca emisiunea să fie un succes."

- Şi? întreabă Fizzy pe un ton sarcastic, ca şi cum ar aştepta ca răspunsul meu să se încheie cu o insultă.

Cuvintele îmi vin dintr-odată:

- Plin de bucurie. Scrisul tău are multă bucurie în el.

îmi dau seama că am atins un punct nevralgic. Se apleacă în faţă, înseninată.

- Da, acum începem să ne înţelegem. Poveştile de dragoste sunt pline de bucurie. Ţie ce-ţi aduce bucurie?

-Fiica mea. Munca mea, *răspund eu, căutând în gând* cey$_a$ caic să mă facă mai complet, dar *stând* aici» *în faţa* scriitoarei ăsteia de succes, vorbind *despre bucurie şi despre legături, vî^* mea pare să nu fie altceva decât *rutină pută, ceea ce nu mă Im.* Piedică, totuşi, să-mi continui *enumerarea: Să mă uit la* fotba] Să merg cu bicicleta pe munte. *Să fac sport*

în timp ce vorbesc, realizez ce vrea ea să spună:

nimic din toate astea nu mă califică în mod special ca să ma adresez pu. blicului-ţintă ai romanelor de dragoste. E adevărat că, în afară de timpul pe care-l petrec alături de Stevie, nimic din viaţa mea nu-mi mai aduce o bucurie simplă. îmi dau seama că-mi petrec aproape întreaga viaţă de unul singur, fără să încerc să stabilesc legături cu alţi oameni.

Mă gândesc la capitolul pe care l-am citit aseară din cartea

ei. Era o scenă de dragoste, iar după aceea eroina recunoştea că se temea de viteza cu care evoluau lucrurile între ea şi iubitul ei. Bineînţeles, un astfel de conflict psihologic nu e unul revoluţionar în literatură, dar stilul în care a fost scris, cu asemenea vulnerabilitate şi autocunoaştere, după scena de sex cea mai fierbinte pe care am citit-o vreodată, m-a făcut să meditez la asta toată noaptea. Fizzy e un alter ego plin de umor şi jucăuş, dar încep să cred că Felicity Chen e inteligentă – sclipitoare, chiar – şi că trebuie să-i ofer mai mult decât zâmbete pline de încredere şi răspunsuri atent cântărite. îi intuieşte pe oameni ca o expertă, iar acum trebuie s-o conving că n-a dat peste un ins care nu e decât un stereotip hollywoodian plat.

-Par o hahaleră plictisitoare! exclam eu, râzând. Ceva din *cartea ta m-a făcut să-mi dau* seama cu acuitate de *banalitatea sterilă a actualei mele vieţi.* Trebuie să recunosc că *sunt* cam *de-* pendent de muncă, adaug, alegându-mi vorbele cu grijă, fiindcă rar mi se *întâmplă* să *le* vorbesc *despre* mine unor oameni *pe* care abia dacă-i cunosc, şi nu *fac* asta niciodată cu colegii. Dar nu sunt egocentric! Te-am abordat pentru legătura – la propriu

• i* fisurat – pe care o ai cu acest public-ţintă. Vreau ca emisi-**asta** să fie un succes!

_Şi eu îmi doresc asta, declară Fizzy, relaxându-se dintr-oda- tă şi sprijinindu-se

de spătarul canapelei. Ascultă, DILF[1] sexy, trebuie să-ți destăinui ceva. Sunt prietenă bună cu cineva im- **nlicat** în tehnologia ADNDuo. Omul acela nu e deloc încântat ¡ie proiectata noastră emisiune, dar din cauza felului în care a **fost** structurată afacerea, n-are nici un cuvânt de spus în ceea **ce priveşte** folosirea aplicaţiei în media.

_ O să fie o problemă? întreb, ignorând deocamdată faptul că **m-a numit** „DILF sexy" sau faptul că n-aş fi înţeles acronimul ăsta cu câteva săptămâni în urmă.

-Nu. Dar emisiunea trebuie să fie isteaţă. Trebuie să fie în**cântătoare.** Trebuie să fie ireverenţioasă. Trebuie să fie sexy, **reală şi** credibilă.

- Sunt de acord.

în următoarele ei cuvinte se simte o undă de vulnerabilitate:

- Problema e că, deşi tocmai te-am interogat, trebuie să re**cunosc** că mă întreb dacă sunt persoana potrivită pentru asta.

„Aoleu!"

Postura puternică şi luminiţa din ochi i-au dispărut fără ca **eu** să-mi fi dat seama. Aleg dintre cuvintele care îmi umblă haotic prin minte:

- **îţi** înţeleg perfect dorinţa de a fi corectă în raport cu teh**nologia** asta, având în vedere legătura personală pe care o ai **cu** ea, **şi** nu mă aştept să fii cea care să aibă sarcinile cele mai **dificile.** Dar, deşi te cunosc atât de puţin, ştiu că telespectatorii **o** să **fie** absolut încântaţi de tine. Ai o calitate magică, una rară, **Fizzy!** Sunt sigur c-o ştii, reiese din scrisul tău şi, de asemenea, **din** persoana ta.

-Mulţumesc, dar lucrurile nu mai stau astfel! exclamă **ea,** dând să se ridice şi apăsându-şi ochii cu podul palmelor.

***Dadl'd Like to Fuck* – expresie licenţioasă în limba engleză, care se traduce prin »tată cu care aş vrea să mi-o pun"**

Obişnuiam să fiu veselă, spontană, jucăuşă, sexy şi plină de în. spiraţie. însă n-am mai simţit nimic din toate astea de secole. Pulsul îmi scade, iar apoi mi se urcă în gât.

-Deci... ce vrei să spui?

Chiar am trecut prin toate astea ca *Fizzy* să se retragă acurn?

– N-am mai simţit bucuria, răspunde ea din spatele palmelor,

.....* -î l- î" «oală

ca după aceea să şi le lase în poală

– Poftim?

~ i Ui lim;

Fizzy inspiră adânc şi apoi expiră lent.

- O să semnez contractul de pe *biroul* tău cu o condiţie.
- Care?
- în cele două luni pe care le avem până la începerea filmă- rilor, noi doi ieşim din biroul ăsta, plecăm de lângă tastaturi şi

FIZZY

Cam asta a fost toată bucuria. Apuc puloverul cu dungi gri **şi negre şi** îl azvârl, cu un dram de furie, în vârful muntelui de **haine de** pe patul meu.

- Cred că sunt nebună!

Mă aşteaptă prima mea sesiune de autografe din ultimele **luni.** Nu mă simt în apele mele, ci sunt îngrijorată că mi-am **pierdut** definitiv farmecul. în condiţiile astea, trebuie să mă con**frunt** cu cititorii şi să fiu cât se poate de vioaie şi de entuzias**mată de** viitoarea mea (încă inexistentă) carte. în plus, într-un **moment** de slăbiciune, l-am invitat pe Englezoiul Sexy DILF **într-o** aventură impulsivă, al cărei scop e să ne găsim amândoi **bucuria.** De parcă am fi amici!

- O, ***Doamne!*** Oare de ce l-am invitat pe tipul ăsta de la tele**viziune** să mă însoţească la sesiunea de autografe, în loc să mă **duc** de **una** singură?!

în uşa dormitorului meu, sora mea mai mică îşi îndeasă încă **un** pumn de chipsuri în gură şi apoi mestecă zgomotos, zicând:

- Să fi făcut asta fiindcă alegi să te lupţi pentru putere cu bărbaţii, ca să eviţi să fii vulnerabilă?

- Uau, Alice, mi-ai zis-o!

dula^ int,n^ ca «i-mi iau rochia **transparentă,** cu mâneci,

~ Greşesc?

Răspunsul meu se aude înfundat, în timp ce mă *lupt să-mj* tra8 rochia peste cap.

-Nu!

- De asemenea, în timp ce făceai duş, a sunat din nou Amay$_a$. Mă strâmb şi mă pregătesc pentru ce urmează.

- Ai răspuns?

„ Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva, nu vreau să ţipe cineva la mine!

Mă ascund din nou în *dulap,* ca să-mi caut o pereche de pantofi.

- E de acord să fac emisiunea *şi* am *primit o prelungire* a ter- menului-limită pentru *predarea* manuscrisului, dar trebuie să-i dau o dată precisă şi încă n-am stabilit *nimic.*

- Chiar o să *faci* emisiunea asta de rea*lity? întreabă* Alice, mimând *foarte prost* o atitudine *cool.*

Surorii mele însărcinate şi perfecţioniste i s-a spus să-şi reducă activitatea şi să stea liniştită, drept care deja e dureros de plictisită. Asta explică de ce mă urmăreşte prin casa mea, în loc să se odihnească stând cu picioarele pe pereţi, în propria ei casă. Bănuiesc că-i pasă mai puţin dacă emisiunea o să fie sau nu un succes, decât de faptul că o să aibă cea mai bună ocazie din viaţa ei să întâlnească personaje din industria televiziunii de divertisment.

-Am semnat contractul, deci aş spune că da.

- Oare mama şi tata *ştiu despre...?*

Ies din dulap la timp ca s-o întrerup:

-Nu. *Şi lasă-mă pe mine* să *le* spun! w r r ă n g e imediat stomacu, ,a g^dul unei astfel de con- de a i dezam-

^a^te de an' ^ 'nca mă stresează ideea

CAPITOLUL 1

începutul anilor optzeci sHiunod^" *T** *** H°"g *"* *Ş,* mod evident, au *trăit aici* suficient

. mult timp cât să adopte multe dintre ideile noastre. Dar când vă dăm faptul că mama continuă să considere că roma- Tele meke ^ragoste sunt ^oar antrenamentul pentru opera literară pe care urmează s-o produc, nu ştiu cum o să reacţioneze **la vestea** că o să am întâlniri romantice cu opt bărbaţi, în cadrul unei **emisiuni** de reality. Arăt spre pat şi îi amintesc lui Alice:

- Ai promis să te relaxezi!

Găseşte o fâşie liberă de saltea şi se aşază.

_ Nu vine şi tata diseară?

Fac o pauză, încercând să găsesc fila fermoarului şi dându-mi **seama** care e motivul pentru care n-am mai purtat rochia asta **de atât** de mult timp.

_ A, da, bună idee!

- Păi, pune-l pe producătorul ăsta de televiziune să-i zică **tatei,** spune ea, iar apoi lasă-l pe tata să-i spună mamei.

Nici una dintre noi n-ar fi putut să-şi imagineze că un bărbat **care** le-a făcut educaţia sexuală fiicelor lui într-o seară în care **a** venit la ele în timp ce spălau vasele şi le-a pus câte o mână pe **umăr,** bâiguind, fâstâcit: „Virginitatea voastră e sfântă!", avea **să** fie într-o bună zi mândrul tată al unei scriitoare de romane **de** dragoste fierbinţi. S-a pensionat în urmă cu doi ani şi, la fel **cum** s-a întâmplat cu Alice atunci când a pus în practică recomandările doctorului ei, care a sfătuit-o să se relaxeze, a început imediat să se plictisească îngrozitor. Fost dependent de muncă, **în loc** să stea câte şaptezeci de ore în fiecare săptămână în laboratorul lui, la Scripps, tata îşi petrece acum săptămâna citind **câte** trei cărţi, mergând patruzeci de kilometri pe jos, ajutându-l pe fratele meu mai mic, Peter, să-şi restaureze Karmann Ghia lui **cea** veche, jucând şah cu prietenii şi îngrijindu-şi cu meticulozitate grădina. Ca să nu mai discutăm despre faptul că-i aduce lui **Alice** orice fel de preparat pentru femei gravide pe care-l găseşte mama la piaţă şi că transportă prânzuri pentru oricare dintre cei trei copii ai lui, pe care soţia îl pune să le livreze ori de câte ori are ea chef de gătit.

Tata e, de asemenea, un accesoriu mult iubit ia aproape toate sesiunile de semnare de carte pe care le-am avut în Sud-Ve^ Cititorilor le place să-şi facă poze cu ei şi să-l roage să semneze alături de mine pe exemplarele cărţilor *mele. Unele* dintre fotografiile cu el în timp ce se preface cu aplomb că citeşte *Dorinţa cea mai întunecată a piratului* sau *Fapte perverse în largul tnăra* au devenit virale online.

Aşa că ideea lui Alice e isteaţă: să-i fac cunoştinţă tatei cu Englezoiul Sexy, să-l las pe Englezoi să-şi prezinte formatul de emisiune cu îndrăzneaia-i caracteristică, iar

apoi să-l las pe tata să ducă informaţia acasă, la mama. Bun, genial!

- Povesteşte-mi despre tipul ăsta, îmi cere *Alice,* privindu-mă în timp ce mă *joc* cu fermoarul rupt. Cum e?
- înalt, răspund eu în timp ce mă *gândesc* şi la alte adjective.

A, brunet! Bine îmbrăcat.

- Vreau să spun, e drăguţ? întreabă ea râzând.
- Cred că da.
- E încântat de emisiune?
- Nu prea mult.
- Cât timp o să filmaţi?
- Cinci sau şase *săptămâni, după* care-l aleg pe cel *pe* care vreau *să-l iau* cu mine într-o excursie de lux, la sfârşitul emisiunii.
- O, Doamne, cum rămâne cu nunta lui Peter? Poţi să vii? Fratele nostru mai mic se însoară în câteva săptămâni, eveniment care promite să fie un circ plin de opulenţă, cu cel mai *ridicol meniu pe care mi-a* căzut vreodată privirea. Frate sau nu, n-aş rata acele opt feluri de mâncare pentru nimic în lume.

-O să ajung, *ah muil* Emisiunea n-o să ne încurce programul *ăsta în nici* un *fel.*

Stau în faţa oglinzii, studiindu-mă. Rochia e aşa cum trebuie – îmi pune sânii în valoare şi e nespus de confortabilă. Dar problema nu sunt hainele, ci faptul că ăsta e primul eveniment pe care l-am avut în ultimele şase luni, faptul că trebuie să dau

chii cu cititorii mei, să zâmbesc, să pretind că totul e bine şi că yj-jnătoarea lansare de carte e chiar după colţ, faptul că produ- **.¿torul** emisiunii **o** să fie chiar acolo, urmărindu-mi prestaţia, ***4*** **ă** a **fost** ideea mea ca el să vină şi să mă ia de acasă.

E ciudat că am făcut asta. O să vină aici. Oare să-l invit să intre? Nu e nevoie, nu-i aşa? Au trecut veacuri de când altcineva în afară de Jess, de Juno sau de familia mea a pus piciorul în casa asta.

-Mui mui oare casa mea arată precum căminul cuiva **care-şi lasă** pisica să se plimbe fără probleme pe hiaturile de **bucătărie?**

Alice se ridică.

-Ţi-ai luat o pisică?

-Mă refeream la aerul general al casei.

-Hmmm... nu? mormăie Alice, care se întoarce la pernele **împrăştiate** pe pat şi-şi reia săpatul în punga de chipsuri. Dar ai **putea să-mi** descrii emisiunea asta? Despre ce e?

- E despre mine, care merg la întâlniri cu nişte tipi testaţi în **prealabil** pentru compatibilitate cu aplicaţia ADNDuo, iar publicul **are** ocazia să-l voteze pe cel pe care-l consideră că e cel mai **potrivit** cu mine. Vrei să nu mai mănânci chipsuri în patul meu?

Mă ignoră şi-şi mai vâră câţiva cartofi în gură, vorbind în continuare:

- Totuşi, de ce ai nevoie să mergi la o emisiune de întâlniri romantice?

-N-am nevoie! izbucnesc eu.

Nu **ştiu** cum să-i explic femeii celei mai competente pe care **o cunosc** faptul că am blocajul scriitorului şi blocaj în privinţa **întâlnirilor** amoroase, că singurul lucru de care sunt sigură e **faptul că-mi** iubesc cititorii, familia, prietenii şi că emisiunea **asta m-ar** ajuta în cazul celor două blocaje pomenite mai sus. **La ora** actuală, eu par să fiu sacul de vânt flasc, de pânză, într-o **familie** de semne de circulaţie stabile şi solide.

Surioară (în limba chineză în text)

1

Sora mea şi adorabilul *ei pântec de gravidă mă* urmează bucătărie, unde tocmai am deschis *coşmarul de* sertar plj$_{n\ Cu}$ eacuri, ca să găsesc un ac de siguranţă cu care să-mi trag f$_{ej}$.. moarul rupt. Observ colţul lucios al unui *ambalaj de* prezervativ Şi îl scot dintr-o grămadă *de* bucăţi de hârtie şi de pixuri stricate. Momentul ăsta pare o metaforă *perfectă.*

- Ai prezervative în sertarul cu *fleacuri*? se miră *Alice*.
- Mai pune o dată întrebarea şi dă-ţi seama cât *de* amuzant sună! răspund eu.

Alice pufneşte în *spatele meu şi* simt cum mă năpădeşte nevoia de a o proteja. Viaţa ei n-a *fost scăpată de* sub *control nici* măcar pentru o secundă. *Pe vremea când avea* cincisprezece ani, a făcut o listă cu momente

de referinţă şi ţeluri, vârste, câteodată chiar şi locuri:

...îmi încep studiile la Stanford la vârsta de optsprezece ani, absolv la douăzeci şi doi, şcoala medicală la Johns Hopkins, re- zidenţiat în San Diego, mă mărit la treizeci, primul născut la treizeci şi cinci...

Până acum n-a ratat nici un *punct de pe* listă, cu excepţia celui în care-şi propunea ca, ia vârsta de *douăzeci şi* opt de ani, să *fie domnişoară de onoare la nunta* lui *Fizzy (în* urmă cu câţiva ani, *conştiincioasă, a şters cu un* marker gros punctul respectiv de pe *listă şi am sărbătorit în loc* de asta faptul că o carte a mea a ajuns pe *lista New York Times a celor mai bine* vândute cărţi).

Dar sarcina n-a *fost experienţa* ei preferată *şi* mă întreb dacă simte *măcar puţin din ceea ce simt* eu acum, *şi* anume c-o aşteaptă un viitor cu un grad de *complexitate* necunoscut, presărat cu manevre *dificile în orb şi* cu înfricoşătoare porţiuni de vid.

-Ai simţit vreodată că te-ai scăpat din mână?

Arată către pântecul ei de gravidă, care e mare, într-adevăr. *Copilul ăsta nici* măcar n-a venit pe lume şi deja nu-mi mai *amintesc cine* eram cu şase *luni în urmă.*

Chiar alergam în fiecare *dimineaţă*? De plăcere?

‚Am fost atât de lipsită de scop în ultima vreme! recunosc „ şi sunt sigură că e ciudat pentru ea să audă asta. Am senza- ’ a că emisiunea asta ar putea să fie calea de a mă regăsi. Chiar jjacă o să se dovedească un eşec colosal, cel puţin e ceva diferit!

- înţeleg, spune Alice pe un ton nostalgic. în ultima vreme „m visat că săream cu paraşuta!

-Tu?!

Dă din cap în semn că da.

- Câteodată, sar cu paraşuta într-un ocean de Oreo. Noaptea trecută era unul de bere.

Asta mă face să râd şi mă întorc s-o cuprind de mijloc.

- **Spune-mi că nu fac o greşeală imensă cu emisiunea asta!**

- ***Nu faci. De fapt, am scris-o pe lista mea, nu ştii? Fizzyface o emisiune nebunească de reality, despre iubire, la vârsta de***

treizeci şi şapte de ani şi se simte foarte bine.
FIZZY

Un avantaj neaşteptat *al faptului de a aduce* un *DILF sexy la* prima mea sesiune de autografe din ultimele luni e faptul că cititoarele sunt mult mai puţin preocupate de *data la care o să* fie publicat următorul meu roman şi mult mai interesate de identitatea bărbatului uriaş *care se plimbă prin* fundal. Au fost câteva şoapte şi priviri în timpul *secţiunii de* întrebări şi răspunsuri a evenimentului, dar până când începe semnarea propriu-zisă, fiecarepersoană care stă la *coadă încearcă să-şi dea* seama cine e *tipul sexy, înalt de doi metri, care stă de vorbă* cu tata.

Ştiu asta pentru că *sunt cu toatele pe punctul să-şi* frângă gâtul *încercând* să nu-l *piardă din ochi, în timp ce* rândul co- teşte pe după rafturile cu cărţi. Câteva au venit şi m-au întrebat de-a *dreptul Răspunsurile mele* au variat de la „E accesoriul meu pentru *securitate până la „E mirele meu* comandat online".

Ascultaţi, *înţeleg. Şi eu* am fost luată pe nepregătite mai devreme, *în momentul în care l-am văzut pe* DILF-ul Neformalist în pragul uşii mele. Bărbatul în cămaşă apretată, cu un birou impecabil, dispăruse. Versiunea asta a Englezoiului Sexy arată mai moale siWu ^^lemne,care Poar{a o cămaşă de flanel gi uzaţi, precum şi mult iubiţii lui tenişi. Părul îi de pe frunte; ochii îi par incredibil de luminoşi pentru cineva C3re stă în colţul întunecat al unei librării. în *Ceva Pentru Drum*, Cm descris astfel ochii eroului – „iluminaţi dinspre interior", ¿red

că am spus – dar n-am văzut niciodată asta în realitate.

poarcă...

Brusc, mă întorc mental în timp şi sunt purtată cu câteva luni în urmă, la momentul în care, aflându-mă într-un bar împreună cu Jess, m-am uitat în colţul opus al încăperii şi am întâlnit privirea bărbatului ăstuia, îmbrăcat în costum, cu părul ciufulit şi cu linia maxilarului precum o lamă de cuţit. Atunci, el s-a uitat la mine ca şi cum ar fi vrut să ne întâlnim pe hol şi să ne-o tragem la nesfârşit.

Chiar e acelaşi tip? Nu-mi vine să cred că asta e ceea ce se ascundea sub părul acela pieptănat rigid, dat cu gel, sub zâmbetul strălucitor şi sub costumul negru, ţeapăn.

Mă uit în poală, lăsând ca acea tresărire să continue. Dar se estompează şi sunt adusă înapoi în prezent, unde cititoarea din faţa mea mă întreabă dacă mă simt bine.

-Am gaze! îi răspund eu rânjind, iar ea râde şi rosteşte un familiar „O, Fizzy!", după care îşi ia exemplarul semnat.

Dar simt ecoul interesului în partea de jos a abdomenului. Oare acel zvâcnet din pantalonii mei a provenit de la faptul că mă gândeam la Jack Sparling? Scenele lui de sex au fost dintre cele mai plăcute de scris, micul nemernic pervers!

Sau a fost... de la *el?* Intrigată, mă uit din nou la Connor, care se află în celălalt capăt al încăperii.

E atât de absorbit de tata, încât nu pare să observe câtă salivare mentală e îndreptată către el. Am ştiut că avea să se înţeleagă cu domnul Ming Chen, cel de neoprit. Tatăl meu e un bărbat carismatic în mod obiectiv, care are un milion de poveşti pentru fiecare situaţie, precum şi cel mai contagios râs pe care l-am auzit în viaţa mea – e un gen de râs exploziv, din abdomen, care, la drept vorbind, ar trebui înregistrat ca marcă, sub nudele de Fericire. Dar ceea ce mă surprinde e cât de mult pare

să vorbească însuşi Connor. Nu-l văd pe tata spunând glume făcând conversaţia lui obişnuită. Ori de câte ori arunc ochead' în direcţia lor, îl văd pe Connor vorbind în cea mai mare parte a timpului, iar pe tata, râzând. Aproape să cred că acest Connor ştie o groază de poveşti.

Aproape să cred că ar fi... *interesant.*

De asemenea, zâmbeşte larg, iar felul în care grimasa asta îi exagerează ridurile din jurul ochilor şi-i îndulceşte unghiurile feţei îmi provoacă şi un zvâcnet în piept.

Dar zvâcnetul inimii îmi e dublat de o înfiorare care mi se răspândeşte pe sub piele, enervându-mă şi făcându-mă să trăiesc o senzaţie vecină cu panica.

„Stai!" se răsteşte creierul meu. „De fapt, nu vreau să-mi placă de el!"

- Cine e tipul ăla care stă de vorbă cu Papa Chen? întreabă o cititoare, aşezând pe masă un teanc impresionant de cărţi.

Arunc o ocheadă la titluri şi-mi dau seama că singurele romane care lipsesc sunt cele din seria *în largul mării,* care, sinceră să fiu, sunt pline de piraţi fantastic de obsceni. Şi e un adevăr universal recunoscut că piraţii nu sunt pentru toată lumea. N-o să mă supăr pe cititoare pentru o astfel de omisiune.

- E noul iubit al tatei! răspund eu, ceea ce provoacă o nouă exclamaţie „O, Fizzy!", mai ales fiindcă tata şi-a ales exact momentul ăsta ca să vină să mă sărute pe obraz şi să-mi spună că se duce acasă.

în mod evident, dacă m-a auzit anunţând că are un nou iubit, alege să-mi ignore spusele. în timp ce iese din librărie, primeşte o rundă de aplauze entuziaste.

- Cine e, de fapt? insistă cititoarea, aplecându-se ca să-mi audă mai bine răspunsul.

încă n-am anunţat nimic legat de emisiune, aşa că nu vreau să-i dau nici un detaliu. Dar dacă aş spune că e un prieten, lumea ar deveni suspicioasă.

- Face parte din echipa editorială!

Strâmb în chip de scuză, ca şi cum aş şti că cititoarea ar fi vrut un răspuns mai savuros. Dar secundele necesare nu se amnez întregul ei teanc de cărţi îmi oferă ocazia perfectă de a trece peste momentul în care sunt scârbită de faptul că am emoţii-

pe fapt, asta e bine!", îmi spun, semnându-mă cu o înflorire. „Senzaţia de

acum n-are nici o legătură cu emoţiile! **Ceea ce** experimentezi e doar redeşteptarea mult aşteptată a Fizzgimilui. Trebuie să-ţi recapeţi fluturii din stomac, dacă e să ai **vreun** succes cu emisiunea asta. Trebuie să-ţi recapeţi fluturii **din** stomac dacă e să ai vreo speranţă de a mai scrie vreodată **romane** de dragoste! Atractivitatea lui Connor e un lucru bun. **Faptul** că ai observat-o înseamnă că eşti cu un pas mai aproape **de** Fizzy cea de odinioară!"

Discursul de încurajare funcţionează. în clipa în care-i întind femeii teancul considerabil de cărţi, simt că în ochi îmi sclipeşte un zâmbet adevărat.

După ce rândurile mulţimii s-au subţiat, îl găsesc pe Connor **stând de** unul singur în secţiunea de cărţi horror, cu gura căscă**tă după** ce a deschis coperta aurită a unui volum pe care-l ţine **în** mână. Arată de parcă ar fi pe punctul de a-l linge.

- Trebuie să facem un test de compatibilitate ADN între tine **şi** ediţia asta specială a ***Vrăjitoarelor din Salem***?

-N-am ştiut că au scos o astfel de ediţie, spune el, trecân- du-şi degetul lung peste cotorul cărţii. îmi amintesc că a fost una dintre primele cărţi pe care n-am putut să le las din mână. **Ediţia** e superbă!

De ce e atât de sexy atunci când spune „superbă" într-un fel care e numai al lui? Ca şi cum s-ar uita, copleşit, la o iubită? Am sperat că puterea atractivităţii lui avea să se diminueze de aproape – o calitate proastă a tenului, miros ciudat, dinţi îngălbeniţi, lucruri pe care, dintr-un motiv oarecare, nu le-aş fi observat – dar mă irită să constat că nimic din toate astea nu e adevărat.

Are un miros de bărbat delicios, amestecat cu izul deodoran- uiui pe care-l foloseşte. Pun pariu că se numeşte Ice Zone[1] Sau aporte Hero[2] sau Silver Blade' şi mă dezgustă faptul că-mi place, Nici măcar nu mai identific în Connor arhetipul Directorului Milionar Sexy. E fin şi musculos. Tăietorul *cel Fin* de Lemne o să fíe noul lui nume. De ce şi-o pune chiar şi numai o picătură de gel pe claia aia a lui de păr? Ca să pot să-i dau sfaturi legate *de* pieptănătură, o să trebuiască să mă sacrific şi să pretind că-l cunosc suficient de bine.

Mă întreb într-o doară, pe o scară de la „Serveşte-te, Fatop Şi »Numai Dacă Nu Mai Vrei Să Lucrezi Aici Niciodată", cât de rău ar fi să mă culc cu producătorul

1 **Zona de gheaţă**
2 **Eroul sporturilor**

reality-show-ului meu de dragoste. Să mă pun din nou pe treabă şi aşa mai departe.

Închid ochii strâns şi fac o repornire a hardului mental. Mă bucur s-o văd pe vechea Fizzy scoţându-şi capul, dar face pe şefa şi până şi eu ştiu că a mă cupla cu Connor Prince III n-ar fi numai o prostie din punct de vedere profesional, ci şi o experienţă remarcabil de mediocră. Aşa ar trebui să fie, nu? Alura lui de azi, aceea de Tăietor Sexy de Lemne, e, probabil, un aspect care n-o să se mai repete şi care se datorează faptului că şi-a dus la curăţătorie costumul şi părul de figurină Lego. Prima partidă de sex de după seceta prin care am trecut ar trebui să mă lase cu un şchiopătat *şi cu nevoia de a mă* recupera un weekend întreg, uitându-mă la *filme de Nancy* Meyers în timp ce beau o sticlă uriaşă de Gatorade.

- De ce te uiţi aşa la mine?

-Aşa, cum? întreb eu, ştergându-mi instantaneu de pe faţă expresia pe care o aveam pe *post de* zâmbet relaxat.

El se încruntă, trecând iute cu privirea peste chipul meu, în căutarea a ceea ce văzuse cu o *clipă în* urmă.

- Nu contează.

Ţe.ai distrat azi?

p recunoaşte el. Eşti distractivă. Cititorii tăi sunt atât de **iasmaţi!** Se vede că-ţi place cu adevărat să te întâlneşti cu ei. [6] Are dreptate; privind retrospectiv, mă enervează faptul că **i avut** emoţii în drum spre librărie. Mi-au transpirat palme**le iar,** câtă vreme am mers cu maşina, am dat nişte răspunsuri **prea** gălăgioase la întrebările lui politicoase. Mai mult de-atât, **i-am** pierdut în explicaţii în timp ce intram în librărie. Connor **a rămas** calm şi relaxat lângă mine, o prezenţă stabilă şi solidă **pe** lângă făptura mea stresată şi agitată. Dar în clipa în care s-a **umplut** încăperea, pulsul mi s-a calmat şi m-am simţit ca acasă.

-în mod clar, cititorii de romane de dragoste sunt genul meu **preferat** de oameni, spun eu, zâmbind. Poţi să-ţi dai seama cât **de mult** iubesc ei ceea ce iubesc. Vin întotdeauna la întâlnirile **cu mine. E** o zi de luni şi ai văzut cât de mulţi s-au hotărât să **plece** de acasă, nevoiţi, poate, să găsească bone pentru copii, **să** conducă în traficul ăsta atât de aglomerat – numai ca să vină **aici?** întreb, arătând cu un gest larg spre librăria care acum e **goală. Au** venit în seara asta toate categoriile. Casnice, avocaţi, **angajaţi** cu ora, oameni de ştiinţă, pensionari, studenţi.

Connor fluieră, uitându-se la casa de marcat ca şi cum şi-ar aduce aminte de ceva.

-Am văzut o femeie care avea câte două exemplare din fiecare dintre cărţile tale.

-Şi le-am semnat de două ori până acum, dar ea vine în continuare la fiecare eveniment ca să mă salute şi să mă roage **să le** semnez din nou.

- N-a cumpărat nici o carte?

- A cumpărat una în seara asta, dar nu e scrisă de mine, explic eu, însă văzându-i expresia mirată, adaug: Admiratoarele ?in, Connor. Ăştia sunt oamenii mei!

El dă din cap, cercetându-mă din priviri.

-îmi dau şi eu seama!

Adaug, zâmbind:

- Mă bucur că ai întrerupt flirtul cu tatăl meu ca să studie/j grupul demografic al emisiunii tale.

Energia lui Connor se amplifică puţin.

-E adevărat, dar mi-a fost greu. Tatăl tău e nemaipomenit! - E, literalmente, cea mai drăguţă fiinţă umană de pe f t pământului.

- Apropo, nu ştiam că nu-i spuseseşi încă despre emisiune. Sper că n-am făcut o gafă.

- Nu, pur şi simplu te-am folosit pe post de scut.

îmi aruncă o privire ironică, dar serioasă, care îmi place mai mult decât ar trebui.

- I-a plăcut ideea, spune el. Dar a declarat că n-o să-i zică mamei tale.

- La naiba!

Connor râde.

- O să trebuiască să găsim o modalitate de a-l aduce şi pe el. Simt un val de răceală coborându-mi de-a lungul braţelor, -în... în emisiune? Pe tata?!

Connor dă din cap, meditând la asta.

- Poate că-l aducem în finală, la vizita familiilor concurenţilor.

Mi se strânge stomacul.

-Bleah, asta-i...

Sunt pe punctul de a spune „Asta e înfiorător!", fiindcă numai ideea de a aduce nenumăraţi bărbaţi acasă la mama pentru ca ea să-i cerceteze mă face să vreau să mă dau cu capul de pereţi. Dar pentru prima dată de când eu şi Connor am început să stăm de vorbă despre asta, văd în ochii lui o sclipire de veselie care pare autentică, iar dacă ea a fost cauzată de timpul pe care el l-a petrecut alături de Papa Chen, cine sunt eu să arunc apă pe foc?

-.. .o idee minunată! completez, cu un zâmbet strâmb pe faţă. Connor râde.

Nu te îngrijora, o să găsim soluţii! Acum nu facem altceva că venim cu o mulţime de idei, ca să ne dăm seama care ele pare bun».

Adrenalina pare să-mi dispară din sânge dintr-odată. Mă j.jn de un raft, expirând lent. Sesiunile de autografe repre- SPnţă cel mai ciudat paradox: sunt o experienţă satisfăcătoare, **care te** umple de energie, dar care, în acelaşi timp, te epuizează. **Vreau** ca fiecare persoană care se apropie de masa la care semnez cărţi să simtă că e cea mai importantă persoană din viaţa mea, fiindcă, în acele câteva minute, chiar aşa e. Dar a menţine **acel** nivel de energie poate fi istovitor. Dacă la asta mai adăugăm **stresul** faptului că nu ştiu dacă voi mai scoate vreo carte, gata, **sunt** complet distrusă!

Şi înfometată.

îmi apăs ochii cu podul palmelor şi îl simt pe Connor cum se apropie de mine.

- Eşti bine?

Inspir profund şi mă echilibrez. La naiba, îmi place mult mirosul acelui deodorant Ice Zone Sports Hero Silver Blade!

- Da, mă simt grozav!

îmi las mâinile jos, iar lumina apare la periferia câmpului meu vizual. Singura fărâmă de adrenalină care mi-a rămas e cea pe care o simt în clipa în care mă uit în sus, la el. Mă domină cu prezența lui: fin, viril și cu ochii luminoși. Completez răspunsul:

- Dar sunt pe punctul de a fi chiar mai bine.

Mă silesc să nu fiu prea interesată de felul în care el ridică dintr-o sprânceană, în semn de curiozitate, și mă îndeamnă:

- Spune, te rog!

-Dacă ai încredere în mine, să mergem!

CAPITOLU L 6

CONNOR

Am senzaţia că genul de indicaţii pe care le dă Fizzy sunt chiar cele despre care-i avertizăm pe copiii noştri că nu trebuie urmate orbeşte: ai *încredere în* mine, *semnează* aici, mănâncă asta. Şi totuşi, iată-mă ieşind în urma ei din librărie, ca să ne urcăm în maşina mea. După aceea, ea mă *îndrumă spre* un local de taco din San *Ysidro,* situat *chiar* la graniţa cu Mexicul, la douăzeci de *minute de* mers spre sud.

Se dă jos din maşină *într-o parcare deloc remarcabilă,* în faţa unei clădiri la *fel de neremarcabile,* şi se întinde gemând, fericită. Apoi *rânjeşte maliţios.*

- Eşti gata să-ţi fie dată lumea pe cap?

-Ăăă... sigur că da!

Cu un mers *dezinvolt,* o porneşte spre clădire. îmbrăcată în *rochia ei* neagră, cocoţată pe tocuri, are o prezenţă copleşitoare. Subţire în mod obiectiv, Fizzy are abilitatea de a ocupa spaţiul într-un fel în care eu n-am reuşit niciodată. întotdeauna am fost destul de înalt, dar fiind crescut de o mamă singură, am fost atent să nu las impresia că aş fi *fost* impunător în vreun fel. Aveam *tendinţa* asta, ce-l enerva *îngrozitor pe tata* în rarele *ocazii în care* venea în vizită. îmi ţinea prelegeri despre cum trebuie

i în forţă în orice încăpere, despre cât de important e să-ţi [să în] ¿i«j spaţiul. După ce am împlinit paisprezece ani şi aveam [ICVC] niai mult de un metru optzeci, iar ocuparea spaţiului era o

* la care tata renunţase, el şi-a ales alte lucruri pe care să le ^[CC]-e- lipsa mea de ambiţie, respectul faţă de ceilalţi oameni, [Cr]|tudinea protectoare faţă de mama. Mal târziu, a fost vorba despre alegerea carierei, nunta fulgerătoare, denumirea funcţiei mele.

par oricât de tare m-ar obosi tatăl meu, nu pot să nu mă **ândesc** la faptul că am avea

în comun admiraţia faţă de Fizzy.

-O să comand pentru amândoi, spune ea, vorbindu-mi peste **umăr. O să-ţi** aduc bucuria în gură, Tăietor Sexy de Lemne! Ai **încredere** în mine!

- încrederea e un element necesar?

îmi ignoră întrebarea, făcând un pas în faţă ca să comande, **iar eu** arunc o privire la hainele mele. De la Englezoi, am trecut **la DILF,** iar apoi, la Tăietor Sexy de Lemne. Nu-mi dau seama **dacă** schimbarea asta a poreclelor semnifică faptul că mi-am **ales** hainele din ce în ce mai bine pe măsură ce m-am întâlnit **cu Fizzy,** dar azi m-am schimbat de trei ori înainte să mă duc **s-o iau** de acasă, determinând-o pe Stevie să mă întrebe dacă nu **cumva** mă duceam la o întâlnire romantică.

Nu e o întâlnire romantică. Bineînţeles că nu e! Dar există **ceva** în apropierea asta de Fizzy, ceva care mă face să-mi do**resc** s-o impresionez în acelaşi fel în care mă impresionează ea **pe** mine.

În timp ce comandă, aud cuvintele ***lengua***, ***cabeza***, ***buche*** şi ***trípa***, şi-mi dau seama că o să mănânc nişte lucruri pe care n-am mai pus gura niciodată până acum. Ţinând într-o mână o pungă umflată de hârtie, iar în cealaltă, două băuturi puse într-un suport de carton, Fizzy îmi face un mic semn din cap, îndemnân- du-mă din nou să am încredere în ea. Apoi ne urcăm iarăşi în [ma]Şină şi mergem câteva minute pe un drumeag care ne duce [s]**Pre** un refugiu de pe coasta sălbatică a oceanului.

Fizzy deschide punga şi aşază pe o masă uzată de metal, car e vederea spre o fâşie pustie de plajă, o mare varietate de ta^

Arată spre fiecare taco, explicându-mi ce conţine – de la g[ră], tar de vită şi cactus, Ia hurtă de porc, măruntaie, cap de vită, limbă. în timp ce iau prima gură din burta de porc, ea mă urmăreşte cu nerăbdare, aşteptând o reacţie.

Involuntar, scot un geamăt adânc şi *închid* ochii. Aroma ascuţită de *cotija* proaspătă şi de lămâie verde înţepătoare, combinată cu bucăţi crocante de carne şi cu o *tortilla* moale, făcută manual, alcătuiesc cel mai bun taco pe care l-am mâncat în viaţa mea.

E nevoie de un minut ca să mi se stabilizeze simţurile, şi-mi dau seama că Fizzy continuă să se uite la mine.

- îţi place? întreabă ea, fericită.
- îmi place la nebunie! răspund eu, ştergându-mă la gură. Tu doar o să te uiţi?

îşi mută privirea de la mine şi se uită la selecţia din faţa ei, alegând ceea ce cred că e *lengua*.

- îmi place când eşti aşa, afară din birou şi din

costumul ăla. Eşti cu totul alt om, spune ea, făcând semn spre hainele mele. Eşti tot *DILF, dar fără* aerul ăla de director constipat!

- Nu sunt sigur că vreo persoană de la locul meu de muncă mi-a mai spus până acum că sunt DILF.

Ea ridică din umeri.

- Nu m-ai adus în *echipă* fiindcă am un stil de exprimare cuviincios!

- Corect! remarc eu, zâmbind, în timp ce iau o gură din băutura acidulată. Dar pari hotărâtă să mă împungi!

Ea dă *drumul unui* hohot sonor de râs.

-Nu cred că asta înseamnă ce crezi tu că înseamnă!

- O, *Doamne!* exclam, dându-mi ochii peste cap, exasperat, după care iau *ultima* înghiţitură din porţia mea de taco. Ştii ce voiam să spun!

Mă chinui să nu mă uit la ea în timp ce mănâncă. Mormăie, fericită, în timp ce mestecă, îşi linge puţin sos salsa de pe marginea buzei şi studiază mâncarea cu o plăcere euforică. Până acum „m văzut două faţete ale lui Fizzy în decursul primei noastre ieşiri împreună: exuberantă şi deschisă pe de o parte, iar pe de alta, mai profundă, jucăuşă într-un fel mai liniştit. însă ambele faţete sunt carismatice, sexy, cuceritoare. Mai întâi am fost indignat de faptul că mi s-a cerut să fac o astfel de emisiune, iar apoi m-am resemnat. Acum simt o pâlpâire de entuziasm faţă de provocarea de a surprinde pe ecran genul ei particular de magie.

„O s-o combini cu alţi bărbaţi!"

Amintirea acestui fapt apare în prim-planul gândurilor mele şi mă face să clipesc, încercând să alung un astfel de gând.

- Am o idee legată de emisiune.

Se uită la mine şi începe să râdă.

- Sper că ai mai mult decât o idee!

- Asta e despre titlu. Ce părere ai să-i spunem *Experimentul iubirii adevărate*?

- Cred că sunt enervată că nu mi-a venit mie ideea!

Simt o explozie de mândrie care mi se răspândeşte prin trup.

- Genial! exclam, întinzându-mă ca să iau un alt taco misterios. Deci, să recapitulăm: selectăm cele opt arhetipuri de erou. Filmările se desfăşoară de luni până joi, vineri facem editarea şi sâmbătă transmitem. Votarea durează douăzeci şi patru de ore după difuzarea episodului, iar în următoarea zi de luni îi

anunţăm pe membrii echipei cine sunt cei care merg mai departe.

Fizzy scoate un mormăit de fericire în timp ce ia o gură de taco.

- Şi, continui eu, cred că trebuie să fim de acord că emisiunea n-o să fie regizată prea mult. Nu mă refer la partea pur estetică, ci la poveşti în sine. M-am gândit destul de mult la asta şi chiar vreau să fac ceva diferit, în măsura în care se poate. Din câte am înţeles, unele dintre emisiunile de genul ăsta sunt aranjate chiar de la primul episod, ceea ce mă face să pun la îndoială

MUlvntlcHmr« oricărei relaţii cure rezultă din ele. Având în vedere oft tfleapecîatoril o să voteze pentru deznodământ, vrem sâ fe oferim cea mut veritabilă poveste cu putinţă.

Efl dă din cap, lingându-şl buzele din nou, ceea ce-mi des- **compune concentrarea** în câteva fragmente înceţoşate. Clipesc «păsat ca sft-mi refac firul gândurilor.

- **Fiindcă** e O serie limitată, o să fii prinsă numai vreme de **aproximativ** cinci săptămâni.
- **Prinsă,** zici? întreabă Fizzy, rânjind. Sună bine!
- Eşti ceva de speriat!

Ea râde.

- Cred că ăsta e motivul pentru care m-ai ales.
- Te-am ales fiindcă eşti iubită de fanii tăi. Dar ai dreptate, sunt nerăbdător să fac asta şi pentru că eşti, de asemenea, puţin nebunatică.

Fizzy dă drumul şerveţelului făcut ghem şi-şi aşază coatele pe masă.

- Nerăbdător? Asta e ceva nou!

Iau o gură de taco şi încep să mestec.

- Ce pot spune? Evoluez continuu!
- îmi dau seama.
- Ştiu că povestea asta e importantă pentru tine. Vreau să ştii că e importantă şi pentru mine, o asigur eu.

Fizzy inspiră adânc şi deschide gura ca să vorbească, ceea ce şi face, schimbând, însă, subiectul.

- Ai spus că te-ai mutat aici pe vremea când aveai cincisprezece ani?

O pâlpâire de nervozitate sufocă zumzetul vibrant al venelor mele şi iau o gură de mâncare ca să întârzii ceea ce presupun că o să fie o blândă, dar amănunţită interogare.

- Da, aşa e.
- Şi mama ta este englezoaică?

Dau din cap în semn că da.

-Acumlocuieşte lângă Btackpool, împreună cu părinţii el, dar l-a cunoscut pe tatăl meu pe vremea când studia în străină» tate, în Statele Unite, A rămas însărcinată» iar tata încă nu era interesat de rolul de părinte, Ne vizita cam o dată pe an şl şl făcea apariţia ca să-i spună marnei ce anume făcea greşit,

-Uaiu parc un tip drăguţi

- E o combinaţie de ins insuportabil de egoist şl de om harnic şi perseverent.

Descrierea asta o face să râdă.

- De ce ai venit să locuieşti cu el?

Mijesc ochii, întrebându-mă dacă vreau sau nu să intru în detalii, iar Fizzy zâmbeşte în timp ce o cercetez cu privirea.

-Ce? întreabă ea. Nu cumva e o poveste scandaloasă?

- Poate că numai puţin,

- Acum chiar că trebuie să mi-o spui!

- Eu şi mama mea am avut un accident de maşină foarte grav pe vremea când eu aveam doisprezece ani. Am scăpat cu bine în cele din urmă, dar toată întâmplarea aceea a cam zdruncinat-o pe mama.

Expresia lui Fizzy devine serioasă.

-O, nu!

-Vreme de... câţiva ani, explic eu, mama n-a mai ieşit din casă. Eu a trebuit să ies, ca să mă duc la şcoală, desigur, şi ca să-mi iau tot felul de slujbe mărunte. Dar ea a suferit foarte rău de anxietate. Asta e perioada în care am devenit interesat de film, aşa că nu pot să am resentimente faţă de acea epocă de singurătate. Dar, privind retrospectiv, îmi dau seama cât de mult am ratat din adolescenţa mea, adaug, iar înainte ca toată povestea să devină prea sumbră, închei: Oricum, tata m-a vizitat pe când aveam cincisprezece ani şi nu i-a plăcut ce a văzut. Până la ora aceea se căsătorise şi avea doi copii cu noua lui soţie, dar, în cele din urmă, mama a recunoscut că aveam nevoie de o schimbare de peisaj şi a fost de acord să-l lase pe tata să mă ia Până când eram gata să mă duc la universitate.

-Mergi vreodată în Anglia?

Sigur că da, răspund eu, Uneori îmi petrec Crăciunul acolo, [01] esc la telefon cu mama în mod regulat. Plănuisem să mă mut înapoi după absolvirea universităţii, dar viaţa a avut alte planuri cu mine.

~ Şi cum e în zilele noastre? Te-ai recăsătorit? Sau ieşi în fiecare seară, trăindu-ţi viaţa palpitantă de burlac?

îmi dreg glasul, încruntându-mă în timp ce-mi aranjez şerveţelul în poală.

-O... nu! Nimic din toate astea, recunosc eu. Fiica mea e încă destul de mică. Vine la mine doar în weekenduri şi lucrez până târziu în majoritatea serilor din timpul săptămânii – aşa că nu duc o viaţă palpitantă *de* burlac. Şi nu ies la întâlniri. Nu prea ies la întâlniri.

îmi dau seama că mă bâlbâi şi *mijesc* ochii, uitându-mă la un stol de păsări care ciugulesc ceva din nisip.

- Cum o cheamă?

Mă bucur că mă lasă să schimb subiectul.

- Stefania Elena Garcia Prince, răspund, ceea ce o face pe Fizzy să-şi înăbuşe un *zâmbet, iar pe mine,* să râd, înţelegător. Ştiu, numele meu de *familie pare* întotdeauna prietenul trist de la petrecere. Totuşi, fiică-mea e o mare figură! Parţial prinţesă, parţial geniu malefic.

- Pare genul meu de fată!

- Mi-e sincer frică de ziua în care o să vă întâlniţi. Cred că a scris Nostradamus ceva despre asta.

Îmi ridic privirea Ia Fizzy şi văd că şi-a căscat ochii întunecaţi, cu care mă priveşte acum *lung,* stăruitor.

-Oricum, ar trebui să vorbim despre tine, nu despre mine!

eşi în clipa de faţă şi eu o privesc drept în ochi, nu-şi abate *privirea* câtuşi *de* puţin.

-îţi spun tot ce vrei să ştii! mă asigură ea cu un glas care **sună** puţin răguşit.

Tonul şi privirea ei sunt indicii clare că de acum încolo, în **mod** absolut, irevocabil şi de netăgăduit, am dat de naiba.

Presupun că toţi avem proverbialul înger pe un umăr şi la fel de proverbialul diavol pe celălalt, dar, în cazul meu, cei doi sunt foarte reali, iar diavolul e un isteric.

Ştiu că e o tâmpenie să fiu geloasă pe Connor. Ştiu cât de absurd e să dezvolt dorinţe sexuale pentru acest anume bărbat, dar a trecut atât de mult timp de când am fost atrasă de cineva, încât mă simt ca un câine înfometat care se uită la o bucată de friptură.

Connor îşi linge buzele, trăgându-şi-le apoi între dinţi, şi-mi dau seama că reacţionează la intensitatea privirii mele. Clipesc şi, în schimb, încep să mă uit la valurile care se sparg pe nisipul fin.

Trebuie să mă adun. Oricât de mult m-aş bucura că sunt ca un fluture care iese din crisalida stagnării sexuale, probabil că n-ar trebui să zbor spre prima floare pe care o văd. Mai ales dacă obiectivul profesional al sus-numitei flori e acela de a-mi găsi sufletul-pereche.

-Ei bine, spune el după ciudata şi îndelungata noastră confruntare tăcută, haide s-o luăm uşor!

Mă întind, prefăcându-mă că-mi trosnesc gâtul.

- Spune-mi ce cauţi la un bărbat!

Inspir adânc şi mă uit la valurile din depărtare, gândindu-mă.

Te-ai dus vreodată la un magazin alimentar în timp ce-ţi era foame?

Connor râde, înţelegând.

-Da.

- Platou cu brânză, morcovi, cartofi, salsa, Cocoa Pebbles şi prăjiturele. Orice sună bine în momentul respectiv!

- Corect.

-Cam aşa aş descrie energia mea pentru întâlniri. N-am un gen anume de bărbat preferat, dar poate că asta e o parte din problemă.

Connor dă din cap în semn că a priceput, dar nu se foloseşte de ocazie ca să vorbească. Din nou: sexy.

- La început, am făcut ADNDuo ca să mă distrez, spun eu. Ştii, ca să încerc tehnologia din perspectiva cercetării legăturilor romantice. Am avut compatibilităţi şi m-am dus la întâlniri cu toată lumea. Voiam să văd dacă o Compatibilitate de Bază era diferită de una de Argint.

- Şi a fost? întreabă el.

-A fost, dar atunci când vine vorba de idile, dragostea se bazează deseori pe puterea de a trece dincolo de prezumţiile iniţiale. Deci dacă cineva mi-ar fi spus că am o potrivire Titan, nu m-aş fi

CAPITOLUL 6

străduit în mod subconştient s-o fac de succes mai mult decât pe o potrivire de Bază? Asta e întotdeauna întrebarea legată de o astfel de tehnologie.

El îngână, cu un aer gânditor:

- Spusele tale par corecte.

- Cred că realizarea emisiunii e modalitatea perfectă de a reintra pe scena întâlnirilor romantice. N-o să ştiu ce fel de potriviri am. N-o să mă gândesc prea mult la asta. O să trebuiască să mă las pur şi simplu dusă de atmosferă şi să deleg publicului preocuparea faţă de toate celelalte aspecte. Adică, dacă se pare că de una singură nu prea am noroc, de ce n-aş lăsa o grămadă de străini să-şi încerce mâna?

~Şi nu te-ai folosit niciodată de aplicaţie după ce ai făcut testul? N-ai folosit-o deloc În ultimii doi ani?

- O, de ceva vreme, n-am prea fost interesată de întâlniri romantice. Dorinţa mea de a găsi un partener s-a dus naibii cam în acelaşi timp în care făceam seria de întâlniri ADNDuo – fără legătură cu aplicaţia, ar fi bine să precizez.

Connor pare să mediteze la ceea ce vrea să spună, iar în cele din urmă întreabă, zâmbind:

- Care e partea care n-are legătură? Dacă nu te supără indiscreţia mea!

- Âăă... există câteva lucruri despre care urăsc să vorbesc, iar în capul listei sunt cuvântul „umed" rostit cu voce tare, oamenii care folosesc FML sau LOL în conversaţii reale, precum şi tumultuoasa, dar scurta relaţie pe care am avut-o cu un tip pe nume Rob. Cam pe când se lansa ADNDuo, m-am dus la o petrecere împreună cu o prietenă, iar acolo l-am întâlnit pe tipul ăsta. Am fost împreună o vreme şi am crezut că lucrurile mergeau bine, până când am aflat că era însurat.

Connor se albeşte la faţă.

-înţeleg...

-Da, de-a dreptul îngrozitor! Am fost devastată, am avut toate sentimentele la care te-ai aştepta într-o atare situaţie. Dar apoi, cu un an şi ceva în urmă, am avut o confruntare cu soţia lui. Connor se crispează.

-Ce s-a întâmplat?

-N-a fost intenţionat – adică ea nu m-a căutat intenţionat. Eu eram la o întâlnire şi întâmplarea a făcut ca noi două să Fim în acelaşi local. Femeia aceea m-a recunoscut din nişte

fotografii care, presupun, fuseseră în telefonul lui Rob. A venit la masa mea şi mi-a spus că divorţase de el şi că eram liberă să-l am, dacă-l mai voiam.

-La naiba..., bâiguie Connor.

- în oricare altă situaţie, aş fi lămurit lucrurile. Sub nici o formă nu-l mai voiam pe Rob – atunci când începuserăm să ne vedem, nici măcar nu ştiusem că era însurat –, dar am fost complet paralizată. Una **e** să fi făcut o greşeală şi să trăiesc cu ea într-un mod abstract, dar a fost cu totul altceva să constat **urmările** în mod cât se poate de concret.

-Trebuie să fi fost îngrozitor. îmi pare rău că ţi s-a întâmplat aşa ceva, Fizzy!

-îmi petrecusem atât de mult timp întrebându-mă ce se întâmplase cu Rob şi cu soţia lui! Oare ea îl iertase? Oare se despărţiseră? Măcar am primit un răspuns la acele întrebări. în orice caz..., murmur eu, ridicându-mi paharul de plastic şi zăngănind din cuburile de gheaţă în timp ce toastez: 'Psihoterapeuta mea a putut să-şi renoveze bucătăria cu banii pe care i-am plătit ca să mă trateze de trauma asta, aşa că presupun că a existat şi o parte bună a poveştii!

La auzul comentariului meu, Connor zâmbeşte discret.

- înţeleg de ce n-ai vrut să mai ieşi la întâlniri o bucată de vreme! Dar acum? Eşti pregătită să fii într-o relaţie?

Cuvintele lui sunt urmate de o pauză lungă, fiindcă gândurile mele s-au lovit de întrebarea lui ca de un zid de cărămidă. Ştiu că întregul scop al emisiunii e acela de a-mi găsi o pereche, dar până acum nu m-am gândit cu adevărat la asta. Dacă avem succes, emisiunea o să fie mai mult decât o distracţie pentru pu- blicul-ţintă. Aş putea să sfârşesc prin a-mi găsi un iubit, un prieten, un suflet-pereche. Simt un fior care îmi urcă pe ceafă, iar Connor vede cum frisonul mă străbate din cap până-n picioare.

- Aşa cred, răspund eu, dorindu-mi să fie adevărat.

Connor mototoleşte ultimul ambalaj de taco şi îl aruncă în punga de hârtie.

- Când ai întâlnit acele Compatibilităţi de Bază şi de Argint, spune-mi ce căutai. Ce a funcţionat pentru tine? Ce n-a funcţionat? Pe cine caut mâine, până la urmă, atunci când încep să fac distribuţia?

- Mai întâi, vreau să ştiu cu cine au votat candidaţii şi care e Poziţia lor legată de mai multe chestiuni politice şi sociale. Ştiu

r re ui să spun că pot să văd dincolo de asta, dar mai ştiu j*1 C3, cazu^ meu> lucrurile nu funcţionează aşa. Există câteva ucruri care blochează procesul de la început, iar *întrebările des-* e pe teme politice nu figurează *în chestionarele ADND*uo. Connor dă din cap şi-şi ia telefonul, ca să noteze.

- Sunt de acord.

- Şi presupun că vreau ceea ce-şi doresc majoritatea femeilor: pe cineva care să mă facă să râd şi care nu se ia prea în serios. Cineva ambiţios, dar bun, care mă susţine pe mine şi lucrurile care îmi plac. Dar mai mult decât orice, vreau să fim îndrăgostiţi nebuneşte.

Mă uit la apă şi mă gândesc la faţa *lui* Jess în momentul în care intră River în încăpere. La fel se luminează şi ochii tatei ori de câte ori o vede pe mama; e felul în care e *complet nebun* cumnatul meu după Alice. Ştiu cum arată iubirea – şi am scris despre asta de atâtea ori – dar n-am simţit-o *niciodată.*

Connor se uită la mine de peste masă. Privirea lui nu arată că m-ar judeca în vreun fel, nici că i-ar fi milă de mine. Nu văd în ochii lui decât înţelegere şi compasiune.

- Cerinţele tale par destul de rezonabile.

- Habar n-am cum o să fie, dar sper că până la urmă o să fiu ceea ce ţi-ai dorit pentru emisiunea asta. începusem să mă întreb dacă nu cumva a venit vremea să mă împac cu faptul că sunt singură. Tocmai încercam să-mi imaginez asta în ziua în care ne-am *întâlnit la tine în* birou, ştii?

- înţeleg, răspunde *el pe un* ton blând.

- Cred, de asemenea, că amândoi am *acceptat* proiectul ăsta din *motive care* nu ne priveau în

totalitate.

îi întâlnesc *privirea* şi recunosc în ea o încuviinţare tacită.

- Am *fost* îngrijorată că cei de la North Star habar n-aveau în ce anume se băgaseră, spun eu. Am crezut că eşti un dobitoc

De data asta, el aprobă printr-un hohot de râs. *îi* zâmbesc.

-Vezi? Cam asta e ideea de prezumţii iniţiale. Dacă te ajută, află că nu mai cred aşa ceva.

Connor se strâmbă, ca şi cum ar şti despre ce vorbesc.

- Mă ajută, mulţumesc!

Nu spun nimic despre cealaltă parte cu voce tare, şi anume că nu doar că nu-l mai cred un dobitoc, ci că, de fapt, mă simt foarte atrasă de el şi mă întreb dacă, de dragul emisiunii, pot ignora sentimentul.

Mă cunosc. E puţin probabil să ignor sentimentul.

Ne adunăm lucrurile, iar eu plec ca să folosesc toaleta publică. El mă aşteaptă prin apropiere. în momentul în care mă întorc, tocmai încheie o conversaţie telefonică.

- E totul OK? întreb eu.

- Da. Doar i-am spus noapte bună fiicei mele.

îmi face semn s-o iau înainte, spre maşină. E una dintre cele mai frumoase seri pe care pot să mi le amintesc. Aerul e călduţ, îngreunat de condens; briza sărată a oceanului ne apasă precum o pelerină uşoară.

- Vremea asta e perfectă! spun eu, folosindu-mă de ultima clipă ca să înregistrez imaginea în minte.

Mă întorc, în sfârşit, la vechiul meu eu, iar partea sălbatică din mine vrea să mă arunc în braţele lui Connor doar ca să-i mulţumesc, să-i spun că n-are cum să ştie că m-a ajutat prin simplul fapt că e atrăgător, relaxat, şi că ştie să asculte. Dar reuşesc să-mi controlez impulsul şi mă mulţumesc să spun:

-Vreau să îndes într-o plăcintă fericirea de acum şi s-o mănânc cu îngheţată! Hmmm... ce bună e!

închid ochii, prefăcându-mă că muşc din cer.

Mă uit din nou la el şi-i surprind expresia impenetrabilă de pe faţă.

O pâclă de electricitate se aşază în jurul nostru şi nu ştiu

unde să mă mai uit. Privirea îmi e atrasă în continuare de Connor, de gâtul lui, de buze, de umeri şi de acele mâini masive. Niciodată nu sunt derutată într-un astfel de mod, adică să fiu atrasă de un

[1] at şi să cred că şi el e atras de mine, dar să nu fiu sigură că nu m-am înşelat în ceea ce-l priveşte. Şi chiar dacă aş fi sigură, nu cred că ar trebui să facem nimic legat de atracţia asta. îmi dau seama că viaţa mea romantică de dinainte a fost atât de simplă! Accepţi sau refuzi. Faci sex sau nu faci. Nici o subtilitate, nici o nuanţă.

Odată ajunşi la maşină, Connor se apleacă spre mine, iar în clipa în care îmi înclin faţa către a lui, îmi dau seama că nu s-a întins după un sărut. îmi deschide portiera din faţă, dar nu se retrage imediat, ci mă priveşte cu un aer uşor pierdut.

- Mergem acasă? întreabă el.
- Cred că da.

Deşi venim de la San Ysidro, drumul e prea scurt. Cât ai bate din palme, văd că maşina a şi încetinit, fiindcă am ajuns la curba din vecinătatea casei mele. Fără să se clintească de pe locul şoferului, Coonor se uită la mine şi dintr-odată am senzaţia că ne atingem la modul erotic. Felul în care ne privim în ochi, felul în care privirea lui se înmoaie în momentul în care îmi studiază faţa. Dar apoi, brusc, el trage aer în piept, se răsuceşte şi coboară din maşină.

Bine.

îl urmez şi mergem încet spre uşa casei mele.

- Eşti bine? întreb eu.
- Minunat!
- A fost o seară pe cinste, nu-i aşa?

Râde, dar nu spune nimic.

Acum suntem pe veranda mea.

- O să ne prefacem că n-a fost ca la o întâlnire?

Se întoarce spre mine.

-*E* un bun exerciţiu pentru tine. răspunde el, total necon- vingator.

Ridic mâna provocându-l să se ferească de atingerea mea, dar n o face. Mă lasă să-i dau laoparte părul de pe frunte.

- riaptana-te aşa mai des!
- E ciufulit.
- E grozav.

_ îmi intră în ochi, spune el, prompt.

_E sexy.

închide ochii.

- Fizzy!
- Intră şi tu în casă!

Deschide ochii încet, iar privirea îi poposeşte pe gura mea.

- Pentru ce?
- Ştii pentru ce.

Râde, dar nu e amuzat, nici ironic. E un râs de capitulare. De acceptare. Şi, preţ de o clipă, sunt euforică.

Dar apoi spune:

- Ştii că nu putem.'
- Tehnic vorbind, putem. Contractul meu îmi interzice doar pe durata filmărilor să am întâlniri sau vreo implicare romantică. Am verificat.
- Fizzy, nu putem! în mod categoric.

îşi înfundă mâinile în buzunare. Da, şi le-a ascuns, dar eu mi le amintesc de parcă mi-ar fi imprimate pe retină. Singurul lucru pe care pot să mi-l imaginez e felul în care mâinile astea imense mă apucă, mă împing îndărăt, autoritare şi hotărâte, mă lipesc de un perete sau mă aşază pe pat. Braţele lui puternice în- lănţuindu-mă, degetele lui lungi, explorând. îl vreau peste mine, blocând orice sursă de lumină. Nu vreau să mai percep nimic altceva decât căldura şi izul pielii lui, nu vreau să aud decât sunetele puternice pe care le scoate în clipa în care termină.

- De ce nu? întreb, uitându-mă la gâtul lui, la mărul

lui Adam, care devine vizibil atunci când înghite.

- Ştii de ce. Obiectivul nostru e să-ţi găsim sufletul-pereche. Deja..., începe el să spună, dar se opreşte brusc. Nu putem!

-Emisiunea nici măcar n-a început. Consider-o ca pe o temă pentru acasă, pledez eu, aplecându-mă în faţă, sprijinin- du-mi mâna de el şi minunându-mă de fermitatea cărnii lui sub atingerea mea. E vorba de găsirea bucuriei! Ţi-am promis c- o să-ţi placă.

- Nu asta mă preocupă.

- A trecut atât de mult timp, recunosc eu. Sunt atât de uşurată că vreau asta... Eu...

- Fizzy!

-Crede-mă! Pot să nu încurc borcanele!

- Asta e problema, spune el aplecându-se ca să mă sărute uşurel, dar final, pe obraz. Eu nu pot.

CONNOR

Ce face un bărbat după ce a primit propuneri de la una dintre cele mai frumoase femei din San Diego şi a refuzat-o?

1. Se gândeşte să intre cu maşina într-un zid, pentru că e un idiot care a hotărât că sexul fără obligaţii nu funcţionează pentru el.
2. Se masturbează de atâtea ori gândindu-se la asta, încât se trezeşte dimineaţa cu membrul cam iritat.
3. Se duce la serviciu – unde a primit sarcina să-i găsească sufletul-pereche exact acelei femei pe care o doreşte şi care, după cât se pare, îl doreşte şi ea – fiindcă existenţa şi accesul lui la copilul pe care-l are depind de asta.
4. îşi propune să se îmbete foarte tare după ce pleacă de la

serviciu.

Planul pentru o beţie ulterioară e înţelept, având în vedere că sediul companiei la care lucrez a început să arate dintr-odată ca un magazin ce oferă pe tavă bărbaţi musculoşi.

Sunt peste tot: în sala de aşteptare, în sălile de conferinţe, sau sprijinindu-se lejer şi atrăgător de pereţii despărţitori ai separeurilor. Am în faţă toate felurile posibile de fenotipuri – oameni de afaceri îmbrăcaţi în costume, surferi care poartă pantaloni scurţi, băieţi tatuaţi, ai căror blugi sunt sfâşiaţi după ultimele tendinţe ale modei – şi fiecare dintre ei e potenţialul suflet-pereche al lui Fizzy. Minunat!

îmi sună telefonul în timp ce cotesc spre biroul meu. Inspir adânc şi mă calmez, nedându-mi seama dacă sunt pregătit să sting vreun incendiu în dimineaţa asta, dar mă relaxez în clipa în care văd poza cu Nat şi Stevie apărându-mi pe ecran. -Bună...

- Vreau să-ţi cer o favoare! spune Nat imediat.

-Dă-i drumul!

- Insu a fost rugat să vorbească weekendul ăsta la o conferinţă în Vegas şi m-a invitat şi pe mine. Ar trebui să plec joi şi mă întrebam...

- Sigur că da. Ştii că întotdeauna o iau mai devreme pe Stevie. -Mulţumesc! spune ea, scoţând un oftat de uşurare. Stevie mi-a spus că ai avut o întâlnire aseară şi n-am vrut să-ţi anticipez răspunsul.

- I-am *spus* că n-a fost o întâlnire!

De fapt, i-am spus de mai multe ori. Probabil că ar trebui să fiu preocupat de faptul că fiica mea în vârstă de zece ani devine atât de interesată de viaţa mea sentimentală, dar sunt îngropat până în gât în burlaci eligibili, în vârstă de douăzeci şi şase până la patruzeci şi opt de ani, şi pur şi simplu n-am timp pentru asta.

- A fost o chestie legată de muncă, îi spun lui Nat, după care adaug: Cu Fizzy.

Nat păstrează o tăcere desăvârşită. Practic, pot să-i aud rânjetul. Regret imediat că am făcut precizarea.

-A, deci acum îi spui „Fizzy"! remarcă Nat.

Primul meu impuls e să-i spun că nu s-a Întâmplat nimic, dar niciodată n-am fost capabil să-i ascund ceva. Ne-am maturizat împreună. Suntem legaţi pe vecie prin Stevie. Nat m-a văzut în momentele mele cele mai proaste şi în cele mai bune,

mă cunoaşte mai bine decât oricine altcineva şi mă iubeşte chiar şi-aşa. Mă ascund într-un birou liber, închid uşa în urma mea şi exclam:

_Nu e atât de palpitant pe cât sună!

Atunci, de ce îmi bate inima de parcă aş fi urcat pe scări cele opt etaje până aici, în loc să iau liftul? Aşa că recunosc:

-Bine, poate că e, dar n-ar trebui să fie! După sesiunea de **autografe** a lui Fizzy, ne-am petrecut seara împreună. Am **vorbit despre** emisiune în timp ce am luat cina. Apoi ea... ăăă... m-a **invitat** să ne petrecem şi noaptea împreună.

- Vrei să-mi spui că tu şi Felicity Chen...

- Am spus „nu", Nat! I-am spus că nu pot. Sunt producătorul emisiunii ei de întâlniri romantice.

Ceea ce am făcut sună la fel de absurd şi acum.

- Bine, spune Nat, cuprinzând cu mintea semnificaţia spuselor mele. Corect. înţeleg asta, dar...

-Nu există nici un „dar". Chiar dacă aş vrea, nu pot.

- Dar vrei?

- Răspunsul simplu e „da". însă răspunsul bazat pe realitate şi pe felul în care e organizată viaţa mea acum... e mai complicat.

- Cum a reacţionat ea? A fost supărată?

N-am de gând să mă flatez singur, crezând că propunerea lui Fizzy s-a bazat pe ceva mai mult decât pe o atracţie reciprocă şi pe dorinţa de a-şi satisface o poftă. Dar e plăcut să ştiu că nu mi-am imaginat toate astea.

-Nu cred că a fost prea supărată. Fizzy poate să aibă orice bărbat îşi doreşte. N-o să mă amăgesc şi nici n-o să mă torturez crezând că a fost ceva mai mult decât atât. Oricum, spun eu, încercând să schimb subiectul, cu siguranţă că pot s-o iau pe Stevie şi s-o ţin oricât de mult ai nevoie. Mai mult timp petrecut cu copilul nostru e întotdeauna ceva plăcut. Sunt sigur că şi eu o să trebuiască să-ţi cer câteva servicii, odată ce începe emisiunea. Apropo de asta, trebuie să plec, spun eu, verificându-mi ceasul.

-Mulţam, Conn! Chestia asta e ceva important pentru Insu.

Şi mai e şi în Vegas! O să fie cumpărători din toată ţara.

- **Transmite-i** felicitări din partea mea! Vorbesc serios. Nu sunt sigur că e destul de mare de vârstă pentru *jocurile* de noroc, dar o să vă distraţi oricum!

în urmă cu ceva ani, Insu a pus bazele unei companii de software împreună cu un prieten şi a lucrat la un joc bazat pe realitatea virtuală. Trebuie să fie în al nouălea cer datorită ocaziei de a merge la conferinţa asta.

- N-ai spus că ai de lucru? mi-o taie Nat.

încheiem convorbirea, iar apoi mă îndrept spre biroul meu, oprindu-mă în faţa uşii.

Doi bărbaţi bine făcuţi mută, dintr-un capăt în celălalt al spaţiului de lucru, biroul harnicei mele asistente venite direct din Kansas.

- Bună dimineaţa, Brenna! o salut eu.

Ea se răsuceşte pe călcâie şi-şi observ roşeaţa din obraji.

- Să ştii că-i bună!

Apare Trent, cu servieta şi cu cheile de la maşină în mană. Pare la fel de obosit ca şi mine.

Derutat, cercetează cu privirea haosul din jurul nostru.

- Ce mama naibii se petrece aici?

-Distribuţie! răspund eu. Am ajuns în faza finală a selectării concurenţilor pentru emisiunea mea de întâlniri, *Experimentul iubirii adevărate*.

Trent se uită de jur împrejur şi mă gândesc că expresia lui dezorientată seamănă cu expresia mea din urmă cu zece minute.

- Ce faci aici, în orice caz? întreb eu. Am crezut că eşti în- tr-un autobuz vreme de şase săptămâni!

îşi trece mâna peste faţă, istovit.

- Trebuie să mă întâlnesc cu nişte avocaţi şi să plec înapoi în seara asta. Abia dacă am dormit în ultimele patru zile; concurenţii ăştia nu tac deloc din gură şi sunt atât de multe reguli! Ştii

fp**—

că la genul emisiuni există clauze de asigurare legate de diferite scoici protectoare ale organelor genitale?

Brenna îşi înclină capul, dezorientată.

-Diferite... ooo!

-Exact, adevereşte Trent, dând din cap. N-o să-l iert niciodată pe Blaine pentru că mi-a introdus în vocabular sintagme **de genul** „deteriorare testiculară", adaugă el, dar în momentul **în care** ne vede expresiile îngrozite, adaugă: În mod cert, e atât **de rău** pe cât sună! învăţaţi din greşelile mele şi nu căutaţi asemenea sintagme pe Google!

Brenna îl ghidează cu blândeţe pe Trent spre bucătărie.

- De ce nu-ţi iei o cafea înainte de întâlnire?

în timp ce înaintează pe hol, Trent bâiguie în continuare ceva despre dislocarea penisului.

- Să fii recunoscător că ai o emisiune de întâlniri romantice, Connor! îmi strigă el peste umăr.

Mai târziu în dimineaţa asta, sunt împreună cu Brenna, cu Kathy, directoarea de casting, şi cu Rory, regizoarea noastră, în cea mai mare sală de conferinţe de la North Star. Am semnat un contract cu o vedetă a site-ului YouTube, pe nume Lanelle Turner, care o să fie gazda emisiunii – un rol intermitent, care nu-i cere decât să apară la începutul şi la sfârşitul fiecărui episod. Totuşi, cea mai mare parte a zilei noastre de muncă abia acum începe, fiindcă avem o listă de aproximativ şaptezeci de hăndrălăi care trebuie evaluaţi.

Fizzy a afirmat insistent că n-are un gen fizic pe care să-l prefere, dar, mergând pe holurile North Star, cred că pot spune fără teama de a greşi că aceşti bărbaţi sunt genul tuturor femeilor.

Iată-l pe primul posibil erou, Isaac Moore. E un bărbat de culoare, înalt şi bine făcut, cu păr scurt şi cu un zâmbet atât de atrăgător, încât o face pe Brenna să roşească din cap până-n picioare atunci când îi strânge mâna. Isaac are două surori,

colecţionează jocuri de societate vechi şi lucrează în modelarea şi dezvoltarea inteligenţei artificiale.

Fac o notiţă, bifând căsuţa de lângă categoria „Tocilar Sexy”

-Ce înseamnă asta, mai exact? întreabă Kathy, uitându-sel, el peste ramele cu model de carapace de ţestoasă ale ochelarilor

Kathy are undeva între cincizeci şi şaizeci de ani, păr roşcat, cârlionţat, şi un diamant atât de mare pe inelar, încât îmi imaginez că mâna ei stângă e semnificativ mai puternică decât cea dreaptă. Kathy a fost adusă în companie în calitate de consultant; de obicei, nu se ocupă de distribuţia emisiunilor pe care le fac eu – asta, desigur, pentru că lucrurile pe care le fac eu de obicei prezintă mamifere marine – aşa că n-am lucrat niciodată împreună.

- Modelarea şi dezvoltarea inteligenţei artificiale?
- Lucrez cu sistemul de inteligenţă artificială care construieşte şi implementează algoritmi de implicare a utilizatorilor. Mai exact, programez etica şi responsabilitatea de care trebuie să ţină seama aceşti algoritmi.
- Deci ceva de genul că... ai de-a face cu trolii de pe Twitter? întreabă Kathy.
- Exact! răspunde el, iar zâmbetul i se metamorfozează în- tr-un râs discret. Îhî!

Brenna chicoteşte din nou şi-i surprind privirea.

„Controlează-te!”, îi spun eu în gând.

Chiar şi Rory, care rareori zâmbeşte, îşi ridică privirea din notiţe. Nici pe Rory n-o cunosc, deşi îi cunosc reputaţia. A lucrat la unele dintre cele mai populare emisiuni fără scenariu din ultimii ani şi pare destul de drăguţă, chiar dacă puţin cam zeloasă. Are reputaţia că pe platourile ei de filmare lucrurile pot să capete o notă de dramatism, dar odată ce a fost pomenit numele ei, Blaine a fost ca un câine care a dat de un os, până când a obţinut semnătura ei pe linia punctată. Şi nici n-a fost o achiziţie ieftină, dar, mulţumită noii pasiuni a lui North Star

pentru aruncatul cu banii în stânga şi-n dreapta, asta n-a fost

O problemă.

Ne uităm împreună pe chestionarul lui Isaac, li punem în**trebări** despre familia lui, despre motivele pentru care a venit la emisiune şi despre înclinaţiile politice – la cererea lui Fizzy. **Ascult** toate răspunsurile, iau mai multe notiţe şi pun întrebări, în timp ce camera video din fundal înregistrează totul, silenţios.

-Isaac, ce crezi că-şi doresc bărbaţii de la o parteneră? întreb eu.

Îşi înclină capul, gânditor, în timp ce-şi pune mâinile pe **masă.**

-Cred că majoritatea bărbaţilor îşi doresc o femeie care să fie inteligentă, iubitoare şi blândă. Deschisă la aventură. Eu îmi doresc o femeie care să-mi fie în primul rând camarad. Cineva cu care să împărtăşesc lucrurile bune şi pe cele rele, sa râd şi să-mi petrec timpul, o persoană pe care s-o respect şi cu care să împart tot ceea ce ne defineşte.

E perfect. Fermecător, interesant, atent şi înţelegător. Reuşeşte chiar şi să arate bine într-o vestă de tocilar. Lui Fizzy o să-i placă.

E iraţional, dar deja îl urăsc. E acceptat.

Bărbatul numărul doi poartă blugi strâmţi şi un tricou negru, pe care e imprimată imaginea unei formaţii de muzică rock, şi e încălţat cu adidaşi Converse uzaţi. Oare la asta se referea Fizzy atunci când vorbea despre genul Vampir? Ceva mă face să cred că nu. Imediat ce pleacă, scriu un „nu" lângă numele lui.

Următoarele câteva ore sunt mai mult sau mai puţin la fel – multe caricaturi şi câţiva care merită păstraţi. Unii sunt imediat de refuzat: potenţialul Băiat Rău, cu Tatuaje, care bineînţeles că e aici doar ca să apară la televizor; un Darcy care ar participa, sută la sută, la un marş al naţionaliştilor albi. Apare şi un clişeu oribil al Directorului Milionar, care arată ca şi cum şi-ar fi dat intenţionat cu pudră albă pe nas, ca să reproducă total clişeul.

Sunt foarte interesat de numele pe care ni le-a oferit Fizzy pentru Cel Care Mi-a Scăpat. Aş vrea să spun că motivele mele sunt altruiste, dar nici măcar buna mea mamă n-ar crede una ca asta. în cele din urmă, totuşi, interviurile astea se dovedesc a fi dezamăgitoare în cea mai mare parte. Nu există un fir care să-i lege pe candidaţi sau vreo caracteristică pe care s-o pot identifica în toţi bărbaţii de pe listă pe care i-am cunoscut. Unii arată bine, iar alţii, nu. Unii au bani, alţii, nu. Majoritatea sunt destul de drăguţi. Analizându-i, nu descopăr vreun mare mister care o învăluie pe Fizzy şi rămân la fel de derutat şi de fascinat în ceea ce o priveşte, pe cât eram atunci când am început să-i examinez pe candidaţi. Totuşi, încheiem punând un Evan Young pe lista noastră cu favoriţi, şi-mi ia două minute bune ca să-mi dau seama că el e tipul pe care Fizzy l-a pomenit în timpul primei noastre întâlniri. Cel care are tatuajul acela îngrozitor cu Bart Simpson.

Se pare că s-a remontat după despărţirea de Fizzy: s-a întors la şcoală ca să-şi ia diploma de inginer, iar atunci când n-are cursuri, lucrează ca barman cu jumătate de normă într-o micuţă cafenea. De asemenea, Evan e atrăgător, fermecător, şi, exact aşa cum l-a descris Fizzy, incredibil de cumsecade. N-are de spus decât lucruri minunate despre fosta lui iubită.

Abia aştept să-i văd faţa lui Fizzy în clipa în care o să dea cu ochii de Evan pe platoul de filmare. O să fiu tentat să-i şoptesc *„Ay, caramba!"în* cască.

Până la sfârşitul zilei, am ales şapte bărbaţi care reprezintă toate arhetipurile specificate de Fizzy, cu excepţia unuia: Ruloul cu Scorţişoară.

Ultimul tip e Nick Wright. După o zi întreagă de aşteptat, probabil că e la fel de obosit ca noi toţi, dar intră în încăpere afişând un zâmbet luminos şi timid. în formularul pe care l-a completat, scrie că are o înălţime de un metru şi nouăzeci de centimetri şi o greutate de optzeci şi două de kilograme, că-i place baschetul şi că deţine un cabinet de medicină veterinară în Orange County. în realitate, pare desprins din paginile uneia dintre cărţile lui Fizzy.

Astăzi am văzut mulţi bărbaţi care arată bine, dar de îndată ce intră Nick, aud clar un icnet atât din gura Brennei, cât şi din cea a lui Kathy. Trecem prin întrebările standard, iar el dă toate răspunsurile potrivite. A fost logodit, dar a încheiat relaţia după ce ea a vrut să se mute în altă ţară, iar el a simţit că le datora angajaţilor şi clienţilor lui să rămână. E cel mai mare într-o familie cu cinci fraţi, are sentimentul că **singurul** lucru care lipseşte din viaţa lui e căsnicia şi tricotează în timp ce se uită la documentare BBC, ca să se relaxeze după **o zi** lungă **şi** stresantă. Huston, avem un Rulou cu Scorţişoară!

- Nick, ce crezi că vor bărbaţii de la o parteneră? întreb eu, **ajungând** la ultima întrebare.

El ne zâmbeşte tuturor, arătând, în mod paradoxal, ca o combinaţie dintre tipul timid şi o versiune hibrid, creată în laborator, între Chris Evans şi Pierce Brosnan din epoca lui Bond.

- Cred că majoritatea oamenilor ar spune că bărbaţii îşi doresc pe cineva care să-i facă să se simtă bine în pielea lor, spune el. Dar eu vreau pe cineva care să mă provoace, declară, spri- jinindu-şi de masă antebraţele extrem de bronzate şi de toni- fiate. Bunicii mei sunt căsătoriţi de mai bine de şaizeci de ani, iar atunci când bunica intră în cameră, bunicul se uită la ea de parcă el ar avea în continuare nouăsprezece ani şi ar încerca să înţeleagă cum de fata cea mai drăguţă din şcoală îi acordă atenţie! exclamă, râzând. Asta vreau. Să fiu la fel de îndrăgostit la optzeci de ani aşa cum eram la treizeci. Să fiu împreună cu aleasa inimii mele şi să simţim amândoi... bucurie.

Mă întreb cum de e posibil ca ***ăsta*** să fie momentul în care totul pare, în sfârşit, real. Emisiunea o să înceapă, Fizzy o să-i cunoască pe tipii ăştia şi, la un moment dat, o să iasă la întâlniri cu ei, iar dacă toate eforturile noastre sunt răsplătite, producţia o să fie un succes. Fizzy o să se îndrăgostească, iar eu o să-mi păstrez slujba şi o să rămân la San Diego.

în momentul în care clipesc şi revin la realitate, văd că toată lumea stă în picioare. Kathy *îl conduce* pe Nick şi închide Usa în urma lui.

- O, Doamne! exclamă ea, cu ochii căscaţi de uimire. A fost grozav, nu-i aşa? Chiar a fost grozavi

- Cred că n-am clipit nici măcar o *dată cât timp* a vorbit băiatul ăla! spune Brenna, ridicându-se în *picioare* şi ocolind masa. Vi-l puteţi imagina pe ecran împreună cu Fizzy?

- V-o puteţi imagina împreună cu Dax? Sau cu Evan? Sau cu Isaac? întreabă Kathy. N-am văzut nici un rea*lity-show cu astfel* de concurenţi, declară ea, întorcându-se *spre Rory. Şi deja le-am* făcut testare ADNDuo?

Rory dă din cap în semn că da.

- Au fost acceptaţi cu toţii. Avem un grup bun.

-Cei opt par atât de... *reali,* meditează *Kathy cu* voce tare. Autentici, vreau să spun!

- Dacă Fizzy nu se măritã cu nici unul dintre ei, o s-o fac eu! exclamă Brenna, întorcându-se spre mine. Connor, chestia asta ar putea să fie o lovitură!

Rory continuă să se uite lung la uşa pe care a ieşit Nick.

-Am avut îndoielile mele, dar, până la urmă, s-ar putea să ne iasă!

Au dreptate, cred. Puzzle-ul se completează şi, dacă intuiesc corect, s-ar putea ca emisiunea să iasă foarte bine.

Am obţinut exact ceea ce-mi doream. Aşadar, sunt singurul vinovat.

FIZZY

Rămâne de văzut dacă o să am vreodată copii, dar dacă ceva poate să fie afirmat cu certitudine, acela e faptul că sunt cel mai penibil adult care a venit vreodată să asiste la un meci de fotbal **al** unui copil.

Jess şi River nu vor să fie văzuţi în compania mea. Mărşăluiesc pe teren ducând cu ei scaune, un răcitor şi un parasolar, până într-un punct care pare colţul cel mai îndepărtat de locul în care am parcat. Ştiu că nu pot fi morocănoşi din pricina faptului că mă declar CEL MAI MARE FAN al lui Juno prin intermediul tricoului meu de un roz fluorescent, pe care am imprimat nişte litere negre, îngroşate, fiindcă ăsta e un fapt adevărat în mod obiectiv: numai cel mai mare fan al lui Juno ar purta aşa ceva în public. Dar micuţa mea dansatoare s-a decis să încerce un lucru nou şi chiar dacă e prea rezistentă emoţional ca să tremure de frică, umblă vorba că n-ar fi dormit bine în nopţile care au precedat primul ei meci de fotbal. Aşa că dacă o să mă comport precum

cea mai mare idioată din zonă, poate că Juno n-o să-şi facă atât de multe griji că n-o să se descurce bine. Am şi pom- poane în geantă, dar ele sunt numai o „soluţie în caz de urgenţă". Să sperăm că n-o să se ajungă până acolo.

Dar odată ce ne-am instalat pe marginea *terenului, îmi trece* prin minte *gândul că se poate să fi exagerat. întregul* eveniment pare atât de serios. Desigur că există *şi un copil care* are echipament ultimul răcnet, cu crampoane *lucioase şi fundiţe de* pă,r care se asortează cu uniforma. *E uşor să-i identifici şi pe părinţij* fetei: sunt cei care fac un *milion de poze în timpul încălzirii de* pe teren şi care, de pe margine, *strigă în gura mare încurajări* şj instrucţiuni. Dar asta e, la urma urmei, o grupă de fete de zece ani, aşa c-o văd şi pe fetiţa care, în mod *evident, e îmbrăcată* în pantalonii scurţi ai surorii mai mari, *strânşi bine în talie şi* atârnându-i până la *genunchi, şi o văd şi* pe cea ai cărei *părinţi* trebuie să fie la fel *de* sportivi *ca şi* mine, *fiindcă au* adus-o *pe fiica lor* îmbrăcată în *blugi ca* să ia parte la un meci *de fotbal.*

O văd pe Juno într-un grup de fete adunate în jurul unui munte de om, care stă *aplecat şi desenează ceva pe un clipboard.*

E prea departe ca să-l văd bine, dar are părul închis la culoare şi braţe ce par să testeze rezistenţa materialului din care sunt făcute mânecile tricoului.

- Bună ziua, domnule! strig eu, ducându-mi mâinile la ochi în chip de binoclu şi mimând că măresc imaginea. Ooohhh!

Am fost la pământ după cina pe care am luat-o împreună cu Connor. O pisică în călduri şi nimic altceva. Nu i-am povestit nimic lui Jess, fiindcă am impresia că e atât de tulburată de mărturisirea mea cum că mi-aş fi pierdut

libidoul şi inspiraţia, încât ea ar putea să devină catalizatorul perfect. A fost şi aşa destul de dificil să nu-i scriu în fiecare zi lui Connor câte un mesaj de genul Ai vrea s-o facem acum? Ultimul lucru de care am nevoie e ca Jess să-mi strige zilnic, în stilul ei mobilizator, încurajări de genul: „Meriţi o partidă bună de sex/"

- Acela e antrenorul! spune Jess, ridicând unul dintre braţele *parasolarului şi fixându-l.*

*-Di-mi*voie să-fi spun că, dacă aş avea un copii, n-ar lipsi *de la nici un meci!*

Jess râde.

- **De fapt, antrenorul e unul dintre părinţi. Tatăl lui Stevie.**

Stevie e una dintre prietenele mai noi ale lui Juno şi, deşi am * itâlnit-o doar de câteva ori, mi se pare că ea şi Juno se distrează ¿e mh[lune or]* [or]* [sunt] !mpreună. Prea iştepe şi drăgu-e pentru binele lor şi mult mai distractive decât mulţi dintre adulţii pe care-i cunosc. Cine ar fi ghicit că se fac copii atât de reuşiţi în zilele noastre?

îmi ajustez binoclul imaginar.

- **Ei bine, tatăl lui Stevie e o bucăţică bună!**

-Chiar că e!

River se retrage la umbră, ducând trei scaune pliante într-una din mâinile lui uriaşe.

_ Cine e o bucăţică bună?

-Tu, răspunde Jess, întinzându-se ca să-l sărute. Şi Connor. Am impresia că River se gândeşte bine la asta. Cred că spune:

- **Tatăl lui Stevie? înţeleg de ce spuneţi asta!**

Dar nu sunt absolut sigură că am auzit bine, pentru că toată activitatea din creierul meu a încetat.

- **Ai spus cumva „Connor"? întreb, cu stomacul adunat în gât.**

Jess are atenţia distrasă de un scaun pliant care nu se deschide.

- **Aha, Connor Prince? Da, el e antrenorul la care te uitai! -**

Nu!

Jess îşi ridică încet privirea spre mine, intuind pericolul.

- **Ba da!**

- **în nici un caz!**

îmi iau din dreptul ochilor binoclul imaginar.

- **Ce-ai păţit? mă întreabă River, râzând.**

-Ăla... ăla e tatăl lui Stevie?!

Arăt în depărtare spre uriaşul al cărui profil seamănă acum izbitor de mult, trebuie să recunosc, cu cel al bărbatului care aş fi vrut să mă culce pe blatul de bucătărie seara trecută. Să fie el cu adevărat tatăl lui Stevie cea adorabilă, care mi-a spus o poveste tristă despre încălzirea globală şi despre ţestoase, aşa că

am aruncat nişte bani în buzunarul Societăţii Oceanice? o, ja naiba, are sens!

Gem şi mă aşez pe scaunul pe care Jess tocmai i-a făcut să se deschidă.

- **Stai jos! îmi spune ea, amuzată, deschizând un alt scaun şi aşezându-se lângă mine.**

- Asta e o întorsătură de situaţie la care ar fi trebuit să mă aştept, mormăi eu printre dinţi. Ce sunt, la urma urmei, scriitoare, sau ce?

- îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă? întreabă River.

Jess ridică mâinile.

- Nu mă întreba pe mine!

- Ştiţi cu ce se ocupă Connor? îi întreb.

Jess recunoaşte, cu o strâmbătură:

- Cred că Juno a spus ceva despre conservare...

Mă uit la River.

- Şi tu ce ştii?

Surprins, el îşi pune o mână pe piept.

-Eu?!

- Da. Tu mai mult decât oricine!

- De ce „mai mult decât oricine”?

- Fiindcă acest Connor Prince III e realizatorul şi producătorul executiv al viitoarei mele emisiuni de întâlniri romantice, cea care foloseşte, drept instrument principal, munca ta de-o viaţă!

Jess îşi lipeşte degetele de buze, mormăind:

- O, Doamne, în tot acest timp tu l-ai torturat pe *Connor*?

- în ultima vreme am fost mai amabilă. *După ce* am

semnat contractul, l-am invitat înăuntru.

Strâmbătura lui Jess îmi arată că ea a înţeles corect. Dar îmi mai dă o şansă.

- Te rog, spune-mi că l-ai invitat la tine ca să beţi o cafea!

-Nu, înăuntrul *vaginului* meu!

River împroaşcă apa pe care tocmai o bea.

-Din păcate pentru el, m-a refuzat, adaug eu.

Fluieratul trist al lui River sugerează comentariul: **„Ce**

^na E în regulă, spun eu. Sinceră să fiu, probabil că e bine că un ul dintre noi gândeşte corect. Doar că m-ain simţit sexy pen- tru prima dată de un veac, iar el era pur şi simplu în locul potrivit, la momentul potrivit.

„Frumos spus, **Pinocchio!"**

Prietena mea cea mai bună dă din cap, sceptică.

-Desigur, era la îndemână, întruchipând doar un Adonis masiv şi musculos, de care te-ai simţit atrasă numai pentru că perioada ta de secetă durează de prea mult timp!

-Mă bucur că ai înţeles! exclam eu cu o recunoştinţă exagerată.

-Scuză-mă, stai, acum înţeleg! spune Jess, lipindu-şi mâna de frunte. I-ai făcut o propunere indecentă tipului care face emisiunea în cadrul căreia tu încerci să-ţi găseşti *sufletul-pereche*?

-A fost doar un impuls de moment. Aveam chef de o tăvăleală.

-în calitate de mamă a lui Juno, am interacţionat mai mult cu Natalia, fiindcă ea e cea care o are pe Stevie în timpul săptămânii, spune Jess. Dar Connor pare un tip cumsecade. Nicidecum genul de bărbat care să se preteze doar la o tăvăleală.

-Vrei să sugerezi că nu se poate întâmpla ca tipii cumsecade să aibă şi ei chef de o tăvăleală? întreb eu hlizindu-mă şi întor- cându-mi privirea spre River. Ei pot, nu-i aşa, Geniu Sexy?

River se preface ocupat cu deschiderea răcitorului şi-mi răspunde pe un ton voit absent:

- **Scuze, doar o secundă!**
- **Vreau doar să spun, continuă Jess, că ai crezut că tipul ăsta era un dobitoc. L-ai numit „Milionar Sexy", iar apoi „Englezoi Sexy"! mă acuză ea, iar apoi se întrerupe, dar îşi reia curând interogatoriul, privindu-mă cu ochi mijiţi: Ai făcut chestia cu încadrarea pe tipologii, nu-i aşa?**

-în apărarea mea, află că e foarte greu de catalogat. La fo- ceput a avut un alt aer – fără îndoială că prima oară când l-am întâlnit era Directorul Executiv Milionar Sexy.

-Connor?! Nici măcar un pic! protează Jess.

- Ştiu sigur că n-o să câştig disputa verbală de acum, în condiţiile în care el îşi arată astăzi coapsele musculoase în pantaloni scurţi şi poartă un tricou ce pare cu patru numere mai mic, dar trebuie să mă crezi pe cuvânt că, la prima impresie, Connor era o combinaţie de Kendall Roy şi o figurină Lego, inclusiv părul!

Ca de obicei, vorbesc prea repede. Rostesc ultimele cuvinte exact în momentul în care îmi dau seama că umbra lungă din faţa scaunelor noastre nu vine de la parasolar.

-Măcar asigură-mă că sunt Lego Batman sau Salvamarul Sexy! spune Connor.

CONNOR

în clipa în care o văd stand în partea cealaltă a terenului, sunt sigur că am vedenii. Dar e chiar acolo, la ora zece, într-o dimineaţă de sâmbătă: Felicity Chen, declamând despre tricoul meu că ar fi prea strâmt şi despre coapsele mele că ar fi prea... evidente. O să ignor împunsătura legată de Kendall Roy, dar n-o să uit

CAPITOLUL 6

niciodată chestia cu pulpele musculoase.

înainte de ziua de azi, aş fi crezut că e o persoană imposibil de intimidat. Fizzy spune ce crede, ia ce merită şi nu-şi cere scuze pentru nimic din toate astea. Dar atunci când, în sfârşit, se întoarce cu faţa spre mine, e în mod evident fâstâcită.

- **Batman are o masculinitate puţin prea toxică pentru mine! spune ea, dându-şi laoparte părul de pe faţă.**

Cred că gestul ei se vrea una dintre mişcările acelea relaxate, care vor să sugereze o totală dezinvoltură, dar îmi aduc aminte că a făcut-o şi în seara în care am văzut-o pentru prima dată, la bar, aşa că mă întreb dacă nu cumva ăsta e un lucru pe care-l face atunci când e agitată.

- **Dar Salvamarul Lego ar putea funcţiona! continuă ea, plim- bându-şi privirea peste pieptul meu. Amândoi sunteţi muncitori**

şi, mod evident, aveţi o putere musculară remarcabilă în **par**tea de sus a corpului.

- Cred că trebuie să-ţi... mulţumesc. Şi, ca să fie clar, tricoul ăsta nu e prea mic!

Colţurile gurii lui Fizzy se ridică, în timp ce orice urmă de fâstâceală din privirea ei a fost înlocuită de o scânteie provocatoare.

- Nu era o plângere!
- Tehnic vorbind, nimic din toate astea nu e deplasat, spune cineva, dar tot am sentimentul că ar trebui să le acoperim ochii bietelor fete!

Caut sursa acelei voci de femeie şi abia atunci observ că cei doi adulţi care urmăresc de pe margine discuţia noastră sunt părinţii lui Juno,

Jess şi River. Citesc ce scrie pe tricoul lui Fizzy şi, brusc, înţeleg ce se întâmplă.

- Stai, o cunoşti pe Juno?!

- Da! răspunde Fizzy, aruncându-i o privire acuzatoare lui Jess şi apoi întorcându-se din nou spre mine. Ceea ce nu ştiam e faptul că *tu* o cunoşti!

- Ea şi Stevie sunt colege în echipa de fotbal. Iar eu sunt antrenorul, adaug, ridicând fluierul care îmi atârnă la gât.

- Bună, Connor! mă salută Jess, venind lângă noi şi recunoscând, prin gestul ei, că asculta conversaţia dintre mine şi Fizzy.

- Bună, Jess! răspund, simţind că întreaga situaţie devine jenantă. A, River trebuie să fie prietenul despre care mi-a spus Fizzy că ar fi implicat în tehnologia ADNDuo! Acum înţeleg!

- Iar tu trebuie să fii tipul sexy de la televiziune, despre care Fizzy mi-a vorbit fără oprire, spune Jess întorcându-se spre Fizzy, cu un rânjet exagerat pe faţă, după care adaugă: Acum înţeleg!

îmi reţin un zâmbet, intuind o discuţie anterioară, precum şi faptul că Jess se răzbună după o îndelungată aşteptare.

-OK, Jessica! spune Fizzy. Ia-ţi soţul cel superb şi stai naibii jos!

Rânjind în continuare, Jess îmi face cu mâna, după care se asc-unde înapoi la umbră.

River îmi întinde mâna şi ne salutăm scurt.

- Connor! spune el.

_ River!

Peschide gura, dar îi aruncă o ocheadă lui Fizzy şi apoi pare să se răzgândească.

-Succes cu emisiunea! îmi urează el, iar apoi se duce să se aşeze alături de soţia lui.

Nu-l cunosc bine pe nici unul dintre ei; Jess a fost mereu prietenoasă, fiind mereu cea dintâi care se oferă să pregătească gustări şi să-i ducă pe ceilalţi copii cu maşina. Pe River l-am văzut o dată sau de două ori, dar n-am stat niciodată de vorbă cu el.

Rămân din nou singur cu Fizzy, iar tăcerea dintre noi e apăsătoare.

-Ai spus c-o cheamă Stefania! spune Fizzy pe un ton acuzator.

- „Stevie" e porecla, explic eu. Ar fi destul de obositor s-o strig prin casă „Stefania Elena Garcia Prince", nu crezi?

Tăcerea se prelungeşte. Nu e stânjenitoare în sine, dar e o tăcere conştientă. Poate că am refuzat-o pe Fizzy atunci când m-am aflat în pragul casei ei, dar ştim amândoi că voiam să intru. Cum să depăşim momentul ăsta?

Terenul e măturat de o rafală de vânt care face copacii să freamăte şi care azvârle umbrelele şi păturile de-a rostogolul pe iarbă. Ridic mâna ca să-mi dau laoparte părul de pe frunte, iar ochii lui Fizzy îmi urmăresc mişcarea. îmi aduc aminte că m-a sfătuit să-mi port părul aşa mai des, fiindcă îi place.

îmi dreg glasul, pregătit să îndrept discuţia într-o direcţie mai puţin periculoasă.

- Am uitat să-ţi spun că tipii pe care i-am selectat sunt grozavi. Cred că ne-am găsit Eroii!

1 se luminează faţa.

~ O, Doamne, povesteşte-mi *Stal, mai întâi spune-mi* că sunt cu toţii incredibil de sexy!

Mă poticnesc mental atât din pricina *schimbării stării ei de* spirit, cât şi a faptului că un astfel de entuziasm *îmi* disp|ac€

profund.

- Atât de sexy, încât nivelul audienţei o să fie până la *cer! răspund* eu. Nu vreau să-ţi spun prea multe, *fiindcă nu s-a finalizat* nimic, dar ne-am hotărât asupra *celor opt* bărbaţi, fiecare întruchipând câte unul dintre arhetipurile asupra cărora am căzut de acord noi doi.

Ea tocmai e pe punctul să răspundă, când *simţim o* adiere, după care două mici tornade se *izbesc de* noi. Agăţându-se de mijlocul meu, Stevie îşi *ridică* privirea la mine. *Juno o* îmbrăţişează pe Fizzy.

- **Putem să mâncăm îngheţată după meci? întreabă Stevie.**

Mă aplec ca s-o sărut *pe* creştet.

- **Sigur că da. Poţi s-o saluţi pe *Fizzy? Ea e* vedeta emisiunii pe care o fac.**

O răsucesc pe *fiica mea spre Fizzy, dar copila* îşi lasă capul pe spate ca să mă privească din nou.

- **Deja o cunosc pe *Fizzy, spune ea,* ne-a dus de câteva ori acasă pe mine şi pe *Juno!***

***Fizzy se întinde şi ia în mană câteva* dintre şuviţele de păr ale lui Stevie, pe care începe să şi *le* răsucească pe degete.**

- ***Câteodată ne** oprim pe drum ca să bem nişte **ciocolate calde. Sau** cocktailuri – **depinde** de ce fel de zi **am avut.***

Amândouă fetele chicotesc, *dar ceva îi* atrage privirea lui Stevie – un *abţibild de pe spatele* telefonului lui *Fizzy* – şi se *apropie* de ea ca *să-l* examineze.

-Nu mi-ai spus *că-ţiplace* Wonderland!

- ***îi place la* neeebunie! exclamă Juno.**

- **Cum de n-am vorbit niciodată despre asta? întreabă Fizzy. Wonderland e formaţia care îmi *place* cel mai mult dintre toate!**

Mă uit cu mai multă atenţie la micuţul logo holografic, întrebându-mă cum de nu l-am observat, din moment ce pe jumătate dintre obiectele lui Stevie sunt lipite abţibilduri similare, probabil că n-am băgat nimic de seamă fiindcă, atunci când sunt cu Fizzy» ultimul lucru la care mă uit e telefonul ei.

- Ai fost la vreun concert de-al lor? întreabă Fizzy.

Stevie dă din cap în semn de negare.

_N-am fost niciodată la un concert.

_ peste două săptămâni, Wonderland concertează aici. Ar trebui să mergi!

-Nu mai sunt bilete, spun eu.

Fizzy respinge detaliul ăsta.

-Aş putea să fac rost de bilete! M-am văzut cu unul dintre directorii stadionului şi dă-mi voie să-ţi spun..., începe ea pe un ton năvalnic, dar apoi se opreşte, observându-mi reţinerea vizavi de ce ar putea să-i iasă din gură. Mă rog, ştiu pe cineva...

- Concertul are loc seara târziu. Fetele ar fi epuizate a doua zi.

Deja îmi imaginez cum le-aş căra în braţe pe Stevie şi pe Juno
adormite, printr-o parcare lungă de un kilometru.

Auzind ce motiv de

îngrijorare am, Fizzy începe să râdă.

- E vară! în afară de asta, să fii obosit după ce ai urlat din toţi rărunchii seara, la un concert, e ritualul de iniţiere al oricărui fan care se respectă, declară ea, după care îmi aruncă o privire plină de un fel de implorare mută, adăugând în şoaptă: Bucurie, îţi aduci aminte?

Expir zgomotos, incapabil să rezist acestor făpturi de sex feminin şi persuasiunii lor adorabile.

-Dacă Fizzy ştie pe cineva..., mormăi, ezitând suficient de mult timp încât să-mi vină în ajutor bunul-simţ, dar asta nu se

întâmplă. Atunci, cred c-o să mergem să-i vedem pe cei de la Wonderland!

- Vorbeşti serios?!

Stevie şi Juno ţipă la unison, ţopăind în sus şi-n jos.

-Mergem!

-Eşti cel mai bun tată din lume! *striga* Stevie, luându-ms în braţe.

-Iubito, mulţumeşte-i lui Fizzy, nu mie!

Dar în timp ce o urmăresc pe Stevie îmbrăţişând-o pe Fizzy, nu pot să nu mă gândesc la cât de proastă e ideea asta, din cel puţin o sută de motive. Ultimul lucru care îmi trebuie este să petrec şi mai mult timp împreună cu Fizzy. *Clipe* pline de bucurie, de fericire, de entuziasm, în stilul lui *Fizzy.* Mi se strânge stomacul atât din pricina groazei, cât şi a nerăbdării.

- O să fie grozav! spune ea, în timp *ce fetele* cântă şi dansează
în jurul nostru.

îmi aruncă un zâmbet larg, ceea ce mă face să mă gândesc la cuvinte de genul *„efervescent”, „spumos”, „sprinţar – termeni* care o definesc pe *deplin.*

FIZZY

Nu pot nici măcar să-i plâng pe umăr lui Jess, văitându-mă că a dat peste mine un asemenea dezastru, fiindcă Jess era de faţă atunci când am afirmat explicit c-o să duc două fete în vârstă de

zece ani şi un Antrenor DILF Sexy la un concert al trupei Wonderland. Dar cozile la care stau toţi oamenii ăştia care vor să intre la spectacol sunt atât de îngrozitoare, încât mi-ar plăcea să pot da vina pe altcineva. în timp ce aşteptăm, îmi verific contul de Instagram. Răspund la mesajul direct al unei cititoare şi-mi evit cu conştiinciozitate inboxul. Dar cu fiecare secundă care trece, numărul celor care sunt lângă noi e tot mai mare. Sunt numai opt intrări şi nu mai puţin de treizeci de mii de oameni care încearcă să se înghesuie pe stadion în acelaşi timp. Fără bariere şi fără cel mai mic semn în locul în care începe şi în care se termină o coadă, şirurile nesfârşite de oameni se întorc şi se răsucesc, şerpuind în jurul stâlpilor şi intersectându-se până când, practic, ajungem să avem încredere că persoana din faţa noastră, care crede, la rându-i, că persoana din faţa ei se află în locul potrivit.

Falca lui Connor pare încordată, aşa că mă gândesc că şi el cre de acelaşi lucru. Sunt sigură că poate să vadă peste majoritatea

capetelor din mulţime, dar cu siguranţă că eu nu pot, iar Stevie şi Juno par minuscule în marea asta de trupuri şi se uită peste tot cu ochii căscaţi, derutate. Pe măsură ce trece timpul, unda de panică se amplifică, de parcă mulţimea ar simţi că se află în pericolul de a rata momentul în care formaţia o să se urce pe scenă.

îl trag de mânecă pe Connor, rugându-1:

- **Ridică-mă pe umerii tăi!**

El se apleacă, neînţelegându-mi vorbele.

-Scuze, ce-ai spus?

- Vreau să mă ridici pe umerii tăi, ca să văd încotro se duce coada! îmi fac griji la gândul că încă mai sunt o grămadă de oameni care vor să intre la concert, iar eu nu vreau ca, din cauza înghesuielii, fetele noastre să rateze spectacolul.

Fără nici o ezitare, Connor se lasă pe vine şi, în timp ce Juno şi Stevie chicotesc lângă mine, mă urc pe umerii lui laţi şi plini de muşchi. El se ridică fără să pară că face nici un efort, înăl- ţându-mă mult peste doi

metri în aer.

Mă sperii şi ţip, apucându-mă de falca lui cu ambele mâini.

- Renunţ pe veci la dorinţa de a fi înaltă!

Connor râde.

- Relaxează-te, te ţin!

îşi petrece mâinile în jurul gambelor mele goale, ajutân- du-mă, cu mişcări blânde, să-mi agăţ picioarele în spate, după care mi le prinde sub braţele lui. Acum sunt conştientă nu numai de haosul din faţa noastră, ci şi de tăria călduţă a gâtului lui Connor, care e prins între picioarele mele, precum şi de stabilitatea incredibilă a umerilor lui, de sub mine. Mă întreb dacă- mi simte şi el căldura şi dacă se gândeşte la ce mă gândesc şi eu, adică la cât de minunat e să am capul lui între picioare.

Bineînţeles că aş putea sta cocoţată aşa toată noaptea, dar mă cheamă datoria.

-OK, am văzut cum stă treaba! Poţi să mă laşi jos!

O face, uitându-se întrebător la mine odată ce suntem amândoi cu picioarele pe pământ.

Anl fost de ajutor? întreabă el.

poarte! răspund eu, iar apoi îmi pun mâna pe creştetul lui

o si mă aplec ca s-o privesc în ochi. Mă întorc imediat! ÎU1Apoi mă afund în mulţime.

pouăzeci de minute mai

târziu, suntem înăuntru, ţinând în tiână nişte pahare de bere, în micuţul separeu pe care manage-

1

giii de concerte – un tip care la un moment dat mi-a cerut să-i spun „Doctore!” în timp ce făceam sex – l-a rezervat pentru noi. Ne uităm la Juno şi la Stevie, care dansează, încântate, în balconul închis cu sticlă, pe o muzică ce se aude din difuzoare înainte de începerea spectacolului.

Connor îmi zâmbeşte ca şi cum aş fi o supereroină, dar, la urma urmei, tot ce a trebuit să fac a fost să târăsc o echipă de

securitate dezorientată până la poarta de intrare la care o grămadă de oameni se băgau în faţă şi se strecurau înaintea celor care stăteau la rând. Odată ce s-a rezolvat situaţia, publicul a început să intre pe stadion, fericit că a fost organizat.

- **Ai fi putut fi călcată în picioare! spune Connor acum.**

- **Puţin probabil, răspund eu, sorbind din bere şi ştergân- du-mi spuma de pe buză. în momentele în care sunt hotărâtă, par mult mai mare. Pun pariu că, în timp ce înaintam prin**

mulţime, aveam cel puţin un metru şi nouăzeci de centimetri!

-Ţie nu ţi-e frică de nimic?

Le văd pe Stevie şi pe Juno dând din fund pe ritmul muzicii şi mă apucă râsul. Fraierele astea mici!

- Nu mă tem de nimic! răspund, dar apoi mă răzgândesc şi-mi ridic privirea spre el. Stai, ba da! Mi-e frică să nu care cumva să sun pe cineva din greşeală pe FaceTime în timp ce mă masturbez, după care mă tem că s-ar putea ca persoana respectivă să fie prea îngrozită sau prea bine-crescută ca

să-mi spună, astfel încât să-mi petrec restul vieţii fără să ştiu dacă asta chiar s-a întâmplat, dar bănuind că s-a întâmplat.

Connor e de-a dreptul năucit.

- Cc? întreb eu. Nu-ţi faci niciodată griji pentru asta?

Dă din cap şi zâmbeşte, lipindu-şi de buze paharul de plastic. Mă cuprinde o jenă pe care, sincer să fiu, o simt extrem de rar. Ştiu că am o fire aparte şi cred că dacă lui Connor i s-ar părea că sunt insuportabilă, n-ar lăsa să se vadă. N-ar putea. Ar zâmbi şi ar suporta, aşa cum poate că face chiar acum. Trebuie să mă suporte, pentru că vrea ca emisiunea lui să aibă succes. Dacă n-ar avea, el ar rămâne fără loc de muncă şi probabil că ar trebui să se mute la două ore distanţă de mers cu maşina de locuinţa fiicei lui, ghemul ăsta de energie greu de strunit, care dansează de jur împrejur de parcă ar fi o scânteie în seara de Anul Nou.

- Scuze, bâigui eu în pahar.
- Pentru ce?
- Pentru chestia cu masturbarea, şoptesc, după care adaug, zâmbind: Şi pentru gluma cu Kandall Roy pe care am trântit-o la meciul de fotbal. Nu eşti nici pe departe la fel de distrus!

Asta îl face să râdă.

Nu fi atât de sigură! Ştii, acum mă întreb dacă nu cumva am sunat din greşeală pe cineva pe FaceTime în timp ce mi-o frecam.

Mă uit la el, recunoscătoare că încearcă să detensioneze situaţia, dar sunt spulberată emoţional de imaginea mentală care e acum proiectată în HD pe ecranul minţii mele.

Connor ridică din umeri, ia o altă gură de bere şi simt un val de afecţiune în clipa *în care îmi dau seama* din nou ce om *fără pretenţii e* şi cât de mult îmi place *de el.*

Cuvintele îmi ies din gură înainte să gândesc:

- Scuze şi pentru seara cealaltă!

-Sea... aha! exclamă Connor, iar acum amintirea plină de tensiune a acelei situaţii începe să cadă ca şrapnelul din cer, drept pentru care el se uită la ceva în depărtare, mijind ochii.

Ei, nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru asta!

- Ba da, trebuie!

Fac tot ce pot ca să nu umplu cu glume, aluzii sau chiar re-

rci despre vreme, tăcerea care s-a lăsat. Nu fac decât să fierb ^atmosfera stânjenitoare pe care chiar

eu am creat-o, dorin- iu-mi[ca] SUllt de seriozitate şi de sinceritate, -bîar dacă, aparent, stau îngrozitor de prost la ambele capitole. [C] -Am refuzat din mai multe motive, spune el în cele din [ur]mă> iar umilinţa mea ajunge la cote maxime.

-Te rog, nu te simţi obligat să le enumeri!

Se întoarce cu faţa la mine. Expresia feţei lui e cât se poate *¿e* serioasă.

-Dar nici unul dintre motive n-avea legătură cu lipsa de interes faţă de propunerea ta. îmi pare rău că n-am clarificat asta chiar atunci.

-înţeleg...

Trebuie să-mi mut privirea

de la ochii lui hipnotici, verzi ca frunzele. Dintr-odată, nu mai am în gând nimic altceva decât zgomotul de fond a o mie de cântece sexy, urlând unele peste altele. Connor habar n-are că se joacă cu un foc care abia mai poate fi controlat, că flirtul e limbajul meu preferat şi că nu mi-am pus-o de foarte, foarte mult timp. Sinceră să fiu, am fost doar politicoasă atunci când mi-am cerut scuze.

- **Povesteşte-mi despre Jess şi River, spune el, binecuvântân- du-ne pe amândoi cu o cale de scăpare. De unde îi cunoşti?**
- **Eu şi Jess suntem**

prietene dintotdeauna. River venea în fiecare dimineaţă la cafeneaua în care obişnuiam să stăm noi două, iar apoi el şi Jess se dedau la chestia aia de flirt-dar-nu-flirt, de genul celor despre care ai citit în *Mândrie şi prejudecată.* Era distractiv, dar, până la urmă, obositor. Am obligat-o să facă testul ADNDuo. îţi spun, dacă n-aş fi fost eu, Jess ar fi singură Şi în ziua de azi. Ar fi trebuit să primesc un comision pentru că i-am ajutat să se găsească unul pe celălalt.

-Pe vremea când s-a lansat compania, nu eram foarte preocupat de tehnologie, spune el. Ei doi au avut o

potrivire foarte mare, nu?

- Diamant – un scor de nouăzeci şi nouă» de fapt, care e $j acum cel mai mare din istoria aplicaţiei. Directorii chiar au pjg. tit-o pe Jess ca să iasă la întâlnire cu River. Sinceră să fiu, nici eu n-aş fi putut scrie o poveste de dragoste mai de succes.

Fac greşeala să-mi las privirea să rătăcească de-a lungul corpului atletic al lui Connor. El pare ciudat de agitat, iar în clipa în care îşi trage puloverul peste cap, împăturindu-l şi punându-] apoi pe spătarul scaunului, creierul meu face un scurtcircuit de cel puţin o secundă.

O nouă emoţie îmi invadează corpul: afecţiunea plină de blândeţe. Clipesc spre pieptul lui şi spre imprimeul de pe tricou: cinci feţe de bărbaţi, sub inscripţia WONDERLAND.

- Porţi un tricou Wonderland?

- Eu şi Stevie ne-am cumpărat nişte marfă în timp ce ai stat, împreună cu Juno, la coada aia la toaletele ecologice, mai devreme.

Râd pe înfundate.

- Marfă! Văd că stăpâneşti limbajul.

Văzând cât sunt de uimită, el zâmbeşte larg.

- Suntem într-o misiune, nu-i aşa? O misiune în căutarea bucuriei! Nu-i aşa că, pentru *asta,* am nevoie de anumite cunoştinţe?

Rămân mută preţ de o *clipă.* Văzându-l îmbrăcat cu tricoul ăsta, simt o tensiune în piept, ca şi cum aş avea nişte frânghii înnodate în jurul plămânilor. Şi nu doar că e îmbrăcat în tricou, îl şi poartă cu mândrie. Am căzut de acord cu Jess asupra faptului că River e un tată foarte bun pentru Juno şi că asta e minunat, dar e un adevăr la care nu mă raportez în nici un fel, mulţumindu-mă să-l apreciez doar tangenţial, pe de margine, îmi doresc o familie, desigur, dar cine ştie cum o să arate totul în cazul meu. Ecuaţia ai cărei termeni sunt *întâlnesc pe*

cineva + iubesc pe cineva + suntem împreună suficient timp ca să vrem să facem un copil nu-mi prea iese. Presupun că rolul meu e acela a matușn la care vine toată lumea atunci când trebuie să învețe

să-şi fardeze perfect ochii, să ascundă o mahmureală de un Câ7nte sau să plângă prima dată când i se frânge inima. Cred că P ***ti*** copiii au nevoie de cineva care să-i adore necondiționat, dar

re nu e obligat din punct de vedere biologic s-o facă. Faptul că ck*á sim t atrasă de un tată devotat face ca respirația mea să treacă m n nişte modificări ciudate şi dureroase.

„E doar atracție!", îmi reamintesc. „Nu face din asta ceva mai important decât e!"

-Nu mi-am dat seama că măsurile „mărfii" fetelor au crescut până la dimensiunea „gigantic", spun eu, împingându-mi vocea dincolo de dopul pe care emoția mi l-a înfipt în gâtlej, iar apoi fac greşeala să mă întind spre Connor şi să-i ating tricoul în treacăt, cu mişcări călăuzite de curiozitate, minunându-mă de fermitatea musculaturii de sub țesătură. Cel puțin ăsta nu arată ca şi cum ar fi fost cumpărat de la raionul de haine pentru copii! exclam eu.

Ce bicepşi! îmi retrag degetele ca şi cum tricoul m-ar fi ars.

- Etichetele care indică mărimea pot să te păcălească uneori, **comentează** Connor.

Fac un mic pas în spate, încercând să-mi conving pielea să se răcorească.

-în urmă cu ceva timp, mi-am cumpărat un tricou de dimensiunea L, pe post de pijama. îmi vine ca un costum de baie! exclam eu, făcându-l pe Connor să râdă.

- Ştii, tricoul pe care-l port acum a fost printre ultimele din stoc. Vânzătoarea mi-a spus că nu mai era disponibilă decât mărimea asta. Majoritatea fanilor trupei Wonderland..., adaugă, ridicând o mână ca să mă oprească din a-l corecta. Nu, am crezut că toată lumea o să arate ca Stevie şi Juno!

Connor îmi face semn să-l urmez până la porțiunea de la marginea separeului, de deasupra mulțimii, unde stau fetele. Vedem jos un grup de femei îmbrăcate din cap până-n picioare In »marfă" Wonderland. Separeul din stânga noastră e plin de cupluri care să tot aibă treizeci şi ceva de ani, stând la margine,

la fel ca noi, râzând şi bând cocktailuri. *Separeul din dreapt*a e invadai de un grup de adolescente *şi de* un tată singur, care nu-şi dezlipeşte privirea de la ecranul *telefonului. Privind* mai *î*n depărtare, văd un grup mare de femei de *toate* vârstele, un grup de bărbați care au la gât coliere *LED ce* cântă *piesele la* unison cu difuzoarele, precum şi două femei cărunte, care fac poze în fața ecranelor gigantice.

-Arată cu unul dintre degetele *tale de autografe!* *spune* Connor.

- Doar că puţin mai mare! răspund eu, râzând.

- Deocamdată, adaugă *el, iar apoi se uită la mine, cobo-* rându-şi privirea asupra gurii *mele doar* pentru o fracţiune de secundă. După ce o să te vadă o lume întreagă, *Fizzy,* întreg publicul o să se îndrăgostească de tine!

CAPITOLUL 6

CONNOR

Stevie a fost întotdeauna un copil exuberant, condus de emoţii. Dansează prin casă, face roata pe intervalele dintre raioanele magazinelor alimentare şi a fost atât de copleşită în ziua în care i l-am dăruit pe Baxter, încât l-a ţinut în braţe şi a plâns timp de o oră cu nasul înfundat în blănița lui de cățel. Sunt obişnuit cu chicotele de încântare pe care ea le scoate ori de câte ori nimerim în maşina din spate la Big Thunder Mountain şi cu râsetele neîntrerupte care vin din camera ei atunci când invită, câte va fete să-şi petreacă noaptea la noi. Dar n-am văzut-o niciodată pe fiica mea în halul ăsta.

Spectacolul nici măcar n-a început, iar Stevie şi Juno sunt deja în picioare, dansând şi cântând odată cu videoclipurile muzicale, împreună cu restul spectatorilor. Fizzy n-a glumit atunci când a spus că avea o intrare la managerul locului ăstuia. Suntem într-un separeu, suficient de sus ca să vedem stadionul, dar rezonabil de aproape de scenă. Avem, de asemenea, mâncare gratuită, băuturi – pileală – şi toaleta noastră personală. Am putea să nu mai plecăm niciodată de aici.

Iar Fizzy... nu pot să-mi iau privirea de la ea. La nivel raţional, ştiu că e un autosabotaj să insist asupra unor gânduri despre cât de bine arată sau despre cât de tentant e gâtul ei fiindcă şj.a prins părul într-un coc, dar creierului meu nu pare să-i pese.

în momentul în care s-a urcat pe umerii mei ca să vadă mul- ţimea care se îngrămădea ia porţile stadionului, a fost ca şi cUm cineva ar fi scos cuiul dintr-o grenadă. Puteam să *simt* căldura corpului ei prin pantaloni şi forţa *pulpelor ei care îmi* strângeau gâtul, toate astea trimiţând un val de dorinţă *prin întregul* meu corp. Dar nu pot spune că aş prefera să experimentez asemenea senzaţie în faţa câtorva mii de oameni. Voiam să fiu singur cu ea, să-mi trec degetele pe partea interioară a *coapselor* ei, să-i simt căldura lipită de mâna mea. Voiam să mă las în genunchi şi să-i arăt cu gura cât de mult regretam faptul că am plecat acasă atunci când m-a invitat la ea. Cine are nevoie de o *slujbă?*

Dar, bineînţeles, nu eram singuri. N-a fost nevoie decât să-i arunc o ocheadă lui Stevie – care se uita la Fizzy cu

veneraţie absolută – ca să fiu trezit brutal la realitate.

Din fericire, acum izbucnesc nişte *ţipetele* asurzitoare, care mă smulg din gânduri, în timp ce luminile *pălesc*, iar pe stadion explodează uralele *colosale ale publicului. E* aproape copleşitor. Ştiu că sunetul n-are culoare, dar în clipa în care închid ochii, în *spatele pleoapelor mele* apar stele galbene şi roşii. E asurzitor, un tunet *tangibil care* mi se deplasează prin piept, zgâlţâind podeaua de sub *picioarele mele*. Stevie şi Juno ţopăie în sus şi-n *jos, alăturându-se scandării* numelui formaţiei.

Fizzy mă trage mai aproape, agăţându-se cu mâna de antebraţul meu. *îi* văd buzele mişcându-se şi dă din cap spre fete, dar, în *mijlocul* tărăboiului asurzitor, n-am cum să aud ce spune. Clatin din cap, *Fizzy se* întinde şi eu mă aplec, iar apoi îi simt buzele *lipite de* urechea mea.

- Sunt atât de *fericită că* suntem aici!
- Aş vrea să *le* montez fetelor câte un pedometru, ca să vedem câte calorii au consumat până la *sfârşitul* concertului!

-Aşteaptă să înceapă!

Ea e atât de aproape, încât mă întreb cum o să mă pot gândi l altceva, dar prima notă care se aude prin întuneric îmi atrage imediat atenţia. N-am ascultat niciodată de bunăvoie o piesă Wonderland, dar e imposibil să mă aflu în mijlocul acestui fenomen şi să nu fiu afectat de nerăbdarea colectivă din jurul nostru. Asta e bucuria despre care vorbea Fizzy. Adrenalina pe **care** toată lumea de aici o simte din acelaşi motiv. Chiar şi taţii **de** lângă noi s-au hotărât să se ridice în picioare. Unii au braţele încrucişate pe piept, iar alţii se foiesc de pe un picior pe altul ca să vadă mai bine, curioşi să afle pentru ce e toată agitaţia.

Pe scenă erup artificii, iar grupul apare, stârnind reacţia fur**tunoasă a** publicului. începe prima piesă şi constat că Fizzy, Juno şi Stevie ştiu fiecare cuvinţel. Mă mir să constat că şi eu le ştiu **aproape** pe toate. Fetele se lasă purtate de muzică şi de eufo**ria** spectacolului. Fizzy dansează pe loc, complet dezinhibată. **Cumva,** Stevie ştie ce urmează să se întâmple pe scenă, înainte să se întâmple. Cunoaşte repertoriul concertului şi ordinea cân**tecelor,** momentul la care se aventurează membrii formaţiei în **public** şi exact prin ce punct o să treacă, acel culoar fiind situat **chiar** în faţa noastră. Sunt atât de captivat de ceea ce se întâmplă, **încât** atunci când fiica mea încearcă să ridice micul afiş pe care-l **are la** ea, sunt gata să-l iau şi să.-l ridic mai sus.

în timpul ultimei pauze, transpirat şi surprinzător de epuizat, ies de pe balcon şi traversez separeul, ca să mă duc la toaletă. Mă întorc şi o găsesc pe Fizzy pregătindu-şi o băutură. Vedem în continuare fetele, dar pereţii de sticlă ne circumscriu, estompând

zgomotul spectacolului.

Mă duc lângă Fizzy, la bar, îmi umplu sticla cu apă şi închid ochii în timp ce beau lichidul rece.

Atunci când deschid ochii, o surprind uitându-se la mine.

-Deci? întreabă ea, sprijinindu-se cu dezinvoltură de bufet. Care e verdictul?

-Sincer să fiu, mă aşteptam la zgomot, la aglomeraţie şi la două fete ţâfnoase, care, la urma urmei, n-au decât zece ani – aşa

că partea cu ţâfna e garantată – clar am fost sigur şi c-o să-mj displacă fiecare secundă. M-am înşelat. Acum ai voie să jubileu

-Ai dansat! exclamă Fizzy, zâmbind iarg.

-M-am legănat.

De data asta, Jasă de ia ea.

- Sunt destul de pretenţioasă atunci când vine vorba să aduc pe cineva Ja un concert, dar tu eşti de gaşcă, *D1LF Sexyl* **S-ar** putea să te invit din nou, dacă o să mă aflu în situaţia în care **0** să am nevoie de partener de concert. Dar să ştii că de obicei ia evenimentele astea sunt mai puţin spectatori în vârstă de zece ani, mai multă pileală şi, din când în când, se lasă cu un tatuaj prost la sfârşit.

-Abia aştept, spun eu, uitându-mă în spate, Ia fete, şocat de laudele lui Fizzy.

Trupa începe să cânte o altă piesă, iar Stevie se uită în direcţia noastră, căutându-mă. Asta e piesa ei preferată, cântecul pe care-l aud în fiecare luni dimineaţă în drum spre serviciu, fiindcă a fost ultimul pe care Ta ascultat Stevie duminică seara. Acum ea mă vede şi arată cu mâna spre scenă, entuziasmată, iar apoi se întoarce, ca să urmărească spectacolul.

- Pur şi simplu te adoră! spune *Fizzy.*

Nu ştiu de ce acest cuvânt anume mă face să simt înţepături în ochi. Majoritatea *copiilor* îşi iubesc părinţii. Mie nu-mi place tata, dar îl iubesc în felul meu. *E o* iubire amestecată cu durere, cu suferinţă şi cu încă o grămadă încâlcită de alte sentimente, dar e reală. Să adori pe cineva înseamnă să preţuieşti, să idolatrizezi, iar faptul că, în mod evident, Stevie simte asta pentru mine, după toate felurile în care am dezamăgit-o, mă umple de atâta mândrie, încât aproape că mi se taie respiraţia.

Dacă Fizzy observă ceva din toate astea, e suficient de *politicoasă* ca să nu spună nimic.

- îţi mulţumesc că mi-ai forţat mâna ca s-o aduc, spun eu. N-am văzut-o niciodată atât de electrizată!

Fizzy se uită cu drag la ambele fete.

_ §e vede limpede că e în elementul ei!

' *pe* unde a ştiut tot ce urma să se întâmple? Lista de piese, hiar şi costumele

membrilor formației. De unde a aflat?

Cl – Cu asta se ocupă fanii, răspunde Fizzy, ridicând din umeri. *V* la fel cum tu știi când o să aPară un schimbător de viteză **Shimano** pentru bicicleta ta de munte cea sofisticată.

Mă uit din nou la ea, zâmbind.

_ Ia te uită cum vorbești despre piese de bicicletă!

Se întinde după o prăjitură, o rupe în două și-mi întinde **jumătate.**

_ Unii ar spune că sunt expertă în a căuta chestii pe Google, răspunde, studiindu-și prăjitura. M-am uitat chiar și după poze **cu tine.**

-Cu mine?!

- Știi tu, pe munte, cu bicicleta, explică ea, după care face o pauză și ridică din umeri, nepăsătoare. împreună cu diverse iubite.

Mă sprijin de tejgheaua barului, înăbușindu-mi un zâmbet provocat de lipsa ei de subtilitate.

- Și ce ai găsit?

Un colț al gurii îi coboară, făcând să-i apară o gropiță în obrazul stâng.

-Nimic. Numele tău de utilizator pe Instagram e format din- tr-o grămadă de litere și de numere. Am reușit să-l aflu numai fiindcă o cunosc pe Jess, care o cunoaște pe Natalia, care s-a întâmplat să-ți dea tag acum aproximativ cinci ani. Ai patru oameni care te urmăresc și două postări. Aflând toate astea, am fost, în același timp, uşurată și dezamăgită.

- Noi doi ar trebui să ne concentrăm asupra vieții tale sentimentale, Fizzy!

Ea zâmbește degajat, dar mă privește cu seriozitate în ochi, declarând:

-Acum, când ne-am împrietenit, mi se pare nedrept să încercăm să găsim o pereche doar pentru mine, nu și pentru tine.

Mă uit la scenă, unde spectacolul e pe terminate, iar trupa Wonderland își ia rămas-bun de la public. Discuţia asta din- tre mine și Fizzy n-avea cum să se termine bine. Am știut-o amândoi, dar am sfârșit, totuși, prin a discuta despre un subiect foarte delicat.

-M-aș mira dacă ar exista pe undeva fotografii cu mine, spun eu. în momentul de față, nu prea ies la întâlniri.

- Ai încercat vreodată ADNDuo?

- Eu?! în nici un caz! răspund, clătinând din cap. Nu că n-aș crede în aplicaţie, sau ceva de genul ăsta, doar *că... dacă* aș găsi vreo potrivire, aș vrea s-o iau în serios. Iar la momentul actual, nu pot să fac asta.

- Jess a fost la fel. în privința lui Juno, adaugă ea, ca să clarifice. N-a fost interesată să se implice serios în vreo relație înainte ca Juno să ajungă la colegiu.

- Sună cunoscut.

- O să-ţi spun şi ţie ce i-am spus ei: cartea asta ar fi al naibii de plictisitoare.

- Ei bine, poate că într-o bună zi o să-mi schimb optica, spun eu. Pe vremea când Stevie era mai mică, am încercat de câteva ori să am o iubită, dar orice femeie după care ar merita să te ţii vrea mai mult decât ocazionalele seri de weekend petrecute împreună. în plus, oricine vrea să se încurce cu mine se alege şi cu Stevie şi Nat.

- De cât timp aţi divorţat?

- Stevie avea doi ani pe atunci.

- Uau! Era foarte mică!

A existat o vreme în care un astfel de comentariu – oricât de bine intenţionat ar fi fost – m-ar fi făcut să mă simt foarte vinovat. Stevie chiar era mică, iar trecerea prin divorţ a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată, dar asta nu înseamnă că n-a fost necesar.

-Da, era! recunosc eu.

-Dar tu şi Nat sunteţi apropiaţi acum? Am auzit-o pe Stevie **vorbind** despre ea de câteva ori şi sunt destul de sigură că am văzut-o la şcoală atunci când m-am dus acolo ca s-o iau pe Juno. Fosta ta soţie e o femeie sexy!

Râd.

-Da, aşa-i. Şi are un iubit foarte tânăr şi sexy. Mă aştept ca el s-o ceară de nevastă cât de curând.

-Ce bine pentru ea! exclamă Fizzy.

Momentul se prelungeşte, tensionat şi stânjenitor. Mă aştept ca ea să-şi abată privirea de la mine, dar n-o face. în loc de asta, pocneşte din limbă, plină de compasiune, adăugând:

- Ce păcat că nu poţi să-ţi ţii diverse părţi din viaţă separate unele de altele!

Mă hotărăsc să nu mai evit subiectul.

- Ca să fiu mai exact, nu sunt bun la sexul ocazional.

Cuvântul „sex" se aprinde între noi ca un aruncător de flăcări, iar Fizzy zâmbeşte.

- Da, de fapt voiam să spun că e păcat pentru ***mine*** că nu poţi să-ţi ţii diverse părţi din viaţă separate unele de altele!

Comentariul ei mă face să râd.

- Felicity, sincer să fiu, eşti un pericol public!

- Iar ţie îţi place!

Mă prefac că mă gândesc la asta, iar ea se ridică pe vârfuri, mârâindu-mi în faţă.

în cele din urmă, cedez.

- Eşti tolerabilă.

Se lasă înapoi pe tălpi şi se sprijină de tejgheaua de lângă mine.

- încântător! spune ea.
- Suportabilă.
-Talentată şi carismatică!
- Insistentă şi încrezută.
- Noua ta prietenă cea mai bună! Spune-o!

Mâna ei e aproape de a mea. Degetul meu mic zvâcneşte frecându-se de al ei. Dacă mă mişc acum, pot pretinde că a fost un accident. Dar nu pot, şi, în loc de asta, îmi pun degetul peste al ei.

Ea îşi îndoaie degetul în jurul degetului meu. Sunt străbătut de un val de căldură şi de dorinţa de a mă întoarce cu faţa la ea, de a o lipi de tejghea, de a o ridica, de a mă împinge între picioarele ei şi...

Trag încet aer în piept şi spun:

- Noua mea prietenă cea mai bună.

FIZZY

Juno nu mai e o copiliţă.

Ceea ce înseamnă că, atunci când oprim maşina în faţa casei lui Jess şi a lui River, ambele fete fiind adormite pe bancheta din spate, ca doi saci plini cu făină, n-am cum s-o duc pe Juno în braţe până în pragul uşii.

Sinceră să fiu, nu sunt sigură nici că aş putea să mă car pe mine personal în clipa asta. Nu vreau să mă laud singură, dar am scris în cărţile mele despre tensiunea sexuală care ar putea să decojească tapetul de pe perete şi totuşi, nimic din ce am scris nu se apropie de ultimele douăzeci de minute petrecute în maşină alături de Connor.

- Mă ocup eu! se oferă el.

Se duce în spatele meu, aplecându-se ca să desfacă centura de siguranţă a lui Juno.

Coapsele i se încordează sub blugi, iar umerii întind bumbacul moale al noului tricou pe care-l poartă, în timp ce ridică trupul moale al fetiţei de pe bancheta din spate.

-Chiar nu cred că ovarele mele mai rezistă mult timp, băigui eu.

Connor se întoarce, aranjându-şi pe umeri greutatea lui Juno.

- Ce-ai spus?

Tuşesc încetişor în pumn.

- E o noapte senină, nu cred că vine ploaia!

El îmi aruncă o privire sceptică, dar pare să creadă că dacă mă cenzurez singură, fac, probabil, un lucru bun. îi fac semn s-o ia înainte, iar el se întoarce şi porneşte spre uşa de la intrare.

în timp ce ne apropiem, aceasta se deschide. Jess e în prag, învăluită într-o lumină aurie, caldă, şi pare să ignore complet racheta de semnalizare mentală pe care o lansez continuu în aer. River apare din spatele ei şi se întinde ca s-o ia pe Juno de la Connor, care, în timp ce i-o înmânează, şopteşte:

- Ai prins-o?

Inima mea plonjează de la etajul zece.

Fetiţa îşi trădează nivelul de trezie petrecându-şi braţele în jurul gâtului tatălui ei şi bâiguind un:

- Mulţumesc, domnule Prince!

Mă adun îndeajuns de mult încât să mă încrunt, prefăcându-mă jignită:

- Hei, cum rămâne cu mine? Atenţie, am făcut rost de bilete!

Răspunsul lui Juno e doar o mormăială somnoroasă, în timp ce e cărată de-a lungul holului, spre camera ei.

Cu Juno livrată şi cu Stevie adormită pe bancheta din spate, Connor coboară iute treptele din faţa intrării şi se uită la mine în expectativă.

- Eşti gata?

începe să merg în spatele lui, ca şi cum ar exista o funie nevăzută care ne leagă, dar apoi ezit. Mă gândesc la căldura din maşină şi la muzica liniştitoare. Mă gândesc la mâinile mari ale lui Connor ţinând volanul de parcă ar fi liana cu care s-a agăţat de vârful unei stânci. Mă gândesc la antebraţele lui pline de vene şi de muşchi şi la faptul că atunci când stă cu două trepte mai jos decât mine, suntem, în sfârşit, la acelaşi nivel. Mă gândesc la e în care 1 s•au luminat ochii de bucurie în seara asta în timp ce se uita la fiica lui, care se simţea în elementul ei, şi mă gândesc

enzaţia pe care am avut-o mai devreme ţinându-i umerii ^tre picioarele mele, atunci când m-a ridicat. Mă gândesc la nul resemnat pe care a mormăit: „Noua mea prietenă cea mai bună", î™* imaginez cum ar fi să mai stau măcar o secundă în **1** lângă el, pe locul din faţă al maşinii, şi nu sunt sigură că rezist. Dar la urma urmei, sunt doar o muritoare de rând, aşa „ă visez din nou cum Connor Prince III mă striveşte, la fel cum e strivită o floare delicată sub greutatea unui copac dărâmat.

Dar într-un mod sexy.

- Cred că rămân aici în seara asta, spun eu.

_ Nu fac un ocol mare, mă asigură el. Pe cuvânt!

- Nu-i vorba despre asta.

Mijeşte ochii. înţelege: nu merg cu el tocmai pentru că nu e genul de călătorie pe care vreau să mi-o ofere.

în loc de asta, o să mă duc să-i povestesc prietenei mele celei mai bune despre atracţia asta sufocantă dintre noi.

-Dacă eşti sigură..., mormăie el, afişând un zâmbet larg.

-O, sunt sigură! răspund eu.

Cu zâmbetul încă oglindindu-i-se în ochi, îi urează noapte bună lui Jess şi apoi îşi

coboară corpul sexy pe restul treptelor **de** la intrare.

Eu şi Jess îl privim captivate, de parcă am asista la ultimele momente din Squid Game[1], iar apoi expir cincisprezece tone de aer din plămâni, exclamând:

-O, Doamne!

- S-a zis cu tine.

O urmez pe Jess în casă şi-mi arunc pantofii din picioare.

- Nu s-a zis cu mine. Am fost trezită la viaţă. Sunt revitalizată.

- Sigur că da!

- Jessica, fii atentă la mine: Connor e un catalizator. O scânteie. Un aperitiv pentru libido. Nu eşti bucuroasă? Până acum, am fost un robot emoţional. Dacă eşti aşa, nu poţi face o emisiune interesantă.

Serial sud-coreean, dramă de supravieţuire

Jess se trânteşte pe canapea.

- **îţi aduci aminte că am avut cândva întâlniri false cu Rj**$_{\text{ver?}}$

- Bineînţeles că-mi aduc aminte! De fiecare dată când intra |$_{a}$ Twiggs, arătai ca şi cum ai fi fost pe punctul de a-i mânca f$_{a}$ţ$_{a}$

- Şi totuşi, juram că nu-mi plăcea de ell

îmi dau seama unde vrea să ajungă cu asta, dar nu sunt de acord cu paralela pe care o face.

- Da, dar tu te minţeai singură. Deja erai pe jumătate îndrăgostită de el.

- Aşa cum eşti tu acum de Connor.

- în nici un caz! răspund eu. Tu te îndrăgosteai de River. Eu nu vreau decât să i-o trag producătorului ăstuia sexy.

La auzul comentariului meu, River, care tocmai a intrat în încăpere, se întoarce pe călcâie şi dispare pe hol.

- Noapte bună! strigă el.

- Vino înapoi! Mă interesează părerea ta!

Singurul răspuns pe care-l primesc e sunetul paşilor lui care se îndepărtează. Rânjesc şi-i spun lui *Jess* doar atât;

- Ups!

Ea clatină din cap, exasperată.

- De ce insişti mereu să *sublimezi* că, pentru tine, tot ceea ce ţine de iubire se reduce mereu la sex făcut fără nici o obligaţie?

- Pentru că ultima mea relaţie a fost cu un gunoi, iar în ultimii trei ani aş fi preferat să *înghit o* pubelă decât să risc să stric din nou căsnicia cuiva!

- Spui asta ca şi cum ar fi o glumă, dar e adevărat. Rob chiar a fost un gunoi. *El* a fost monstrul. Tu n-ai făcut nimic greşit.

Da, e adevărat. O ştiu la nivel raţional, chiar dacă am avut nevoie de tot acest timp ca să simt organic adevărul pe care l-a enunţat Jess. Am trecut, în sfârşit, peste înţepătura fatală a duplicităţii lui Rob (chiar dacă o să existe întotdeauna un asterisc incandescent lângă numele lui). Mă aşez pe canapea, lângă

Jess.

- Ştiu.

-Nu toţi bărbaţii sunt ca Rob!

_ Ei bine, aşa sper şi eu, fiindcă ar trebui să fiu optimistă vi- . je posibilitatea ca sufletul meu pereche să apară în curând fa televizor, alături de mine.

jess se ridică de pe canapea şi traversează camera până la bufetul mobil cu băuturi, unde ne pregăteşte fiecăreia câte un pahar de whisky.

Deci crezi că echipa lui Connor a făcut o treabă bună cu distribuţia?

Apuc paharul, zâmbesc şi iau o gură de băutură, lăsând arsura să mi se scurgă în jos pe gât şi să se aşeze în stomac.

- Aşa se pare. Am senzaţia că a fost foarte pretenţios!

-Asta e bine, spune Jess, agitându-şi băutura în pahar.

Connor pare un tip chibzuit, adaugă ea, după care face o pauză lungă, adăugând în cele din urmă: Mă întreb ce părere are el despre chestia asta. Astă-seară mi s-a părut că şi el te place.

- Da, cred că e atras de mine, răspund eu, îndinându-mi paharul până când lumina ajunge să se reflecte în lichidul arămiu. A recunoscut mai devreme că nu m-a refuzat pentru că n-a fost interesat.

- **Sigur că nu. Uită-te la tine!**

- Acum, când sunt într-un spaţiu fără Connor şi pot gândi limpede din nou, aş cam prefera să nu fi ştiut, totuşi, recunosc eu. Faptul că ştiu că şi el e atras de mine m-a transformat într-un demon. îmi doresc fierbinte ceea ce are el în pantaloni!

Jess clatină din cap în semn de dezaprobare.

- Concentrează-te pe emisiune! Când începe filmările?

- Peste cinci săptămâni.

- Şi v-aţi înţeles în privinţa programului?

Dau din cap în semn că da şi mai iau o gură de băutură înainte să răspund:

-Connor mi l-a trimis azi-dimineaţă, ca să-i spun dacă am vreo observaţie de făcut. în prima săptămână sunt programate întâlniri la cafea. Eu şi concurenţii ne spunem impresiile despre cum au decurs întâlnirile, după care e difuzat episodul şi

apoi sunt eliminaţi cei doi concurenţi care au primit cele maj puţine voturi din partea publicului şl aşa mai departe. Ulti mii doi concurenţi o să se întâlnească, în cele din urmă, cu familja mea. încerc să-mi spun că partea aia nu *există!* exclam, iar Jess face o grimasă glumeaţă, menită să-mi ureze succes. După aceea e finala, când aflăm dacă publicul a ales *sufletul meu* pereche după cum a prezis şi ADNDuo. Câştigătorul desemnat de public primeşte o sută de mii de dolari, *iar* apoi eu hotărăsc care dintre cei doi merge cu

mine într-o excursie *în Fiji*«Aşa că, ura!

- Totuşi, n-am senzaţia că eşti *entuziasmată.*

îmi scormonesc mintea şi intuiţia, căutând un răspuns convingător.

- Bineînţeles că sunt entuziasmată!

- Fizzy, ai ocazia să faci o chestie de-a *dreptul* nemaipomenită! O să ai parte de *opt eroi* romantici care să se întreacă să-ţi câştige inima!

- Ştiu, răspund eu, suspinând. Dar *coapsele lui C*onnor ar putea să mă zdrobească ca *pe o boabă de strugure. îmi* doresc asta o singură dată înainte să întâlnesc un *altfel* de prinţ, adaug, iar Jess râde în timp ce-mi *sprijin capul de* spătarul canapelei, oftând, *fur* că n-am nevoie decât să mi-l scot din sistem!

- Asta-i efectiv figura de *stil* care-ţi place cel mai puţin.

- Da, dar cine ar fi *zis* că figura asta de *stil* poate fi transpusă în realitate!? mă lamentez eu.

-Nimeni! se răsteşte Jess la mine. Pentru că nu poate fi! mă lămureşte ea, ridicându-şi mâinile în aer. Bine, serios vorbind acum: Gata cu *genul* ăsta *de* întâlniri cu *el!*

-Nu sunt întâlniri! protestez eu. Sunt excursii de plăcere.

- Fizzy, fii serioasă!

- Dar sunt serioasă! Connor face documentare despre conservarea oceanelor. Am vrut să cunoască publicul *meu.*

- *Ţi se pare că acum îl cunoaşte?*

-îl cunoaşte, răspund eu, străbătută de un fior călduţ, dar ne iniştitor. Iar pentru mine a fost foarte plăcut să văd că el nu numai că a acceptat o asemenea parte a industriei de divertisment, ci că s-a şi bucurat de descoperirea ei. Şi nu e vorba doar despre faptul că e sexy. îmi place să fiu în compania lui. E amu**zant.** Plăcut. Şi poate că ceea ce-mi place cel mai mult la el e că nu-i intimidat de felul meu de a fi. îndrăznesc să spun că s-ar **putea** să-i placă.

Scârbos. Sentimente!

- Şi aspectul ăsta e important pentru un producător, spune Jess.

Gem şi mă las pe canapea într-o rână, lângă ea.

- Dacă mi-ar trage-o pur şi simplu, aş termina definitiv cu **întreaga** poveste!

Jess îşi trece degetele prin părul meu, scărpinându-mă încetişor.

- Sincer vorbind, nu cred că ai face-o.

CONNOR

Ar fi trebuit să prevăd faptul că extremele reprezintă normalitatea pentru Fizzy şi că orele petrecute împreună cu ea aveau să fie cele mai distractive, dar şi cele mai chinuitoare din întreaga mea experienţă legată de interacţiunea cu alţi oameni. *Experimentul iubirii adevărate* începe să se contureze de-a lungul câtorva săptămâni, iar eu şi Fizzy evadăm împreună în fiecare vineri, în căutarea bucuriei. Mergem cu trenul la Broad Museum şi vorbim despre bucuria liniştită, introspectivă. Vizităm librăria Last Bookstore din apropiere, de unde ea îmi cumpără ediţia de colecţie a cărţii *Vrăjitoarele din Salem*, iar eu îi cumpăr o copertă înrămată a unuia dintre romanele ei de dragoste preferate. În următoarea săptămână, Fizzy face cinste întregii echipe cu bilete la spectacolul *The Rocky Horror Picture Show*. Ajung acasă în acea seară şi beau mai mult decât probabil că ar trebui, în efortul de a-mi scoate din minte faptul că întreaga fiinţă a lui Fizzy se luminează din interior ori de câte ori se relaxează. Vreau să uit cât de prost cântă şi c-o face cu poftă chiar şi aşa. Vreau să mă detaşez de amintirea faptului că ea primeşte cu bucurie adoraţia venită din partea echipei care face emisiunea şi c-o întoarce înzecit. Şi vreau să uit că încep

„â detest ideea că Fizzy o să-şi găsească iubirea adevărată peste doar câteva săptămâni.

Filmările încep în mod oficial mâine, dar, deşi ştiu că ziua mea de lucru o să înceapă cel mai probabil înainte de răsărit, tot vreau s-o mai duc pe Fizzy într-un loc.

plecăm cu maşina şi ne avântăm pe autostradă, cu geamurile deschise şi cu vântul suflând peste noi. Globul portocaliu al soarelui atârnă, greu şi seducător, la orizont. E ultima noastră ieşire de plăcere – cel puţin, ultima pe care am programat-o – şi sunt sigur că planul pe care l-am făcut e, de fapt, destul de nebunesc. O să fim singuri, o să fie întuneric, iar în jurul nostru o să se audă sunetul valurilor care se sparg de mal. Deja mi-o pot imagina pe Fizzy mergând desculţă pe nisip, întărâtându-mă, punând la încercare reţinerea absurdă de care mă agăţ.

Torrey Pines e o fâşie de coastă lungă de şapte kilometri, care se întinde între Del Mar şi La Jolla. Traficul e atipic de lejer şi ajungem în parcare exact în momentul în care soarele începe să se cufunde în apă. Văzând-o pe Fizzy în faţa maşinii, după ce am parcat, sunt din nou complet nepregătit pentru felul în care arată, purtând o simplă pereche de blugi, tricou şi adidaşi şi ţinând sub braţ un hanorac pufos, împăturit.

Prea multe lucruri importante depind de emisiune, dar există şi momente precum e cel de acum, când mă uit la Fizzy mergând spre plajă şi nu-mi mai amintesc nimic din toate astea. Atunci când ea vorbeşte despre ceva care o pasionează sau izbucneşte în râs,

când are câştig de cauză în discuţia cu cineva sau când lasă să se vadă micile fisuri care-i trădează vulnerabilitatea, încep să găsesc motive pentru care ar trebui pur şi simplu să cedez. Poate că e inevitabil. Poate că e posibil să nu afle nimeni. Poate că mă gândesc eu prea mult la asta, iar aventura noastră n-ar ruina nimic, de fapt. Suntem amândoi adulţi; amândoi am mai făcut sex cu un partener întâmplător. Şi e posibil să fiu în stare să-mi ţin diverse părţi din viaţă separate unele de altele.

în timpul zilei, cei care zboară cu planoarele şi cu parapantele se lansează de pe stânca roşie din depărtare, iar plaja e înţesată de oameni care stau la soare, fac surf sau înoată. în seara asta e puţină lume, doar câţiva plimbăreţi rătăciţi de-a lungul plajei şi nişte surferi care se leagănă pe crestele valurilor. Cerul pare să-şj schimbe culoarea în permanenţă, ca o pânză în care fuzionează dungi violet, portocalii şi roşii.

Fizzy se întinde, dezvăluind o fâşie de piele între tricou şi talia blugilor.

- Deci iată plaja! exclamă ea.

Tonul ei dispreţuitor mă face să zâmbesc.

- Nu eşti fană, presupun?

- O, înţeleg, e frumos! răspunde ea, aşezându-se pe nisip. Dar e întrucâtva ca atunci când faci sex fiind la ciclu. Trebuie să faci ceva efort şi cu siguranţă că nu e un lucru pe care să vrei să-l faci în fiecare zi, dar odată ce te porneşti, începi să-ţi spui că nu-i aşa de rău!

- O, Doamne, Fizzy! exclam eu, râzând timid.

Mă priveşte lung.

-Ce-i?

Mă aşez lângă ea, domolindu-mi valul de înflăcărare ce mi se ridică în piept.

- Cred că nici măcar n-o să răspund la provocare!

Râde, descălţându-se de pantofi şi începând să-şi mişte degetele în nisipul răcoros şi umed.

- Iar acum, după ce ţi-am spus care e părerea mea despre plajă, spune-mi ce facem aici!

- Ei bine, am crescut pe malul apei şi te-am adus aici pentru că mă simt foarte liniştit în apropierea ei, dar seara asta nu e despre plajă în sine. E un moment deosebit.

Fizzy îşi aduce genunchii sub bărbie, petrecându-şi braţele în jurul picioarelor în timp ce ascultă. Soarele s-a cufundat sub linia orizontului, iar cerul se întunecă precum o vânătaie.

_ Weekendurile pe care mi le petrec împreună cu Stevle sunt destul de repetitive, explic

eu. Ne plimbăm cu bicicleta, îl ducem pe Baxter în parc sau într-alt loc în care poate să alerge şi să se joace, ne uităm la filme, facem temele şi gătim împreună. Chestii simple. Pe vremea când Baxter avea în jur de şase ani, a fost operat la lăbuţă şi n-a putut s-o însoţească pe Stevle în vveekend, aşa că eu şi fiica mea ne-am hotărât să încercăm ceva diferit. Am făcut bagajul pentru picnic şi am venit să ne uităm la surferi, după care am sfârşit prin a sta aici cea mai mare parte a zilei. Ar fi trebuit să mergem acasă la apusul soarelui, fiindcă se făcea frig şi eu ştiam că Stevie ar fi răcit, dar ea se distra atât de bine alergând şi făcând roata în apa mică de la mal, încât am hotărât să mai stăm puţin. S-a întunecat şi ne pregăteam de plecare, când am văzut o scânteie albastră în apă, apoi alta. în momentul în care valurile s-au spart de mal, era ca şi cum ar fi fost mii de licurici în apă.

- O, cunosc fenomenul ăsta! exclamă Fizzy pocnind din degete şi încercând să-şi amintească termenul. Bioluminiscenţă! E legat de alge, nu-i aşa?

- Exact. Unele tipuri de alge folosesc bioluminiscenţă ca să evite prădătorii, aşa că atunci când se simt ameninţate de ceva care se mişcă prin apă sau care doar se apropie prea mult de ele, emit lumină albastră ca să sperie potenţialul duşman, explic eu, iar apoi arăt cu degetul spre valuri. Uită-te acolo!

Ea se apleacă şi-mi urmăreşte privirea spre locul în care un surfer navighează lin pe oglinda apei, îndreptându-se spre mal şi lăsând un vârtej de lumină albastră în urma lui.

- Pare ireal! spune ea.

- îmi aduc aminte de uimirea de pe chipul lui Stevie şi despre faptul că am vrut să păstrez în amintire acel moment şi apoi să-l experimentez iarăşi şi iarăşi.

Fizzy se uită la mine.

-Ăsta e răspunsul pe care ar fi trebuit să mi-l dai la tine în birou!

- Ce răspuns?

- Cel pe care puteai să mi-l oferi atunci când te-am întrebat ce anume îţi aduce bucurie.

Ochii mi se îndreaptă ca nişte magneţi spre gura ei.

„ Dar cum aş mai fi putut să monopolizez tot timpul tău din ultimele săptămâni? o tachinez eu, iar ea izbucneşte în râs. fo afară de asta, adaug, nu te-am întrebat niciodată ce-ţi aduce *ţie* bucurie!

Se apleacă, împingându-se, cu un gest jucăuş, în umărul meu. -Asta. Timpul petrecut alături de tine.

- Dar înainte să devin cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată?

„ Jess şi Juno. Familia mea. Călătoriile, enumeră ea, după care inspiră adânc. Sexul. Scrisul.

- Tot mai suferi de blocajul scriitorului?

Ea dă din cap, adeverind.

- Nici nu-mi mai amintesc când am deschis ultima dată un document în Word.

- Ca să fim cinstiţi, ai fost ocupată. Am avut un întreg rea- lity-show de plănuit!

- Dar poate că asta e doar o scuză convenabilă, răspunde ea, luând o bucăţică de algă şi trăgând-o prin nisip. Orice idee aş avea, se răsuflă înainte să mă apuc de scris.

- Nu pot să pretind că ştiu cum vine asta, dar e ceva despre care ai putut să vorbeşti cu psihoterapeuta?

- O, bineînţeles! exclamă ea. Dar am obosit să tot discut despre aceleaşi lucruri şi să nu ajung nicăieri. Făceam nişte mici exerciţii de scris, dar păreau inutile, mărturiseşte ea, uitându-se lung la apă. Ştiu c-o să fiu bine dacă nu mai scriu deloc. Ştiu că moartea scrisului meu n-ar reprezenta moartea mea. Dar mi-e dor de acea parte din mine. îmi plăcea şi nu-mi dau seama ce trebuie să fac ca s-o regăsesc. Tot discutând despre blocaj la şedinţele de psihoterapie, n-am făcut altceva decât să-l

Înrăutăţesc, dacă înţelegi ce vreau să spun.

- Da, înţeleg.

-Mă cunosc destul de bine şi, în general, pot să-mi rezolv roblemele, dar asta..., murmură ea, clătinând din cap, ...m-a doborât. îmi pierdusem interesul faţă de orice bărbat, până când „i .., mărturiseşte, dar se întrerupe şi priveşte din nou lung în- „pre ocean, cu ochii mijiţi. Până la, ştii tu, emisiune.

„Până când ai apărut", urma să spună. Inima mi se strânge într-un fel aproape dureros.

Fizzy îşi drege glasul.

_ Dar să revenim la subiectul poveştilor de dragoste. Ele reprezintă blocajul meu actual.

- Creierul tău are nevoie, pesemne, ca de data asta să ***trăiască o*** poveste de dragoste.

_ Ia uită-te la tine, domnule producător! exclamă ea, zâmbind. Asta ne aduce la punctul din care am plecat!

O privesc cu atenţie în timp ce-şi ridică faţa către cer, cu ochii închişi, inspirând adânc. în sfârşit, în seara asta – ultima pe care ne-o petrecem împreună înainte să încep s-o ajut să se îndrăgostească de altcineva –, pot să recunosc.

Mă îndrăgostesc de ea.

- Ce pot să spun..., şoptesc eu. Mă străduiesc.

FIZZY

Recunosc cinstit că sunt vorbăreaţă, dar îmi place şi tăcerea. Eu şi Jess ne-am petrecut multe zile de lucru stând faţă în faţă la masă, într-o tăcere productivă. îmi plac momentele liniştite alături de Juno, atunci când stăm pe canapeaua mea şi-i iau capul în poală, iar ea începe să citească, netulburată. îmi place pacea drumeţiilor pe care le fac împreună cu Peter, fratele meu, şi iubesc liniştea reconfortantă a partidelor de *mah-jong* pe care le joc cu mama. Adevărul e că n-o să găseşti niciodată un iubitor de carte care să urască liniştea.

Dar după conversaţia relaxată şi plină de miez de astă-

CAPITOLUL 21

seară, tăcerea alături de Connor e apăsătoare. Stăm unul lângă altul pe nisip, cu picioarele întinse în faţa noastră, mişcându-ne degetele goale. El şi-a suflecat pantalonii, dându-şi la iveală labele picioarelor, gleznele şi partea de jos a gambelor. Are picioarele bronzate şi uşor acoperite de păr, musculoase. Iar felul în care se sprijină în mâini, aplecat pe spate, cu faţa ridicată spre briza uşoară... mă face să mă gândesc că e ca şi cum şi-ar oferi corpul ca să-i fie adorat. Acel piept geometric, de supererou. Gâtul lung, încordat, umerii masivi. în creier îmi urlă o grămadă de gânduri disperate, gâfâite, ca, de pildă:

‚Corpul tău e ireal!” şi „îmi doresc mâinile tale pe corpul ieu!‘\ s»u »Trage-mi-o chiar aici, pe nisip!"

11 par ceea ce mă surprinde e faptul că tăcerea face să se nască în mintea mea şi gânduri mai liniştite, cum ar fi:

„Chiar îmi place de tine!" şi „Eşti persoana mea preferată în ultima vreme!”, sau „Aş vrea să fiu nerăbdătoare cu privire la ziua de mâine, dar nu mă pot gândi decât la faptul că nu vreau ca ziua de azi să se

sfârşească!”

Desigur, ultimul gând îmi vine în minte exact în clipa în care Connor tuşeşte în pumn, rupând tăcerea.

- Deci, începe el să spună, zâmbind timid, ceea ce confirmă atmosfera apăsătoare, acel ceva înfierbântat şi aproape tangibil din aerul care ne împresoară, acel ceva pe care, poate, am reuşi să-l risipim dacă ne reluăm discuţia, eşti pregătită pentru ziua de mâine?

Trag iute aer în piept şi mă îndrept de spate.

„Corect! Adună-te, Fizzy!”

- Sunt. Sper c-o să pot dormi la noapte. Chiar nu vreau să-mi fac apariţia pe

platou cu ochii umflaţi şi încercănaţi!

- **Voiam să spun că pari foarte calmă pentru cineva care e pe punctul de a apărea la televizor.**
- **N-o să neg faptul că, de când m-am hotărât să fac emisiunea asta, am fost regulat la tratamente faciale şi am investit bani în nişte sutiene care sfidează gravitaţia! mă confesez eu, făcându-l să râdă. Dar, de asemenea, am luat parte la atât de multe sesiuni de autografe la care oamenii mi-au făcut poze din unghiuri îngrozitoare, pe care le-au şi postat pe internet, încât n-are rost să mă prefac acum că sunt un supermodel.**
- **Nu trebuie să te prefaci,**

spune el. Ori de câte ori te văd, mi se taie răsuflarea!

Rămânem amândoi nemişcaţi, privind oceanul, în timp ce ecoul cuvintelor lui pare să se învârtă în jurul nostru. Pulsul mi se opreşte preţ de o clipă, iar apoi se trezeşte la viaţă, bătân- du-mi puternic în gâtlej. Aproape că pot să simt cum Connor

te#*«»»«*..

îşi doreşte ca valurile să ajungă până aici şi să şteargă amintirea declaraţiei lui.

„Ei bine... aşa. Oricum! exclamă el, gesticulând ca sâmj distragă atenţia. Măcar pari destul de entuziasmată deprima zi de filmare. Asta e bine.

Eu continui să fiu afectată de declaraţia lui. Connor e asemenea unui stejar şi, cu cât petrec mai mult timp alături de el, cu atât mai mult îmi dau seama cât de des mă simt ca o frunză agitată de capriciile deciziilor mele impulsive, sau de slujba mea care seamănă cu un carusel, sau chiar de stările mele de spirit. „Ori de câte ori te văd, mi se taie răsuflarea!", a spus el. Connor nu face declaraţii

CAPITOLUL 21

gratuite, nu e bun la asta. Desigur că nu e. Din păcate, o astfel de trăsătură de caracter e o parte din motivul pentru care-l plac. Se mişcă prin lume stabil, având scopuri bine definite. Sunt atât de atrasă de el, încât pare ceva magnetic.

- Sunt entuziasmată! recunosc eu, cântărindu-mi vorbele. Şi ştiu că ai făcut o treabă grozavă cu distribuţia. Acestea fiind spuse, sper ca în grup să existe măcar un concurent care să mă facă să simt măcar o frântură din ceea ce simt în seara asta!

îmi ţin privirea aţintită asupra apei, dar îl simt întorcându-se spre mine.

- Ce înseamnă asta? întreabă el.

în loc să răspund, mă mişc suficient de lent ca să mă poată opri dacă-şi doreşte asta, şi mă urc peste el, aşezându-mă pe coapsele lui.

- înseamnă că sunt atrasă nebuneşte de tine.

Atunci când sunt cu Connor, simt ceva ce încă nu vreau să definesc, însă mă sperie de moarte doar gândul că ar trebui vreodată să renunţ la lucrul ăsta.

- Fizzy!

-Da?

îmi aruncă o privire sumbră şi-şi schimbă poziţia ca să-şi poata aşeza o palmă caldă pe şoldul meu.

-N-am hotărât deja că asta-i o idee proastă?

Tonul lui nu e acuzator, ci blând, curios şl, poate, un pic

da, răspund, înghiţind în sec şi încercând să-mi înăbuş dorinţa- Stăteam aici şi mă gândeam cât de mult îmi doresc să teating şi cât tare mă sperie ideea de a mă duce acasă şi a nu ^ai simţi asta niciodată.

Connor ridică mâna şi-mi dă laoparte de pe faţă câteva şuviţe rebele de păr.

_ chiar crezi că e posibil?

-Nu ştiu, recunosc eu. înainte, eram atrasă tot timpul de câte cineva. îmi plăcea să fac sex. îmi plăcea foarte mult latura mea aventuroasă, iubitoare de distracţie. Dar ori de câte ori sunt cu tine... îmi regăsesc vechea natură, dar într-o variantă mult mai ancorată în realitate.

-Ăsta e un lucru bun, draga mea, spune el cu blândeţe. Şi aş putea să adaug faptul că sentimentele pe care le ai în ultima vreme se datorează maturizării,

meditează el cu voce tare, iar apoi o pală de vânt îmi împinge o nouă şuviţă de păr în ochi, dându-i lui prilejul să mi-o aşeze, cu delicateţe, în spatele urechii. Eşti mult mai mult decât identitatea ta de romancieră aventuroasă, jucăuşă şi sexy! Eşti şi asta, desigur, dar în acelaşi timp eşti o femeie profundă şi sensibilă. Mă întreb dacă nu cumva felul în care te simţi în ultima vreme se datorează mai mult noii tale tendinţe de a te concentra pe această latură a ta, şi mai puţin faptului că m-ai cunoscut pe mine.

Nu pot să-mi mut ochii de la privirea lui intensă. Am senzaţia că sângele îmi vibrează de la cuvintele lui.

-Ăsta e, probabil, lucrul cel mai profund pe care mi l-a spus cineva în toată viaţa mea.

El râde la auzul comentariului meu.

- în orice caz, mă bucur pentru tine că, înainte de începerea emisiunii, ţi-ai reamintit că eşti o persoană senzuală. Că poţi să te conectezi cu cineva la nivelul ăsta.

-Şi iată că acum mă conectez cu tine! exclam eu, zâmbind.

îmi caută privirea şi expresia i se îmblânzeşte.

-Hmmm...

- Nu-ţi cer să mă săruţi sau să faci mai *mult decât* ceea ce f$_{ac}$j deja. Voiam doar să fiu lângă tine o dată, mărturisesc eu, ridj. cându-mi mâna şi trecându-mi degetul peste marginea urechjj lui. începând de mâine, o să-mi *fie* dor de tine!

Asta îl face să zâmbească, uitându-se la buzele *mele.*

- Dar începând de mâine, o să mă vezi mai *des!*
- *Ştii* ce vreau să spun.
- Ştiu.
- O să trebuiască să te împart, spun eu. O să fie ciudat.

Cred că e din cauza *felului în* care-şi înclină bărbia. Şi-o ridică doar puţin, ca într-un îndemn *discret, nerostit:* „Dacă aşa stau lucrurile, haide!"

Mă aplec încet, lăsându-i posibilitatea să se *îndepărteze.* Dar n-o face, iar în secunda în care *buzele ni se ating,* am senzaţia ameţitoare că n-am mai *fost* sărutată niciodată. Connor e un munte de om, călduţ şi masiv, puternic precum o stâncă. Are gura moale şi fermă, poruncitoare şi supusă. Plăcerea îmi străpunge pieptul ca o săgeată îmbătătoare şi, într-o fracţiune de secundă, sărutul ni se aprinde, în timp ce toate sentimentele pe care le-am reprimat, se revarsă în freamătul buzelor noastre împreunate.

O, ăsta e cel mai plăcut sărut din viaţa mea!

El îşi *înclină capul, poziţionându-se* cumva mai bine, mai profund, iar buzele i se despart ca să se strecoare între ale mele. îşi petrece o mână în jurul coapsei mele, ca să mă tragă mai aproape, în timp ce palma *celeilalte* îmi alunecă în sus, *pe* ceafă, şi-mi cuprinde faţa.

Cunosc pasiunea, mi s-a întâmplat de multe *ori* ca, în vâltoarea momentului, să mă lovesc de pereţi şi să dărâm mobila, *dar* asta ₑ deja un *alt nivel.* Acum nu e vorba doar de dorinţă şi *de ins met, ci* şi *de stabilirea* unei conexiuni şi de *poftă* eliberată.

Senzaţia pe care mi-o dă trupul lui Connor de sub mine mă ivinge că am putea să dărâmăm toate obiectele din casa mea, dar p°fta asta e rde asemenea, intimă> sacră; mă arde pe dinlăun- ıu Sunt răvăşită de felul în care-i tremură respiraţia pe buzele mele ?i gemele e Pe care înăbuşă în clipa în care îmi strecor limba peste a lui şi-mi petrec braţele pe după gâtul lui, trecân- du-i degetele prin păr. Simt cum trunchiul îmi e străbătut de o dorinţă disperată atunci când el îşi ridică mâna pe de coapsa mea şi mi-o strecoară pe sub pulover, plimbându-şi palma uriaşă de-a lungul coastelor. îmi cuprinde sânii cu mâna şi-mi scoate sutienul, în timp ce mă tachinează cu gura lui pofticioasă. îmi dau seama că, dacă e să facem asta fie şi numai o dată, o să vrea să-mi cunoască fiecare centimetru pătrat de piele. îmi doresc şi eu acelaşi lucru, mă împing în mâna lui, îl încurajez cu gemete care-i arată cât sunt de excitată, îmi trec dinţii peste buza lui de jos, peste bărbie, peste linia precisă a gâtului.

Oceanul vuieşte în spatele nostru, valurile se rostogolesc la mal unele peste altele. Mâinile îmi rătăcesc peste umerii lui laţi, peste piept, în jos, până la suprafaţa plată a stomacului. Are obrajii roşii în strălucirea lunii, buzele pline şi muşcate, ochii grei de dorinţă. Pe pielea gâtului îi apare o urmă bine definită, ca şi cum m-aş fi semnat acolo: ***Locul ăsta îi aparţine lui Felicity Chen.*** Vreau să-mi las amprenta pe întregul lui trup, revendi- cându-l. îmi strecor mâna între noi, apăsându-mi palma pe umflătura lui solidă, impresionantă, iar mintea mi se blochează în clipa în care îmi dau seama ce pipăi. Membrul lui e mare, ceea ce face ca trupul să mi se încleşteze dintr-odată, dureros de conştient de golul din el.

îmi rotesc pelvisul, lipită de el, dar în loc ca asta să-mi aducă uşurare, mă incită mai tare. Gura lui îmi urmăreşte sărutul, înghiţind sunetul pe care-l fac atunci când el se împinge m sus, lipindu-şi erecţia aceea mare exact acolo unde doresc, îmi cuprinde fundul cu palmele, trăgându-mă şi aducându-mă mai aproape, înainte şi înapoi, iarăşi şi iarăşi. Ştiu că aş putea

termina uşa. împlinirea e chiar acolo, tremurând pe much]ₐ senzaţiei. în sil ezit între a-mi lăsa trupul *lacom* să-şi facă de cap şi h-J târî pe Connor până la maşină, ca să mă hucur acolo de el.

Dar înainte să-i pot desface nasturii, *Connor îmi di* mâna 1«, oparte şi-mi trage pelvisul mai aproape, împingându-ic în mine, -Du-mă acasăI îi spun. Te vreau atât de tare, *Connor!* Doar o dată!

îmi respiră lângă gât, cu gura deschisă, *llplndu-ml de piele* pandantivul cu numele meu. Pare să facă un *efort* monumental ca să se îndepărteze suficient de mult şl să mă privească de la numai doi centimetri distanţă de faţa mea, dar suficient pentru ca aerul rece şi umed al oceanului să invadeze spaţiul dintre noi.

I se limpezeşte privirea şi inspiră adânc, tremurat. ***Se*** apleacă şi-şi sprijină fruntea de umărul meu, expirând pre ung, ent. în cele din urmă spune, simplu:

-Nu. , . , ,

Simt dinţii scrâşniţi ai fiarei din mine. Ghearele ei se încleştează pe zăbrelele cuştii, zgâlţâind-o.

-De ce?

- Fizzy, nu putem!

Dar nu-mi dă drumul. Mă trage aproape, mă ţine strâns. Inspiră adânc, umflându-şi pieptul, iar apoi pare să se tempereze.

- Pur şi simplu, nu putem! repetă el.

în braţele lui, respirând în ritmul respiraţiei lui, mă liniştesc. -Asta n-ar trebui să însemne nimic mai mult decât doi prieteni care îşi satisfac ***poftele, şoptesc*** eu.

- Din păcate, am bănuiala că s-ar putea să însemne mult mai mult decât atât.

Rămân nemişcată, afectată de cuvintele lui.

- Fizzy, şopteşte el în atmosfera de abandon blând care ne învăluie, chiar am nevoie de emisiunea asta. Nu regret ce s-a întâmplat, dar nu se poate mai mult de atât.

Mă încrunt, mă las pe spate şi-i trasez cu degetul o linie pe runte, ***pe unghiul drept*** al nasului şi pe buze, iar apoi gem.

„Bine. Atunci, du-mă acasă şi o să scotocesc în sertar după 1 mai mare vibrator pe care-l am!

El râ^e. ^ îmbrăţişez din nou, manifestându-mi toată re- unoştinţa în strânsoarea asta. Connor e grozav. Mă gândesc la prietenul pe care-l am acum, la bărbatul ăsta stabil, deschis, -urios. Poate că n-o să-l posed, dar o să-l păstrez.

„M-am distrat căutând bucuria alături de tine, îi suflu eu pe pielea gâtului.

- Da, şi eu, la fel! răspunde el.

_ Dar tu eşti cel care a întrerupt tăvăleala asta nebunesc de bună, aşa că trebuie să mă duci în braţe până la maşină!

_ Vorbeşti serios?

- Eu nu fac regulile, ci mă mulţumesc să le urmez.

Connor râde, uşurat, făcându-mă să simt suflul călduţ al aerului care-i iese din plămâni.

- Bine, atunci!

Urmează nişte mişcări stânjenitoare, nişte porţiuni dure alunecând pe suprafeţe moi, iar faţa lui ajunge între sânii mei, dar, în cele din urmă, el reuşeşte să se ridice, cu picioarele mele petrecute în jurul taliei lui şi cu braţele mele înconjurându-i gâtul. Mă mai sărută o dată pe obraz, iar apoi ne duce corpurile înfierbântate în parcare.

CONNOR

CAPITOLUL 22

N-am dormit nici o clipă noaptea trecută. Şi nu vreau să spun că m-am întors de pe-o parte pe alta şi că am aţipit, în cele din urmă, la cine ştie ce oră absurdă. Vreau să spun că am dus-o acasă pe Fizzy, am avut o criză lăuntrică în timp ce ea a intrat şi a închis pe rând uşa pe care am mers direct la mine. Am încercat să citesc câte ceva pentru serviciu şi n-am reuşit, m-am dus la culcare şi, în timp ce mă masturbam, mi-am derulat în minte fiecare detaliu al scenei în care ea s-a urcat pe mine. Apoi am făcut un duş şi m-am masturbat din nou. Dar nici măcar pentru o singură clipă, între momentul în care am intrat aseară în casă şi cel în care am pus ceainicul la fiert azi-dimineaţă, n-am plutit într-o stare de binecuvântată inconştienţă.

E abia şase dimineaţa, dar ziua asta a avut deja o sută de ore.

Mulţumită bugetului ridicol de mare pe care-l avem, platoul nostru de filmare pentru următoarele zile e o cafenea cochetă din cartierul Gaslamp. A fost rezervată în întregime pentru noi, dar am plătit personal pentru servicii de catering şi am angajat figuranţi care să stea de vorbă în fundal, într-un *mod* complet neutru. E un spaţiu plăcut, cu o marchiză verde m faţa, pereţi decoraţi cu lucrări de artă ale unor artişti locali,

desperecheate, amplasate dezordonat, şi scaune împrăşti- 111656 §te to t. Barul e fâcut din lemn antichizat, iar pe tejghea se â îis o cutie de fursecuri plină cu dulciuri apetisante. Barmanii 3 bine plătiţi, ca să menţină în sângele tuturor clienţilor un rocent satisfăcător

de cofeină, iar aroma de cafea şi de zahăr, Precum şi cele trei ceşti de espresso pe care le-am băut de când am venit, sunt aproape suficiente ca să mă facă să uit că aseară a fi putut să fac sex cu Fizzy pe coasta californianâ. în orice caz, haideţi să-i găsim sufletul-pereche, OK? Desigur că Fizzy arată al naibii de bine în dimineaţa asta. în clipa în care îşi face apariţia, simt cum inima mi-o ia la vale şi ajunge pe podea. Sunt uşurat să constat că a respectat instrucţi- unile – cu o fire ca a ei, nu ştii niciodată ce o să se întâmple – şi a venit îmbrăcată în haine confortabile, fără machiaj. Totuşi, atunci când o văd răvăşită în mod adorabil,

nefardată, vulnerabilă şi cordială, îmi e de o mie de ori mai greu.

CAPITOLUL 12

Echipa îi ovaţionează sosirea şi o îndrumă în spate, unde secţiunea de coafură şi machiaj s-a instalat în aşa fel încât să nu încurce pe nimeni. Fizzy e flancată de trei femei: una o machiază, alta îi trece o perie prin păr, iar a treia îi prezintă variantele de garderobă. În jurul meu e o energie debordantă, cu cifră octanică mare, dar eu mă simt blocat, precum un pietroi aşezat în apă ca să spargă valurile.

Pentru că mai e ceva ce trebuie observat în mijlocul întregului haos: Fizzy încă nu s-a uitat la mine. În afară de o fluturare dezinvoltă de mână în

momentul în care a intrat în cafenea, ea nu mi-a mai dat nici un semn. E de la sine înţeles că am nevoie ca, pe platoul de filmare, relaţia dintre noi să fie cordială. Ultimul lucru care ne trebuie este ca în comportamentul meu Şi al ei să se observe vreo urmă de tensiune, după ce în ultimele săptămâni am fost destul de prietenoşi. Dar poate că lucrul cel Riai important e că *îmi place* de ea. Puţin spus „îmi place de ea”. u vrea u ca relaţia noastră să se deterioreze.

Mă duc la bar, comand două băuturi şi-mi croiesc drum locul în care ea stă cu telefonul în mână, privind ecranul^ toată atenţia.

- Eşti bine? o întreb.

închide aplicaţia pentru e-mail şi-şi strecoară telefonul în geantă.

- Nu se întâmplă să ai la dispoziţie un manuscris de beletristică erotică finalizat, nu-i aşa? N-aş avea nevoie decât să-l împrumut pentru, hmmm... totdeauna, şi să-l public sub numele meu.

îmi abate atenţia folosindu-se de umor. Tipic pentru Fizzy!

- Nu, îmi pare rău! răspund eu, iar apoi îi dau cafeaua şi spun: Dar am asta.

înclină ceaşca şi citeşte cuvintele *Vanilia Latte*, frumos caligrafiate pe margine. Barmanii ăştia se dau de ceasul morţii ca să ne facă fericiţi.

CAPITOLUL 22

- Cum altfel mi-aş da seama ce anume beau? întreabă ea.

- Ai comandat una după ce am vizitat împreună Broad Museum.

De îndată ce rostesc cuvintele astea, echipa de stiliste se îndepărtează şi mă întreb dacă pluteşte în atmosferă ceva ce poate fi interpretat drept îndemnul „Puţină intimitate, vă rog!"

Iau o gură de cappuccino, dar apoi pun ceaşca jos, cu un gest hotărât. Nişte cofeină în plus e ultimul lucru de care am nevoie acum.

Unul dintre sunetişti se apropie de noi, ţinând în mână microfonul lui Fizzy.

- Eşti gata? întreabă el.

Fizzy confirmă printr-o înclinare din cap, iar el întinde mâna spre partea din faţă a bluzei de mătase, moment în care cuvintele mi se îmbulzesc afară din gură:

- Mă descurc eu, amice!

Sunetistul îmi întinde microfonul fără să dea nici cel mai mic semn că ar fi sesizat tonul vocii mele. Dar Fizzy l-a remarcat.

Strâmbătura pe care o tace e mai zgomotoasă decât orice hohot de râs.

_Taci, bâigui eu, zâmbind, după care îi întind cablul pentru microfon.

îi fac semn să şi-l strecoare

sub tivul bluzei şi să-l scoată pe deasupra decolteului. Mâna îmi e străbătută de o senzaţie ce-mi trimite impulsuri electrice până în degete, îmi aduc aminte cum sânul ei mi-a umplut palma, de icnetele pe care le-a scos în clipa în care i-am cuprins sfârcul tare între degetul mare şi cel arătător.

Fizzy scoate capătul cablului afară din decolteu şi mi-l întinde.

îl apuc şi-i prind clema în partea din faţă a bluzei, într-un mod cât se poate de discret. Vorbesc spre pieptul ei, întrebând:

- **Ce mai faci, Fizzy?**
- **Sunt bine, Connor! răspunde ea cu glas robotic,**

iar atunci când îmi ridic privirea, observ că zâmbeşte.

- **Văd că ai rămas periculoasă?**

Dosul degetelor mi se freacă din greşeală de gâtul şi de clavicula ei, iar respiraţia lui Fizzy se cam întretaie.

- **Scuze, şoptesc eu.**

- **E OK, şopteşte ea pe un ton vesel, în timp ce conectez cablul la microfon.**

Tensiunea zumzăie între noi. Pielea lui Fizzy e delicată şi călduţă, moale şi bună de sărutat. De atât de aproape, îi simt izul discret al şamponului şi loţiunii de corp. Mă ameţeşte. Mă îndrept de spate şi-i aranjez gulerul, ca să ascund

microfonul.

-E cazul să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară? izbucneşte ea.

în spatele meu se aud zgomote de tuse, râsete pufnite, oameni oare-şi dreg glasul. Arunc o privire peste umăr şi mi se confirmă faptul că toţi membrii echipei care au căşti tocmai ne-au acordat întreaga lor atenţie.

- Vrei să spui: discuţia noastră despre desfăşurătorul epiSo. duiui de azi? întreb eu.

în acea clipă înţelege şi Fizzy ce s-a întâmplat, Dă discret din cap şi apoi răspunde cu convingere, răspicat:

-Da! Sigur că asta vreau să spun! La ce altceva aş putea să mă refer?

Mă uit la ea şi mă lupt să nu izbucnesc în râs, în timp ce mă întind să închid microfonul live.

- Cred că nu e nevoie să verificăm nivelul sunetului! Ea îmi face cu ochiul.

-Ar trebui să ridici o pancartă sau un semn atunci când e nevoie să mă cenzurez. Subtilitatea n-a fost niciodată punctul meu forte!

- Cred că o bună regulă nescrisă ar fi ca atunci când suntem împreună pe platoul emisiunii de întâlniri romantice, să te cenzurezi.

Pocneşte din degete, arătând spre mine.

- Bună decizie! Vezi, de asta eşti tu şeful!

în partea din faţă a bluzei lui Fizzy e prins un ecuson personalizat, cu logoul emisiunii *Experimentul iubirii adevărate* şi cu numele ei tipărit deasupra cuvântului „EROINĂ”. Cei opt Eroi o să aibă şi ei câte un ecuson pe care o să fie precizat, de asemenea, arhetipul căruia îi aparţin. Toate astea sunt chichiţe distractive care au scopul de a scoate în evidenţă emisiunea, dar care, de asemenea, îmi aduc aminte şi care anume e rolul *meu* în toată afacerea. De fapt, probabil că ar trebui să port şi eu ecuson, deşi nu-mi dau seama dacă ar fi suficient loc pentru toate titulaturile mele: Connor Prince III, DILF Sexy – dar asta e numai gluma lui Fizzy –, Producător Executiv, Nu Iubit, Nici măcar Amant, N-ai Voie S-o Doreşti Pe Eroină.

- Dar tocmai vorbeam despre discuţia noastră de aseară, încep eu, iar expresia lui Fizzy se schimbă şi îngrijorarea îi sapă O cută delicată pe frunte, făcând ca vorbele să mi se evapore din minte. Nu vreau să spun decât că totul a fost cât se poate de

t şi şti[u] [tu]» [a]$[a] doar U* confirm asta! exclam, ? [3]ea se uită la mine şi aşteaptă, cu privirea îmblânzindu-i-se ![ar]t[imp] ce eu mă lupt să-mi găsesc cuvintele. Probabil că n-ar ¡rebui să repetăm experienţa!

Fizzy dă din cap, împăciuitoare.

-Sunt perfect de acord. De fapt, am ajuns acasă şi nu m-am mai gândit deloc la asta, nici măcar o dată. Cu siguranţă, nu de două ori la rând!

O privesc.

_ Putem, cel puţin, să ne străduim să fim sinceri în legătură

cu asta?

Rory ne anunţă că filmarea începe peste două minute, iar Fizzy face un fel de gest de cercetaş.

- **Promit să mă străduiesc! Suntem doar buni prieteni. Dar pot să mai spun un singur lucru înainte să pleci?**
- **Bineînţeles că da.**

Fizzy arată spre microfon.

- **Suntem siguri că ăsta e închis?**

îi arunc o privire temătoare,

după care iau cablul care atârnă inert din gulerul ei descheiat şi-i arăt.

-E deconectat.

- Promit ca azi să fac tot ce pot. Nu trebuie să te îngrijorezi în legătură cu angajamentul meu faţă de proiectul ăsta, mă asigură ea, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet discret. Dar dă-mi voie să te felicit, adaugă, în timp ce privirea îi alunecă leneş în jos, peste corpul meu, zăbovind asupra şliţului, pentru ca apoi să se întoarcă la faţa mea uimită.

Mă loveşte amical peste piept, zâmbeşte şi apoi se duce la locul ei din platou, iar eu rămân holbându-mă în urma ei.

„Cred că... oare tocmai mi-a complimentat membrul?”

Mi se pare o nebunie să-mi

simt dintr-odată faţa fierbinte, când ştiu sigur că cea mai mare parte a sângelui mi-a fost deviată în direcţia opusă. Dezorientat, îmi pun ceaşca de ceai în recipientul cu vase pentru spălat, de unde o barmaniţă o recuperează,

binevoitoare. Oricât de şocantă ar fi Fizzy, o totuşi reconfort^ ca cineva să spună pur şi simplu ce gândeşte. Lucrurile sunt cin, date? Haide să vorbim despre asta! Am vrea să ne-o tragem, dar nu putem? Haide să recunoaştem amândoi asta şi să mergem mai departe. N-am cunoscut niciodată pe cineva ca ea.

În timp ce Rory ţipă instrucţiuni, o Încurajează pe Fizzy şj.j arată ce are de făcut punctual, se declanşează o ra a ă de actj. vităţi. **În** platou dau buzna cei de la machiaj ş. coafură pentru retuşurile finale, microfonul lui Fizzy e testat Inca o data, iar figuranţii din fundal se aşază pe poziţiile or. întreg locul e cuprins de o vibraţie, de un zumzet pulsatil de entuziasm. O rt meargă! Intuiţia îmi spune că emisiunea asta o sa aiba succes. Iar mie o să-mi fie greu să trec pe povestea cu Fizzy, dar o sa reuşesc.

Mă simt în control, stăpân pe mine, creativ. Trag aer adanc în piept, îmi acord o clipă ca să apreciez munca pe care am depus-o ca să ajungem aici şi ca să mă simt mândru ca am făcut fată provocării. Mă simt al naibii de bine.

' Atunci se deschide uşa cafenelei şi în studio păşeşte primul Erou al lui Fizzy.

Sunt foarte pricepută în arta negării. De exemplu, sunt sur**prinsă** ori de câte ori trebuie să-mi plătesc taxele trimestriale. **Cânt** karaoke împreună cu Jess şi Juno şi sunt convinsă că vocea mea seamănă perfect cu vocea lui Adele. Sunt sigură că dacă merg pe jos patru sute de metri ca să-mi cumpăr cafeaua de dimineaţă, înseamnă că-mi permit şi un fursec.

Şi astăzi e la fel. Ştiam de câteva luni că urma să fie luna mea, dar, cu toate astea, îmi dau seama de realitate abia în clipa în care Liz, specialista care se ocupă de machiajul meu, vine pentru retuşuri, lumina reflectoarelor îmi încălzeşte pielea şi zgomotul de fond se reduce la un zumzet.

CAPITOLUL 22

„O, la naiba, s-ar putea ca, de fapt, să arăt îngrozitor pe sticlă! S-ar putea să nu-mi fi recăpătat farmecul! S-ar putea să fiu stângace, sau plictisitoare, sau prea bătrână pentru asta!"

Liz face un pas în spate, examinând machiajul pe care l-a aplicat mai devreme cu atâta grijă şi într-o cantitate atât de mare, încât am început să am senzaţia că sunt un perete acoperit cu gîet. Chiar dincolo de ea, în fundal, îl văd pe Connor, cu ochii aţintiţi asupra uneia dintre camerele de filmat, în timp ce vorbeşte liniştit cu regizorul. Pare atât de calm, atât de pregătit!

tobabil că s-a gândit mult la momentul ăsta şi a creat strateg Pentru filmare săptămâni la rând. Şi iată-mă pe mine, realizând ª ia acum că o să apar la televizor!

~ Facem asta pe de-adevăratelea? o întreb pe Liz, care e cocoţată pe un scăunel în faţa mea, cu un evantai de pensule l„fi$_{pt}$ între degete. Emisiunea asta? Azi?

-Ddd... da!

-Bine! spun eu, amorţită. Minunat!

Simt că ea mă studiază în timp ce mă uit 1 ung la modelul interesant al podelei de lemn.

- Eşti bine, Fizzy?

-Nu.

îmi ridic privirea şi-i văd expresia îngrozită, iar atunci îmi dau seama ce am spus.

- Da! Adică *da!* Sunt foarte bine!

Liz pleacă, neconvinsă. O, Doamne, o să apar ia televizor! De ce nu mi-am pus o mască de frumuseţe aseară? De ce le-am dat voie să mă îmbrace în nişte pantaloni atât de strâmţi? De ce l-am sărutat pe Connor? De ce mă uit la el chiar în clipa asta? Camerele sunt orientate spre mine, pregătite să-mi surprindă reacţia în clipa în care îl văd pe primul Erou intrând pe uşă. Ar trebui

să am respiraţia tăiată de nerăbdare, dar privirea mi-e aţintită asupra profilului lui Connor, fascinată de cât de sexy e în momentele în care e concentrat.

„O, Doamne, asta o să se sfârşească într-un dezastru total! Concentrează-te, Fizzy!"

Regizoarea mă strigă de pe scaunul ei, care e amplasat lângă una dintre camerele de filmat mai mari. Am întâlnit-o deja pe Rory de mai multe ori, dar aici, înconjurată de camere de filmat şi de lumini, sunt din nou şocată de cât de tânără pare. Nu*i dai mai mult de treizeci de ani, iar cu blugii ei rupţi, cu tricoul Black Keys şi cu buclele lungi, negre, pe care e tuflită o şapcă de base- ball decolorată, i-a ieşit la perfecţie aerul relaxat, de Hollywood.

Dar lucrul care îmi place la ea cel mai mult – şi care pare să-l

eZe cel mai mult pe Connor – e faptul că-i spune în perma- Venţă „Frate!", ^ara a*c* cea ma* va8^ intenţie de a glumi. IIC „oK> Fizzy! spune ea. Fă ceea ce ai face în mod obişnuit la rima întâlnire, şi o să fii grozavă!

^ Nici măcar un cutremur nu m-ar putea opri din a verifica reacţi* lui Connor în momentul în care el aude acest sfat po- tenţial scandalos. Exact după mă aşteptam, îşi reţine un zâmbet care dovedeşte că ştie ce ar însemna asta. Vorbeşte în microfon: – Să fii puţin reţinută atunci când urmezi sfatul lui Rory! Hohotul meu de râs răbufneşte chiar înainte ca studioul să fie cuprins de linişte şi ecoul lui persistă câteva secunde. Sunt aşezată la o masă de două persoane, în mijlocul încăperii, dichisită şi pregătită pentru prima dintre cele trei întâlniri de azi. Nişte reflectoare portabile sunt amplasate imediat în afara cadrului, iar căldura e deja sufocantă, amplificată de aşteptările tuturor vizavi de prestaţia mea. Desigur, nu e prima dată când mă aflu în centrul atenţiei. în mod obişnuit, înfloresc într-o atare circumstanţă. Am ţinut prezentări şi am fost în juriu la nenumărate conferinţe, am avut mici apariţii la emisiuni matinale şi am vorbit în faţa cititorilor peste tot prin lume. Dar asta e ceva diferit. Asta e televiziune pompoasă, la scară mare, în producţiile căreia sunt implicaţi mulţi bani. Asta-i emisiunea pe care o s-o vizioneze, critice şi judece chiar şi cel mai răutăcios dintre noi, pentru ca apoi să se întrebe: „De ce ea?". Mi-am asumat o responsabilitate uriaşă şi, aşezată pe scaunul ăsta, în clipa în care e prea târziu să renunţ... dintr-odată, nu mă simt pregătită.

Fac un efort şi mă întorc cu faţa la intrarea în cafenea, în timp ce un bărbat asiatic, frumos, deschide uşa şi intră în încăpere, afişând un zâmbet care-ţi face inima să stea în loc. Privirile ni se întâlnesc, iar zâmbetul lui se lărgeşte şi devine autentic pe la colţurile gurii.

E îmbrăcat cu blugi negri şi cu un tricou de aceeaşi culoare. Are tatuaje pe toată lungimea braţelor, iar câteva i se încolăcesc

în jurul gâtului, ieşindu-i de sub guler. După ce se apropie, ting scrisul de pe ecusonul lui:

CAPITOLUL 22

îmi înăbuş un hohot de râs, dar zâmbetul mi se întinde larg pe faţă. E nevoie să mă concentrez la maximum ca să nu mă întorc spre Connor, să-l las să vadă câtă plăcere îmi oferă scena asta şi să văd, la rândul meu, cât de mândru trebuie să *fie* pentru că şi-a făcut bine treaba. Connor a muncit din greu pentru ceea ce se întâmplă acum în platou. Şi chiar a ascultat ce i-am spus.

Dar dacă tot vine vorba de ascultat, Dax e aici, aşa că mă ridic în picioare şi îl întâmpin cu o jumătate de îmbrăţişare, în timp ce *primesc pe* obraz un pupic uşor.

Ne aşezăm pe scaune, faţă în faţă, având pe feţe un dram de stânjeneală *perfect* explicabilă, după care întindem *mâinile spre* paharele cu apă în *acelaşi timp.* Se aude clinchetul gheţii care se loveşte de sticlă în *timp ce* ducem apa la gură. Perfect conştienţi de spectacolul *complet* nenatural al camerelor de filmat, al echipei şi al *luminilor, râdem amândoi, cu* gurile lipite de pahare.

Nu mi-am *dorit un* scenariu pentru nimic din toate astea, dar acum îmi *doresc* să fi repetat ceva – literalmente, orice – pentru momentul de *început al acestei prime* întâlniri. în următoarea sâmbătă, milioane de oameni o *să stea* pe canapele, în sufrageriile lor, şi o să mă *urmărească în timp ce bâjbâi* prin scena care are loc acum.

Dar dacă e să existe vreo expertă a întâlnirilor romantice, aceea e Fizzy Chen. Aşa că-mi împing reacţia de spaimă înapoi în colţul ei, după care *îl privesc pe Dax drept în* ochi.

- Văd că deja am *ridicat* ştacheta!

Dax râde, iar privirea lui jucăuşă mă măsoară din cap până-n picioare.

- Aşa *mi se pare* şi mie! întind mâna peste masă.

Ţmi face plăcere să te cunosc, Dax!
Şi mie îmi face plăcere, Felicity!

Flirtează, reţinându-mi mâna puţin mai **mult timp decât** era

oie. Are vocea joasă în mod natural, puţin răguşită, mâinile aspi'e şi uscate, iar palmele, pline de bătături. E nerafinat în toate felurile cu putinţă, iar mie îmi place asta. E o combinaţie

t fectă de sexy şi păcătos. Bună treabă, Connor!

Dar oare să-l rog pe Dax să-mi spună „Fizzy”? îmi place felul în care el îmi rosteşte numele, „Felicity”. Sună pervers şi ştrengăresc, iar ăsta e rolul care i s-a dat lui, cel pe care a fost trimis să-l personifice. Mă gândesc la telespectatorii care ne privesc şi la faptul că ei n-o să-mi cunoască gândurile decât dacă le rostesc, iar eu nu vreau ca ei

să creadă că-mi doresc formalisme între mine şi Dax.

- **Toată lumea îmi spune „Fizzy”, îi destăinui eu, eliberân- du-mi mâna din strânsoarea lui. Dar îmi place felul în care pronunţi „Felicity”!**

-Atunci, rămâne „Felicity”!

îi arunc un zâmbet aprobator.

- **Deci tu eşti Băiatul cel Rău, cu Tatuaje!**

El dă din cap în semn că da.

-Partea cu tatuajele este evidentă, dar de ce „băiat rău”?

- **Haide să vedem dacă poţi să ghiceşti!**

Mă aplec şi mormăi, studiindu-l. Are o privire dură, o încredere de sine care sare în ochi. Mă gândesc la mâinile lui bătătorite.

- Dai dovadă de un curaj nebun? Pun pariu că-ţi plac sporturile extreme!

Dax râde.

- Paraşutism, căţărare, tot ce vrei, da.

-La naiba! strig eu, lovind masa cu palma. Sunt pricepută!

Un asistent de producţie flutură un carton roşu în spatele umărului lui Dax, tehnică pe care a conceput-o Connor ca să-mi amintească să nu înjur ca un birjar. Gestul asistentului are

efectul suplimentar de a*mi aminti de Connor, care ne urmăreş te, de mâinile lui mari şi calde şi de felul în care şi-a strecurat-0 aseară pe una dintre ele pe sub puloverul meu, cuprinzându-mi sânul. îmi amintesc de senzaţia degetului mare făcând cercuri în jurul sfârcului întărit, în timp ce săruturile deveneau nerăbdătoare şi aspre.

„Concentrează-te, Fizzy!"

- Vreau să ştiu ceva, spun eu, aplecându-mă spre el ca să blo- chez imaginea umerilor laţi ai lui Connor.

Dax se apleacă şi el, zâmbind timid.

- Orice îţi doreşti!

- Care e cel mai urât tatuaj al tău?

Dax îşi dă capul pe spate şi râde, surprins, iar Fizzy cea din trecut ar fi remarcat gâtul lung, protuberanţa masculină a

mărului lui Adam şi cam încă o mie de trăsături ale lui, pentru că e splendid. Fizzy cea din trecut ar fi încălcat regulile la tot pasul, plănuind întâlniri cu toţi cei opt concurenţi, după filmări. Rulota mea de pe aleea din spate a casei ar fi fost foarte potrivită.

CAPITOLUL 22

Acum, indiferent de cât de carismatic ar fi Dax, indiferent de cât de mult i-aş aprecia sex-appealul, ideea de a mă întâlni mai târziu cu el nu-mi provoacă nici un sentiment. Singurul lucru pe care încerc să-l fac e să nu-mi îndrept privirea spre fundal, adică spre Connor, căruia vreau să-i studiez expresia în timp ce ne urmăreşte flirtând.

Dar până la urmă, întâlnirea cu Dax e, în mod obiectiv, una reuşită. Voioşia de care dă dovadă atunci când îmi arată sirena îngrozitoare pe care şi-a tatuat-o pe umăr spune atât de multe despre umorul lui şi despre disponibilitatea de a se face de râs în faţa camerei de filmat, încât constat că-mi face într-adevăr plăcere să stau de vorbă cu el. E coreeano-american de generaţia a treia, a câştigat tot felul de întreceri BMX[1] (ceea ce sunt sigură că e foarte impresionant pentru cei care ştiu ceva despre BMX)

în mod surprinzător, se dovedeşte a fi un gurmand, cu pri- niîn industria restaurantelor, pretutindeni prin oraş. Următoarea întâlnire e, dacă era posibil aşa ceva, chiar mai bună.

ISAAC: TOCILARUL SEXY

1 **Bicycle motorcross - cursă de biciclete pe terenuri accidentate**

în cafenea intră un bărbat de culoare, înalt cam de un metru şi nouăzeci de centimetri, cu ochelari, iar apariţia lui cufundă întreaga încăpere într-o tăcere admirativă.

Se aşază în faţa mea. Ecusonul pe care e scris numele lui e lipit de un pectoral pe care-l văd conturat pe sub tricoul alb, iar în următoarele minute, personajul ăsta reuşeşte să facă inteligenţa artificială să pară un lucru doar moderat de înfricoşător, înainte de a-şi îndrepta cu adevărat toată atenţia spre mine. în momentul în care îmi găsesc din nou cuvintele, discutăm despre cărţi, necazurile fratelui celui mare dintr-o familie, meme favorite şi despre oroarea

noastră comună faţă de situaţiile în care suntem siliţi să mergem personal la bancă sau la poştă. Pentru prima dată după mai mult de o oră, uit de camerele de filmat care îmi surprind până şi cea mai vagă expresie de pe faţă. îl plac, iar la sfârşitul timpului care ne-a fost rezervat, sunt sincer dezamăgită să-l văd plecând.

Cea de a treia întâlnire e prima cu adevărat ratată.

BENJI: COWBOYUL

Din punct de vedere fizic, Benji, căruia i se spune „Tex”, e grozav, dar energia dintre mine şi el e complet distorsionată. îl văd pe Connor plimbându-se de colo până colo în fundal, având în spate un

perete alcătuit din ecrane, în timp ce eu şi Eroul ne întrerupem unul pe celălalt, încercând, la unison, să umplem tăcerile. Atunci când Benji mă întreabă ce părere are tatăl meu despre faptul că fiica lui îşi câştigă existenţa scriind romane de dragoste, îi răspund întrebându-l ce părere are mama lui despre

faptul că fiul ei îşi câştigă existenţa *călărind.* Apoi văd cum pe faţă îi apare o expresie de profundă derută.

Atunci când soseşte binecuvântatul *sfârşit* al *întâlnirii* noastre şi Benji pleacă, sunt pe pilot automat. Fără să mă gândesc, mă duc drept la Connor, care stă lângă monitor, examinând fiJma. rea. îmi pun mâna pe braţul lui, iar *el se întoarce şi mă* conduce într-un colţ întunecat.

- Ce s-a întâmplat? mă întreabă, vizibil îngrijorat, aplecân- du-se până când ajunge la acelaşi nivel cu mine. Eşti bine?

îmi dau seama că n-am nevoie de nimic. îmi urmam doar instinctul de a fi aproape de el, de a hrăni vampirul din mine, pe care-l încarc în prezenţa lui. Vreau să mă calmeze.

De data asta, am prezenţa de spirit de a-mi *închide* microfonul.

- Voiam doar să te salut.

Connor zâmbeşte.

-Bună!

-Eşti bine?

- Da, răspunde el, cu zâmbetul rămas pe faţă. De ce mă întrebi? După încruntătura de pe frunte, îmi dau seama că minte.

Dar poate că interpretez greşit şi problema nu e că mă urmăreşte în timp ce am *întâlnire* romantice după ce ne-am frecat la rece până când am curbat continuumul spaţiu-timp, ci presiunea faptului că, nu-i aşa, întreaga lui existenţă atârnă de reuşita proiectului ăstuia.

CAPITOLUL 22

-Nu te-am întrebat cu un scop anume. Totu-i bine, răspund eu.

Mă uit *dincolo* de el, pe fereastra *cafenelei,* în stradă, unde s-au adunat câţiva oameni care se uită, curioşi, dorindu-şi să *afle,* bineînţeles, ce se întâmplă şi care e treaba cu toate camerele de *filmat.*

-*Ai părut* stresat în momentele în care stagna discuţia cu Tex!

Râsul de bas *al lui* Connor îmi trimite vibraţii de-a lungul braţului.

Atmosfera devenise cam stânjenitoare, ceea ce nu contribuit ***loc*** la realizarea unei bune emisiuni de televiziune. Dar ini- ** p e ca re i-ai făcut-o lui Benji în adevăratul sens al BDSM[1] l[iel] [a] [jus] înapoi în domeniul televiziunii de calitate. [nC] Sunt încântată, ca şi cum mi-ar fi făcut cel mai mare compliment.

_ Deci să presupun că e bine să avem şi câţiva nechemaţi?

-Desigur! Dacă eşti compatibilă cu toţi cei opt, n-o să se remarce nici unul dintre ei, răspunde el, scărpinându-şi bărbia. Ăi părut să te înţelegi foarte bine cu Isaac!

-Sigur că m-am înţeles. Abilităţile tale în ceea ce priveşte distribuţia sunt de neegalat.

El îmi aruncă un zâmbet tensionat.

- **Excelent!**

-Dar ştii ce mi-a trecut azi prin minte?

-Ce?

- S-ar putea ca tu să ştii care e compatibilitatea mea cea mai bună ADNDuo.

Connor clatină din cap în semn de negare.

- Nu ştiu.

- Vorbeşti serios?

Răspunsul lui mă face să mă simt uşurată. Dacă lucrurile ar sta altfel, n-aş mai avea odihnă, l-aş bate întruna la cap.

Connor râde.

- Da, vorbesc serios. Cunosc standardele de calitate, ştiu că printre concurenţi există câţiva care sunt potriviţi cu tine, dar numai Rory ştie cine anume are scorurile cele mai mari.

Ne uităm amândoi la regizoare, care pare să se folosească de pauză ca s-o bată la cap pe Brenna. Connor se uită din nou la mine.

- Dar eşti invitata mea să gândeşti cu voce tare în confesional.

Bondage, discipline, dominance and submission, sado-masochism – legare, ᵇᵒip*inare şi supunere, dominare şi sado-masochism – varietate de practici erotice

-Când facem asta?

- îl filmăm pe primul mâine-seară, după ultima întâlnire îţi convine asta?
- Tii o să-mi iei interviurile?
- Eu?! se miră el, îndreptându-şi, cu un gest adorabil, degₑtᵤj spre piept. De ce?

-Pentru că eşti sexy şi ai accent britanic. S-ar putea să fj surprins, dar gagicilor le plac ambele lucruri.

- Dar eu sunt producător!
- Stai, ce? întreb eu, prefăcându-mă şocată.

Râde.

- O să fii singură în rulota în care au loc confesiunile. N-o să trebuiască decât să faci o recapitulare a fiecărei întâlniri. O să-ţi punem întrebări în cască şi…
- O să mă băgaţi singură într-un spaţiu închis, în care o să fie o cameră de filmat, şi o să aveţi încredere că n-o s-o ia totul razna?

Connor rămâne blocat şi trage aer adânc în piept. Ridică o mână şi-i face semn Brennei, care vine în fugă la noi.

- Ce părere ai dacă Lanelle, *gazda* noastră, o să-i ia interviurile lui Fizz...
- Te vreau pe tine, Connor! exclam eu, dar, uitându-mă la expresia care apare pe faţa Brennei, adaug imediat: M-am exprimat greşit! E vorba despre o dorinţă pur profesională.
- Habar n-am despre ce vorbim, răspunde ea, dar tocmai m-aţi luat de lângă Rory, care povestea cum şi-a pierdut ea o lentilă de contact în mulţime, la un spectacol al trupei Social Distortion[1], şi cum întreg publicul s-a oprit ca s-o ajute s-o găsească. Aşa că sunt fericită să fiu aici!

Connor şi cu mine păstrăm momentul de tăcere plină de simpatie pe care îl merită destăinuirea ei, după care Connor se întoarce şi zâmbeşte în semn de scuză.

- Fizzy, nu pot să apar pe ecran! Ai cunoscut-o pe Lanelle?

1 **Formaţie americană de punk rock, care a debutat în 1978**

_Am cunoscut-o şi e minunată. Dar pe tine te cunosc mai • ₑ, iar asta o să se reflecte în calitatea filmării.

_ jju ₛunt actor! exclamă Connor.

_Nici eu! răspund, făcând semn spre el, începând de la creştetul acelui cap sexy şi continuând de-a lungul întregului corp masiv- Şi te minţi dacă-ţi imaginezi că toată chestia asta n-a fost făcută ca să apară în faţa camerei de filmat! adaug, întor- căndu-mă apoi spre Brenna. Tu ce crezi? Imaginează-ţi reacţia publicului feminin!

Fără să-şi dea seama că i-am cerut o simplă părere, Brenna arată ca şi cum în momentul de faţă ar prefera să se întoarcă la poveştile lui Rory.

-Ştii, Connor, spune ea, crispată, Fizzy are dreptate! Eşti la fel de sexy ca oricare dintre eroi – într-un mod strict profesional, în-continuare-şeful-meu, desigur. Iar tu şi Fizzy sunteţi pe aceeaşi lungime de undă.

Fac semn spre ea.

- Dă-i femeii ăsteia o creştere de salariu!

-Eu..., bâiguie Connor.

îl întrerup din nou, ca să dau lovitura de graţie.

-Ai spus chiar tu că nu vrei ca emisiunea să fie prea regizată! Asta n-ar include editarea unor interviuri ca să pară că vorbesc cu cineva, când, de fapt, sunt singură? Haide să vorbim cinstit! Spectatorii ar trebui să mă vadă atunci când aud întrebările şi apoi răspund în timp real.

Connor îşi trece mâna peste faţă, exasperat, iar apoi îşi îndreaptă ochii verzi spre mine.

- Bine, atunci! însă am şi eu o cerinţă a mea.
- Serviciu contra serviciu. Mi se pare normal.
- Mă gândeam că ar fi nemaipomenit dacă ai putea să-l con- vingi pe River să apară în primul episod. Să le vorbească spectatorilor despre partea ştiinţifică.

Pufnesc în râs. Connor nu e decât un biet bărbat naiv.

-Nu-l cunoşti pe River Peña. Mai degrabă ar muri!

- Am presupus şi eu atât lucru, răspunde *el.* Dar ştiu şi ₒ/u . convingătoare poţi să fiii

Se lasă un moment de tăcere stânjenitoare,

-Eu mă duc să..., se scuză Brenna, arătând cu degetul într ₀ direcţie oarecare din spatele ei, iar apoi pleacă.

Mă uit din nou la Connor.

- River se preface că nimic din toate astea nu există. *Nitnetii* nu e atât de convingător!

„ Bazându-mă pe experienţa personală, nu sunt de acord! Connor se uită la mine cu subînţeles şi, deşi aş da orice ca să stau degeaba şi să flirtez cu el toată ziua, trebuie să recunosc că are dreptate.

- Nu sunt sigură că pot să-l *conving pe* River să facă ceva ce nu vrea, dar o idee bună e o idee bună. Nu promit nimic, dar o să încerc!
- La fel şi eu în privinţa confesionalelor. Nu pot să

promit nimic, dar o să încerc, spune el, întinzându-mi mâna ca să i-o strâng.

Connor îşi petrece *degetele* în jurul mâinii mele, o strânge o dată, de două ori, iar apoi îi dă drumul, cu o mişcare neconvingătoare. Se uită iute peste umăr, apoi din nou la mine, întrebând:

- Eşti bine?

Dau din cap în semn *că da* şi îl petrec din priviri în timp ce se duce la Rory ca să discute ceva. Liz vine la mine ca să mă întrebe dacă am nevoie de ceva înainte să încheiem ziua de lucru, îi răspund că nu-mi trebuie nimic, dar asta nu e chiar adevărat. Lucrul de care am nevoie e ca directorul de producţie, Connor Prince *III, să facă ceva* în aşa *fel* încât să nu mai vreau să stau lângă el în fiecare *secundă lăsată de la* bunul Dumnezeu. Şi am nevoie să facă asta cât mai *repede.*

CONNOR

Marţi dimineaţă mă trezesc înainte de răsăritul soarelui şi **simt,** pentru puţin timp, izul beatitudinii profesionale. Dar apoi revelaţia mă loveşte în plin. Filmarea de ieri a fost bună – genială, **chiar –,** dar dacă am crezut c-o să fie greu s-o văd pe Fizzy **flirtând** în faţa mea cu nişte bărbaţi superbi şi interesanţi, am **avut** dreptate doar parţial. A fost insuportabil. Şi abia am înce**put filmările!**

Adevărul e că, dacă am crezut că eram pe drumul cel bun **în timpul** selectării candidaţilor, această părere a devenit certi**tudine** în momentul în care i-am văzut pe Eroi filmaţi alături **de Fizzy.** Au existat câteva momente stânjenitoare şi n-au fost **cu toţii** compatibili cu Eroina, dar atracţia care a existat între **ea şi doi** dintre ei a depăşit orice imaginaţie. A fost suficient de **palpabilă** ca s-o transpunem pe monitoarele şefilor celor mari, **unde** scenele au fost vizionate de câţiva oameni importanţi. Am **văzut simbolul** dolarului în ochii lor atunci când m-au felicitat **a sfârşitul** zilei, mulţumiţi de semnele unei emisiuni de succes. **ⁿᶜurajat** de entuziasmul lor, ar trebui să fiu în extaz şi să-mi fac **º strategie** care să mă ajute să profit de moment. Şi chiar fac asta. ar sunt> de asemenea, puţin îndrăgostit.

Nu există o cale mai bună de a-mi distrage atenţia, decât sg rac un pic de mişcare. Şi e suficient de devreme ca să-mi rămân* ceva timp liber chiar şi după ce alerg. O sun pe Stevie şi-j pUfi câteva întrebări-test, după care îi urez succes la examene.

Tocmai am încheiat convorbirea şi mă îndrept spre uşă, când îmi sună telefonul. Crezând că e tot Stevie, răspund fără să mă gândesc.

Nu e Stevie.

- Bună, tată! Tocmai plecam la muncă. *Pot* să te sun înapoi? întreb eu în timp ce cobor scările.

- N-am nevoie decât de un minut!

Ajungând pe aleea din faţa casei, mă *opresc* şi inspir adânc, ca să mă calmez. E întotdeauna la fel: timpul meu nu-i important. Telefonul lui e urgent. Şi ştiu ce urmează. Urc în maşină, telefonul se conectează la Bluetooth, iar vocea tatălui meu umple maşina.

- Am vorbit cu Stefania săptămâna trecută şi mi-a spus că acum faci un reality-show. E adevărat?

Jur că nu-i nevoie să spun nimănui absolut nimic, pentru că mereu o s-o facă fiică-mea în *locul meu! De* asemenea, nu ştiu dacă sunt mai enervat de faptul că tata s-a frământat în legătură cu asta o săptămână şi abia acum mă întreabă, sau din cauză că au trecut mai mult de patru luni de când m-a sunat ultima dată. Mă bucur că are o relaţie mai bună cu Stevie decât a avut cu mine – uşor mai bună – dar tot ce face el are un preţ.

Tata continuă:

- Ultima oară când am vorbit, spuneai că lucrai la un alt proiect *legat de* conservare.

Asta nu e o discuţie pe care vreau s-o port cu tatăl meu în nici o dimineaţă. Şi cu atât mai puţin în asta.

-Compania încearcă nişte formate noi anul ăsta. Am fost *cooptat* şi eu.

-în LA sunt multe alte companii mai bune, Connor!

Mă uit *pe* fereastră.

s lasă-mă cu asta! Nu vreau să locuiesc în LA. Aş ve-
" Tă gtevie o dată pe lună, în cel mai bun caz.
^ea r^niii Pot să se ac^aPteze' decretează el, iar eu nu răspund, ntru care continuă: Ascultă, ştii care e părerea mea! Ai ***d&P**** ^ să vii să lucrezi cu mine fără probleme. Ai fi fost şef de ut cu un salariu de şapte cifre, dar, mă rog, tu făceai la începv ' ,

importanţi

percep ghilimelele subînţelese şi-mi înăbuş o înjurătură. Nu tâ niciodată să intru în discuţia asta cu el.

^îi dă mai departe:

- Iar acum trebuie să înghit ideea că fiul meu a cheltuit două sute de mii pe şcoală ca să poată filma nişte casnice?

Mă abţin din a rosti cuvintele care îmi stau pe vârful limbii, conştient de faptul că n-ar folosi la absolut nimic.

-Nu e vorba de casnice, tată! în orice caz, e o chestie punctuală. Compania avea nevoie de oportunităţi pentru plasarea de **produse şi** m-a rugat să mă ocup eu de asta. Mi s-a pus la dispoziţie un buget uriaş şi deja mi s-a dat OK-ul să-mi fac următorul documentar după ce se termină emisiunea asta.

Mă strâmb în momentul în care aud cum mă laud, dându-mi seama de cât de jalnică e încercarea mea de a-l impresiona.

- şi ce urmează? O să fii sluga lor data viitoare când...

-Tată! Destul!

Tace imediat. Se întâmplă rar să ridic vocea la el.

La destul de scurtă vreme după aventura de vacanţă pe care a avut-o cu mama, el s-a căsătorit cu o femeie care fusese intermitent iubita lui în timpul colegiului şi au făcut doi copii. După ce m-am mutat în Statele Unite, am locuit la ei vreme de doi ani. Tatăl meu e un multimilionar care deţine una dintre cele mai mari firme de dezvoltare imobiliară din State, iar pentru mine, Un adolescent crescut de o mamă singură şi săracă, banii în- semnau putere. Tata era intimidant şi strict; nu m-am ciorovăit n ° cu eî pentru că, asemenea celor doi fraţi vitregi ai mei,

111 lndrăznit niciodată să-i dau vreo replică. Ne făcea morală

tuturor, în timp ce noi rămâneam tăcuţi şi ne împingeam p farfurie pastele care fierseseră prea *mult,* M-am mutat de *ia*

ei clipa în care am avut ocazia, după ce am *primit o* bursă *parţial* la UCLA, şi chiar am lucrat pe *post de chelner ca* să *plătesc restul* taxei *şi şcoala* de cinematografie *la USC.*

Am crezut că, odată cu apariţia *lui Stevie, el avea să vadă* fetiţa asta perfectă şi să se *transforme în mod magic într-o* fij„ţă umană cumsecade, dar desigur că nu s-a *întâmplat aşa. O* iubeşte pe nepoata lui în măsura în care *poate să fie el capabil* de iubi. re, dar singura dată când mi-a *spus că am făcut o treabă* bună a *fost* atunci când m-am *despărţit de Nat Se pare că* i-am stricat buna impresie prin faptul că m-am dus după ea ia San Diego, Cuvintele lui au fost: „Ce bărbat *face una ca* asta?!"

-Bine, atunci! spune el Despre ce emisiune e vorba? Burlacul,

versiunea 10?

Oare asta păţeşte Fizzy în momentul în care oamenii află că e scriitoare de romane de dragoste? Oare vreuna dintre cărţile ei e comparată instantaneu cu vreun mare roman pe care-1

cunoaşte toată lumea?

-Da, tată! Ceva de *genul* ăsta. *Ascultă,* trebuie să *închid! Sunt pe punctul să intru în zona fără semnal din Mi... întrerup convorbirea, lăsându-l să creadă că nu mai am semnal. Intrând pe platou, am tensiunea cat se poate de normală pentru ziua în curs. Şi sunt surprins să constat că pulsul îmi scade mulţumită prezenţei cuiva anume; Fizzy e aici.*

Ar fi un *eufemism să spun că platoul arată cam ca în* ziua de ieri, pentru că, de fapt, arată *exact* la fel. Vrem să *le* creăm telespectatorilor impresia că întâlnirile se petrec în aceeaşi zi, aşa ca produsele de patiserie din cutie au fost înlocuite cu unele

tii «ct*'ICCŞti, SU ^°St ^^n nou aran]ate la perfecţie, iar figuran- t $ed pe aceleaşi scaune ca în ziua precedentă. Chiar şi Fizzy

ÎIT1

a„ată la fel» ^ bluza de mătase şi cu pantalonii negri, " h arătând, dacă e cu putinţă, chiar mai bine. ""ţ ciuda felului în care mi-am început ziua, sunt doar vag " „ cofeină în momentul în care intră în cafenea pri- **dop**[at] itîul Erou.

EVAN: CEL CARE MI-A SCĂPAT

pacă e un lucru care se poate spune cu certitudine despre Felicity Chen, e acela că nu dezamăgeşte. în clipa în care intră Evan, privirea ei e atrasă instantaneu de şliţul lui, după care şi-o mută asupra mea. Scoate un sunet ce poate fi descris cel mai bine drept râs zgomotos, care-l ţintuieşte locului pe Evan. pin rândurile echipei se aud chicoteli, în timp ce Fizzy îşi pune palma peste gură. Rory se uită la mine. Mă întreabă din priviri dacă ar trebui să mai tragem o dublă cu intrarea lui Evan, iar eu dau din cap în semn că nu, fiind sigur că Fizzy poate salva situaţia cu o glumă şi cu un moment de frivolitate. Dar cel care mă surprinde e însuşi Evan, care continuă să meargă şi care apoi se opreşte în faţa mesei lui Fizzy, cu un zâmbet amuzat pe faţă.

- Stai liniştită! spune el, cu un râs autoironie, în timp ce face semn spre coapsa lui. S-a dus! Bart Simpson nu mai e.

Fizzy râde.

-Aşa e cel mai bine, crede-mă! exclamă ea, ridicându-se şi ocolind masa ca să-l îmbrăţişeze. Probabil că mulţi dintre cei care ne urmăresc sunt derutaţi, adaugă, după ce s-au aşezat amândoi la masă, faţă în faţă.

Evan zâmbeşte şi-şi pleacă privirea, roşind. La câţiva paşi în spatele meu, o femeie din echipă oftează zgomotos.

Evan îşi ridică privirea şi-i zâmbeşte lui Fizzy.

-Atunci, oamenii ar trebui să ştie că am avut un tatuaj destul de neinspirat, într-un loc *foarte* neinspirat, iar Fizzy a fost singura persoană care mi-a spus părerea ei sinceră. De fapt, ar

Ul mulţumesc, deoarece nouăzeci la sută din sexul de

care eu am mai avut parte după ce ne-am despărţit, s-a dat faptului că ea şi-a exprimat acea părere.

Fizzy râde în pumn.

- Sunt fericită pentru toţi cei implicaţi!

- Vorbind despre fericire pentru toată lumea..., începe» spună Evan, făcând semn cu mâna spre camerele de filmat spre luminile orientate către ei, ...cum ţi se pare chestia cu celebritatea?

- Ştii tu, răspunde ea, stau aici, dichisită de nişte adevăraţi profesionişti, în timp ce îmi sunt aduşi pretendenţi unul după altul. Mi-a fost şi mai rău de-atât! exclamă, pe un ton mucalit, după care zâmbeşte, mai relaxată.

Nu simt scântei de romantism, dar deja se vede că cei doi se simt în largul lor unul cu celălalt, lucru care o să le placă telespectatorilor.

Tu ce-ai mai făcut în ultima vreme? vrea să ştie Fizzy.

- După ce m-am văzut cu tine şi mi-am revenit din depresie, răspunde el, aruncându-i un zâmbet şiret, am încercat să văd cum m-aş fi descurcat dacă mă angajam ca barista cu jumate de normă, în timp ce deveneam un student mai bun la UCSD. Au trecut opt ani de când sunt acolo.

- Destul de mulţi ani ca să devii mai bun!

- Mulţi oameni merg la şcoală opt ani, se apără el.

- Dar au locuri de parcare personale la spitale şi cuvântul „doctor" în faţa numelui.

Evan se apleacă.

-Ai vorbit cumva cu mama?

Echipa se chinuie să nu izbucnească în râs, iar eu expir lung. Fizzy e o vedetă dată naibii!

ARJUN: DOMNUL DARCY

Al doilea erou al zilei îşi face apariţia îmbrăcat într-un costum Gucci şi încălţat cu pantofi eleganţi, de piele de crocodil.

costă **mai mult decât prima maşină a majorităţii oamenilor. -are od evident, Fizzy e neimpresionată. La sfârşitul întâlnirii, în *o privire goală, pe care de-acum pot s-o interpretez corect alC °t: „Domnul Darcy era morocănos, dar blând. Tipul ăsta**

d^T* . I«

.egocentric!

întâlnirea numărul trei e promiţătoare.

COLBY: PUŞCAŞUL MARIN

Colby are mult peste un metru şi optzeci şi trei de centimetri . *e* un munte de muşchi. Părul negru îi e tuns scurt, iar bronzul, o combinaţie de ten măsliniu şi de dimineţi petrecute în lupta cU valurile de pe plaja

Breakers. Atunci când el se aşază vizavi de Fizzy, trebuie să-mi temperez un val de gelozie pură, stârnit de frumuseţea cuplului pe care-l alcătuiesc cei doi. Dar conversaţia lor… Ei bine, cinstit vorbind, e plictisitoare. Spre meritul ei, Fizzy încearcă să manipuleze discuţia insipidă, ducând-o încoace şi-ncolo, dar icneşte destul de tare în momentul în care Colby recunoaşte că n-a mai citit o carte adevărată din 2003, de când a fost publicat *Codul lui Da Vinci.*

Producătorul din mine are nevoie ca următoarea minge să intre în coş.

Dar bărbatul care a sărutat-o pe Fizzy în urmă

cu două seri, speră în secret ca totul să se ducă de râpă.

NICK: RULOUL CU SCORŢIŞOARĂ

Nick e la fel cum a fost la proba de selecţie, iar atunci când intră, aduce cu el o aură de amabilitate şi un nor de sexualitate care pare să strălucească în toată încăperea. Fizzy dă să se ridice în picioare în secunda în care-l vede, aparent fără să-şi dea seama de asta. Se salută cu o strângere de mână prelungă şi mă năpădeşte sentimentul că sunt martorul unui lucru spontan şi mtim. E genul de conexiune care mă face să-

mi doresc să mă uit

la ei în timp ce fac sex, după care reflexele îmi trag una în testiculele mentale, ca să mă pedepsească *pentru* un astfel de gând

Echipa e vrăjită. La un moment dat, Nick îi povesteşte lui Fizzy despre o căţeluşă care mai áre puţin până să fete, la care el lucrează la serviciu, iar ea îl pune să-i promită c-o s-o ţină la curent cu mersul lucrurilor.

Din instinct de conservare, încerc – şi reuşesc – să mă ecranez şi să nu mai iau seama la restul întâlnirii.

Apoi ajungem la:

JUDE: VAMPIRUL

Nu-mi dau seama la ce anume se aştepta Fizzy atunci când a pus „Vampirul" pe lista arhetipurilor, dar sper că Jude răspunde aşteptărilor ei. Cred că s-ar putea chiar s-o surprindă. Jude intră pe uşă şi ajunge la Fizzy din câţiva paşi. Radioasă, ea se ridică şi îl întâmpină cu o îmbrăţişare. Urechile lui Jude lucesc de la piercingurile de argint, are un inel în buză şi unul în nas şi e îmbrăcat din cap până-n picioare cu haine negre, scumpe. Are acelaşi aer cool ca şi Fizzy.

Jude îi trage scaunul lui Fizzy înainte să-l mişte pe al lui, iar eu stau ca pe ghimpi, aşteptând să văd cu cine avem de-a face.

- Deci tu eşti vampirul meu! exclamă Fizzy, studiindu-l cu o privire plină de admiraţie.

Una dintre camere filmează suficient de aproape ca să surprindă felul în care ea şi-a încrucişat picioarele pe sub masă, iar unul dintre pantofii ei cu toc înalt se sprijină cu dezinvoltură de piciorul lui. Grozav pentru rating, îngrozitor pentru sănătatea mea mintală!

- Aşa se pare, răspunde el, zâmbind larg. Mă bucur

să te înţeleg în cele din urmă, Fizzy! Devenisem nerăbdător. Nu credeam că e cu putinţă, dar eşti chiar mai frumoasă în realitate!

Nu pot detecta nici o fărâmă de prefăcătorie. Brenna, care-i urmăreşte de lângă mine, scoate un cârâit slab, iar după aceea

» ■ nune **mâna la gură. Aparent, sunt complet impasibil. În sinea** ÎN **îi** arăt **degetul mijlociu Vampirului Jude.** NIF**gl {şi ridică ceaşca de cafea, ca să toasteze.**

- în speranţa că asta e prima întâlnire dintr-un lung şir de

întâlniri!

Vizibil fermecată, Fizzy îşi ciocneşte ceaşca de a lui şi beau amândoi.

-Spune-mi câte ceva despre tine, Jude! Cum îşi câştigă existenţa **un vampir în zilele noastre?**

- De fapt, sunt flebotomist[1], spune el, cu un rânjet sugestiv. Şi iată! O, Doamne, am aşteptat acest moment!

Fizzy loveşte masa cu palma, dând drumul unui hohot de râs zgomotos **şi plin de surprindere, după care îşi mută privirea în** stânga **lui Jude, încercând să mă vadă.**

Râsul a fost numai pentru mine.

Profesionist din domeniul medical, specializat în recoltarea de sânge pentru analize, donare sau transfuzii

Stenograma interviului din confesional – episodul 1

Connor Prince: Fizzy, ce *mai faci*?

Fizzy Chen: Sunt foarte bine, fiindcă eşti şi tu alături de mine.

Connor: (râsete) De vreme ce e *primul* episod, ar trebui să le

explicăm telespectatorilor ce *facem aici. Numele meu e Connor* Prince *şi* sunt unul *dintre producătorii emisiunii Experimentul iubirii adevărate. O să vă rog* să-mi iertaţi emoţiile. Eu n-ar *fi* trebuit să *fiu* de partea *asta a* camerei de *filmat.*

Fizzy: O scăpare pe care sunt bucuroasă că am rectificat-o!

Connor: După cum se poate ca unii dintre voi, cei care urmăriţi emisiunea, să fi descoperit deja, Fizzy poate să fie destul de convingătoare.

Fizzy: Nu eşti prima persoană care spune asta.

Connor: Cred şi eu. l-ai cunoscut deja.pe toţi cei opt Eroi.

Cum ţi se *par?*

Fizzy: Ce părere am, să vedem... în cartea mea, *Visând la paradis,* personajul *principal, Jacqueline, e naufragiată de trei ani. E puternică, deci* rezistă, *dar* atunci când e salvată *şi* se găseşte în siguranţă, în cabina căpitanului de vas, e atât de flămândă şl de copleşită de toate delicatesele de la bord, încât se îndoapă până când nu-şl mal aminteşte cum o cheamă. Cam aşa mă simt şi eu.

Connorî Prea mult bine?

Fjzzy: Poate că da.

Connor: Eroul acelei cărţi nu e doctorul de pe vas?

Fizzy: Ba da! Şi stă cu ea toată noaptea, ca s-o îngrijească şi să i-o tragă până când ea îşi revine.

Connor: (râsete) E o poveste tipic „Fizzy"!

Fizzy: O să iau spusele tale ca pe un compliment.

Connor: Foarte bine, pentru că e! Nu vrem să-i influenţăm pe telespectatorii noştri, care o să înceapă să voteze imediat după difuzarea episodului. Dar spune-mi primele impresii despre fiecare dintre Eroi. Haide să începem cu Dax, Băiatul cel Rău, cu Tatuaje.

Fizzy: O, bietul Dax! A avut parte de Fizzy cea Stânjenită. **Connor:** N-ai părut deloc emoţionată. Aş spune că aţi avut o conexiune bună.

Fizzy: Şi eu cred asta. Cu siguranţă că eu n-o să fac paraşutism, n-o să mă caţăr pe stânci şi n-o să mă lupt cu urşii, dar el a fost grozav!

Connor: A urmat Isaac, Tocilarul Sexy.

Fizzy: De asemenea, grozav, l-ai văzut braţele?

Connor: Cred că toată America i-a văzut braţele.

Fizzy: întreaga Americă e norocoasă! Ar fi prea îndrăzneţ să-l rugăm ca data viitoare să vină fără cămaşă?

Connor: Poate că e puţin prea îndrăzneţ. Aţi părut să vă înţelegeţi.

Fizzy: Aşa cred şi eu.

Connor: Eroul numărul trei, Benji, alias Tex, cowboyul nostru. **ꜰ'zzy:** Ştiu că n-ar trebui să influenţez spectatorii, aşa că poţi să scoţi partea asta, dar Benji a întrebat ce părere are tatăl

meu desPre faptul *că* scriu romane de dragoste. Deplasat Şl ciudat!

Connor: Mai departe! A urmat Evan, Cel Care Ml-a Scăpat, singurul dintre eroi pe care-l cunoşteal dinainte.

Fizzy: Aşa e. Ne-am văzut câteva luni, pe vremea când eu aveam aproape treizeci de ani. E un băiat *foarte* de treabă.

Connor: Care s-a întâmplat să *aibă* un tatuaj nelnspirat. **Fizzy:** ***Ay,caramba...***

Connor: Chiar că da! Dar a părut *recunoscător* pentru sugestia ta.

Fizzy: (râsete) Asta, fiindcă e *un* tip fără hachiţe. *Paharul lui e* întotdeauna pe jumătate *plin.*

Connor: *Pun pariu că şi al tău e la fel.*

Fizzy: Asta depinde *de* conţinutul *paharului...*

Connor: Obraznic! *Haide să* vorbim *despre* Arjun, sau domnul D*arcy. Păreri?*

Fizzy: Am părerea că-şi *organizează* şosetele *pe* culori în sertar.

Connor: (râsete) Ce zici de Nick, Ruloul cu Scorţişoară?

Fizzy: Arhetipul ăsta e *mai tehnic*, aşa că, pentru cei care nu ştiu, un Rulou cu *Scorţişoară e* un erou care e dulce şi te susţine. Vrea binele Eroinei.

Connor: Corect.

Fizzy: Ştii, sub costumul tău, *ai şi tu nişte* tendinţe de Rulou cu Scorţişoară. Atât de multe straturi, Connor Prince III!

Unii oameni *ar* putea să spună că eşti greu de etichetat. *Connor: Mă* cunoşti, sunt ca o ceapă!

Fizzy: Sau ca o *prăjitură. Dar să* ne întoarcem la Nick! Mi-a plăcut de el.

Connor: Asta e bine, sunt sigur că publicul poate să-şi dea seama. Spune-mi ceva şi despre Colby, puşcaşul marin.

Fizzy: Mi-ar plăcea să-şi extindă lista de lecturi.

connor: (râsete) Sunt sigur că şi lui l-ar plăcea. Apoi a venit Jude.

Fizzy: Vampirul. A fost foarte amuzant!

Connor: Umorul e Important pentru tine?

Fizzy: O, sigur că da! Am nevoie de un bărbat care să nu se la prea în serios, care să poată să se relaxeze chiar dacă se află în afara zonei lui de confort.

Connor: Să danseze ca şi cum nu l-ar privi nimeni?

Fizzy: Sau să cânte la concertul unei formaţii de băieţi ca şi cum nu l-ar auzi nimeni.

(râd amândoi)

FIZZY

Vineri seara, în primele douăzeci de minute după ce am ajuns la Jess, îi redau prietenei mele, pc nerăsuflate, fiecare detaliu pe care mi-l pot aminti despre cele opt întâlniri. Feţele eroilor, hainele, vocile, slujbele, dacă mi-au plăcut, despre ce am vorbit, ce fel de umor au.

Atunci când descriu momentul amuzant în care fostul meu iubit a intrat în cafenea, iar pe faţă i-a apărut un zâmbet complice – şi un zâmbet chiar mai complice a apărut pe faţa lui Connor –, Jess dă din cap în semn c-a înţeles.

-Evan e cel cu tatuajul care nu ţi-a plăcut? întreabă ea. Cu râsul acela grozav?

- Actualizare: *era* tipul cu tatuaj. Şi l-a şters. Şi da, chinez american, care juca softball cu fratele meu. I-am pus numele pe listă fiindcă trecutul meu amoros e presărat de bombe, iar Evan e un tip de treabă, chiar dacă nu e salvatorul sexual de care am nevoie. Dar acum îi mulţumesc lui Fizzy din trecut pentru că l-am inclus. E grozav, iar dacă se dovedeşte că toţi bărbaţii ăştia sunt de doi bani, măcar o să pot merge într-o vacanţă distractivă în Fiji, împreună cu Evan.

Sau poate că lucrurile o să fie diferite de data asta, fără Bart ...pson care s» stea între voi!

CAPITOLUL 210

_ Poate că da.

-Deci, spune-mi un clasament, cine e în top până acum?

_**probabil** că Isaac. A fost..încep eu să spun, făcând **apoi o uză** pentru efect dramatic şi dând din cap ca să-mi limpezesc mintea, •••£ atât de sexy, Jess! Atât de interesant!

Ea se apleacă în faţă, plină de satisfacţie.

▪ _**Ahaaa!** Au ieşit scântei? Focuri de artificii? Au fost clopoţei care s-au auzit în fundal?

-Cine ştie? Publicul hotărăşte, presupun.

Dacă Jess îşi dă seama care e subtextul – că, până şi după prima rundă de întâlniri, iau în considerare posibilitatea de a nu mă îndrăgosti de nici unul dintre aceşti Eroi fantastici cu adevărat, fiindcă nu mă pot opri din a privi dincolo de ei, către producătorul executiv din fundal – ea nu dă nici un semn că aşa ar sta lucrurile. E prea ocupată să trăiască prin intermediul aventurilor mele romantice nebuneşti. Exact ca pe vremuri.

▪ Deci mâine ne uităm împreună la primul episod?

-Vreau numai să mă asigur că n-a plănuit Connor să ne uităm împreună. Dar dacă nu, bineînţeles că răspunsul e afirmativ!

Jess mijeşte ochii.

▪ Adică numai voi doi?

-Nu, răspund eu, dar tonul mi-e nesigur, ca şi cum de fapt aş vrea să spun „poate".

▪ Fizz! exclamă Jess pe un ton alertat.

-Ei, bine, poate că a plănuit ceva!

▪ De ce ar plănui să se uite numai cu tine?

Expir, strâmbându-mă.

-Nu, nu, adică... bine, trebuie să-ţi spun ceva, dar n-ai voie să te enervezi pe mine!

-Cu o asemenea introducere, nu pot face nici un fel de promisiune.

-Atunci, nu-ţi spunf –

Bine.

-*Bine.*

Ne uităm una Ia alta într-o confruntare tăcută, până când eu clipesc şi încep să-mi privesc, dezinvoltă, relaxată oja de pe unghii. De obicei, şansele ca una dintre noi sa cedeze sunt egale, dar având în vedere că eu sunt cea care deţine informaţiile pj. cânte şi ştiu că Jess şi-a petrecut ultimele opt ore prelucrând cu încăpăţânare date statistice pentru o *chestie* cu un număr enorm de cifre, sunt sigură că de data asta pot să ies învingătoare.

Tăcerea din încăpere pare să bâzâie de zgomote închipuite. Foaia de calcul trebuie să fi *fost îngrozitoare*, fiindcă Jess cedează mult mai *repede decât* m-aş *fi* aşteptat.

- Bine, am înţeles, spune-mi!

- Duminică seara, încep să povestesc, aplecându-mă, adică în seara de dinainte să înceapă filmarea, eu şi Connor am făcut o ultimă excursie în căutarea bucuriei.

- Întâlnire!

- Excursie! Ne-am dus la Torrey Pines ca să ne uităm la valurile bioluminiscente.

Jess scoate un mormăit *plin de* suspiciune. Ştie exact unde duce povestea asta.

- Ei bine, te previn că o să anticipez şi că o să-ţi stric surpriza. Până la urmă, ne-am sărutat.

Jess se plesneşte uşor peste faţă.

- Fizzy!

îndrept spre ea un deget acuzator.

- Termenii stabiliţi stipulau că nu poţi să te enervezi!

Ea îşi *ia* palma de pe faţă, dezvăluind un zâmbet fals.

- După cum *spuneam*, sărutul s-a transformat în tăvăleală şi eram la *el în braţe şi..., turui* eu, căscând ochii şi apoi cobo- rându-mi vocea,.. Jessica Mărie, nu sunt sigură, pentru că nu -am *văzut,* dar s-ar putea ca bărbatul ăsta să aibă cel mai mare
penis dintre toţi bărbaţii pe care i-am atins vreodată!

ggpp**—

Tăcere. Lui Jess îi piere orice expresie de pe faţă.

-Stai! Am nevoie de vin pentru asta!

Dispare pentru un minut şi se întoarce după aceea cu două

hare de vin roşu, pe care le pune pe măsuţa de cafea, iar apoi se **aşază** în faţa mea, reluând:

_ Nu vreau să încurajez aşa ceva, sau să crezi cumva că tolerez un astfel de comportament, dar despre ce dimensiuni vorbim?

Mă uit în spate, ca să mă asigur că nu există vreo pereche de **urechi** în vârstă de doar zece ani, impresionabile, care ascultă.

Jess ia repede o gură de vin, dând din cap.

- Juno e acasă la bunicii ei.

Uşurată că suntem singure, îmi aşez degetele arătătoare la o **distanţă** remarcabilă unul faţă de celălalt, dar conformă cu rea**litatea,** iar apoi descriu un cerc ca să aproximez circumferinţa.

- Probabil cam aşa?

Jess fluieră.

- Fizz, ăsta-i diametrul încheieturii tale!

-E adevărat! exclam, lovind cu palma în tăblia mesei. Ar fi ca şi cum mi-aş trage-o cu propriul pumn!

Jess îşi sprijină capul într-o mână, oftând, şi abia atunci îmi **dau** seama că River tocmai a intrat în cameră, aducând o tavă **de** gustări pentru noi. Se răsuceşte pe călcâie imediat, fără să se oprească locului nici un pic, iar apoi iese în linişte din încăpere.

- Stai, trebuie să vorbesc cu tine! strig eu în urma lui, în timp ce se retrage. Ce sincronizare extraordinară are omul ăsta!

- **iţi** urez succes în a-l face să se întoarcă.

- O, te rog, de parcă aş mai putea să-l şochez cu ceva! îţi aduci aminte de noaptea aia în care a trebuit să mă dezbrace?

în timpul excursiei noastre în Scoţia, Jess era într-o noapte Pe punctul de a intra la duş. Drept răspuns la mesajul meu plin de panică, ***Ajută-mă!,*** l-a trimis pe River, fără să-şi dea seama ca urgenţa mea consta în faptul că mă blocasem în rochie. Spre meritul lui, River a intrat, a tras de rochia agresoare, scoţând-o

de pe mine fără *să ezite câtuşi de* puţin, iar apoi a ieşit imediat din cameră, Bărbatul ăsta e imperturbabil.

- Oricum, continui eu, după cum îţi *poţi* imagina, n-o să ma pot gândi la altceva decât după ce o să-l ating *din nou.*

***Jess deja* protestează;**

-Acum ai început să *filmezi emisiunea!*

- Da, dar asta n-o afectează cu *nimic. Chestia dintre mine şi* Connor nu e despre sentimente, ci despre distracţie. Acum îmi e poftă de *el!* mărturisesc, oftând. Ce să-i faci, sunt o prădătoare! Jess dă din cap, înţelegătoare.

- *La fel ca James din Saga Amurg.*
- *Exact ca James din Saga Amurg, confirm eu.*
- *Cu excepţia* faptului că Alice i-a tăiat *capul. Lovesc din nou cu palma în tăblia mesei.*
- *De ce deviezi întotdeauna intenţionat de la subiect?*
- Subiectul *e* că treaba asta o să se *transforme* într-un dezastru.
- Chiar nu cred aşa ceva. E o chestie *pur sexuală.* Nu suntem *în pericol să ne îndrăgostim. Eu pot să fiu* descrisă drept o *femeie gălăgioasă, autoare de romane de* dragoste, dornică de aventuri şi *plină de opinii. Iar el e* un bărbat înalt, atletic, de *rasă albă, pe nume* Connor *Prince* III. *Cred că putem cădea de* acord că, mai devreme sau mai *târziu, o să fac* ceva prea şocant, sau el o să facă ceva care o să mă enerveze şi – sau – plictisească.

îmi vibrează telefonul, care e aşezat pe masa dintre noi. Faţa lui Connor se iveşte pe ecran, iar Jess o vede înainte să pot întoarce telefonul, ca să pretind că mă sună fratele meu.

- *I-ai* pus *fotografia în* informaţiile de contact?!

Dezgustul ei e sută la sută prefăcătorie. Sub hanoracul ăla lăbărţat şi pantofii decenţi, Jess e o mare amatoare de drame. Trăieşte pentru emoţiile de genul ăsta.

Răspund, cu un zâmbet larg pe faţă.

- Salutare, şefu'!

Salutare. Ai câteva minute pentru un post-mortem[1]?

I Depinde. Eu sunt cadavrul?

pe vizavi de mine, Jess îmi aruncă o privire plină de deza- ■obare. Mă ating pe frunte, ca să-şi aducă aminte că expresia ^ta o să-i provoace riduri. Sunt o prietenă atât de bună, iar ea nu-mi mulţumeşte niciodată pentru lucrurile astea!

[1] Râsul profund al lui Connor le provoacă o gâdilare vibrată a părţilor mele femeieşti.

_ E doar o vorbă, Fizzy!

Apăs pe butonul care opreşte microfonul şi-i şoptesc lui Jess:

-Are vocea atât de groasă... Oare am ştiut întotdeauna că vocea lui e atât de groasă?

Mă întorc la convorbirea telefonică şi spun:

- Ştiu. Glumeam, doar! Da, sunt liberă şi putem să examinăm **proverbialul** corp decedat.

Râde din nou.

- Excelent! Eşti acasă? Pot să vin la tine?
- încerc să ajung acasă în zece minute.
- Grozav, şopteşte el, iar apoi pune capăt apelului.

Şi, la naiba! Dacă eliminăm posibilitatea de a fi entuziasmată fiindcă urmează să-l văd pe Connor, nu mai rămâne nici o explicaţie pentru felul în care sar de pe canapea ca să-mi adun lucrurile.

Jess mă urmează până la uşă.

- Ce faci?

-Ne întâlnim la mine acasă, pentru o discuţie.

îmi vâr telefonul în geantă.

- Oare e o idee bună?

-Oare e o idee bună să discutăm despre munca pe care o facem împreună? i-o întorc eu lui Jess, mimând câteva secunde de reflecţie. Aşa cred!

-Discutaţi despre asta la tine acasă! îmi aminteşte ea.

Deschid uşa şi îmi pun pantofii.

Discuţie despre un eveniment, sau examinarea acestuia, după ce s-a întâmplat

- Cred că o să aflăm dacă asta a *fost* sau n-a fost o idee bună spun eu, dar, văzând că încruntarea lui Jess se adânceşte, adaug' Bine. Promit să nu intrăm în *dormitor*.
- Ca şi cum ai avea nevoie de un dormitor! exclamă ea.

Fac o pauză, cu mâna pe clanţă.

- Foarte bună observaţie. Bine, trebuie să *plec!*
- Diametrul unui pumn! îmi *strigă* ea, în timp ce cobor pe scară, grăbită.
- Mâine nu trebuie să merg!
- Cum merge cu scrisul, *Felicity*?
- Asta face parte din cercetare! strig eu la ea.

Practic, pot să aud geamătul ei îndurerat, în timp ce-mi face cu mâna din pragul uşii.

CAPITOLUL 215

Connor ajunge înaintea mea şi mă aşteaptă pe verandă, spri- jinindu-şi umărul lat de coloana din capul treptelor. Şi-a schimbat pantalonii eleganţi şi cămaşa închisă la toţi nasturii, cu care era îmbrăcat înainte. Acum, e versiunea mea preferată, Connor cel Dulce: cămaşă uzată, blugi uzaţi, tenişi uzaţi. în lumina lunii şi în strălucirea difuză a lămpii de deasupra capului, arată ca personificarea unei felicitări Hallmark.

-Cum eşti? mă întreabă el în timp ce mă apropii.

-Foarte bine!

Ajung lângă el şi mă întind să-l sărut pe obraz, înainte să mi dau seama că asta nu e ceva ce ar trebui să fac atunci când îl văd pe prietenul meu cel mai bun, producătorul emisiunii a cărei eroină sunt. Expresia pe care o are după ce mă retrag e o combinaţie de amuzament şi de îngrijorare.

- Scuze! spun eu, iar apoi adaug, socotind că trebuie să fiu complet sinceră: Am fost fericită să te văd şi, din păcate, n-am Păsat la timp pedala de frână mentală.

Expresia lui se distorsionează în mod ciudat. Aproape că râde, dar în cele din urmă se hotărăşte asupra unei feţe impasibile,

de jucător de poker. Acum Connor cel Dulce e rigid ca o bucata de carton.

- Nici o problemă! Voiam doar să verific cum ţi s-a părut prima săptămână de filmare şi dacă ai nevoie de ceva,

- Eu? întreb, descuind uşa casei şi intrând împreună cu el Sunt bine!

- Din punctul nostru de vedere, lucrurile arată fantastic, spune el, descălţându-se de adidaşii Vans. Eşti naturală pe ecran, Fizz! Astăzi am luat toate pasajele din întâlniri pe care le-am vrut, iar în seara asta am terminat de editat prezentările şi testimonialele.

- Deci e gata episodul?

- E gata. O să fie grozav, ceea ce e meritul tău!

Mă întorc spre el după ce-mi pun geanta jos. Observ că i s-a îmblânzit privirea.

- De fapt, e meritul *tăul* insist eu. Tu eşti cel care a răspuns provocării cu arhetipul eroului. Distribuţia e perfectă. Ei sunt perfecţi! exclam, atingându-l uşor pe umăr. Şi sexy! Bună treabă. Un adevărat bufet la care se servesc tăuraşi!

Spun asta ca să-l complimentez pe el şi, desigur, ca să laud în egală măsură eforturile pe care le-a făcut, dar cuvintele mele par să stoarcă orice urmă de căldură din privirea lui.

- Bine! spune el pe un ton neutru. Ai fi interesată să vedem premiera împreună, la mine acasă? Cu toată echipa, adică, nu numai cu mine.

- Desigur! Sunt nerăbdătoare să văd cum arată totul pe ecran. Nu cred că am avut o conexiune prea bună cu Arjun sau cu Tex...

- Cred că şi publicul o să-şi dea seama de asta.

- ...dar cred că ceilalţi sunt OK. Oricare dintre ei ar putea să se urce în expresul Fizzy! mă bucur eu, zâmbind în timp ce redau cu stângăcie sunetul unei locomotive, după care adaug:
O să fie distractiv!

Connor clipeşte şi-şi mută privirea, uitându-se la pantofii lângă uşă, ceea ce înseamnă că am ocazia să-l studiez. Mă ı uşoară, încântată de succesul acestei prime săptămâni de f lmare, şi zăpăcită – fiindcă sunt în aceeaşi încăpere cu el. Fără ,'s vreau, mă gândesc:

„Oricât de grozavi ar fi Eroii ăştia, nici unul dintre ei nu-i ca el!"

-Vrei o bere sau ceva de genul ăsta? îl întreb, distrăgându-mi **atenţia** de la vocea îngrozitoare din capul meu.

Connor dă din cap în semn că da.

-Cum să nu!

Mă urmează în bucătărie, unde scot din frigider două sticle şi mă reazem de bufet.

-Care e preferatul tău? îl întreb.

- Eroul meu favorit? vrea el să clarifice, luând o gură de bere, iar eu dau din cap, adeverind. N-am un preferat!

- Haide, mârâi eu, chiar vorbeşti serios? Am senzaţia că eşti fânul lui Isaac.

- Cu toţii par nişte tipi faini. Din pricina asta i-am şi distribuit.

- Până acum mie îmi place de Nick, Dax şi Isaac. Jude e grozav, dar nu sunt sigură că avem vreo chimie între noi.

- Ce spui de Evan?

-N-a funcţionat prima dată, dar cine ştie?

- Bine. Oricum, trebuie să rămâi deschisă la minte.

- O, aşa o să fac! promit eu, dând din mână. Dar dacă întrebi acum de cine mă simt atrasă în cea mai mare măsură, deja ţi-am răspuns, asta-i tot.

Connor are aerul că-şi alege cuvintele înainte să deschidă gura.

- Deci, asta ne aduce la singura observaţie pe care o am, care ar fi să-ţi temperezi puţin privirea provocatoare.

Simt cum îmi piere zâmbetul de pe buze.

-Privirea... care?

-Telespectatorii vor să te vadă construind o conexiune reală.

-Şi asta nu începe cu flirtul? Deci toată viaţa am proced greşit? 91

- E vorba despre felul în care flirtezi, răspunde el, neamuzat de gluma mea.

- Felul în care flirtez, repet eu pe un ton inexpresiv, **punând** jos sticla, la o distanţă sigură.

S-ar putea să am nevoie de ambele mâini ca să-l sugrum.

- Numai treizeci şi trei la sută din spectatorii *Burlacului* s-au uitat la *Burlâciţa*. Ştii de ce?

O, ştiu răspunsul ăsta!

- Patriarhatul!

- Da. Spectatorii sunt mult mai toleranţi faţă de un bărbat care se vede cu mai multe femei, decât faţă de o femeie care se vede cu mai mulţi bărbaţi. Nu e corect, dar aşa stau lucrurile.

- Ia te uită cine e deodată expert în televiziunea

culturii pop!

- Ţi-am spus că iau lucrurile în serios.

- Deci vrei să par mai greu de cucerit? Romanele de dragoste s-au luptat din greu ca să scape de idealul eroinelor ingenue şi virgine. Dacă-ţi imaginezi că o să personific arhetipul ăsta, o să fii dezamăgit!

- Nu asta am spus.

- Atunci, ce *ai* spus?

începe să se foiască, roşu la faţă.

- Nu vreau să spun că nu poţi... Ascultă! exclamă el, încercând din nou. Las-o baltă! Eşti bine aşa cum eşti.

- O, bine! îţi mulţumesc!

Se lasă liniştea şi e ca şi cum s-ar fi stins o lumânare – toată energia din cameră s-a risipit.

-De ce eşti supărat pe mine dintr-odată? întreb eu. Ce am făcut?

- Nu sunt, neagă el, dând din cap cu un aer supărat. îmi pare rău!

Am acceptat să particip la emisiune pentru că am vrut „ am gri)a sPectatorii care au fosl ^saţi pe mâinile laie stângace-••

Râde sec.

_Ai făcut în aşa fel încât să fiu mai mult decât conştient de

asta.

dar e distractiv pentru că fac asta cu , spun eu, întin- ,ându-mă după mâna lui.

în cele din urmă, îşi ridică privirea. Şi cred că înţeleg ce se întâmplă. O, Doamne, uneori sunt atât de bătută-n cap!

-Mă distrez cu tine! mărturisesc, trăgându-l mai aproape. Această primă săptămână pe platou a fost plăcută fiindcă mă simt confortabil cu *tine.* Am insistat să faci tu interviurile din confesional pentru că îmi place să fiu cu *tine.* Mi-am riscat viaţa vorbind cu River pentru că am încredere în

ideile tale extraordinare. îţi faci atât de bine munca, îmi pare rău dacă...

Connor mă întrerupe făcând un pas către mine şi-mi cuprinde faţa cu mâinile. Gura i se lipeşte de a mea. Orice gând îmi dispare din minte.

îmi dă un sărut cu buze moi şi presiune fermă, iar apoi îmi dă un altul, din alt unghi, înainte să se retragă. Ochii lui verzi îmi caută privirea, pâlpâind întrebători. Gândurile îmi ţipă, în- demnându-mă să nu-l las să se retragă iar, dar înainte ca măcar să mă gândesc să-l aduc înapoi

spre mine, el deja s-a hotărât, se apropie, mă înghesuie. Stau ridicată pe vârfuri în timp ce el se apleacă, cu gura mai moale şi mai flămândă acum, căutând acele unghiuri pe care le-a găsit data trecută, mai profunde, ta- chinându-mă cu limba lui fierbinte. Connor geme şi sunetul mă scufundă într-o mare de pofte, singurul lucru la care pot să mă gândesc e să mă scufund în ea, ca să găsesc mai mult din acea dorinţă răguşită pe care o ascunde. Mă tot aştept ca el să mtrerupă sărutul, să se retragă şi să-şi ceară scuze,

dar cu cât se Prelungeşte apropierea, cu atât devine mai intens.

Connor mă ridică, mă aşază în faţa *lui,* pe bufet, îmi depărtează picioarele ca să poată păşi între ele. O mână i se ridică pe spatele meu şi mi se petrece de jur *împrejurul* coastelor, cuprjn. zându-mi sânii, în timp ce cealaltă mână îmi împinge pelvisuj în faţă, lipindu-mă de celălalt pelvis. în clipa *în* care *încep să mă frec* de el, sunt recompensată cu încă un geamăt, urmat de altul. Nu mă opreşte să-i desfac nasturii de la cămaşă, să-i dezvelesc pieptul şi să-mi lipesc palmele de *pielea caldă a trunchiului său lat şi* dur.

Gura lui Connor e pe gâtul meu, *degetele i se* încleştează în jurul bretelei maioului meu, pe care îl dă *jos de pe* umăr, ajungând apoi şi mai jos, întinzând materialul, trăgându-mi sutienul ca să mă dezbrace pentru gura şi dinţii lui. *Senzaţiile* muşcăturii şi sărutului pe sfârcul meu sunt o *plăcere* nediluată, încep să văd puncte negre în timp ce corpul meu fură, lacom, fiecare moleculă *disponibilă din oxigenul lui.*

Părul lui în mâinile mele e nespus de moale şi pare să-i placă atunci când trag de el. Geme, lipit de pielea mea, muşcându-mă drept dulce răzbunare ori de câte ori sunt dură. Atunci când îl trag *suficient de tare, se* mişcă odată cu gestul meu, îndreptân- du-se şi revendicându-mi gura. Îmi *doresc să mă* sărute astfel *ore în* şir. N-am fost sărutată niciodată în felul ăsta, cu o energie care e aproape furioasă. Astă-seară, Connor nu dă nici un semn că ar vrea să se oprească, iar adrenalina eliberează arşiţă în sistemul meu circulator.

Dinţii lui sunt lipiţi *de falca* mea, iar mâinile îmi ridică fusta, ca să-mi tragă *lenjeria în jos.*

- *E bine, draga* mea? întreabă el, *lipit de* gâtul meu, iar eu dau din cap, dau din cap încontinuu, *fiindcă are,* bineînţeles, permisiunea mea *de a face* orice vrea.

Vreau să formulez un gând coerent despre ceea ce simt, despre *elulîn care mâinile* lui mă strâng de coapse cu atâta putere, espre căldura şi asprimea dinţilor lui pe pielea mea, dar doar mai târziu o să fiu capabilă să cuprind cu mintea orice altceva

f ă de potopul de senzaţii şi de sentimentul de a fi complet fumată de dorinţa de a poseda. Suntem circuite electrice vii, conS. dezgoliţi> mişcându-ne conduşi de instincte, spaima îi alunecă în sus pe coapsa mea. Mă tachinează lent, sărutul încă dur şi jucăuş, trăgându-mi buza de jos cu dinţii.

CU oi îşi trece degetele peste pielea mea fierbinte şi alunecoa- – Gura lui devine moale şi înfrântă peste a mea, înainte să se retragă pentru o fracţiune de secundă, echilibrând delicateţea cu subjugarea, urmărindu-mi faţa în timp ce mă pătrunde cu un deget, apoi cu două, înnebunitor de lent. îi urmăresc gura, felul în care formează acele jumătăţi de cuvinte, felul în care buzele îi dezgolesc dinţii de jos atunci când îşi

împinge degetul mare în mine, făcând cercuri, şi zâmbetul înfumurat care-i apare pe buze atunci când scap un ţipăt involuntar.

Apoi degetele mele nerăbdătoare îi desfac pantalonii, care-i cad în jurul genunchilor, iar membrul lui cel frumos îmi ajunge, în sfârşit, în mână. îl aduc spre mine, tachinându-ne pe amândoi până când ajungem să fim doi oameni devastaţi, înfierbântaţi, sărutându-ne

neglijent, capul lui împingându-se în mine şi...

Ne oprim, cu raţiunea dominându-ne acum simţurile. Eu co-trobăi după prezervativul rătăcit în sertarul cu fleacuri, râzând şi mormăind – în timp ce ne sărutăm –, despre cât de convenabil e să am un prezervativ la îndemână şi despre faptul că uneori e util să fii dezordonat. Connor îşi pune singur prezervativul, fiindcă mie îmi tremură mâinile, iar lui, nu, dar

îl urmăresc din priviri pentru că sunt interesată de ceea ce face, iar Connor dezbrăcat e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut în viaţa mea.

Păşeşte din nou în faţă, iar eu îi rostesc numele pe un ton întrebător, dar el mă sărută şi şopteşte, lipit de gura mea:

- Nu. Nu pot să spun iarăşi „nu”.

Apoi se lipeşte de mine.

Tortura lui lentă e perfectă. Cred că sănătatea mea mintală e foarte fragilă acum.

îmi pierd minţile încetul cu încetul în timp Ce el îşi croieşte drum în mine, cu atenţie, concentrându-se la

IIB&V Wlf—1||| s.

expresia feţei mele şi la sunetele pe care le scot. Dar apoi trai,, formă atenţia într-o foame vorace în secunda în care a intrat cu totul, precum piatra în mătase, iar eu devin un tunel aerodi$_{na}$. mic de gânduri, particule infime şi fragmente care trec în zbor pe lângă mine, prea repede ca să le cuprind cu mintea. Sunt un monstru egoist, care-şi doreşte din ce în ce mai mult. Sunt un vrăjitor care manipulează timpul, ca să facă partida asta de sex să dureze o eternitate. Sunt sigură că sunt prima femeie care a fost vreodată cu un bărbat.

Continui să fiu aşezată pe bufet, dar asta e doar de formă. Mâinile lui se află sub fundul meu, iar braţele lui mă ţin înclinată astfel încât să ne mişcăm într-un fel care ne face pe amândoi să icnim. E atât de multă forţă care susţine fiecare împingere, e atâta nevoie reprimată care curge între noi! în ciuda tuturor declaraţiilor pe care le-am făcut despre faptul că-mi place sexul, n-am fost niciodată o amantă gălăgioasă, dar acum n-am cum să tac, sunt prea multe senzaţii în corpul meu, iar ele trebuie

să dea cumva pe dinafară. Icnete ascuţite, ritmice. Ţipete de surprindere. Sunetul scos de epidermele noastre alunecoase de la transpiraţie, lipite una de cealaltă. Mă aud şi mă minunez, simţind că aproape mi-am pierdut controlul asupra corpului şi creierului meu. Poate că aşa e. Nu-mi pasă. Nu sunt îngrijorată pentru nimic, nu mă întreb nici măcar preţ de o secundă dacă el se simte bine, fiindcă răspunsul e zugrăvit în cutele frunţii lui, pe curbura delicată a buzelor lui, în timp ce priveşte în spaţiul dintre noi, *încetinind* ritmul ca să urmărească, mişcându-se ca să mă atingă, mângâindu-mă cu buricul degetului mare.

- Aşa? întreabă el în şoaptă.

Dau din cap, şoptind:

- Vino aici!

îl trag spre mine.

Ar trebui să nu ne grăbim, dar e greu atunci când totul pare prea întins înăuntrul nostru, gata să plesnească. El ridică mâna şi se sprijină cu palma de bufetul de lângă capul meu,

cuprinzându-mă, urmărind cum preiau controlul în căutarea atingerii lui. Aproape imediat, simt că sunt în cădere liberă

Ar trebui să mă abţin, dar e prea târziu. Plăcerea mă loveşte cu o devastare euforică. Am crezut c-o să am parte de asta doar o dată;

era, la urma urmelor, ceea ce credeam că-mi trebuia ca să-mi eliberez mintea de el.

Dar aşa am gândit înainte. Da, am făcut sex în fel şi chip, însă ceea ce tocmai s-a întâmplat n-a semănat cu nici una dintre acele experienţe. Aş vrea să ştiu ce a fost asta.

pşasm*Kw- - -

CONNOR

O examinare atentă a căutărilor mele pe Google, la primele ore ale dimineţii de sâmbătă, o să arate următoarele rezultate:

- De ce nu e bine să faci sex cu un coleg de serviciu
- Ce să fac dacă am făcut sex cu cineva cu care n-ar fi trebuit s-o fac, şi a fost fantastic
- Cum să eviţi să te culci cu cineva de care eşti atras
- Poate să mă concedieze şeful meu în California?
- Posturi de producător de televiziune în San Diego
- Posturi de producător de televiziune lângă San Diego
- Slujbe în San Diego
- Efectul pe care îl are lipsa tatălui asupra fiicelor
- Maşini ale timpului.

Deloc surprinzător, nici una dintre căutările astea nu m-a ajutat prea mult.

Nu m-am dus la Fizzy cu intenţia de a face sex. M-am dus la ea cu dorinţa de a sărbători o primă săptămână de lucru fantastică, de a vedea ce putem face mai bine, de a vedea cum puteam face ca lucrurile să fie mai convenabile pentru ea. Dar, de

erneneaa> m-am dus acolo

ştiind deja că, dacă aş fi sărutat-o, ea aS. ar fj răspuns la sărut. Şi m-am dus acolo ştiind c-o doream ^tens, că mă îndrăgostisem puţin de ea şi că nu mă prea descurc

gelozia. Voiam să fie a mea. Avusese dreptate atunci, la plajă;

realizasem cât de greu avea să-mi fie s-o împart, odată emisiunea începută.

privind retrospectiv, îmi dau seama că era inevitabil să facem sex Şi că'tot inevitabil, sexul avea să vină cu probleme, să fie răvăşitor, intens, tandru şi spectaculos. Şi acum am dat de naiba în mod magistral,

pentru că singurul lucru la care pot să mă gândesc e s-o fac din nou.

Cu câteva ore înaintea premierei, o găsesc pe Nat în bucătăria mea, unde deschide o sticlă de vin. Nici unul dintre Eroi n-o să ni se alăture în seara asta – regulamentul cere ca ei să nu petreacă deloc timp alături de Fizzy atunci când nu sunt filmaţi pentru emisiune –, dar cea mai mare parte a echipei de filmare e aici. Unii dintre ei deja s-au năpustit asupra ofertei generoase de gustări aranjate în curtea din spate (un alt bonus al bugetului),

iar restul stau de vorbă între ei, aşteptând, plini de nerăbdare, să vadă dacă mica noastră emisiune o să fie o lovitură, sau dacă o să fim nevoiţi să ne căutăm cu toţii de lucru mâine-dimineaţă. Atât de mulţi bani au fost băgaţi în asta, succes ori eşec, încât scara la care o să se întâmple lucrurile o să fie masivă în ambele cazuri.

Fizzy ar trebui să ajungă din clipă-n clipă, motiv pentru care mă foiesc în pragul bucătăriei ca un ciudat.

Nat trebuie să mă fi simţit în spatele ei, fiindcă se uită pe umăr.

- Salut! spune ea, scoţând dopul din sticlă.

Mă mut lângă cuptor, fără să fiu sigur că-mi doresc discuţia care e pe cale să înceapă, dar ştiind c-o să înnebunesc dacă nu stau de vorbă cu cineva.

- Salut!

Nat îşi vârâ mâna într-unul dintre dulapuri ca să ia un pahar.

- *Unde e Stevie?*
- *în* camera ei.

Fiica noastră şi-a dorit să stea în curtea *din faţă* ca să aşt$_{ep}$. te^ sosirea lui Fizzy, dar am convins-o că *traficul de lângă* pi$_{a;ă}$ $^{e\ int°}$ideauna aglomerat seara, în *special în* weekend. A cedat, *dar* numai după ce i-am promis *c-o s-o* anunţ *în* secunda în ca$_{re}$ o să apară *Fizzy.*

- *Cine ar fi* crezut că o să *fie* suficientă o vizită de-a lui Feiicity Chen, pentru ca *fiica noastră* să facă în sfârşit curat aici?

Nat pufneşte în timp ce îşi umple paharul cu vin.

- *Fizzy e de* treabă. Iar *tendinţa de a-i venera pe eroi* e puternică în urmaşa noastră!

Aducerea-aminte îmi face stomacul să se răsucească, fiindcă nu doar viaţa mea o să fie *afectată dacă lucrurile* merg prost, ci şi cea a *lui Stevie şi chiar*

cea a lui Nat. N-am mai trecut prin asta *până* acum, pentru că n-am fost niciodată cu adevărat legat de cineva. Nu că eu şi Fizzy am fi legaţi cu adevărat, îmi reamintesc. A *fost sex. Oamenii fac sex în fiecare zi.*

Dar... oamenii nu fac un astfel de sex în fiecare zi.

Faptul că tac îmi aduce o ocheadă din partea lui Nat.
-E totul în ordine?
- Sigur că da!

Într-o singură clipă, mă răzgândesc de cel puţin cinci ori în privinţa confesiunii care stă să-şi ia zborul de pe buzele mele. -Am făcut sex cu Fizzy azi-noapte.

Nat rămâne cu gura căscată; clipeşte apăsat.

- *Scuză-mă, ce-ai spus?!*
- *Chiar e nevoie să repet?*

-Nu, doar că..., îngână ea, rămasă, pe bună dreptate, *fără cuvinte,... ultima dată când* am auzit *despre aşa* ceva ai refuzat-o *fiindcă o relaţie între voi* doi n-ar *fi mers.* Mi s-a părut că mi-ai spus că n-aveaţi decât *legături de ordin* profesional.

„Asta a fost cu săptămâni în urmă!", mă gândesc eu, fiindcă nu i-am spus lui Nat despre episodul de pe plajă.

I
I

_ Da, aşa a fost.

par asta nu e tota^tate adevărat. Relaţia noastră a fost ofesională timp de aproximativ o milisecundă: limitele ei fă- ^niiţate arată ca un morman de moloz văzut în oglinda retrovizoare. Aşa că adaug:

-Şi pe urmă n-a mai tost.

pe hol răbufneşte vocea prietenului meu celui mai bun, Ash. îmi ridic privirea.

_ Toată lumea să se relaxeze, au sosit chipsurile!

Gem în clipa în care el intră în bucătărie împreună cu Ella, aducând cel puţin douăsprezece pungi de chipsuri ***tortilla.*** E îmbrăcat cu puloverul pus pe dos, dar în momentul de faţă sunt prea nervos ca să mă distrez.

-Ştii c-o să fie numai cincisprezece oameni, da? întreb eu. Iar voi sunteţi doi

dintre ei!

- Am fost atât de entuziasmată, încât nici nu-mi aduc aminte când anume am mers la magazin! spune Ella. Am cumpărat cu toptanul! exclamă ea, mimând o mişcare prin care trage în jos toată marfa de pe un raft. Direct în coş!

Nedându-şi seama că a dat năvală tocmai în mijlocul unei discuţii delicate, Ella îşi depune grămada de pungi pe blat.

Dacă Ash nu s-ar putea concentra pe detalii de ordin fizic nici dacă viaţa lui ar depinde de asta, el e, în schimb, mult prea intuitiv atunci când vine vorba de oameni. A rămas nemişcat lângă Ella, uitându-se când la mine, când la Nat.

- Care-i treaba cu atmosfera asta? Am întrerupt ceva?

Nat îmi aruncă o privire prin care îmi comunică faptul că numai eu pot să le spun, fiind povestea mea. Nu aşa aş fi vrut s-o fac, dar sunt sigur că, până la urmă, ei tot o să afle. Arunc o ocheadă în jur, ca să mă asigur că nu e nimeni prin apropiere care să audă, şi şoptesc:

- îi spuneam lui Nat că am făcut sex cu Fizzy azi-noapte.

Tăcerea care urmează e atât de lungă, iar profunzimea ei, atât de sumbră, încât adaug, în cele din urmă:

- Spuneţi ceva!
- Fizzy? întreabă Ella. Adică vedeta emisiunii de lntâJni[fj romantice pe care am venit ca s-o urmărim cu toţii?

Urmează Ash, cu cea mai admirabilă abordare:

- Pare o idee proastă, Connorl
- N-am avut intenţia s-o fac, *explic* eu.

El se încruntă.

- încerc să-mi imaginez o partidă de sex *accidental şi* sUnt derutat de ceea ce văd!
- OK, ia-o mai uşor! mă îndeamnă Nat. Eşti *cel* mai puţin impulsiv om pe care-l cunosc. Erai *complet* împotriva ideii de a face sex cu Fizzy. Ce s-a întâmplat?
- Nu-mi dau seama prea bine, răspund eu.

A fost ca şi cum aş fi scos un dop, iar fiecare picătură de obiectivitate şi de raţiune s-ar fi scurs în canal. N-aveam nici un drept să-i critic

comportamentul din cadrul emisiunii, fiindcă a *fost fantastică.* N-aveam nici un *drept* să simt *gelozie,* şi n-am
nici acum. Le spun celor trei:

-Atunci când am vorbit cu ea despre cei opt tipi, m-am enervat puţin şi...

- Cei opt *tipi, adică* bărbaţii pe care i-ai distribuit drept Eroi *ai* emisiunii?

Ash a pus întrebarea asta *pe* un ton care sugerează că m-am purtat ca un fătălău *idiot.*

- *Corect, du-te naibii, dar pe* urmă ea a părut să înţeleagă, spun eu. Sincer să fiu, vede prin mine!

Nat scoate un scâncet slab, de bucurie, aşa că fac semn spre ea.

- Nu mă ajuţi!

- *Scuze, îmi place idee a că vede prin tine!*

-Ei bine, asta ne-a băgat într-o mare belea, nu-i aşa?

- Doar nu vrei să *sugerezi* că i-ai tras-o pentru că e intuitivă! spune Ash, iar Ella îi *trage una peste* umăr.

Mu. Am făcut asta pentru că..., murmur eu, frământân mi mintea ca să formulez un răspuns, ...Pizzy e atât de..., ¿ [illegible] fârşindu-mi spusele cu un mârâit: Pizzy!

^-Connor, spune Natalia cu blândeţe, îţi place de ea. Mult!

-îmi place.

JVii se lasă umerii ca şi cum aş ti fost pocnit în stomac de ade- rârul care a ieşit la suprafaţă: sentimentele mele sunt un morman de complicaţii încurcate şi nu există nici o modalitate de a manevra lucrurile în aşa fel încât să ies în siguranţă din situaţia
asta. Adaug.

-Şi trebuie să-i găsesc sufletul-pereche.

-Ce o să faci? întreabă Ella.

- Treaba pe care o am de făcut, răspund, ridicând din umeri.

Ce opţiune am? Cu siguranţă că n-o să mai fac sex cu ea!

- în afara cazului în care se întâmplă încă un accident, spune Ash.

- Du-te naibii!

El râde.

- Ei bine, poate că emisiunea n-o să aibă succes.

Ella îl loveşte din nou peste umăr.

- N-o să se întâmple aşa ceva! insistă ea. De ce spui un astfel de lucru?

- Pentru că asta poate să fie calea de scăpare a lui Connor! El n-a vrut să facă emisiunea. A fost ideea şefilor. Dacă n-are succes, atunci bineînţeles că n-a fost o idee bună, iar asta nu e vina lui Connor, e vina lui Blaine!

- Blaine mi-a spus destul de clar ce ar trebui să fac. Şi au băgat o avere în chestia asta, aşa că n-am nici o scuză. Trebuie să meargă!

Se aude soneria, iar toată lumea îngheaţă.

-Intră! strig eu, împingându-mă de lângă blat, iar apoi mă opresc în uşa holului şi mă întorc cu faţa la Nat, Ash şi Ella. Vă rog să nu vă holbaţi la noi tot timpul! Şi aşa o să fie ciudat!

-Sigur că n-o să ne holbăm! mă asigură Nat.

-Şi vă mai rog să nu-i puneţi o tonă de întrebări lui p_{IZz} adaug eu. *în plus,* probabil că are destul de multe emoţii,

- Şi tu pari destul de emoţionat, e de părere Asb.

- Lasă-mă în pace, mormăi eu.

în timp ce merg prin casă, mă încurajez singur, Am treizeci şi trei de ani. Produc o emisiune care are un buget enorm şi care e pe punctul să aibă premiera ia televiziunea naţională, Am supravegheat producţii întregi în *condiţii* similare sau mai proaste, în locurile cel mai puţin ospitaliere din lume. Am ajutat la creşterea unui copil timp de mai bine de zece ani şi n-am pierdut-o, nici n-am rănit-o pe Stevie la modul serios nici măcar o dată. Pot face asta. Pot să ma descurc cu sentimentele pe care le am faţă de Felicity Chen.

Deschid uşa şi-mi dau seama imediat că mă mint singur. E frumoasă – ea întotdeauna e frumoasă dar lumea e împărţită în oameni care *ştiu cum e* să faci

dragoste cu Felicity Chen şi oameni care nu ştiu. Iar eu sunt unul dintre norocoşi. Ştiu gustul pielii ei şi ştiu cum e s-o săruţi până când se topeşte. Cunosc sunetele pe care le *scoate* şi felul în care-i rătăceşte privirea atunci când i *se închid ochii înainte să* aibă orgasm. Nu ştiu cum să-mi duc viaţa mai *departe prefăcându-mă* că n-o doresc cu o forţă care rivalizează cu cea a mareelor.

Noaptea trecută ne-am îmbrăcat şi m-a condus la uşă. Am stat faţă în faţă, exact aşa. Avea buzele umflate şi obrajii roşii de la efort. M-am *aplecat în faţă, iar ceea ce ar fi* trebuit să fie un pupic de rămas-bun s-a transformat în ceva fierbinte şi lacom. *Timpul* s-a înclinat într-o parte. Am dorit-o imediat din nou, *chiar acolo, lipită de perete,* sau poate cu mine peste ea, întinşi pe canapeaua din camera de zi, cu picioarele ei petrecute strâns în jurul *mijlocului* meu. încă nu plecasem şi deja făcuserăm totul praf, aşa că ce *mai* conta?

Dar contează. N-am loc în viaţa mea – nici în cea personală, nici în cea *profesională* – pentru un flirt. Iar Fizzy n-a dat nici un semn că *atracţia dintre noi* ar *fi ceva* mai mult de-atât. La

iba n*ci nu n1ıa? ^ implicat în emisiunea asta dacă nu m-ar Sforţat Blaine! Iar el n-ar fi putut să mă forţeze dacă n-aş fi vut nevoie de slujbă. Faptul că am sentimente pentru Fizzy

nu ^himbă nimic din toate astea.

Azi-noapte i-am pus o mână pe obraz, iar apoi mi-am plimbat buzele în sus, pe gâtul ei, până când am ajuns s-o sărut pe obrazul celălalt. După aceea, m-am îndepărtat ca s-o privesc şi mi_am văzut dorinţa şi deruta oglindite în ochii ei. Nici unul dintre noi nu ştia ce să spună, aşa că n-am spus nimic. în loc de asta, eu am plecat spre maşină, ştiind că, dacă n-aş fi făcut-o atunci, n-aş mai fi făcut-o niciodată.

-Bună! spun acum,

retrăgându-mă puţin şi făcându-i semn cu mâna să intre în casă.

-Bună! răspunde ea.

Are părul strâns într-o coadă de cal şi poartă pantaloni trei sferturi şi un hanorac, ambele piese de îmbrăcăminte fiind negre, iar în picioare are o pereche de pantofi portocalii, cu tocuri, care o apropie puţin de nivelul ochilor mei. E machiată cu o dungă de creion dermatograf negru şi buzele îi sunt rujate într-o nuanţă de roşu ţipător. Vreau să văd acea culoare întinsă pe pielea mea.

Mă bucur că suntem singuri, fiindcă atmosfera pulsează de dorinţă. O întreb pe Fizzy:

- Să scăpăm de senzaţia de stânjeneală, sau s-o păstrăm, ca să putem atinge culmea stânjenelii mai târziu?

Uşurată, ea dă drumul unui hohot de râs înăbuşit.

-Haide să ne fie milă de toată lumea şi să scoatem elefantul din cameră acum! mă îndeamnă, trăgând aer adânc în piept. Doar am făcut repetiţii împreună pentru asta!

- Sigur că da, eşti

invitata mea!

-Ceea ce s-a întâmplat azi-noapte a fost un mod dat naibii de ª-nu întrerupe abstinenţa, se confesează ea privindu-mă cu ochi plini de voluptate şi de intimitate, stând suficient de aproape de

mine ca să n-o audă nimeni din jur. Dar ceea ce e între noi este de asemenea, foarte complicat. Cred că amândoi înţelegem asta' Dau din cap în semn că pricep. Pizzy îmi oferă o cale de »că pare, iar eu am de gând să profit de oferta ei şi să fac tot posibf lui să ignor naivitatea de care dăm dovadă, înfigându-mi capul adânc în nisip, ca un struţ. Aşa că răspund:

- Sunt total de acord cu tine.
- O să înnebunim pe toată lumea cu tensiunea sexuală acumulată între noi, spune ea, zâmbind larg. Am scris despre asta, sunt expertă, ştiu.
- Iar eu sunt destul de sigur că ştiu cum se termină cărţile de genul ăsta.
- Atunci, haide să stabilim că asta e o comedie, nu un film romantic.

îmi face discret cu ochiul şi mă strânge uşor de antebraţ, trecând pe lângă mine. îi urmăresc privirea şi mă întreb ce vede. Casa mea e frumoasă, cu tavane

înalte, grinzi antichizate de lemn, o curte de o dimensiune apreciabilă – având în vedere zona în care locuiesc – şi cu o bucătărie grozavă. Am cumpărat casa în urmă cu aproape trei ani şi, cu toate că n-am manifestat niciodată dorinţa ori nevoia de a o decora, am încercat să-i dau o atmosferă de cămin, de dragul lui Stevie.

Fizzy se opreşte în faţa unui instantaneu cu o versiune a mea la vârsta de douăzeci şi trei de ani. în fotografia asta o ţin în braţe pe Stevie, care era nou-născută.

- O, nu-i corect! spune ea, ridicând instantaneul ca să-l vadă mai bine.

Imaginea asta mă arată tânăr, sleit de puteri şi naiv, stupid de fericit. Habar n-aveam ce făceam şi nici măcar ce însemna să fii tată, dar am iubit-o instantaneu pe acea fetiţă, într-un fel în care n-am crezut că era posibil. Deja apăruseră nişte fisuri în relaţia mea cu Nat, dar mi-am imaginat că puteam face lucrurile să meargă. Credeam c-o să găsim o cale.

- Nu mi-a spus nimeni că a venit Fizzy!

f ălţată doar cu şosete, Stevie coteşte, alergând, şi o cuprin- [11] Fizzy într-o îmbrăţişare strânsă.

^ Abia am ajuns! spune Fizzy. Şi am ceva pentru tine.

Stevie se dă laoparte îndeajuns de mult ca să-i

lase loc lui v să-şi vâre mâna în geantă şi să scoată un mic pachet, care [1] inscripţi°nat pe el, cu litere irizate, logoul Wonderland. Fiica mea rupe ambalajul şi-mi dau seama că darul e singurul DVD din concert pe care ea nu-l are.

-Mulţumesc! exclamă Stevie, strângând din pleoape şi îmbrăţişând-o din nou pe Fizzy.

isă te uiţi la înregistrare împreună cu tatăl tău, fiindcă el trebuie să lucreze la nişte mişcări de dans înaintea următorului concert!

Fizzy mă priveşte peste capul lui Stevie şi mă tachinează fă- cându-mi cu

ochiul.

-Bine, destul! Haide!

O iau pe Stevie în braţe şi mi-o arunc peste umăr, încercând să temperez amestecul derutant de nerăbdare şi de groază pe care-l simt la gândul următoarelor câteva ore. Stevie scânceşte, iar eu mă uit în spate, la Fizzy, care chicoteşte în timp ce vine după noi.

- Emisiunea începe în curând, Fizzy! Şi am invitat câţiva oameni pe care aş vrea să-i cunoşti.

Din clipa în care Fizzy intră în bucătărie, e limpede că Nat şi Ella nu se pot

abţine. Nat începe să vorbească despre cărţile lui Fizzy, despre faptul că le-a citit pe toate şi că abia aşteaptă să apară următoarea. O întreabă pe un ton dulce, nedându-şi seama de ceea ce face, când e posibil să se întâmple asta. Spre meritul ei, Fizzy îi dă un răspuns pe care, în mod evident, l-a folosit de multe ori şi care echilibrează perfect cele două extreme:

' O să mai dureze o vreme. Dar, ştii, sunt atât de nerăbdătoare s-o termin!

Apoi Nat îi povesteşte despre ziua în care a intrat peste mjnc în timp ce o căutam pe Google chiar pe ea, pe *Fizzy.* EJJa o jn. trerupe ca să afirme sus şi tare, pe nerăsuflate, că nu e o mare cititoare, dar că ştie totul despre toate emisiunile dedicate în- tâlnirilor romantice şi că abia aşteaptă s-o vadă pe cea din seara asta. Ash stă deoparte, lângă blatul de bucătărie, zâmbind şj

încercând să nu se uite în ochii nimănui.

în seara asta, am fost atât de captivat de caracterul *F*izzy-ic a] situaţiei, încât abia dacă am avut timp să mă gândesc la emisiune. Dar atunci când vine momentul şi toată lumea se înghesuie în camera mea de zi, încep să am emoţii. La fel ca mine, Fizzy refuză mâncarea sau un pahar de vin, spunând că nu e sigură că stomacul ei ar putea să le suporte. Toată lumea încearcă s-o facă să se aşeze pe canapeaua din mijlocul camerei – e vedeta, la urma urmei –, dar ea refuză cu încăpăţânare, sub pretext că asta ar face-o să aibă şi mai multe emoţii. Are nevoie de spaţiu ca să *se* plimbe în sus şi-n jos şi eventual să evadeze, dacă simte nevoia. Toată lumea râde, aşa că Fizzy sfârşeşte prin a se aşeza undeva în spate, alături de mine.

în timpul acordurilor de început ale temei muzicale a emisiunii, în cameră se lasă tăcerea. Logoul strălucitor cu *Experimentul iubirii adevărate* apare pe ecran, urmat de gazda noastră. După cum am sperat, Lanelle Turner pare suficient de prietenoasă şi cu simţul umorului în timp ce se prezintă şi *expune* premisa emisiunii. O să facem cunoştinţă cu Eroina noastră şi cu cei opt Eroi ai ei. Atât Fizzy, cât şi participanţii au fost supuşi evaluării ADNDuo, iar rezultatele au fost sigilate. Nici măcar producătorii nu le cunosc. E la latitudinea celor din public să urmărească fiecare întâlnire şi să-l voteze pe cel care cred ei că e sufletul-pereche al lui Fizzy. în fiecare săptămână o să se numere voturile, iar doi Eroi o să *fie* eliminaţi. în ultimul episo o să *fie* dezvăluite scorurile ADNDuo şi o să vedem cine a est,mat mai bine sufletul-pereche al lui Fizzy: publicul sau froul ales de P”Wic o să câştige un premiu în valoare de

„ de mii de dolari, iar,

după dezvăluirea scorurilor, Fizzy o 0 -h" ocazia să-l aleagă pe cel pe care o să-l ia într-o vacanţă ^ate cheltuielile plătite, în Fiji. Cu puţin noroc, publicul o să CU ' corect iubirea ei adevărată, alături de care urmează să fie Mdtâ tot restul vieţii.

par mai întâi publicul are ocazia să-l cunoască pe River. în itul ţn care Lanelle îi rosteşte numele, încăperea începe r^sune de aplauze. Se aud inclusiv câteva fluierături, scoase je Nat şi de Fizzy. Am întrebat-o pe Fizzy cum de a reuşit să-l determine să accepte, iar ea mi-a răspuns că a folosit cârdul

de credit al naturii. N-am înţeles vorbele ei, ceea ce a făcut-o să se stropşească:

_ sex, Connor! O, Doamne, o glumă porcoasă n-are nici un haz dacă trebuie s-o explici!

Mi-a povestit cum l-a convins că, dacă explică el însuşi partea ştiinţifică, o să aibă posibilitatea de a controla povestea, şi astfel, felul în care o percepe lumea. Asta nu înseamnă neapărat că susţine emisiunea, ci doar tehnologia din spatele ei.

Acum ecranul e acoperit de imagini cu River mergând pe holurile de la Salk şi

muncind în laborator, urmate de vocea lui, care explică ideea iniţială şi povesteşte despre anii de cercetări care au fost necesari ca ideea să fie dezvoltată. Clarifică faptul că nu e vorba despre găsirea unor oameni care au ADN similar. Chiar dimpotrivă: e vorba despre o compatibilitate fundamentată pe sute de evaluări ştiinţifice şi psihologice. În ciuda ezitării pe care a avut-o iniţial, River e serios, fermecător şi complet imparţial faţă de ideea emisiunii. E perfect.

După explicarea clară a formatului, e prezentată

Fizzy, iar încăperea se umple din nou de zgomot, care de data asta e mult mai exuberant. Pe ecranul televizorului apare un montaj video care include imagini de la discursul pe care l-a ţinut ea la UCSD, o scurtă prezentare a impresionantei ei cariere literare şi apoi un interviu cu ea aşezată pe canapea, acasă.

- Am succes şi sunt fericită de una singură, spune Fizzy cea de pe ecran. Şi cred că-mi doresc să am pe cineva care să-mi fie cel mai bun prieten şi iubit. Cineva alături de care chiar şi cele mai frivole lucruri sunt distractive, fiindcă le facem împreună,

Lângă mine, Fizzy geme şi-şi acoperă faţa cu mâinile. Se apleacă în faţă, iar eu îi văd o mică vânătaie în spatele urechii. Imaginea asta mă face să mă înfierbânt.

- Glumeşti? o cert, după care îmi îndrept din nou privirea spre ecran. Uită-te la tine! Eşti perfectă!

Acum vedem cum sunt prezentaţi Eroii. Pentru că Fizzy n-a avut o conexiune prea puternică nici cu Arjun şi nici cu Tex, am editat materialul în aşa fel încât să arătăm mai

puţin din poveştile şi din întâlnirile lor. N-o să fim mereu atât de lipsiţi de delicateţe, dar având opt bărbaţi pe care trebuie să-i prezentăm şi un timp de emisie limitat, am ţinut cont de preferinţele lui Fizzy şi am luat hotărârea asta. Vedem frânturi de imagini cu băieţii acasă la ei şi fragmente din istoriile lor personale. îl vedem pe Isaac alături de mama şi de bunica lui, sau conducând o şedinţă de cercetare într-o sală de conferinţe cu pereţi de sticlă. Stevie anunţă imediat că vrea să câştige Isaac. Cea mai mare parte a prezentării lui Nick are loc la cabinetul lui veterinar. Sunt secvenţe cu el alături de pisicuţe şi de căţei, imagini care le stârnesc tuturor celor din încăpere reacţii previzibile, adică exclamaţii pline de simpatie. Dax e arătat sărind dintr-un avion adevărat, apoi atârnând de o stâncă undeva prin Arizona, iar după aceea, luând masa alături de părinţii lui şi vorbind despre aşteptările pe care le are de la emisiune. îl vedem pe Evan în campus la UCSD, urcând în fugă treptele clădirii facultăţii de inginerie. îl urmăm în cafeneaua în care lucrează cu jumătate de normă şi îl vedem râzând alături de colegii lui în timp ce aceştia îl tachinează cu bunăvoinţă pentru faptul că participă la o emisiune de întâlniri romantice. După numai câteva minute de apariţie pe ecran, e limpede că toată lumea îl place.

Lângă mine, Fizzy îşi petrece prima jumătate de emisiune 'nd ea şi cum i-ar fi rău fizic, dar la până a treia pauză pu- *r* tară, s-a relaxat suficient ca să vrea nişte vin. Un semn bun. [b] j[n t]impul

reclamelor, ea mă urmează la bucătărie. încăperea spatele nostru e un amestec nebunesc de voci strigându-şi ! efi|e şi exprimându-şi entuziasmul vizavi de emisiune. Orice ‘ndoială aş fi avut în privinţa succesului producţiei mele şi oricât | mult aş fi stat în cumpănă, întrebându-mă dacă ar merita sau nu să fie vizionată – toate dilemele astea îmi dispar din minte cu fiecare minut care trece, fiindcă acum mi-e clar că am creat o emisiune cu adevărat distractivă. Brenna monitorizează reţelele sociale şi spune că oamenilor le place. Emisiunea e

etichetată. Pot să respir pentru prima dată după o întreagă eternitate.

Fizzy se sprijină de blatul de bucătărie, în timp ce eu deschid încă o sticlă de vin.

- Cum te simţi? o întreb.

-Mai bine decât mă aşteptam. A ieşit chiar bine, Connor!

- *Tu* eşti foarte bună.

- Vorbesc serios. Ai luat în considerare sugestiile mele – care, dacă e să fim cinstiţi, nu erau decât un joc de putere de-al meu – şi le-ai transformat în ceva unic. Mulţi oameni o să urmărească emisiunea asta şi o să le placă la nebunie. Ce să zic, şi eu aş ur- mări-o!

Cu altcineva în rolul principal, vreau să spun.

-Asta e al naibii de liniştitor, crede-mă!

Aducându-mi aminte de sticla de vin din mâna mea, mă întind spre dulapul din spatele ei ca să iau un pahar. încremenesc locului. Momentul ăsta îmi aduce aminte de seara trecută: corpurile noastre lipite unul de celălalt, respirând la unison, mâna mea sprijinită de uşa bufetului ca să mă susţin în timp ce o trăgeam pe Fizzy spre mine tot mai tare.

Fizzy îşi ţine răsuflarea şi văd cum i se face piele de găină Pe ceafă. Aş putea s-o sărut chiar acum şi cred că şi ea m-ar ˢăruta. Cred că

dacă aş ruga-o să rămână după ce pleacă toată lumea, ar fi de acord şi cu asta. în camera de zi se aude muzica

genericului, anunţând sfârşitul pauzei publicitare. O urmez Fizzy la televizor chiar în momentul în care începe primul *h* terviu din confesional. Fiecare dintre băieţi vorbeşte pe rând s¡ cu toţii sunt fermecători şi, în mod evident, interesaţi de F¡zzy' Sincer vorbind, ideea că s-ar putea ca vreunul dintre ei să nu dea orice ca să fie cu Fizzy e de neimaginat, dar echipa noastră de editare – inclusiv eu – a făcut o treabă bună temperând în mod creativ entuziasmul lui Arjun şi pe cei al lui Tex, astfel încât să nu-i fie nimănui prea milă de ei pentru perspectiva de a fi eIj. minaţi din competiţie în următoarele douăzeci şi patru de ore. Şi apoi începe confesionalul cu Fizzy.

N-am spus nimănui din familia mea despre asta, aşa că în momentul în care îmi apare chipul pe ecran, încăperea explodează de exclamaţii de surprindere. Nat e de-a dreptul încântată, Stevie dansează pe canapea şi ţipă că tatăl ei e la televizor, iar Ash anunţă pe toată lumea că tocmai a primit mână liberă să-şi bată joc de mine în viitorul apropiat.

Lângă mine, Fizzy e cât se poate de înfumurată.

- Observaţi carisma? întreabă ea cu voce tare, ridicându-şi paharul de vin. Hollywood, aştept să mă angajezi ca director de distribuţie!

Atunci când lumea se calmează în timpul unei noi pauze publicitare, mă face atent şi mă întreabă, arătând spre televizor:

- Ăsta e momentul în care o să-mi spui că am avut dreptate? Cea mai mare parte a camerei s-a golit în timpul pauzei, invitaţii aşteptând acum să le vină rândul

la baie, sau ducându-se la bucătărie ca să-şi reumple paharele.

- Haide *să ne* stabilim corect aşteptările! o îndemn eu pe Fizzy. Mâine o să primim cifrele. Probabil că telefonul tău nu mai face faţă mesajelor. Ce spune lumea?

Ea îşi goleşte paharul şi apoi se sprijină de spătarul canapelei.

- încă nu sunt pregătită pentru un astfel de nivel al realităţii. Lasă-mă să mai zăbovesc în bula asta de entuziasm măcar până mâine la ora nouă! Atunci o să mă furişez pe internet şi *o*

sl verific opiniile. Dar momentan. spune „ televizor, am avut dreptate în legătură rV..

- Din când în când, eşti isteatâ.

-întotdeauna,

_ în medie.

_Spune-mi că sunt cea mai bună!

Zâmbesc.

- Tu, Fizzy, eşti cea mai bună!

-O, mulţumesc, nu m-am aştentar *I* ment, dar înseamnă atât de mult

, j

ând se

sPUne-ol

nentr,, U” aseme»ea complizându-mi paharu, gol. ,ar *acum‘ ma* 55*

oarna-m, niște vin, te rog!

FIZZY

Mă urc în maşină, învârt cheia în contact şi apoi cad în visare, cu motorul pornit, lângă bordură, privind strada întunecată. Sentimentul pe care-l acum, de agitaţie şi de nelinişte suprasaturate de adrenalină, l-ar avea majoritatea oamenilor după ce s-au văzut apărând într-o emisiune de întâlniri romantice care a fost perfectă mulţumită editării magistrale, şi după ce, la sfârşitul serii, au primit telefonul prin care au fost anunţaţi că emisiunea e pe cale să fie cel mai bun debut al unei producţii de gen din ultimul deceniu.

Dar eu mă cunosc şi ştiu că motivul pentru care simt genul ăsta de zvâcnete ale inimii e acelaşi motiv pentru care am devenit scriitoare: îmi plac poveştile de dragoste. Iubesc senzaţiile pe care le am în piept ori de câte ori citesc despre un sărut bun, felul în care simt că mă sufoc atunci când ajung la tensiunea şi la explozia exuberantă de bucurie pe care mi le induce finalul fericit. Tocmai am văzut la televizor cum opt bărbaţi perfecţi concurează pentru inima mea, dar nici măcar ei nu sunt motivul pentru care simt ceea ce simt. Am fluturi în stomac pentru că în seara asta m-am întâlnit cu noua mea persoană favorită.

Mă întind ca să-mi observ reflexia în oglinda retrovizoare şi

vădpe acea stricată.

° .Ascultă!" îi spun eu cu hotărâre, „trebuie să te simţi uşurată

- lucrurile n-au mers foarte, foarte prost ca urmare a faptului C" ai făcut sex cu producătorul tău! Bucură-te că poţi să te simţi din nou atrasă de cineva. Ai făcut asta ca să ţi-l scoţi din minte. laR acum, adună-te şi nu te mai gândi la ochii, la zâmbetul şi la membrul lui!"

Mulţumită de morala pe care mi-am făcut-o, bag motorul în viteză şi plec spre casă.

Oricât de încrezătoare te-ai simţi, n-ai vrea pentru nimic în lume să te întâlneşti cu cineva atunci când nu porţi sutien, eşti îmbrăcată cu pantaloni de pijama şi cumperi doze de vin de la CVS. Dar în momentul în care plec de lângă secţiunea de băuturi alcoolice a magazinului, în ziua de duminică şi la respectabila oră douăsprezece, mă lovesc cu faţa de mijlocul unui piept foarte, foarte masiv.

- îmi cer scuze! spun eu, aplecându-mă repede ca să-mi culeg dozele împrăştiate de vin roze.

-Fizzy?!

îmi ridic privirea, traversând un kilometru de picioare tonifiate – dezamăgită, momentan, de obstrucţia pe care o reprezintă pantalonii negri, de alergare –, până când privirea îmi cade asupra unuia dintre cele mai frumoase zâmbete pe care le-am văzut vreodată.

-Isaac?!

El îngenunchează ca să mă ajute să-mi recuperez comorile risipite pe jos, iar numărul lor mare e puţin cam jenant pentru mine. Nu-mi dau seama cum de am reuşit să le ţin pe toate în braţe.

- Fac provizii pentru hibernare! glumesc, după ce ne ridicăm în picioare.

Chiar şi eu îmi dau seama ce mare păcat ar *fi* să se risipească asemenea specimen impunător de bărbat *pe un* exemplar de fe meie pipernicită, aşa, ca mine, dar cine sunt eu să pun îa îndoiala alegerea universului?

Isaac îmi aruncă un zâmbet fermecător.

- Roze: vinul pe iarnă perfect! exclamă el, aşezând cu *grijă* ultima doză în vârful piramidei care *se* clatină. Care erau şansele sa dam unul peste altul aici?

- Sunt sigură că poţi să le calculezi, Tocilarule Sexy!

- *Touché!* răspunde el, uitându-se la captura mea. îţi iei nişte răcoritoare de calitate pentru ceea ce pare a fi o băută de zi?

Mă uit la doza de Gatorade din mâna lui stângă.

- Fiecare are stilul propriu de a se hidrata! exclam, făcându-l să râdă din nou, drept pentru care adaug: Şi se pare că tu nu suferi la fel ca mine, dar eu m-am simţit stoarsă mental după episodul de aseară. N-am fost bună de nimic toată ziua!

Isaac dă din cap în semn de aprobare.

-Da, şi eu m-am simţit la fel. Până la urmă am plecat să alerg, numai şi numai ca să scap de toate rudele de pe o rază de şaptezeci de kilometri, care au venit azi-dimineaţă la mine ca să vorbim despre emisiune.

Scot un geamăt.

-Mama m-a sunat fără întrerupere începând *de* aseară. Am prins doi iepuri dintr-o lovitură atunci când mi-am uitat în mod convenabil *telefonul acasă* şi m-am dus să-mi cumpăr vin.

Râde iarăşi, dar de data asta cu o răguşeală reţinută, ca şi cum ar şti despre ce vorbesc. Sunetul acela îmi provoacă un fior în stomac şi… ce-i asta? Senzaţii în pantaloni? Pentru cineva care nu e Connor? Chiar aici, în mijlocul magazinului CVS? La naiba, *mi-am* revenit!

- Deşi ăsta a fost punctul culminant al unei zile ciudate, sunt sigur că încălcăm cel puţin jumătate de duzină de reguli văzân- du-ne în afara emisiunii.

- O, la naiba, ai dreptate!

Mă uit repede la culoarele apropiate. Eu şi ccl opt concu- i anl semnat contracte care, printre altele, ne interzic în mod ’epres să fraternizăm în afara

emisiunii. în caz contrar, am fi anÎendaţi> concediaţi sau chiar daţi în judecată. Şi lotuşi, nu plec nicăieri, ci **adaug:**

_ Aproape că mă aştept să pornească o alarmă, să apară Connor şi să ne prindă într-una dintre plasele alea pe care le folosesc personajele de desene animate ca să-şi captureze adversariil

-Eu aş putea să scap, se laudă Isaac, zâmbind larg şi făcând un pas în spate. Sunt încălţat cu pantofi de alergare mai buni!

_Nu mă subestima, răspund eu. Pot să fiu surprinzător de agilă!

-Sunt sigur de asta, spune

el, măsurându-mă din cap până-n picioare. Crezi că, pentru că frecventăm acelaşi CVS, o să am un avantaj în cursa cu ceilalţi şapte pretendenţi?

- Nu ştii că nu sunt eu cea care hotărăşte?

Pocneşte din degete.

-La naiba! Bine, atunci o să plec de aici, spune el, iar apoi îmi face iute cu ochiul într-un fel al naibii de sexy, se răsuceşte pe călcâie şi flutură din mână peste umăr. Ne vedem mâine!

îl urmăresc din priviri până când dispare, continuând să simt zvâcnetul din pantaloni.

- în calitate de scriitor profesionist, mormăi eu spre posteriorul lui frumos, în timp ce se retrage, trebuie să afirm cu certitudine că aş transforma în verb adjectivul care-l caracterizează.

- Eşti Felicity Chen?!

întregul corp îmi zvâcneşte la auzul numelui meu rostit undeva în stânga, unde se află două adolescente care ţin în mâini gustări şi doze de Red Bull. îmi strâng la piept cutiile de vin, dorind să-mi liniştesc pulsul. Am mai fost recunoscută şi altă dată în locuri publice, dar de obicei asta s-a întâmplat în contextul unor chestii legate de

cărţi, cum ar fi scotocitul prin rafturile micii mele librării de cartier, nu în situaţia în care sunt

îmbucată ca o scriitoare ce are un termen-limită ce se apropo cară în braţe suficient vin cât pentru o întreagă echipă de fotbal Şi atunci îmi dau seama! Oare fetele astea m-au văzut vorbind singură? Oare arăt ca o vagaboandă în călduri?

îmi vine în minte o idee şi mai înfricoşătoare: oare m-au văzut vorbind cu îsaac? La naiba!

- Eu sunt aceea! reuşesc să spun în cele din urmă.

Se uită una la alta entuziasmate, iar apoi din nou la mine, cu ochii strălucind de o bucurie abia stăpânită.

- O, Doamne! spun ele la unison.

Iar una adaugă un piţigăiat:

-Ai fost atât de bună aseară!

Fata care a vorbit e mai înaltă, are un *hijab* verde-smarald pe cap şi un machiaj impecabil, care transformă ţinuta pe care o poartă – treningul alb cu negru şi tenişii – în modă de lux.

- Ştii cumva dacă toate episoadele o să fie disponibile pe internet? întreabă ea. Deja l-am văzut pe primul de două ori şi s-ar putea să mor dacă trebuie să aştept încă o săptămână!

– E un singur episod pe săptămână, răspund eu, fără să mă bucur că sunt persoana care-i dă vestea asta proastă. Le filmăm pe rând.

Ea geme în joacă, dar prietena ei, care poartă un hanorac UCSD, insistă *în* continuare:

- *îmi plac enorm cărţile tale* şi am înnebunit de bucurie atunci când am văzut că faci emisiunea asta! Am citit O *pereche de baze de* patru ori! exclamă ea, iar înainte să pot sufla vreun cuvinţel, adaugă *repede: Putem să te* rugăm ceva? Ştiu că eşti foarte ocupată!

– Ce m-a dat de *gol:* pijamaua sau braţele pline de vin roze la doză? *Spune!*

Ea râde, întorcându-şi telefonul cu ecranul spre mine.

– Ştii dacă *ăsta e profilul de* instagram al lui Connor Prince?

vorba despre Connor

de mai multe ori în cursul zilei de -amiază, când mama mă târăşte la H Mart, iar o femeie aii: d^{u}P $_{te}$ [$_{a}$ raionul de alimente congelate, lăudându-mă *tai* recui ciipă şi apoi întrebându-mă dacă şeful meu a mai apă-P^{en}!^{r} vreo altă producţie de televiziune, şi apoi din nou seara, ^{lUt} mamă îşi pierde complet minţile în faţa mea şi a lui Jess ^{cân} . lui d$_{e}$ balet al lui Juno. De fiecare dată, vreau

să-i scriu ^esaj lui Connor, ca să mă laud cu deşteptăciunea mea.

Un par rezist eroic. îi verific, totuşi, profilul de Instagram. Până dimineaţă, numărul celor care-l urmăresc a crescut de la lunL i„i Nat, Ash şi un tip oarecare, la douăzeci şi două de jnama lui» , , , , „ . . mii Aş paria pe toate dozeie mele de roze ca nici macar nu l-a trecut prin cap să se uite.

Luni dimineaţă,

după şedinţa de machiaj şi de coafură, sunt condusă într-o bucătărie industrială din hotelul Hilton Bayfront. Mai întâi ne ocupăm de veştile proaste: aşa cum am prevăzut, Arjun şi Tex au fost eliminaţi prin votul publicului. Dar apoi cei şase care au rămas – Dax, Isaac, Evan, Jude, Colby şi Nick – sunt chemaţi unul câte unul, îmbrăcaţi lejer şi cu zâmbete largi drept accesorii.

Isaac îmi face

discret cu ochiul şi-mi muşc obrazul pe dinăuntru ca să nu-i zâmbesc drept răspuns.

Lanelle prezintă planul săptămânii: eu sunt cea care alege eroii pentru fiecare dintre activităţi, inclusiv pregătirea unei mese îmbelşugate pentru sora mea, care se odihneşte la pat, plantarea de copaci în Parcul Balboa, participarea la o lecţie de preparare de cocktailuri, mers la pescuit la apă

adâncă, răsfăţ cu manichiură şi pedichiură şi călărie pe plajă în Colorado. Desigur, telespectatorii o să vizioneze întâlnirile prezentate secvenţial – deşi cele şase întâlniri o să aibă loc în decursul ur-cătoarelor trei zile, iar interviurile în confesional şi cu cei dragi sunt programate pentru miercuri.

Prima e, desigur, întâlnirea la care pregătim o masă. Am zece cinute ca să

întocmesc un plan înainte de începerea filmării,

când o să fiu arătată în timp ce „mă gândesc" şl apoi în ti^p ce-mi exprim spontan alegerile. Desigur că e ca atunci când ne alegeam parteneri de joc în curtea şcolii – cel pe care-i al$_{eg}$ primul e cel cu care telespectatorii o să creadă că sunt cel m$_{aj}$ nerăbdătoare să-mi petrec timpul – dar trebuie să am o strategie legată de cea mai bună modalitate de a ajunge să-l cunosc p$_{e}$ fiecare dintre eroi în afara mediului său natural.

îl aleg pe Colby, pușcașul marin, pentru întâlnirea *pe* tema gătitului. în parte, *fiindcă* îmi place ideea de a-i privi antebrațele flexându-se în timp ce taie legume pentru prânzul pe ca- re-l pregătim pentru Alice, dar şi din motiv că, la întâlnirea pe care am avut-o săptămâna trecută, mi-a spus că mama lui e patroana restaurantului Querida, unul dintre localurile mele favorite de tacos din San Diego. Sunt sigură că tipul ăsta se descurcă în bucătărie.

Chiar aşa e, dar, din păcate, expertiza lui înseamnă că sfârşeşte prin a-mi explica, pe un ton

condescendent, multe chestii despre cum se mânuieşte un cuţit – potrivite, presupun, având în vedere profesia lui – şi cum să dezosez un peşte. *Flirtez, fac* glume şi aluzii deocheate încercând să-l ajut, pentru că sunt sigură că o mare parte din bravada lui se datorează faptului că este emoţionat, dar, din păcate, mă întrerupe tot timpul. Nu prea văd o *modalitate* uşoară în care echipa de editare să-l facă *să dea* bine.

împreună cu Jude, plantez copaci în acea după-amiază în Pacul Balboa şi glumesc *spunând că sunt* dezamăgită să constat că nu străluceşte în lumina soarelui. Umorul lui pare să-şi fi luat o zi liberă, pentru că îmi oferă un monolog nesolicitat despre ce a însemnat *Saga Amurg* pentru „legitimarea literaturii cu vampiri . Mă întreb dacă atunci când o să monteze episodul, Connor o să păstreze strâmbătura mea total neimpresionată, surprinsă de camera de filmat

Apropo de Connor, e şi el prezent. O, Doamne, e atât de incredibil de prezent! Apare în fundal, Înalt cât toate zilele, mută

ament cu braţele alea stupid de musculoase ale lui, râde e^it atunci când

ridic câte un dovlecel şi îl arăt la cameră, ^ cu ochiul, complice, sau dă din cap, exasperat, în mo- fâC tul în care îi spun lui Jude că următoarea noastră întâlnire ^bui să fie în Volterra, iar Jude e de acord imediat, fără să a! ie ce înseamnă asta.
$ *Qonnor* măcar ştie că Volterra e locul în care trăiesc vampirii strălucitori.

în timpul orei de pregătire a cocktailurilor împreună cu Nick, interval de timp în care se regăsesc, de asemenea, încercări de-

zastruoase de a face jonglerii cu sticle şi multe strâmbături ca urmare a abuzului de lămâie, sunt prezenţi, dintre membrii echipei, doar Connor, Rory şi un cameraman. Statura monumentală a lui Connor pare să reducă barul acela minunat, cu vitralii pe post de ferestre, la o simplă debara pentru materiale de curăţenie. În clipa în care Nick îmi dă o cireaşă, în loc să mă uit adânc în ochii lui, îmi întorc privirea, din instinct, spre locul în care stă Connor, în

spatele platformei camerei de filmat. Cei din echipă ne pun să mai tragem o dublă.

Dacă e cu putinţă, problema proximităţii e chiar mai gravă în timpul întâlnirii de pescuit la apă adâncă pe care o am cu Evan. Connor stă chiar la picioarele mele, ţinând microfonul, în timp ce Rory vomită peste balustrada punţii, iar cei doi cameramani se luptă cu aparatele de filmat portabile, fiindcă navigăm pe o mare surprinzător de turbulentă. La un

moment dat, Connor se întinde ca să mă echilibreze, ţinându-mă de şolduri până când reuşesc să ridic în barcă un ton uriaş.

Sunt sigură că Evan observă, dar n-are timp să se gândească la asta, pentru că imediat ce la picioarele lui aterizează izul de peşte, îşi varsă şi el în apă conţinutul stomacului – lucru care, sunt încântată s-o spun, a fost surprins pe peliculă.

După ce Evan îşi revine, stăm unul lângă altul în barca ce acum

se leagănă blând, în timp ce echipa schimbă bateriile aparatelor de filmat. Ideea e că, pe măsură ce petrec mai mult timp

cu Evan, îmi aduc aminte ce bine ne distram împreună, cât de uşor era să fiu în prezenţa lui, să glumim şi să ne tachinăm **re**ciproc. Dar îmi aduc aminte şi că, lăsându-l laoparte pe Bart Simpson, deşi între noi au existat nişte scântei, n-au fost niciodată artificii.

Am ieşit cu el numai câteva luni, dar Evan a jucat în echipa de softball a fratelui meu, în liga de amatori, şi mi-a cunoscut chiar şi familia. E incredibil că, dintre toţi nenumăraţii iubiţi pe care i-am avut, numai câţiva au ajuns la performanţa asta.

-Am primit o invitaţie la nunta lui Pete r, spune el. Sper că ştie că am refuzat pentru că am fost obligat, adaugă el, făcând un gest în jurul nostru, menit să sugereze emisiunea, nu fiindcă nu vreau să mă duc.

- Nu-ţi face griji, ştie!
- îţi place de Kailey?

- Bănuiesc că fratele meu i-a dat vreo poţiune vrăjită ca să-l iubească, fiindcă ea e minunată!

Evan râde.

- Am auzit că pe lista invitaţilor sunt mai mult de şapte sute de persoane.

Clatin din cap.

- Nu cred că am întâlnit şapte sute de oameni în toată viaţa mea!

Evan îşi fixează mulineta pe suport şi se lasă pe spate ca să privească cerul.

- Sunt sigur că mâncarea o să fie o nebunie!

-Ăsta e motivul pentru care am întrebat dacă pot să port o pereche de pantaloni de gravide, în loc de rochia de domnişoară de onoare.

El îşi coboară vocea.

- Pot să mă confesez că, de când a început chestia asta, a fost ciudat să ies în public? E de-a dreptul suprarealist că sunt recunoscut pe stradă!

Mi-e groaz^ cale °

n1^ *a

întrebări familia
care o să vrea să ştie de ce am nevoie de o emisiune ca
Îmi găsesc un soţ.
S _Cum te descurci cu problema legată de partenerul care ar bui să te

însoţească la nuntă? Presupun că nu poţi lua pe Uneni cu tine, dar e nunta fratelui tău mai mic! exclamă el* strâmbându-se. O să ai parte de multă atenţie, dintr-o mulţime de motive.

Ridic din umeri. În mod normal, aş merge cu Jess, dar ea o să fie în Costa Rica, împreună cu River, într-o binemeritată vacanţă. Bineînţeles că n-am nici o problemă să merg neînsoţită la evenimentele de familie, dar Evan are dreptate: nunta asta o să fie diferită. O mulţime de rude şi de prieteni o să vină chiar şi din Hong Kong. Alice o să fie

aşezată într-un scaun confortabil, foarte însărcinată şi foarte fericită în căsnicie. Logodnica lui Peter e un dermatolog foarte cunoscut, care, întâmplător, e fiica celui mai renumit chirurg plastician din San Diego. Oricât de în largul meu m-aş simţi dacă aş merge fără partener, nunţile sunt evenimente de familie, aşa că mama ar vrea să aduc pe cineva.

- Cred că o să trebuiască să mă descurc fără partener, spun eu.

- Partener pentru ce?

La auzul vocii lui Connor, eu şi Evan ne întoarcem. Bine-înţeles, asta a fost singura

dată în care n-am stat cu ochii pe el!

- Nunta fratelui meu, Peter.

- E în weekendul ăsta, nu? întreabă Connor.

- Da, răspunde Evan. Am cunoscut-o pe Fizzy prin Peter. Dar nu mă duc, nu-ţi face griji!

Connor priveşte peste umăr şi se face mic, iar apoi spune, coborându-şi vocea:

- I-am pus în vedere lui Rory că în nici un caz nu facem filmare la nuntă, aşa că nu-i aduce aminte.

îi fac semn din mână.

-înţeles, şefu'!

-Nu poţi s-o iei pe Jess? întreabă el.

- E în vacanţă. Dar nu-ţi face griji pentru mine, pot să

mer şi singură. Poate că înot alături de rechini tot weekendul, dar s" eu sunt un rechin.

Având în vedere popularitatea primului episod al emisiunii sunt sigură că n-o să pot trece neobservată. În ultimele două zile am fost oprită pe stradă de cel puţin patru ori. în general, astfel de interacţiuni sunt plăcute. Câţiva dintre cei care mă abordează sunt cititori ai mei, dar cei mai mulţi nu sunt. Unii mă întreabă despre concurenţi sau despre ADNDuo, sau pur şi simplu vor o informaţie din interior, dar absolut toată lumea mă întreabă despre Connor.

De fapt, potrivit lui Jess, care află lucrurile astea prin Juno, care, la rândul ei, le ştie de la Stevie, Connor e bombardat. Fetele de zece ani au tendinţa să exagereze, dar dacă mi se întâmplă mie în toaleta femeilor de la Barnes & Noble, trebuie să i se întâmple şi lui. Tema comună: cele mai multe dintre telespectatoare ar vrea să-l călărească precum pe un Peloton.

îndreptată spre mine, atenţia lui Connor are efectul unei lămpi de sudură, aşa că sunt uşurată atunci când vine momentul să începem filmarea. Aş prefera să mă uit la Evan cum vomită din nou peste balustrada bărcii, decât să mă mai gândesc la nunta lui Peter.

într-o oarecare măsură, mă aşteptam ca, atunci când Dax avea să-şi scoată şosetele la spa, să dea la iveală vreun deget lipsă, ori vreun tatuaj de pe laba piciorului, unul cu o femeie dezbrăcată – variante care ar fi la fel de fascinante, dar din motive diferite – însă, din păcate, labele picioarelor lui sunt intacte şi fără semne pe ele. în ciuda îngrijorării mele cum că ar putea să se plictisească sau să fie agitat, e foarte rezonabil la momentul la care se aşază pe scaunul de spa. Se hotărăşte să-şi vopsească unghiile în galben, se gâdilă atunci când pedichiurista scoate piatra ponce şi

începe să lucreze la bătăturile lui, iar apoi flirtează fără

•ne femeia care-i face manichiura ~ dar el e, oricum, un ¡flce, fiindcă manichiurista ar putea să-i fie bunică.

Aseară, în port, Connor mi-a spus că t rebuie să fie de di miţa în cabina de montaj şi că, în consecinţă, trebuie să-l lase ^ directorul de imagine să fie şef peste echipa de filmare vreme *¿e* câteva ore, iar eu m-am simţit uşurată, ca şi

cum, în sfârşit, puteam să respir.

Dar m-am înşelat. Creierul meu ştie că el nu e acolo, dar reflexele mele nu ştiu. Mă tot uit la spaţiul gol în care, în mod normal, ar trebui să se afle Connor, şi mă trezesc cercetând zona. E o revelaţie neplăcută să-mi dau seama de câte ori mă interesează reacţia pe care o are el la anumite lucruri.

- Eşti bine? întreabă Dax în timp ce stăm cu labele picioarelor şi cu mâinile nemişcate, ca să se usuce oja.

Echipa strânge lucrurile, după ce s-a filmat destul material, dacă ar fi să-mi dau cu presupusul. Dar Connor tot n-a venit.

Oare o să se întâlnească cu noi în Coronado atunci când mergem acolo pentru excursia cu bicicleta pe care o s-o facem împreună cu Isaac? Sau editează toată ziua?

- **Ce spui? întreb eu, distrasă.**
- **Eşti bine? repetă Evan, zâmbind dulce. Eşti grăbită să pleci?**
- **Nu, nu.**

Probabil că, fără să-

mi dau seama, m-am uitat din nou cu atenţie prin întreaga incintă. De ce nu pot să fiu atentă la ce se întâmplă? Am mai practicat asta şi înainte – am făcut sex cu cineva, iar apoi, mai târziu, în aceeaşi săptămână, m-am dus la întâlnire cu altcineva! Sexul e sex, nu trebuie să însemne totul.

Dar, de asemenea, nu trebuie să nu însemne nimic.

La naiba.

- **Scuze, spun eu. Mi-era doar sete.**

Dax ridică o mână,

atenţionându-şi noua prietenă-bunică.

- Poate să primească un pahar cu apă?

Femeia cea adorabilă îmi aduce un mic pahar de plastic, iar Dax mă urmăreşte în timp ce beau, îngrijorat.

-E mai bine?

Dau din cap în semn că da.

- **Mulţumesc!**
- E multă presiune, nu?
- Aşa-i.

-Am un milion de întrebări pentru tine, Fizzy, despre munca Şi viaţa ta!

- Chiar aşa? întreb eu, zâmbind.

O, ce bărbat atent şi distractiv! Mă izbeşte un gând,

ca o uşă deschisă de curent.

S-ar putea ca Dax să fie sufletul meu pereche.

Camerele nici măcar nu filmează, iar el îmi aruncă cel mai dezarmant zâmbet.

- Sper din tot sufletul să am parte şi de o a treia întâlnire!

Connor nu ne aşteaptă la Corona do. Dar ne aşteaptă bicicleta pentru tandem, la fel şi Isaac, cu zâmbetul lui complice şi cu râsul lui din toată inima. Ne învârtim în jurul insulei, cu aparatele de filmat montate pe cadrul bicicletei şi precedaţi de un operator care merge pe o Vespa, aşezat cu spatele. Isaac e un geniu, bineînţeles, şi mă face să râd tot drumul. Găsesc că genul lui de umor spontan e foarte sexy. E imposibil să ignorăm faptul că e ceva între noi, iar atunci când el propune să ne oprim şi să bem nişte milkshake-uri – ceea ce nu făcea parte din plan sunt imediat de acord. îmi doresc mai mult timp în compania lui, faţă în faţă. Unul lângă celălalt, aşezaţi la o masă de picnic cu vedere la ocean, împărtăşim poveşti din copilărie şi, pentru prima dată de când au început întâlnirile astea, uit că suntem însoţiţi pretutindeni de aparate de filmat

îmi dau seama, de asemenea, în timp ce ajung la ultima gură de milkshake, iar Connor apare, în sfârşit, în câmpul meu vizual, transpirat şi cu respiraţia întretăiată, aproape ca şi cum ar *fi* alergat tot drumul până aici, că nu m-am gândit deloc la el de cand a început întâlnirea cu *Isaac.*

Isaac ar putea fi sufletul meu pereche.

Adună-te, Fizzy!" mă gândesc eu.

Sunt din nou atentă la Isaac, la milkshake-ul lui cu caramel • la cireaşa pe care o tot leagănă în faţa mea, ca s-o mănânc.

„ îndoială că telespectatorii o să compare momentul în care ***r**** ochii şi mănânc cireaşa, zâmbind, cu cel de ieri, pe care [1] ■ l-am petrecut alături de Nick. înnod cu limba codiţa cireşei, **după care** deschid gura ca s-o arăt, într-un gest de flirt. Obţin reacţia impresionată la care am sperat – Isaac mă aplaudă şi-mi **oferă** un sexy:

_ La naiba, fato!

Dar e nevoie de tot efortul de care sunt capabilă ca să nu mă **uit la** Connor, verificând ce crede el despre asta, şi să nu mă în**treb** dacă se gândeşte la senzaţia pe care i-a produs-o limba mea alunecând ps gâtul lui, pe buza de jos, pe falcă.

Mai târziu o să facem interviul în confesional, dar planul **meu e** să evadez imediat ce Rory pune capăt filmării. Sunt com**plet** zăpăcită şi am nevoie să-mi cern sentimentele faţă de ambii **bărbaţi:** atracţia mea faţă de Isaac şi ciudata senzaţie că o ase**menea** atracţie înseamnă să-l înşel pe Connor, deşi conexiunea **cu alţi** bărbaţi e, literalmente, toată ideea emisiunii. Dar după **ce terminăm** interviurile în confesional, iar Isaac – care a aş**teptat** în tot intervalul ăsta de timp – mă îmbrăţişează cu tan**dreţe** drept rămas-bun şi mă sărută uşurel pe obraz (senzaţii în **pantaloni,** ne întâlnim din nou!), simt mâna lui Connor în jurul **braţului** meu.

Bănuiesc c-o să mă întrebe despre Isaac sau o să-mi spună de **ce a** întârziat, sau un milion de alte posibilităţi.

Dar nu mă aştept să se aplece încet spre mine şi să spună:

- Lasă-mă să vin cu tine la nunta lui Peter! Ar fi uşor să explic **de ce** sunt acolo. Nu vreau să trebuiască să faci faţă evenimen**tului de** una singură.

Stenograma interviului din confesional – episodul 2

Connor Prince: Ei bine, iată-ne din nou aici!

Fizzy Chen: Bună, Connor Prince! Ai lipsit de *la unele* dintre *filmările de săptămâna* asta. A fost ciudat.

Connor: Ştiu, îmi *cer* scuze. *Din păcate* pentru mine, a trebuit să *mă* ocup de anumite lucruri legate de emisiune. Din fericire pentru tine *şi* pentru telespectatori, aţi avut şase bărbaţi chipeşi care să vă ţină *companie.*

Fizzy: Am voie *să spun că mi-ai* lipsit? Pentru că mi-ai lipsit!

Connor: Asta e *foarte drăguţ* din *partea* ta!

Fizzy: A *fost o zi toridă, iar* tu eşti un bărbat foarte înalt. Am fi avut nevoie de umbra ta.

Connor: *Iat-o pe Fizzy* în toată splendoarea ei! Brenna, te rog să notezi că trebuie adăugată o scenă cu un bor!

Fizzy: *OK, gata!* Singurul lucru *de* care am nevoie în viaţă, e pocnetul *unor* scântei care să-mi anunţe intrarea în orice încăpere.

Dacă aş fi ştiut că putem adăuga efecte sonore, i-aş fi înnebunit *pe toţi cei* din cabina de montaj.

Connor: Exact ăsta e motivul pentru care n-ai voie să intri acolo. Dar să ne întoarcem la întâlnirile tale! Săptămâna a fost ameţitoare.

Fizzy: A fost aglomerată, dar Eroii au fost minunaţi. Sper sincer c-o să scoţi la montaj partea în care am alunecat în Parcul Balboa, iar rochia mi s-a ridicat până la gât şi toată lumea mi-a văzut fundul, dar bănuiesc că deja piănuieşti s-o incluzi.

Connor: Ai bănuit corect. Dar nu te teme, Felicity, putem,

de asemenea, să editǎm parţial, ca să-ţl protejăm virtutea.
Ce preferi să-ţi punem pe fund, emoticonul cu piersica sau pe cel cu mâna care flutură?
Fizzy: (se ridică în picioare şi se uită direct în cameră) America, vezi asta?
Connor: (râzând, o trage înapoi pe scaun) Haide să vorbim despre întâlniri, bine?
CONNOR

-Camera 1402. Urcă! îmi stă mintea în loc.

Atunci când i-am scris un mesaj lui Fizzy ca să-i spun că am ajuns, mă aşteptam să ne vedem în foaierul hotelului sau ca ea să mă direcţioneze către sala de festivităţi. Dar o întrevedere între patru ochi, într-o cameră de hotel, pare să fie exact problema pe care am anticipat-o în momentul în care mi-am ţinut o predică serioasă acasă, uitându-mă în oglindă.

- însoţeşte-o! i-am spus eu reflexiei mele. Ai grijă de ea, eşti producătorul responsabil de binele ei. Nu-i eşti partener. Nu-i eşti iubit. Îţi faci doar meseria.

Îi scriu că putem să ne vedem în foaier. Dar dacă Fizzy e la etaj şi-mi cere să mă duc la ea, e posibil să aibă nevoie s-o ajut la ceva.

Şterg mesajul şi îi scriu unul nou, în care o întreb dacă e singură sau nu în cameră, ceea ce sună posesiv şi ciudat. Şterg şi mesajul ăsta.

Primesc unul de la ea:

Văd că scrii. Nu te purta aiurea, am nevoie de ajutorul tău.

Râzând, şterg din nou tot ce am scris şi o iau de la capăt:

Sunt în drum spre tine.

Apăs pe butonul liftului şi trag aer adânc în piept. Pulsul îmi urcă în gât. La modul ideal, aş avea nevoie ca drumul cu **liftul să** dureze o jumătate de oră. Din păcate, bănuiesc că azi o să-mi amintesc de o mie de ori că n-ar fi trebuit să mă ofer s-o însoţesc **la** evenimentul ăsta, fiindcă nu sunt echipat cu ceea ce **mi-ar trebui** ca să fac faţă unei situaţii în care aş rămâne singur **cu ea,** între patru pereţi.

Uşa ei, după cum văd pe măsură ce mă apropii, e întredeschisă, dar eu bat oricum. Dinăuntru răsună un îndemn strigat pe un ton vesel:

- Intră!

împing uşa doar atât cât trebuie ca să-mi pot vârî capul prin deschizătură şi strig:

- Aş putea fi oricine, iar tu mă inviţi fără să mă vezi?

Vocea ei se aude din baie:

- Statistic vorbind, e puţin probabil să fii un criminal. Tocmai **mi-ai** scris. Mai mult de-atât, jumătate dintre cei cazaţi la etajul **ăsta** îmi sunt prieteni sau rude.

- Mă bucur să aflu că există mari şanse ca cineva cunoscut să mă vadă intrând în camera ta!

în clipa în care Fizzy intră în dormitor, vocea ei se aude mai tare.

-Le-aş spune că eşti de la room-servi...

Mă vede şi se opreşte locului imediat, dar următoarele ei cuvinte se pierd în vidul negru din craniul meu: tocmai am văzut rochia brodată cu mărgele, fără bretele, care-i îmbrăţişează corpul. E aurie, acoperită cu un model sofisticat de mărgele, croită Pe lângă corp şi ajungându-i cam până pe la jumătatea coapsei, ° unde se desface în nişte valuri de material strălucitor, în jurul Picioarelor. Fizzy are părul strâns într-un aranjament complicat

în vârful capului, iar câteva şuviţe atârnă libere, atingându-j umerii goi.

- Connor!

Mă sperii, fără să am nici cea mai vagă idee cât timp a trecut de când am rămas fără glas.

-Da... adică... aici sunt!

Mă uit la ea şi văd că se străduieşte să-şi înăbuşe un zâmbet.

- Te-am întrebat dacă poţi să mă ajuţi.
- Da, corect! Cu ce, mai exact?
- Cu nasturii rochiei.

Se întoarce ca să-mi arate la ce se referă. Brusc, înţeleg, iar imaginea asta nouă e *infinit* mai greu de suportat. Un „V adânc de piele impecabilă, de culoarea mierii, este vizibil în spaţiul dintre nasturii descheiaţi. îmi înăbuş un geamăt, dar nu reuşesc în totalitate, aşa că-mi iese pe gură ca un scâncet, pe care-l transform în mod deliberat într-o *frustrare de* natură nonsexuală.

- O numărătoare lejeră îmi *spune că avem* de-a face cu cel puţin opt mii *de* nasturi!
- Sunt patruzeci, mă corectează ea. îmi dau seama că ar fi trebuit să am o *măturşă care să* mă ajute, dar, din păcate, toată lumea e ocupată. Aşa că, din motive evidente – primul dintre ele fiind acela că, îmbrăcată în rochia asta, abia dacă pot să mă *aplec,* neputând să *închei vreun* nasture cu mâna mea – am nevoie de o altă *pereche de mâini.*

Cuvintele „să mă aplec" îmi zguduie mintea precum un *accident de tren. Dau vina pe* imaginea pe care o invocă, aşa că e normal să-mi tremure vocea în timp ce mă apropii şi spun:

- Da, desigur!

Dar apoi fac un gest de care nu-mi dau seama pe de-a-ntregul decât după ce văd că spinarea lui *Fizzy e* străbătută de un fior: îmi trec un deget de-a lungul coloanei ei vertebrale.

-Dacă faci asta, n-o să putem să încheiem nasturii rochiei! ma ceartă ea, aruncându-mi o privire peste umăr. Şi ştiu care

sunt *sentimentele tale faţă de* bariere.

- îţi spun sincer că e obositor să fiu singurul care le ridică, bâig[ui eUl]

Fizzy râde, încântată, şi-şi întoarce capul.

_ pşti relaxant de previzibilă!

-Ei bine, tu eşti cel care tocmai m-a mângâiat, după care a folosit cuvântul „a ridica".

Scot un suspin încărcat de dramatism şi de oboseală.

-A fost o atingere neintenţionată, tangenţială!

-încep să mă întreb dacă faptul că am lăsat nasturii ăştia **descheiaţi a** fost omisiune nefericită sau un accident fericit.

Primul nasture e foarte încăpăţânat. Butonierele sunt înguste, iar nasturii sunt minusculi şi îmbrăcaţi în mătase, ceea ce îi face incredibil de greu de apucat. Dar până să ajung la cel de al treilea, am învăţat cum se face. Eu şi Fizzy rămânem tăcuţi în timp ce îmi croiesc drum peste curbura spatelui ei, până la întinderea moale de piele dintre omoplaţi. Şi chiar înainte ca toţi nasturii să fie încheiaţi, mă lupt cu pornirea de a mă apleca să sărut pielea dintre degetele mele.

încheind ultimul nasture, îmi acord un moment de indulgenţă şi-mi aşez palma pe ceafa ei, în timp ce mă aplec în faţă ca s-o privesc. Are obrajii îmbujoraţi, iar pupilele îi sunt mari şi negre.

La naiba, e la fel de excitată ca şi mine!

- Castitatea ta e în siguranţă, spun eu. Ştii, n-o să mai fac niciodată aşa ceva.

Fizzy zâmbeşte şi-şi drege glasul, după care se întoarce cu totul, ca să mă măsoare, cu o privire admirativă, din cap până-n picioare.

- Eşti sexy!

-Mulţumesc! Iar tu..., mormăi eu, înghiţind în sec din pricină că vocea îmi e puţin sugrumată,.. .eşti uluitoare.

Ridică mâna şi-mi atinge papionul.

- Speram că n-o să ştii cum se leagă asta, ca s-o pot face

eu în locul tău.

Zâmbind, ridic mâna şi trag de un capăt, desfăcând imediat nodul.

Fizzy îmi răspunde cu un zâmbet luminos precum o rază de soare.

- M-am gândit că poţi să faci şi tu ceva la schimb, după ce am încheiat ăia şapte mii de nasturi minusculi! exclam eu.

Aluzia asta neintenţionată pare să rămână suspendată în aerul dintre noi. Fizzy face un pas către mine, continuând să zâmbească în timp ce apucă papionul, aranjându-l astfel încât să-i egaleze cele două capete în jurul gâtului.

- N-am avut impresia că te simţeai sugrumat de papion!

- O să-ţi arăt nota de plată pentru reţetele mele de artrită. Continuând să-mi zâmbească tandru, ea murmură:

- Eşti pregătit pentru ziua de azi?

- Aşa sper. A trecut ceva vreme de când am luat parte la o nuntă simandicoasă.

-A ta?

Râd.

- Nu! Am însoţit pe cineva.

- Noaptea aceea ţi-a lăsat intactă castitatea?

Râd din toată inima.

- O, da! Am însoţit-o pe prietena unui coleg de serviciu, care se mutase recent din Arizona. Chiar din clipa în care am luat-o de acasă, am ştiut că ceva nu era în regulă, dar ea m-a tot asigurat că se simţea bine.

- O, Doamne!

- într-adevăr. A *plâns* în timpul ceremoniei...

- De înţeles.

- Absolut, dar după aceea a plâns, de asemenea, în timpul cinei şi al primului dans. Atunci când am întrebat-o, în cele din urmă, dacă într-adevăr se simţea bine, a recunoscut că soţul ei o părăsise pentru secretara lui şi că ăsta era motivul pentru care se mutase, ca să fie mai aproape de părinţi, povestesc eu, iar încruntarea lui

Fizzy se adânceşte, în timp ce ea se concentrează asupra papionului. Iar în momentul în care oaspeţii au fost invitaţi să spună câteva cuvinte, ea a ridicat paharul şi i-a urat fericitului cuplu să se bucure de acea seară, fiindcă iubirea e o **iluzie** şi bărbaţii nu sunt capabili să-şi ţină sculele în pantaloni!

_ Îţi dai seama c-o să fur povestea asta, nu?

Dau din cap, încuviinţând.

-Deci, ştacheta e destul de jos, dar presupun că, orice s-ar întâmpla în seara asta, o să fie mai bine decât în povestea pe care tocmai ţi-am spus-o.

Fizzy râde.

- Ideea cu paharul pe jumătate plin! îmi place! Dar habar n-ai cât de uriaşă e familia mea. Statistic vorbind, trebuie să fie mulţi nebuni în ea.

Dat fiind că încă se concentrează ca să-mi lege papionul, mă folosesc de ocazie ca s-o privesc în voie.

-Evan m-a tras deoparte şi mi-a dat nişte informaţii din interior, spun eu.

Mâinile lui Fizzy rămân nemişcate.

-Vorbeşti serios?

- Ce cadou să fac la nuntă, care sunt unele dintre lucrurile pe care le-aţi făcut, probabil, azi-dimineaţă, ca, de pildă, ceremonia ceaiului...

Hohotul ei de râs mă întrerupe.

-Ţi-a spus că Peter o să se angajeze într-o vânătoare de comori nebunească?

Dau din cap în semn că nu, vrăjit de felul în care, în clipa în care se gândeşte la explicaţie, îşi umflă buzele într-o bosumflare dulce.

-în comunitatea noastră, ceremonia ceaiului e ceva important la o nuntă. De obicei are loc dimineaţa, iar mirele şi mireasa sunt ţinuţi despărţiţi. Mirele primeşte o listă de sarcini pe care trebuie să le ducă la îndeplinire ca să-şi demonstreze iubirea faţă de mireasă, înainte ca familia să hotărască dacă e demn de ea. £ un joc, dar cele trei surori ale lui Kailey au pus totul la cale, iar

azi, la ora şapte dimineaţa, Peter a trebuit să joace Beirut, adică o ormă de ping-pong în care trebuie

să faci mingea să aterizeze într-un pahar plin cu bere.

- **Cu bere adevărată?**

Ea dă din cap în semn că da, radioasă.

- Apoi l-au pus să bea un fel de amestec oarecare din frigider, în timp ce noi toţi ne făceam că vomitam. A trebuit să răspundă la întrebări despre Kailey, iar apoi să cânte şi să danseze pentru toată lumea.
- **Partea cu dansatul şi cântatul în faţa tuturor...**
- **Nu cumva descriu, literalmente, un coşmar de-al tău?**

Dau să răspund afirmativ, dar apoi, pentru o fracţiune înfierbântată de secundă, îmi imaginez un univers alternativ în care eu sunt mirele, dovedind că sunt demn de femeia care se află acum în faţa mea. Ezitarea îmi dispare imediat.

- Dacă aş fi îndrăgostit, aş face toate astea!
- Să cari patruzeci de litri de apă cale de cincizeci de metri, cu ajutorul unor găleţi sparte?

Ridic mâna şi-i desprind o şuviţă care i s-a lipit de buza de jos.

- Sigur că da.
- Ai bea un amestec din frigider?
- Asta-i uşor!
- Uşor?! se miră ea, încruntându-se. Sos Hoisin, maioneză, oţet de orez, lapte de migdale, pastă de usturoi şi suc de mango!
- Vorbeşti ca şi cum ar fi cianură! o contrazic eu, râzând. Crezi că un bărbat care iubeşte o femeie n-o să bea ceva scârbos dacă asta o să-l ajute s-o ducă la altar?

Fizzy îşi ridică privirea şi mă studiază îndelung. Ochiul ei drept are un punct auriu în el, ca şi cum s-ar fi uitat la soare la un moment dat, iar o fărâmă de lumină ar fi rămas prinsă în iris. Văd punctul ăsta micşorându-se în timp ce pupilele se dilată.

La naiba!
Fizzy clipeşte.

-Ai alerga patru kilometri şi jumătate la miezul nopţii, de dragul femeii ăsteia ipotetice?

-Doar atât?

Zâmbetul îi piere, iar eu mă uit la mâinile ei. Nu pare să fi progresat prea mult cu papionul.

- Fizzy, tu chiar ştii să faci nodul ăsta?

-Trebuie să-mi ţin mâinile într-o poziţie incomodă, fiindcă tu eşti un viking uriaş!

-Cred că, de fapt, n-ai înnodat un papion în viaţa ta!

-S-ar putea să ai dreptate, răspunde ea, încruntându-se. Dar nu renunţ!

îmi ridic bărbia ca să fac loc mâinilor ei, fericit cu perspectiva de a sta aici toată noaptea, drept care spun:

-Bine, se pare că s-ar putea să rămânem aici o vreme. Spune-mi mai multe despre ceremonia ceaiului!

- Păi, începe Fizzy, deznodând papionul şi luând-o de la capăt cu legatul, după ce mirele se dovedeşte demn de mireasa lui, e lăsat s-o vadă. Sunt îmbrăcaţi amândoi cu cele mai frumoase costume tradiţionale şi-i salută pe toţi membrii familiei, de la cei mai bătrâni până la cei mai tineri. în stadiul ăsta al ceremoniei, mirele şi mireasa beau, pe rând, ceai din aceeaşi ceaşcă. Apoi familia le oferă ***lai see,*** nişte plicuri roşii în care sunt bani, iar bătrânii le dau sfaturi..., povesteşte ea, după care se întrerupe, îşi înclină capul şi inspiră adânc. Ştii, îmi place foarte mult ceremonia ceaiului!

Mă străbate un junghi în clipa în care percep dorul melancolic din vocea ei. Lui Fizzy i se întâmplă atât de rar să-şi dea pe faţă latura vulnerabilă! E, în acelaşi timp, frumos şi devastator să văd această mică fisură în armura ei.

-îmi dau seama că-ţi place!

-în orice caz, spune ea, îndreptându-se de spate şi trăgând lute aer în piept, azi-dimineaţă am făcut toate astea acasă la părinţii lui Kailey, iar apoi am venit aici suficient de devreme ca sa avem timp să ne schimbăm hainele. Atunci mi-am amintit

de cei opt mii de nasturi ai rochiei mele! exclamă, făcând h în spate şi privindu-şi munca, după care se încruntă. Sincera nu, execuţia nu e foarte bună!

Mă uit în jos şi desfac nodul acela stângaci, iar Fizzy se pleo teşte văzându-mă cum îl refac, cu mişcări abile.

- Nu trebuie să te dai mare, munte de om ce eşti!

- Am încercat să te fac să te simţi utilă, dar mi-ai spus că ne grăbim.

Îşi trece mâna peste pieptul meu, împrăştiindu-mi scântei fierbinţi pe sub piele. Ajunge în dreptul buzunarului şi îl pipăj₀ cu atenţie.

- E ceea cred eu că e?

Bag mâna în sacou şi scot un plic roşu, în care sunt bani.

- După cum ţi-am spus, Evan mi-a destăinuit ce fel de cadou trebuie să aduc.

Fizzy mă priveşte lung.

- Ce drăguţ!

- îmi place de Evan, recunosc eu, cu invidie. E băiat bun!

- Aşa-i, dar atunci când am spus „Ce drăguţ!", m-am referit la tine. Tu eşti drăguţ.

Resping adjectivul:

- Nu sunt deloc drăguţ.

Fizzy ridică mâna şi mă ciupeşte uşurel de bărbie.

- De fapt, tu eşti cel mai drăguţ!

CONNOR

în timp ce eu i-am încheiat nasturii lui Fizzy, iar ea s-a prefăcut că ştia cum să-mi lege papionul, foaierul hotelului s-a transformat într-o casă de nebuni. Pe tot sunt oaspeţi îmbrăcaţi la patru ace, care se îmbrăţişează, fac cunoştinţă sau chiar plâng atunci când se întâlnesc. Privind în jur la opulenţa care s-a revărsat din sala de festivităţi până în foaier, am impresia că familia miresei dispune de acel gen de bogăţie care e greu de înţeles pentru majoritatea muritorilor de rând.

-Şapte sute de oaspeţi, şoptește Fizzy, conducându-mă prin mulţime. Peter mi-a spus că au închiriat mai multe etaje pentru ambele familii, ai căror membri au venit din toate colţurile lumii.

Fluier în surdină, observând decorul din afara principalei săli de ceremonii – măsuţe de cocktail pe care sunt aşezate buchete elegante, boluri de sticlă pline cu bomboane de ciocolată, precum şi pliante cu programul nunţii – iar apoi intru în

sală, unde aproape că mă împiedic, fiindcă scala la care e realizat decorul nu se amănă cu nimic din ceea ce am văzut până acum pe Pământ. Îmbrăcaţi în mătase crem şi cel puţin şapte mese sunt decorate cu vase înalte, din care se revarsă boboci portocalii şi roşii.

Noi doi trebuie să ajungem afară, unde o să aibă loc ceremonia înainte de ceea ce Fizzy promite că o să fie o noapte de ospăţ' de dans şi de veselie. Dar de fiecare dată când apucăm să facem câţiva paşi, suntem opriţi de câte un cunoscut al lui Fizzy pe care ea îl salută cu entuziasm. Femeile sunt întâmpinate cu un ţipăt vesel; bărbaţii sunt îmbrăţişaţi şi tachinaţi. Dau mâna cu cel puţin cincizeci de persoane ale căror nume le uit imediat, ocupat s-o admir pe Fizzy în elementul ei. E caldă, iubitoare, dornică mereu să împărtăşească o poveste sau o anecdotă.

Câţiva oameni îmi comentează apariţia în emisiune, iar eu le abat imediat atenţia către Fizzy. încă încerc să mă obişnuiesc cu faptul că sunt abordat de străini şi lăudat pentru apariţia mea la televizor. Nu că nu mi-ar plăcea să fac interviurile; îmi place. Să mă confrunt verbal cu Fizzy a devenit rapid una dintre activităţile mele favorite şi chiar şi eu îmi dau seama că interac- ţionăm bine. Dar celebritatea nu e ceva pentru care să fiu pregătit mental.

în timp ce înaintăm prin mulţime, singurul lucru care persistă în mintea mea e impresia pe care o lasă Fizzy, aceea că fiecare persoană pe care am întâlnit-o e cea mai impresionantă, sau interesantă, sau aventuroasă, sau creativă pe care ai putea s-o cunoşti. Iar apoi, după ce păşim pe gazonul uriaş, înfrumuseţat cu flori şi cu panglici de satin, îi vedem pe părinţii lui Fizzy, care-i întâmpină pe oaspeţi pe măsură ce aceştia ies în grădină.

Fizzy mă apucă de cot, îndemnându-mă să merg drept înainte.

- Connor, iat-o pe mama mea, Lânying Chen!

Dacă ar trebui să fac socoteala, aş presupune că are puţin peste şaizeci de ani, dar pielea îi e luminoasă şi are doar câteva riduri delicate în jurul ochilor.

Schimbarea pe care o înregistrez la Fizzy e subtilă,

dar vizibilă pentru cineva care nu-şi poate muta privirea de la ea; atunci când e cu părinţii, devine mai blândă, e mai mult fiică decât personaj principal, mai mult cineva care protejează, decât fata

ia îi pl[ace să P...] Acum se întirtde şi îndreaptă pandan-f^ldel» colierul mamei.

Mă aştept la o strângere de mână, dar sunt tras într-o **îm~** ăţişare. La rândul meu, o strâng uşurel în braţe pe doamna Chen* care e mai mică de statură decât fiica ei. în timp ce mă **retrag Şi** întâlnesc privirea veselă a doamnei Chen, mă gândesc la **mama mea,** la faptul că pare epuizată tot timpul şi că parti**ciparea la** un astfel de eveniment ar face-o să intre în panică şi să se simtă stânjenită.

Lângă doamna Chen se află soţul ei, Ming, un bărbat deşirat, pe care l-am cunoscut la sesiunea de autografe a lui Fizzy şi al cărui zâmbet şiret a fost moştenit de cel puţin unul dintre copiii lui.

- Iată-l pe noul meu prieten, care o să facă o vedetă din
fiică-mea!

Eu şi tatăl lui Fizzy ne strângem mâinile, în timp ce ea se **îmbufnează** în glumă, făcând pe supărata.

- Tată, deja sunt vedetă!

- Dacă-i aşa, atunci să-mi spui când o să-mi trimiţi un foto- model, ca să am cu cine să merg la braţ pe covorul roşu!

în timp ce tatăl şi fiica îi dau înainte cu glumele, doamna **Chen** îşi pune o mână elegantă pe antebraţul meu.

- îmi place emisiunea ta! spune ea. Eşti foarte chipeş pe ecran!

-Mulţumesc! răspund eu, zâmbind. Mă mir că Fizzy vă lasă s-o urmăriţi.

Din fericire, ea râde la replica mea.

- O înţelegi foarte bine, iar eu apreciez asta!

Sunt şocat de afirmaţia ei.

- Cred că cea mai mare parte a meritului îi revine fiicei dumneavoastră. E rar să găseşti pe cineva atât de autentic şi de natural în faţa camerei de filmat. încep să cred că nu există ceva ce [ea sa n]u poată să facă.

-După ce o să-şi scrie romanul adevărat, o să-l ecranizezi, [n]n-i aşa?

Acum sunt derutat dintr-un motiv diferit.

-Romanul...

Auzindu-ne discuţia, Fizzy îmi face semn din mână şi ^ întrerupe:

- Mamă, atunci când nu-mi găseşte sufletul-pereche, el salvează planeta! N-are timp de ecranizări.

O femeie care pare să fie organizatoarea nunţii, îi surprinde privirea lui Fizzy şi face semn spre ceas.

- Se pare că a venit timpul! îmi spune Fizzy.

Ne croim drum spre şirul nesfârşit de scaune albe, împodobite cu funde roşii. Lui Fizzy i se desprinde o şuviţă din coc şi-i cade pe frunte, iar eu, fără să mă gândesc, întind mâna şi o dau laoparte.

Privirile ni se întâlnesc, iar inima mi se cufundă adânc în valul de senzualitate caldă care mă năpădeşte.

- Ce a vrut să spună mama ta cu „romanul adevărat”?

Fizzy ridică din umeri, întorcându-se ca să se uite la oaspeţii care se îndreaptă acum spre scaune.

- Se referă la o carte care să conţină suferinţă adevărată.

- Pare captivant!

- Sunt mulţi oameni pe lume care consideră că a scrie romane de dragoste e un fel de hobby, spune ea, întorcându-se din nou cu faţa la mine şi oferindu-mi priveliştea unui chip pe care nu se vede nici un dram de tensiune sau de durere. Ştii, sunt destul de sigură că mama are impresia că încă îmi fac încălzirea pentru încercarea a de a scrie o capodoperă!

S-ar putea ca acum să fie momentul potrivit ca să recunosc că am fost, la un moment dat, unul dintre oamenii ăştia. Dar poate că e mai bine să tac şi să constat faptul că părinţii mei şi cei ai lui Fizzy au păreri similare în privinţa carierelor noastre. Totuşi, nu mă pot opri să spun:

- Cred că tu eşti capodopera!

pizzy deschide gura ca şi cum ar avea de dat o replică inteli- entă, dar nu scoate nici un cuvânt. în schimb, strânge din buze fi clatină din cap.

-Eşti ceva...

- Ceva bun, sper!

Ea arată spre scaune.

- partea mirelui e cea din stânga. Acolo o să stai. Du-te şi fă-ţi prieteni!

- Am înţeles.

Ne vedem după ceremonie!

îşi netezeşte rochia şi pleacă să li se alăture nuntaşilor rămaşi **în sala** de festivităţi. Din mers, îmi strigă peste umăr:

- Să-ţi fie dor de mine!

O petrec din priviri, şoptind:

- Deja mi-e dor.

FIZZY

De-a lungul vieţii, am luat parte la un număr exagerat de nunţi. Am fost mâna dreaptă a miresei de două ori (Alice şi *Jess), domnişoară de* onoare de *paisprezece* ori şi de două ori am citit ceva la ceremonie (într-una dintre *daţi, un pasaj* dintr-o carte scrisă de mine, ceea ce a fost *foarte* ciudat). Sunt sigură că mulţi oameni se duc la nunţi şi-şi fac o ideea despre ceea ce le place acolo, precum şi *despre* ceea ce ar face altfel, într-o situaţie similară. *Analizează decorul*, mâncarea şi numărul de invitaţi. Se apleacă şi-i şoptesc vecinului că nu i-ar pune niciodată alături la masă pe cutărică şi pe cum-o-cheamă. Poate că merg până acolo încât să adune cărţi de vizită de la diferiţi furnizori. Eu, nu. E posibil *ca* nenumăratele experienţe pe care le-am avut, să fi anulat *farmecul unui astfel de* eveniment, dar cred că nunta e partea cea mai puţin romantică a unei poveşti de iubire. Desigur, e vorba *despre* frumuseţe, despre *mâncare şi despre ocazia* de a

purta toalete cu adevărat luxoase. Dar *e* vorba, de asemenea, despre relaţii de *familie,* despre stres şi despre faptul că mulţi oameni cheltuiesc *echivalentul* avansului pentru o casă, pe o petrecere de o singură zi. Iubirea nu rezidă într-un ornament floral înalt de un metru şi jumătate, sau într-un tort de ciocolată

ţe etaje. Iubirea adevărată rezidă în detalii mai discrete. CU | face cererea în căsătorie şi cum. Felul în care se privesc ' drăgostiţii atunci când se află în colţuri opuse ale încăperii, VR răbdarea de a afla ce înseamnă să fii căsătorit, să-ţi petreci noaptea alături de celălalt, să vă conturaţi viitorul în doi. Primul moment în care ei rămân între patru ochi, după ce şi-au **romis** unul altuia să fie împreună la bine şi la greu. Ziua următoare, când îşi încep, în sfârşit, aventura. Şi, desigur, tot ceea ce ţine de sex.

Dar astea sunt lucruri pe care nu ţi le imaginezi niciodată în legătură cu fratele tău. Bleah!

Mă uit la Peter, iar apoi, la proaspăta lui soţie, Kailey, exact în clipa în care ea e sărutată de versiunea matură a băiatului care m-a imobilizat de nenumărate ori şi mi-a tras pârţuri drept în nas.

El se retrage, zâmbind, iar ăsta, chiar ăsta e lucrul pe care am vrut să-l văd: imaginea pură a admiraţiei. Da, mă emoţionează felul în care se privesc acum, ochii lor oglindind o întrebare nerostită: „Chiar suntem căsătoriţi?"

Peter poate să fie un nesimţit egoist şi n-o să-l iert niciodată pentru că mi-a tăiat coada de păr pe vremea când aveam treisprezece ani, dar o iubeşte pe Kailey. O să fie bărbatul care-i trebuie ei.

Şi să sperăm c-o s-o lase gravidă în curând, distrăgând, astfel, atenţia de la mine şi de la statutul meu de femeie nemăritată.

„Asta, în cazul în care n-o să sfârşesc prin a fi fericită până la adânci bătrâneţi, alături de unul dintre eroii mei!", îmi reamintesc eu.

Gândul mi se tot învârte prin minte, dar rămâne inofensiv, precum o minge de tenis ce se loveşte de pereţi goi. Mă uit la mulţimea de invitaţi care aplaudă şi atenţia mi-e atrasă de

Connor, aflat în mijlocul adunării, ca un zgârie-nori din suburbii. Şi, ce să vezi, se uită la mine!

Durează zece minute să-mi croiesc drum prin mulţime la Connor. între momentele în care schimb amabilităţi cu r$_{u}$. dele, sunt oprită pentru fotografii şi direcţionez pe cineva sp$_{re}$ cea mai apropiată toaletă, reuşesc să arunc o privire în dire$_{c}$tj$_{a}$ lui şi văd că stă de vorbă cu vecinii de scaun. O, Doamne, îmj place că pot să-l găsesc atât de uşor, că arată atât de bine Într-$_{Ull}$ smoching negru, croit pe corp, şi că nu şi-a mai aranjat părul cu meticulozitate. Dar felul în care arată nici măcar nu mai e cel mai interesant lucru în legătură cu el. E atât de prietenos, priveşte oamenii în ochi cu atâta sinceritate! îmi place felul în care a interacţionat cu mama mea, felul în care a fost încântat să-i cunoască pe toţi cei care ne-au oprit în drum spre grădină. Felul în care se dedică total lucrului pe care-l face, indiferent care ar fi acesta, şi în care-şi arată emoţia atunci când vorbeşte despre fiica lui. Connor Prince III ar trebui să primească medalie de aur la proba de Ascultare Activă din cadrul Olimpiadei Iubirii. Mi-e greu să cred că m-am uitat la el în urmă cu doar câteva luni şi că am văzut arhetipul eroului de plastic. Nu mai e Directorul Milionar Sexy, nici Englezoiul Sexy, nici Pădurarul Sexy şi nici măcar DILF... E doar Connor.

Cum a putut să mi se pară la un moment dat că e plictisitor, neplăcut şi banal? Acum mă lupt să nu mă gândesc la el ca la posibilul meu suflet-pereche.

Şi e bine că reuşesc, fiindcă atunci când ajung în sfârşit la el, stă de vorbă cu o prietenă din liceu a lui Peter, o blondă mi- nională pe nume – şi nu glumesc! – Ashley Simpson. Dacă spun că Ashley stă atârnată de braţul lui Connor, vreau să descriu următorul lucru: imaginaţi-vă o stâncă uriaşă, iar apoi, o lipitoare. îmi place de Ashley într-o măsură rezonabilă – deşi s-a jucat cu inima lui Peter ani întregi, pe vremea când el credea că *aspectul* fizic e mai

important decât creierul, iar apoi l-a urmărit cu perseverenţă după ce el şi-a dat seama că lucrurile stau exact invers – dar ajung în spatele lor exact în clipa în care ea

eabă pe Connor dacă poate să-l fure pentru primul dans. Îl[în r]ă tremur, cuprinsă de o furie violentă. fr[e]!?[m]ân ţintuită locului. El nu m-a văzut. Ar trebui să accepte **¡ia. N-o** să-mi placă, dar ar fi o cale bună de a ieşi amândoi ***[nV1] situaţia ciudată,** nepotrivită, imposibilă în care ne găsim.

[S][ar tr]ebui să-mi placă de Isaac, de Dax sau de Nick. (Poate * **i de Jude.** Cred că suntem toţi de acord că nu poate fi vorba **de Evan. Dar** *cu siguranţă* că nu-i vorba nici de Connor).

Dar apoi el spune, pe un ton blând:

- îmi pare rău, în seara asta toate dansurile îi sunt rezervate lui Fizzy!

Inima mi se opreşte, după care cade în gol, până în stomac.

La petrecerea burlăciţelor de dinainte de nunta lui Jess, fiind **bete,** ne-am apucat să ne exprimăm admiraţia, în mod previzi**bil, faţă** de multitudinea de feluri mărunte sau măreţe în care **River** era perfect pentru ea. Având în vedere că toate celelalte **invitate erau** măritate, dezastruoasa mea aventură amoroasă cu **Rob a** devenit, în mod inevitabil, subiectul discuţiei. Grupul era **restrâns,** numărând doar şase femei, dar toate celelalte cinci au **început să** se întreacă în a-mi lăuda calităţile şi în a mă asigura **că-l** meritam pe cel mai grozav bărbat în viaţă, afirmând cu **convingere** că, oricine ar fi fost acea fiinţă umană magică, mă **aştepta** undeva, cândva.

N-am crezut asta atunci, şi, în ciuda faptului că particip la o **emisiune** de întâlniri romantice, nu sunt pe deplin convinsă nici **acum. în** ultimii douăzeci de ani, m-am văzut cu mulţi bărbaţi. **Am presupus** întotdeauna că nu eram pretenţioasă; îmi plăcea **să mă laud** că n-aveam un gen anume. Am avut o mie de prime **întâlniri** grozave, dintre care câteva au fost urmate de o a doua **întâlnire** satisfăcătoare. După care, nimic. Sunt atrasă de mulţi **ărbaţi,** dar rareori am sentimente faţă de ei. Privind retrospectiv, sentimentele pe care le-am avut faţă de Rob au beneficiat

pe urma poziţionării lor în aura relaţiei dintre Jess şi River. [ar ^acă e să fiu sinceră, relaţia mea cu Rob a fost jenant de superficială. N-am ştiut nimic despre viaţa lui (în mod evident), iar el, cu siguranţă, nu m-a făcut niciodată să mă simt ***astfel.***

O, ***la naiba***, cugetarea asta nu-i rea ***deloc!*** Deschid poşeta ca să-mi scot carneţelul, dar nu-l am la mine. Chiar dacă aş ***fi*** început din nou să am în permanenţă un carneţel asupra mea, poşetuţa asta de gală e de dimensiunea unei prăjiturele.

Stand în spatele lui Connor, urmărindu-l în timp ce refuză blând, dar ferm, o femeie superbă, ştiind că nu-i plac relaţiile ocazionale, că mă înţelege şi că mă admiră

suficient de mult încât să-şi pună întreaga carieră în mâinile mele şi că, dacă simte pentru mine măcar o parte din ceea ce simt eu pentru el, îşi pune inima la bătaie ca să facă emisiunea asta cu mine, îmi dau seama că ceea ce i-am spus cu săptămâni în urmă e adevărat: n-am un ***gen*** anume care să-mi placă.

Dar poate că, de fapt, îmi place un gen anume.

Ați fost vreodată pălmuiți? De voi înșivă? Cam asta e senzația pe care o am eu acum. închid ochii și strâng din pleoape, încercând să-mi alung sentimentul de panică. Dacă ar fi să scriu despre momentul ăsta, aș descrie revelația acută a faptului că sentimentele ignorate vreme îndelungată, au fost tot timpul prezente. Aș face ca eroina să înceapă să se împleticească la modul dramatic, sau să înhațe un pahar de șampanie pe jumătate gol și să-l dea peste cap, ca să scape de tensiunea valului neașteptat de nervozitate care a potopit-o. Dar, în realitate, simt revelațiile astea doar ca și cum ***sufletul*** meu ar căsca dintr-odată o gură uriașă, lamentându-se:

„O, sunt o mare idioată!"

Mă duc la cei doi și spun, înghițindu-mi nodul de emoție din gât:

- Hei, ce faceți?

Ashlev^*^ SG J"*°*f' trăgându-şi braţul din strânsoarea lui mijlocului Unan U ?1 o paşemă călduță pe spatele meu, deasupra

Hei! îmi răspunde el cu o voce blândă și joasă, care conține n mie de mesaje.

îl privesc în ochi și-mi dau seama că nu e vorba doar de imaginația mea. Acel „ Hei!" înseamnă „Hei, aici erai!", și „Hei, ai auzit schimbul de replici dintre mine și Ashley?", și „Hei, mi-a fost dor de tine!", și „Hei, îți aduci aminte de partida noastră furtunoasă de sex, care a fost fantastică?"

Ashley se apleacă spre mine din partea cealaltă, zâmbindu-mi.

_ Salut, Fizzy!

îmi iau privirea de la ochii lui Connor.

-Bună, Ashley! îți mulțumesc pentru prezență!

_ O, Doamne, bineînțeles că am venit! Tocmai făceam cunoștință cu ***producătorul*** tău. Oare s-ar putea să-mi vină și mie **rândul** să fiu eroina unei emisiuni de întâlniri romantice și s-ar putea ca ***el*** să fie unul dintre eroi?

îi zâmbesc lui Connor și-i arunc o privire care vrea să spună: „Lovești tu mingea asta?"

El mă privește cu ochii sclipindu-i de un amuzament blând.

-I-am spus deja lui Ashley că cel mai bine mă simt în spatele camerei de luat vederi și că tu ești cea care m-a obligat să fac interviurile.

Ashley îi dă înainte:

- Nu-mi vine să cred că faci asta, Fizzy! Am auzit de emisiune, dar habar n-aveam că e o chestie atât de serioasă. Connor mi-a spus că astă-seară se difuzează cel de al doilea episod.

- E o chestie atât de serioasă doar fiindcă el, Connor, face o treabă fantastică!

Ashley scoate un hohot de râs ascuţit, ca şi cum ar agita nişte clopoţei de tinichea.

-Totuşi, e ciudat! Ştii, mai devreme, eu şi nişte prieteni ne întrebam dacă tu, în calitate de scriitoare de romane de dragoste, n-ar trebui să cunoşti toate locurile şi toate modalităţile prin care să-ţi întâlneşti potenţiala pereche. Dacă ***tu*** nu poţi

cu«oşti pe Cineva **Într-un** mod obişnuit, atunci noi, ceilalţi, n-avem absolut nici o şansă, nu-i aşa?

Simt cum îmi piere zâmbetul de pe faţă şi nu pot să fac nimic ca să-l reţin. îmi scapă un hohot de râs forţat. De obicei, văd de ia un kilometru loviturile astea de rever. Şi tot de obicei, în astfel ***de*** împrejurări am pe vârful limbii o replică inspirată.

Da, atunci când cineva se miră cum de o expertă în iubire, ca mine, continuă să fie singură, există potenţiale răspunsuri precum:

„Ştii, trebuie să mă ţin la curent cu cercetarea de piaţă.

„E greu să găseşti bărbatul potrivit, după ce ai scris despre eroul perfect."

Nu-mi vine la vreme nici măcar cea mai ***simplă replică, de genul:***

„N-am prea mult timp pentru o relaţie."

Mă simt ca o căprioară surprinsă de lumina farurilor, pe fundalul clinchetului paharelor de cocktail ***ciocnite*** la nunta fratelui meu mai mic. Purtând rochia pe care ***Connor*** mi-a încheiat-o cu atâta ***grijă,*** înconjurată de familie şi având sentimentele astea noi şi ***copleşitoare,*** ar trebui să mă ***simt*** invincibilă, dar, ce să vezi: sunt fată bătrână. Cât de uşor e să dărâmi pe cineva din câteva vorbe!

- Cuiva care e în ***centrul*** atenţiei îi e întotdeauna greu să-şi găsească persoana ***potrivită! îmi sare*** Connor în ajutor, plin de ***diplomaţie. Fizzy e precaută pe bună dreptate!***

Ashley pufneşte:

- ***O, Doamne, eşti*** atât de amabil! Dar ştii, pe vremuri, Fizzy îşi dădea ***întâlnire efectiv*** cu oricine!

- ***Ei,*** spune ***el, scoţând*** un hohot de râs fermecător, asta se ***întâmplă pentru că*** toată lumea vrea să iasă la întâlnire cu ea!

Pe faţa lui Ashley apare o grimasă care vrea să zică: „Da, a ***mice, cum să*** nu!", şi care este echivalentul unui hohot de râs abia reţinut.

Connor îşi păstrează zâmbetul, dar expresia de pe chipul lui . a nierdut naturaleţea.

- Îi citeşti cărţile? întreabă el.

Ashley dă din cap în semn de negare.

-O, nu citesc romane care sunt exclusiv de dragoste. Simt «evoia să existe şi o intrigă.

Connor rămâne tăcut o vreme, după care exclamă:

-Cărţile lui Fizzy sunt de cea mai bună calitate şi conţin foarte multă intrigă!

Mă uit la el cu afecţiune. O, mincinosul ăsta care continuă să pretindă că-mi citeşte cărţile!

_ O, hmmm... sunt sigură că...

El reuşeşte să-i taie vorba fără să lase impresia că ar vrea s-o insulte:

- Oamenii cred că romanele de dragoste sunt numai despre sex. Unele dintre ele chiar sunt, ceea ce e în regulă, dar există şi unele care vorbesc despre schimbări sociale şi despre revolta împotriva unei anumite stări de fapt, cum ar fi personajul care crede că, pe lumea asta, merităm să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

- Şi piraţii! spun eu, cu inima strâlucindu-mi în piept ca o reclamă din Las Vegas. Nu uita de piraţi!

- Da, se vorbeşte şi despre piraţi, uneori, admite Connor, plin de bunăvoinţă, iar apoi se întoarce spre Ashley. Fizzy e una dintre cele mai bune scriitoare pe care le-am citit vreodată şi are milioane de fani! exclamă el, trasând cu mâna, lent, un cerc pe spatele meu, iar eu nu-mi dau seama dacă el face asta în mod conştient, dar, oricum, ameţesc de dorinţă. Să ştii că ea ne-a făcut o favoare nouă, celor de la North Star, atunci când a ac ceptat să participe la emisiune, iar cotele enorme de audienţă se datorează carismei ei, dovedite în cazul apariţiilor alături de fiecare dintre concurenţi! adaugă, scoţând un hohot de râs care-i trădează satisfacţia. Dar prea mi-am luat în serios rolul de Producător, nu-i aşa? conchide, fluturând din mână şi făcând

o giimasă plină de autoironie. Ei bine, e timpul să pun capăt laudelor! Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Amy!

Acestea fiind spuse, îmi pune, hotărât, o mână pe spate, şi mă conduce mai departe, lăsând-o pe Ashley încremenită locului.

Mă las ghidată pe poteca de iarbă, iar apoi intrăm în sala de festivităţi, unde tocmai a început ora dedicată cocktailurilor. O formaţie cântă în surdină.

De pe tava dusă de un chelner care tocmai trece pe **lângă** noi, Connor ia două pahare de şampanie şi mi-l întinde pe unul dintre ele.

- Asta a fost impresionant! spun eu.
- N-am făcut altceva decât să le iau de pe tavă, efectiv! O, Doamne, ridică şi tu puţin ştacheta!

Râzând din toată inima, îl lovesc cu mâna liberă peste unul dintre umerii lui cei masivi.

-Nu m-am referit la asta, ci la graţia cu care ai spălat pe jos cu ea!

Connor ia o gură de şampanie, se uită la mine, iar apoi înghite.

- îi înţeleg ideile preconcepute, fiindcă le-am avut şi eu. Nu erau bazate pe lucruri concrete, nu citisem nici un roman de dragoste. Presupun că nici ea n-a citit.
- Dar, în cazul tău, ce s-a întâmplat?
- Nat m-a adus pe calea cea bună şi ţi-am citit cărţile.
- Aha, dar numai una, presupun!
- Le-am citit ***aproape*** pe toate. Sunt destul de multe, răspunde el, zâmbind.

Fac o pauză, cu paharul lipit de buze. Bulele şampaniei se sparg şi mă gâdilă.

- Poftim?!
- Ţi-am spus că voiam să le citesc.
- Da, dar asta e ceva ce oamenii doar spun că o să facă.

El clatină din cap.

-Nu şi eu.

- Şi cum rămâne cu ideile tale preconcepute?

Ia ***o*** g[ura] Ş[am]P[an]*e> după care îşi dă capul pe spate, în-

•dându-şi gâtul. După ce înghite, mă priveşte drept în ochi. [Col] _ Sunt capabil să recunosc atunci când greşesc.

îmi aud pulsul în urechi. Asta să fie perversiunea favorită a

Fizzy cea în vârstă de treizeci şi şapte de ani? Sinceritatea, sponsabilitatea şi comunicarea onestă? [re] _Apr°P°' [nume]^° femeii ăleia cu care ai stat de vorbă e Ashley» nu Amy!

pe faţa lui apare un zâmbet larg, răutăcios.

- Ştiu.

Habar n-am cum să stăvilesc valul de pasiune care mi se umflă în piept. Dacă nu reuşesc cumva să-mi petrec braţele în **jurul lui** Connor, bucuria asta care creşte înlăuntrul meu o să mă **copleşească** şi o să mă doboare la pământ. Peter şi Kailey sunt tot **afară,** făcând fotografii de cuplu după ceremonie. în faţa noastră **se** întinde o noapte lungă, cu cină, cu toasturi, cu

dans şi cu tort, **dar creau** să profit de momentul ăsta de linişte. Iau paharul lui **Connor şi** îl **aşez** pe o consolă, iar apoi mă îndrept împreună cu **el spre** micul ring de dans pe care se leagănă lent câteva cupluri.

El îmi aruncă o privire întrebătoare, dar îşi petrece braţele **în** jurul taliei mele după ce eu îmi pun mâinile pe pieptul lui şi, urcând, ajung să i le petrec pe după gâtul.

- Asta e o postură sexy, îmi suflă el la ureche.
- Ei bine, îmi provoci sentimente sexy!
- Dar în public? întreabă el.

-Acordă-mi acest unic dans, DILF sexy ce eşti!

Se relaxează în braţele mele, înfierbântându-mi cu palmele partea de jos a spatelui, iar eu îmi sprijin obrazul de pieptul lui.

- Ai nişte muşchi grozavi!

-Mulţumesc!

-Eşti un zid de cărămidă foarte spilcuit!

Un hohot de râs înăbuşit îmi sună în ureche. închid ochii şi Şoptesc:

-Faci să-mi fie foarte greu să-mi doresc să mă îndrăgostesc de altcineva.

Adevărul acestei afirmaţii e apăsător, precum o ancoră mă trage în jos.

Ce

Connor nu suflă o vorbă vreme de cinci, zece sau treiz[eci] de secunde. Mă aştept să încep să am remuşcări sau să mă simt respinsă de tăcerea lui, dar, în loc de asta, am senzaţia că e d[e] acord. Mă ţine atât de strâns în braţe!

- Poate că mai târziu o să reuşim să ne furişăm de aici, [ca] să ne uităm la episod, propun eu.

-Mi-ar plăcea.

- Fără prostioare! adaug, în ciuda a ceea ce tocmai am spus. Ştiu că nu putem fi decât amici, doi *colegi* de serviciu care se uită împreună la emisiune. Observ că el nu răspunde nici la *asta*. Şi atunci îmi dau seama şi întreb;
- Stai aşa, nu cumva ar trebui să fii la birou, sau, nu ştiu, conectat cumva cu echipa în seara asta?
- Nu, răspunde el. Se ocupă Blaine. Ştia că era o treabă importantă să te însoţesc astă-seară.
- O treabă, zici?
- îi spun mereu lui Blaine că eşti greu de mulţumit. în **felul** ăsta,

obţin *puncte* de merit de *la el!*

- Chiar sunt greu de mulţumit!

Asta *îl* face să râdă.

- Felicity, eşti persoana pe care mi-a fost cel mai uşor s-o mulţumesc până acum.

Mă uit la el şi îl apucă râsul *în clipa în care* îşi dă seama de ceea ce-a spus. Roşeaţa i se ridică pe gât şi-i ajunge până la vârfurile urechilor.

- Ştii ce vreau să spun.

- Ştiu ce vrei să spui, dar minţi *de* îngheaţă apele. Obiectiv vorbind, sunt *dificilă.*

îşi pune bărbia pe creştetul capului meu.

- Vezi-ţi de treabă!

Râd, lipită de cămaşa lui, şi închid ochii. La naiba, e perfect! iar asta e groaznic.

CONNOR

CAPITOLUL 322

Dansul cu Fizzy a fost ultima clipă de liniște pe care am avut-o timp de patru ore, pentru că ceea ce a urmat a fost cel mai **luxos** și mai impecabil organizat eveniment la care am participat **vreodată.** O cină opulentă, cu opt feluri de mâncare, discursuri **surprinzător** de sensibile, dans haotic, tăierea tortului și inter**acțiunea** cu un șir nesfârșit de oameni care voiau s-o vadă pe Fizzy, **s-o** îmbrățișeze și să se fotografieze alături de ea. Femeia **asta s-a** descris în glumă drept dezamăgirea familiei, dar lasă **impresia** că e adevăratul ei nucleu, iar în seara asta mă uimește **cât de** puțin conștientă e ea de felul în care stau lucrurile. Este **evident** că toată lumea din încăpere o adoră. Și chiar dacă nu e **nunta ei,** atenția celorlalți față de ea e ca un fascicul discret de **lumină,** care o urmărește peste tot.

Sau poate că e numai privirea mea.

Sincer să fiu, nu-mi pot lua ochii de la ea. Iar mai târziu, atunci când vine la mine cu o sticlă de șampanie închisă, încli- nandu-și capul în semn că trebuie să plecăm, inima îmi plon- da^ ^Ureros *n Ptept* Până să mi se ofere șansa asta, nu mi-am a seama cât de mult îmi doream să fiu singur cu ea înainte să se încheie seara.

- **Trebuie să pleci, sau poți să vii cu mine ca să ne uităm ? preună la episodul de astă-seară?**

Știu că ar trebui s-o refuz. Mai știu și că, atunci **când** vi vorba de femeia asta, eu sunt cel care trebuie să pună ll^6 iar sentimentele mele pentru ea sunt ascunse în spatele unuj zid foarte subțire și fragil. Ar trebui să am mai multă grijă **de** inima mea.

Dar cu două pahare de vin în sânge și drogat de prezența ei la brațul meu vreme de ore în șir, răspunsul greșit îmi vine ușor pe limbă:

- Nu trebuie să merg nicăieri. Stevie e cu Nat.

Mulțimea continuă să se distreze în spatele nostru, iar liniș- tea desăvârșită din foaier parcă ne înfășoară într-o bulă reverberantă. Fizzy întinde mâna și apasă pe buton ca să

cheme liftul. Ne ridicăm amândoi privirea în aceeaşi clipă, aşteptând să se aprindă săgeata care indică sensul de urcare.

- Familia ta e uimitoare! spun eu.

Ea râde.

- Chestia amuzantă e că am impresia că vorbeşti serios.

- Chiar vorbesc!

- Ei bine, dacă eşti în căutare de soţie, Cindy, mătuşica mea, îţi stă la dispoziţie, în cazul în care n-au fost suficiente cele trei sute de ori în care a pomenit despre asta.

Aducându-mi aminte, scot din buzunar un şerveţel pe care e notat un număr de telefon – despre care am impresia că e scris cu creion de buze – şi îl arunc în coşul de gunoi.

- Mulţumesc, nu-mi trebuie.

- Era numărul de telefon al lui Ashley?

-Da.

Fizzy îmi face semn că a venit liftul şi intrăm în cabină.

- Tu eşti preferatul meu.

- Aşa şi trebuie.

-Ai văzut deja episodul din seara asta? vrea ea să ştie.

îi arunc o privire întrebătoare.

Am editat cea mai mare parte.

_E bun?

_Xu ce crezi?

O să te rog să-mi desfaci nasturii, mă anunţă ea făcând un către rochie, ca şi cum mi-ar fi spus că trebuie să îndepărtez [9e]scaîmâ sau să-i iau hainele de la curăţătorie.

Mi se usucă gura.

_Mi-am imaginat.

-O să fiu cuminte.

-Nu, n-o să fii, spun eu râzând.

_Promit c-o să încerc. Cum ţi se pare asta?

_Promisiuni deşarte şi prosteşti!

Se deschide uşa liftului, iar ea mă conduce pe hol, spre camera ei. Odată ajunşi în faţa uşii, Fizzy glisează cârdul de acces. Imediat ce intrăm, suntem învăluiţi de linişte. Ea îşi aruncă poşeta şi cheile pe masă, iar eu sunt străbătut de un fior de panică. Nu-s idiot; ştiu că exact aşa începe sexul. Deja am făcut sex cu ea, sunt pe jumătate îndrăgostit şi amândoi suntem drogaţi de

atmosfera de petrecere şi amețiți de şampanie. A fost o idee foarte proastă să venim aici.

Fizzy vine la mine şi se întoarce cu spatele.

- Apucă-te de treabă!

Din fericire – sau din nefericire, asta depinzând de felul în care privești problema –, operațiunea de descheiere a nasturilor durează infinit mai puțin decât opusul ei. Dar spre uşurarea mea şi ținându-se de cuvânt, Fizzy nu dă drumul imediat rochiei pe podea, expunându-se în fața mea în cine ştie ce lenjerie sofisticată de dantelă, ascunsă perfid pe sub rochia de gală. Dimpotrivă, îşi pune rochia în față, ca pe un paravan, iar apoi pleacă, aruncandu-mi un zâmbet peste umăr.

„O să mă schimb în baie. Tu pune episodul!

Găsesc telecomanda, mă conectez la aplicația potrivită şi P^re^gătesc totul de pornire. în timp ce Fizzy se schimbă, ies pe

balcon, ca s-o sun pe Stevie. Briza răcoroasă a mării îmi suflă J °braz şi inspir adânc înainte să-mi *scot* telefonul din buzuna^ îmi răspunde Nat, dar aud în fundai vocea plină de adrenajj. nă a unei fete care vorbeşte cu sufletul ia gură, fără întrerup$_{ere}$ Şi plină de entuziasm.

- Salutări de la sediul central al admiratoarelor! spune Nat.

~ Din nou? întreb eu râzând.

Nu ştiam sigur dacă Stevie e încă trează, dar ar fi trebuit să-mi dau seama. DVD-ul cu concertul Wonderland a fost vizionat de mai bine de zece ori în săptămâna care a trecut de când Fizzy i l-a făcut cadou *fiicei mele.*

- *Se* uită la DVD împreună cu Insu şi-i face o relatare minut cu minut a concertului la care a fost împreună cu *Fizzy* şi $_{C}$u tine. Eşti în cursa pentru titlul de părintele anului, deşteptule! Cum e nunta?
- Superbă.
- Cum e Fizzy?

Aha, adevărata întrebare!

- *La fel de* superbă, răspund eu, *oftând.*
- *înţeleg.*
- Suntem în camera ei de *hotel ca* să ne uităm la emisiune. *Fizzy* se *schimbă* acum de rochia de gală.

Aproape că pot auzi *sprâncenele lui* Nat ridicându-se.

- *înţeleeeg!*

îmi feresc ochii de priveliştea spatelui gol al lui Fizzy, iar ea îşi ia repede *pijamaua din sertarul* comodei şi apoi dispare din nou la toaletă.

- Totul e în regulă, îi spun eu lui Nat.

Ceea ce nu-i spun e că mi-am strecurat două prezervative în *portofel azi-dimineaţă.* N-o să fac sex cu Fizzy. Nu. Dar lecţia de viaţă pe care am primit-o fiindcă am fost nepregătit pentru *astfel de* situaţii o să *împlinească* unsprezece ani în ianuarie. Nu trebuie să-mi *spui de două* ori *acelaşi lucru.*

Mă ***duc*** lângă balustrada balconului. în timpul zilei, cameiui Fizzy are o vedere incredibilă spre ocean. Acum îl văd mai ca pe o suprafaţă întunecată, care se frământă în depăr- ^re. Proximitatea lui e subliniată de zgomotul valurilor care se ţparg de mal. Agitaţia asta neîntreruptă se aseamănă cu senzaţia pe care o am în piept.

- Oricum, am sunat ca să-i spun noapte bună lui Stevie, dar dacă e ocupată, o să vorbesc cu ea mâine-dimineaţă.

- Eşti sigur? Pot s-o chem!

-Nu, las-o să-l educe pe Insu! El trebuie să afle cu precizie în ce s-a băgat, spun eu, răsucindu-mă, fiindcă o aud pe Fizzy ieşcându-se prin cameră, în spatele meu. Qricum, ar trebui să închid. Să vă uitaţi la emisiune! Faceţi audienţă!

-Nu fac asta mereu?

Zâmbesc, fiindcă, într-adevăr, aşa face.

- Spune-i micuţei c-o iubesc. Vă doresc o seară plăcută, Nat!

- Aşa o să fac. Te iubesc.

- Şi eu te iubesc.

Dau să intru şi mă opresc, cu un picior pe balcon şi cu unul în cameră. Fizzy a spus că se schimbă în ceva confortabil. în naivitatea mea, am sperat ca asta să însemne o pijama de flanel, cu mâneci lungi, nu pantaloni scurţi, minusculi, şi un tricou subţire, care nici măcar nu-i ajunge la ombilic. Se vede... atât de multă piele!

-Cu ce naiba te-ai îmbrăcat? întreb eu cu glas răguşit.

- Cu pijamaua mea. Vrei să dorm în costum de schi?

-Da!

îşi ridică bărbia şi face semn spre balcon.

- E totul în regulă?

îmi revin imediat.

- Da, tocmai i-am urat noapte bună lui Stevie.

-Sunt sigură că-i lipseşte ziua de sâmbătă, pe care şi-o petrece de obicei împreună cu tine.

-Nu chiar, răspund cu, iar apoi îmi aşez telefonul pe ftoptjefă şi-mi desfac papionul şi primul nasture de la guler, dându-mj seama cum a sunat ce am spus. Ei, nu mă înţelege greşit, ne distrăm foarte bine împreună, dar

Stevie nu suferă dacă nu vine la mine în fiecare sâmbătă. în seara asta se uită la concertul Wonderland, împreună cu Insu.

-Visul oricărei fete!

-Exact, răspund eu, aruncând papionul pe scaun. A trebuit să învăţăm cum să ne adaptăm atunci când programul meu o ia razna. Sunt norocos că Nat e atât de flexibilă, mai ales în ultima vreme.

Fizzy apucă sticla de şampanie şi face dopul să pocnească în momentul în care o deschide. Apoi se urcă în pat, unde se aşază cu picioarele încrucişate.

- Voi doi sunteţi cel mai bine adaptat cuplu divorţat pe ca- re-l cunosc, spune ea, luând o gură de şampanie. Am o prietenă care vorbeşte cu fostul ei soţ numai prin intermediul avocatului.

- E ceva ce a trebuit să învăţăm să facem.

Mă uit prin cameră. în afară de pat şi de noptieră, aici se mai află doar un scaun sofisticat, care nu pare *deloc* confortabil, aşezat într-un colţ. N-am de ales, trebuie să stau pe pat, lângă Fizzy. La naiba!

Probabil că ea îşi dă seama de ezitarea mea, *fiindcă* bate cu palma în saltea.

- Vino aici! Haide să ne uităm!

Mă aşez, *lăsând o distanţă cât se poate de mare* între noi, ceea ce nu înseamnă mare lucru, pentru că Fizzy s-a aşezat în mijlocul patului. Cu o luminiţă jucăuşă în ochi, ea îmi întinde şampania. Mă simt *ca un animal* vânat, iau o gură mare de alcool.

Bulele îmi încălzesc stomacul, în timp ce Fizzy apasă pe bu- tonul telecomenzii, iar emisiunea Începe, Tema muzicală a gene- ricului e antrenantă, obsedantă, dacă e să fiu sincer, dar asta ne avantajează. A fost adăugată la nenumărate filmulețe ?i meme pe

1 le sociale – din câte am aflat de la Brenna. Fizzy trepidează ***^altea*** atunci când apare Lanelle.

P [Si]ini place la nebunie de ea!

-Da, e grozavă!

O, Doamne, îmi place energia asta! Numai noi doi, uitân- ***„'e*** ia lucrul pe care l-am creat împreună.

[U] Lanelle face o recapitulare rapidă a desfăşurării emisiunii şi rizionăm scurte secvenţe cu foştii concurenţi, cei care au fost eliminaţi- Se face o trecere lină către întâlnirea care a avut loc în bucătăria industrială, între Fizzy şi Eroii rămaşi în concurs. Lanelle descrie activităţile săptămânii, iar secvenţa se încheie cu Fizzy alegând concurentul pentru prima întâlnire. E jucăuşă, **sexy** şi debordează de carismă.

- Chiar eşti făcută pentru televiziune!

-E foarte greu să nu încep să mă judec, mărturiseşte ea.

-îmi dau seama.

înainte s-o pot linişti, apare Colby, legându-şi şorţul de bucătărie. E limpede încă de la început că, oricât de mare ar fi fost atracţia pe care au simţit-o unul pentru celălalt la început, ea n-a rezistat până la cea de a doua întâlnire, dar am reuşit să creăm senzaţia că timpul pe care l-au petrecut împreună ar fi fost mai plăcut decât a fost în realitate.

Ajungem la un moment de publicitate, iar Fizzy îmi ia sticla **de** şampanie şi bea din ea.

- Care crezi că ar fi fost reacţia publicului dacă i-aş fi tras pur şi simplu

una peste faţă lui Colby, în timp ce-mi dădea lecţii?

- în calitate de producător al emisiunii, nu te-aş sfătui să faci asta!
- Dar în calitate de prieten?

Iau sticla înapoi şi zâmbesc în timp ce-o duc la gură.

-Ţi-aş spune să-i tragi una!

Râde, mişcându-se ca să se aşeze pe burtă, cu picioarele îndreptate spre capul patului. Mă uit la imaginea picioarelor [61] [cor]nplet goale. Am dat cu adevărat de naiba dacă trebuie

s-**0** privesc având întâlniri cu alţi bărbaţi, în timp ce curb$_a$ obraznică a fesei îi iese din pantalonaşi chiar sub nasul meu.

Mă aşez şi eu pe burtă, lângă ca.

- Pun pariu că ăsta nu trece mai departe, spun eu.

-Şi nici Jude, prezice Fizzy, ridicându-şi bărbia atunci când acesta apare pe ecran, mergând spre ea în parcul în care au plan tat copaci. Sunt sincer impresionată de cât de bun eşti în munca pe care o faci!

- Cum aşa?

-întâlnirea asta, răspunde Fizzy, arătând cu o mişcare din cap către televizor. Pare atât de intimă, ca şi cum eu şi Jude am fi cu desăvârşire singuri în parcul ăsta superb! Mi-aţi surprins expresia într-un fel din care ar putea să reiasă că sunt topită de admiraţie faţă de Jude. Cât despre el, ce să mai zic! Ce filtru aţi folosit? Am nevoie ca filtrul ăla să fie în permanenţă în dreptul feţei mele. Iar în secvenţele astea, Jude pare atât de sexy şi, culmea, deloc prostuţ! exclamă ea, râzând. în realitate, erau treizeci şi unu de grade, ca să nu mai vorbesc de umezeală şi de aglomeraţie! adaugă, după care arată din nou spre televizor. Aici mă uitam la tine sau la el? Jur că în timpul acelei întâlniri m-am uitat doar la

tine!

- S-ar putea să trebuiască să lucrăm puţin la aspectul ăsta, spun eu, dându-i un ghiont prietenesc în umăr. Apreciez felul în care îmi stimulezi egoul, dar publicul trebuie să-şi imagineze că te poţi îndrăgosti de oricare dintre ei!

Fizzy îşi dă ochii peste cap.

-Nimeni n-o să creadă că-mi place un bărbat care a folosit la modul serios sintagma „legitimarea literaturii cu vampiri"!

- Orice adevărat expert în vampiri ar fi înţeles gluma ta cu Volterra.

Fizzy se ridică în capul oaselor şi se întoarce cu faţa la mine.

-Am ştiut că tu ai priceput-o!

i*

mai filmele au avut încasări de trei miliarde de dolari în '«treacă Iar Nat a târât întreaga noastră gaşcă să vedem 1Um

^ r> uă ce se termină pauza publicitară, Fizzy se aşază înapoi ı să nu mă întreb ce simte publicul după ce a urmărit ^kţiile ei cu Colby şi cu Jude răsuflându-se. Dar apoi apare Tsaac P° ecran.

Am ratat cea mai mare parte a întâlnirii lor pe viu, aşa că ani fost surprins în cabina de montaj, atunci când am urmărit-o desfăşurându-se pe ecran. Chiar şi needitate, imaginile în care ea i el apar împreună, vibrează de tensiune sexuală. La un moment dat, Fizzy îşi pierde pantoful undeva pe pista de biciclete, iar lucrurile devin hilare în stilul gagurilor din filmele mute: cei doi încearcă să recupereze pantoful fără să se dea jos de pe bicicleta tandem. în toate imaginile în care o priveşte pe Fizzy vorbind, Isaac arată ca un îndrăgostit. Ea pare să se simtă bine şi n-a fost nevoie de editare creativă ca să facem ca lucrurile să stea astfel. Fizzy e vioaie şi amuzantă, părând că vrea sincer să-l impresioneze. O revelaţie mă loveşte ca un fulger: n-am văzut-o

niciodată pe Fizzy încercând să impresioneze pe cineva.

-Arătaţi bine împreună! spun eu.

- îmi place de el.

Auzind tonul ei plin de afecţiune, mi se zburleşte părul de pe ceafă. Sigur că-i place de el, e un tip minunat, interesat de ea şi disponibil. Ar trebui să încurajez asta, nu să vreau să ţip la editorii de imagine: „Tăiaţi!", de fiecare dată când el o face să zâmbească.

Mă sperii în momentul în care Fizzy mă împunge cu degetul arătător, împingându-mă într-o parte.

- Pari puţin îmbufnat!

-Deloc! Nu făceam decât să mă uit la episodul ăsta foarte bine editat.

-Oho...

Privirea îmi e atrasă de buzele ei umede de şampanie şi de felul în care se şterge cu dosul palmei. Sunt îndrăgostit de sunetul râsului ei care răbufneşte ori de câte ori se vede făcând un lucru stânjenitor pe ecran. Lipsa ei totală de timiditate şi de prefăcătorie mă înnebuneşte. La fel ca modul nepăsător în care îşi leagănă picioarele goale, delicate şi suple, ce se freacă unul de celălalt în spatele nostru.

Fizzy se uită la mine.

- De ce te holbezi aşa?

-Pentru că monopolizezi şampania. Da-o încoace!

Ştiu că ar trebui s-o iau uşor, dar sincer vorbind, trenul ăla a plecat din gară.

Ea îmi dă sticla, făcând o strâmbătură, iar apoi se foieşte ca sa ajungă într-o poziţie mai comodă şi-şi culcă bărbia pe palmele împreunate. Se uită la interviul cu Isaac, de la sfârşitul emisiunii, în care acesta recunoaşte că ea îl intimidează, dar declară că e bine ca un bărbat să simtă asta atunci când îi place cu adevărat o femeie.

- E băiat bun! spune ea.

Simt cum îmi ia foc pieptul.

-Aşa-i!

îmi aruncă o privire peste umăr.

- Uau, chiar ţi-a fost greu să recunoşti, nu-i aşa?

Arăt spre gâtul meu.

- Şampania. înghiţeam.

- De ce mi se pare că eşti atât de sexy ori de câte ori minţi? îi ignor comentariul, iar ea se întoarce pe spate şi se uită la
mine, cu faţa iluminată de ecranul televizorului.

- Cine crezi c-o să câştige?

-Habar n-am.

- Trebuie să ai o părere. Săptămâna viitoare o să fie numai patru concurenţi.

- Cred că Isaac are o şansă destul de bună. Brenna îmi spune ca are mulţi fani pe internet.

grenna îţi spune? Tu nu-ţi petreci nici un pic de timp

da, deseori. Dar nu intru pe retelele sociale, dacă pot

- mi permit omisiunea - să s, vede! spune ea, luând din nou sticla. Am intrat pe pro-

onlW e! 7 tău de Instagram. Ai o fotografie cu picioruşele lui Stevie dalele bicicletei şi o alta cu un câine. Cred că ambele sunt de acum patru ani. Asta-i tot.

Râd.

_N-am nevoie să ştie întregul mapamond ce fac în fiecare secundă.

_Ce atitudine hotărâtă! exclamă ea, studiindu-mă. Dar, în calitate de producător, nu trebuie să ştii care e trendul?

-Avem nevoie ca unii dintre noi să urmărească emisiunea în sine, fără să se lase influenţaţi de alte medii, astfel încât firul narativ al găsirii sufletului tău pereche să rămână coerent şi autentic.

Fizzy ridică din sprâncene, ca şi cum tocmai m-aş fi confesat că sunt vegan convins. Explic în continuare:

-Nu sunt altruist. Alţi oameni din echipă urmăresc votarea. Eu primesc doar cifrele finale. E o zăpăceală imensă până când se închide fereastra de votare şi nu-mi face nici o plăcere s-o urmăresc în timp real.

Ea se întoarce pe o parte, cu faţa la mine.

- Deci vrei să câştige Isaac?

Nu există nici o modalitatea de a răspunde sincer la întrebarea asta fără să par posesiv, gelos ori nebun.

- Cred că e cel mai bun concurent.

- Ăsta nu e chiar un răspuns.

-Păcat, pentru că alt răspuns n-o să primeşti.

- Există vreunul care ai fi preferat să nu fi fost eliminat? ~J[u]de – presupunând că e scos săptămâna asta – şi, nota

[e]ne, îl prefer strict pentru factorul comic! răspund, lovind-o

în glumă peste nas. *îl prefer şi* pe Colby, fiindcă îmi place *te* văd dându-ţi la iveală latura bătăioasă.

-Jude n-ar avea nici cea mai vagă Idee ce să facă, **săracul,** cu mine!

-Draga mea, nici unul dintre aceşti bieţi nătărăi n-ar avea nici cea mai vagă idee în privinţa asta, inclusiv ***cel*** care **deja a** avut o şansă!

Râde de afirmaţia mea.

-Dar tu ştii.

- Sigur că ştiu, răspund, luând şampania şi trăgând o duşcă zdravănă. Ziua te iau aşa cum eşti, iar noaptea ţi-o trag până nu mai poţi!

îmi trec dosul palmei pe gură şi mă întind ca să pun pe noptieră sticla goală de şampanie.

Lângă mine, Fizzy a rămas tăcută. E rândul meu să mă uit la ea. Are privirea blândă şi buzele moi.

- Ce-i cu tine? Am *spus* ceva greşit?

-Nu.

Arată de parcă ar vrea să mă devoreze, iar eu râd.

- N-am cum să fiu primul care vede dincolo de discursurile tale amuzante şi înflăcărate, *Fizzy!* Te-ai bucura să ai un bărbat care să priceapă că nu-ţi doreşti decât să ai un prieten bun, sexy, care să te facă să râzi şi să ajungi la orgasm, în egală măsură. Sincer vorbind, nu-i atât de greu de priceput.

Ea cade din nou pe spate, uitându-se în tavan.

- Ce? întreb, aplecându-mă deasupra ei. E jignitor? Am desconsiderat *profunzimile tale* ascunse?

- Bucurie, spune ea.

- Poftim?!

Se uită în ochii mei.

- Ai *spus* „Te-ai bucura să ai un bărbat". Nu „ai vrea" sau „ai avea nevoie", şi nici măcar „ai merita", răspunde ea, aţintindu-şi în nou privirea în tavan şi zâmbind. Ai dreptate! M-aş bucura a nai ii e mult să am asta. îmi place exprimarea ta.

pe ce crezi că eşti atât de complicată?

, pentru că aşa crede toată

lumea.

pau din cap, rostogolindu-mă pe-o parte, cu faţa la ea, şi apoi .prijinindu-mi capul în mână.

S _ Eu nu cred. Eşti un cub Rubik, cu patru pătrate pe o faţă.

Râde, întinzand mana ca să mă lovească peste piept.

-Hei!

_ Un labirint cu o linie dreaptă în mijloc. Chestia e că majoritatea bărbaţilor sunt proşti.

îmi dau seama că vrea să fie supărată, dar încântarea îi aprinde privirea. Ridică mâna şi-mi dă laoparte părul de pe frunte.

- **Ai grijă! mă previne ea.**
- **Grijă la ce?**

Are buzele moi şi umede, gâtul dezgolit şi nesfârşit de lung, cu pielea fină. Şi cu toatele sunt perfecte pentru gura mea. îi văd pulsul sub maxilar şi vreau să-mi apăs faţa acolo şi să absorb senzaţia focului ei arzând sub atingerea mea.

- O să mă baţi pentru că sunt sincer cu tine şi-ţi spun că eşti doar o mare sentimentală haotică? întreb eu în cele din urmă.

îşi trece degetele peste tâmpla mea şi în jos, pe falcă.

- încerci să mă provoci?

- Cred că asta e problema, răspund eu, punându-mi capul

în palmă. Nu prea trebuie să încerc.

Fizzy zâmbeşte, distrasă.

- **Pentru că eşti atât de sexy?**
- **Evident.**

Se rostogoleşte înapoi pe-o parte, trecându-şi degetul mare peste marginea buzei mele. Nici măcar un tren de mare viteză n-ar putea să mă determine să mă feresc de atingerea ei. Din privirea pe care mi-o aruncă, văd că a înţeles adevărata semnificaţie a vorbelor mele. Cu ea nu trebuie să mă străduiesc, pentru că totul e atât de uşor între noi! Atât de evident. Atât de bine. Ideea că ar putea să

sfârşească alături de cineva ca Jude sau chiar Şi ca Nick, pare hilară acum.

Har la fel pare şi idcea că ar sfârşi-o alături de mine. încercând să dau laoparte ceaţa alcoolului şi a dorinţei, m« iclrag, împiedicând-o să mă mai atingă. Ea clipeşte, abătându-şj privirea de la buzele mele şi spunând:

- O, s-a rupt vraja!
- Ba nu, dar e târziu. Sunt sigur că ai şi alte petreceri de nuntă la care trebuie să mergi mâine-dimineaţa. Ar trebui să plec acasă.

Fizzy se încruntă.

- Haide să punem un film sau ceva de genul ăsta. Ai băut!
- O să iau un taxi.

încerc să mă dau jos din pat, dar ea mă opreşte, punându-mi o mână pe antebraţ.

- Connor, ar trebui să rămâi! Pot să fiu cuminte. Promit.

Râd.

- Nu eşti singura care trebuie să *fie cuminte,* draga mea! Experienţa ne-a învăţat că am mai mult autocontrol decât tine. Dar cred că în seara asta n-am.

Ea trage aer adânc în piept şi apoi expiră tremurat.

-Atunci o să am eu pentru amândoi. Ştiu că nu putem să facem prostii!

- Dintr-o mie de motive, adaug eu. Cel mai evident fiind emisiunea. Al doilea, *la fel de* important, e că pentru tine poate să *fie doar sex, dar* pentru mine e ceva mai mult. Nu-mi doresc una fără cealaltă şi, din păcate, ai spus clar că nu se pune problema.

- Nu? întreabă *Fizzy în* şoaptă.

Mă uit la ea, la expresia îmbufnată şi gânditoare pe care o afişează, precum şi la umbra genelor pe obraji, în timp ce

închide ochii şi expiră din nou.

- Ce înseamnă asta? întreb eu.

-Nu cred că e vorba doar despre revigorarea vieţii mele sexuale.

-Nu?

rlatină din cap.

Cred că am sentimente puternice faţă de tine.

' nul şj şampania dau buzna înapoi în creierul meu, înce- , nli gândurile şi îngroşându-mi sângele. La naiba! La tfu-bU naiba!

_ Vorbeşti **serios?**

Fizzy dă din cap, adeverind.

Iii minte că ţi-am spus atunci, pe plajă, că am simţit că m-am reconectat cu o parte din mine care îmi lipsea?

-Da.

- **Tu eşti acea parte. Persoana pe care o aleg eroinele mele e**

întotdeauna aceea care le face să se simtă precum cea mai bună versiune a lor. Tu mă faci să mă simt aşa.

- Dar asta nu trebuie să fie ceva romantic, Fizzy! spun eu cu glas gâtuit. După ce se termină colaborarea noastră în ceea ce priveşte emisiunea, vreau să rămân prietenul tău.

- Şi dacă eu aş vrea să fii prietenul meu *cel mai butii* întreabă ea în şoaptă.

Poate că şampania mi-a anulat cenzura, dar, din alte puncte de vedere, nu m-am simţit niciodată mai treaz. Toată povestea pare acum inevitabilă. Nici măcar nu-

mi mai aduc aminte că aş fi vrut să-i rezist.

-N-ar trebui decât să-mi ceri, răspund eu.

Privirea îi cade pe buzele mele, iar gura îi devine moale şi înfometată.

- **Sărută-mă!**

îmi pune o palmă pe faţă, îndrumându-mă cu blândeţe să-mi aşez buzele peste dulceaţa buzelor ei, pentru o singură atingere prelungă. Mă retrag.

-Mai vreau, se vaită ea cu glas cântător, iar zâmbetul îi devine şiret. Cu limba!

Râd.

-Oare e o idee bună?

-Nu, e o idee îngrozitoare, dar ăsta e stilul meu, răspund Fizzy, întinzându-se şi trecându-şi buzele peste pielea gâtuljj meu. La naiba, ai gust bun! exclamă,

zgâriindu-mi gâtul cu din.' ţii, iar apoi se trage mai aproape, lipindu-se de mine. Te doresc Connor! Tot timpul!

Simt foc în vene şi un junghi îmi străpunge vintrele. Capitulând, îmi las mâna să facă ce vrea – să alunece în sus pe coapsa călduţă, mătăsoasă, până la curba şoldului, pe sub tivul acelor pantaloni de pijama incredibil de scurţi, dedesubtul cărora găsesc chiar o piele mai fină. Gândul la genul de sex pe care l-am putea face pare să-mi dizolve creierul şi să-l transforme în zgomot alb.

- Ce zici de planul ăsta..., murmură ea, muşcându-mă uşurel de gât,.. .ce se întâmplă în camera asta, rămâne în camera asta?

- Am senzaţia că am mai auzit astfel de cuvinte!

Am vocea plină de poftă. Degetele îmi ajung la curba plină a fundului ei.

- începem sărutându-ne, spune Fizzy, ajutându-se de picioare ca să-mi aducă o coapsă în faţă şi ca s-o prindă între coapsele ei, după care se împinge în mine. Dacă ne simţim bine, poate că ne dăm jos nişte haine. Nu e nici o problemă dacă nu vrei să facem sex de-adevăratelea, spune ea retrăgându-se şi zâmbind. Poţi să-mi faci doar sex oral, iar apoi să te duci acasă. Şi toată lumea o să fie fericită!

Izbucnesc în râs. N-aş putea să-i rezist nici dacă aş fi legat cu cătuşe de un zid. Sunt atât de înnebunit după femeia asta! Aşa că fac singurul lucru pe care mi-l pot imagina: cedez, întorcân- du-mă cu faţa spre ea, şi las noaptea să se topească între noi.

FIZZY

Obişnuiam să cred că primul sărut e cel mai intens din**tre toate. Acel** prim contact foarte conştient, în momentul în **care pielea e** incomparabil de moale şi mult mai sensibilă. Des**coperirea** sunetelor, gustului şi dorinţei altcuiva. Dezvăluirea **supremă: avem** pasiune adevărată?

Dar m-am înşelat. Primele săruturi sunt minunate, dar sărutul numărul o sută, numărul o mie, e şi mai bun. Există intimitate şi stare de bine, satisfacerea unei nevoi, dar toate astea – dacă ai suficientă informaţie ca să ştii cum să te joci şi să tachinezi. Cel care a inventat sărutul e personajul meu istoric preferat.

-Vreau să te sărut tot restul weekendului, bâigui eu în gura lui.

Râde şi se rostogoleşte peste mine, plimbându-şi mâna în sus şi-n jos pe coapsa mea, apucând şi mângâind până când mă arcuiesc **sub** atingerea lui şi-i înduplec degetele să-mi urce pe **Şold,** de-a **lungul** coastelor, pe sâni.

Aş putea să fiu satisfăcută numai cu săruturi, dar îmi doresc Şi restul. Să fiu cu el pare devastator de inevitabil. Am nevoia <*sta profundă de ceva care să fie nu numai rapid şi satisfăcător, [171 ent] Şi complet. Simt acelaşi abandon în el. Din felul în care

ma sărută> atât de Jent şi de profund, din explorarea răbdatoar a corpului meu, peste haine, înainte să le smulgă bucată cu *bu* cată, trecându-mi-le peste cap, sau trăgându-le în jos, cu mişcări deliberate şi atente.

-Eşti atât de frumoasă! spune ei, lipit de pielea sensibilă de sub urechea mea, după care repetă încet gestul *pe* gâtul, umărul Şi sânul meu.

Nu e un preludiu grăbit. *E* ca şi cum cineva ar *fi pus* întreaga lume în aşteptare. E masiv şi puternic peste

mine, iar eu devin o aglomerare lascivă şi maleabilă de membre şi de *piele,* sub atenta lui observare. Buzele îi întârzie pe sânii mei, tachinându-mâ abil cu limba şi cu dinţii, sugând cu buzele. O revelaţie mă loveşte precum un fulger: doar cineva *care* mă cunoaşte pe *de* rost poate să mă satisfacă şi să mă tortureze *astfel în egală* măsură.

N-am simţit niciodată o asemenea dorinţă de a fi a cuiva. Vreau să mă hrănesc la fiecare masă cu săruturile astea posesive, cu gura deschisă. Vreau ca el să-şi aducă aminte că a sărutat fiecare locşor de pe *corpul* meu. Vreau ca mâinile mele să se muleze instinctiv pe forma *trupului* său. Vreau ca el să simtă din căldura *pielii mele* şi din tonul pe care *strig sau* gem, *cât* de aproape sunt de *orgasm.*

Connor îmi *spune că nu poate să se* oprească din a se gândi la mine, că nu vrea decât să mă atingă. îmi sărută corpul şi coboară, aşezându-şi *capul* între picioarele mele desfăcute, de unde ridică o *mână ca* să-şi treacă *degetul* mare peste buzele mele, simţindu-mi dorinţa la auzul sunetelor *pe care le scot* şi oferindu-mi ceva de supt şi de muşcat în *timp ce* mă frământă cu gura şi face ca *plăcerea să mă năpădească.* Vreau să-mi las capul să-mi cadă pe *spate, să* mă *pierd în* rotirile largi ale limbii lui şi în *suptul lui intens şi hotărât, dar* mi-e teamă să nu pierd ceva din toate astea. Mă uit în jos şi-i văd creştetul, ochii închişi e *încântare. îi* ciufulesc cu *degetele părul mătăsos,* iar atunci cand suspin şi-i rostesc numele, eJ priveşte în sus, cu gura lipită e mine în continuare, cu degetele înăuntru, în timp ce propriile

„te vibrează în sus pe şira spinării mele. îi rostesc numele [1Ui]dorinţa de a-mi întipări în memorie faptul că el e cel care ¿[i0]f °*ce* să mă simt astfel, că el ar trebui să fie singurul care să [rTli] joacă lângă buza prăpastiei, mai aproape, tot mai aproape, iar [mă] să-mi dea drumul de acolo. Odată ce sunt răvăşită şi des- [«p01 să, m]ă rostogoleşte, îşi înfige

degetele şi dinţii în curbele [CO]pului meu, îşi trece dinţii peste rotunjimea fundului meu, ?°sus, pe spate, şi-mi trimite fiori prin tot corpul. O împingere Tlicată în coapsa mea îmi arată cât de tare îi e membrul. îi simt J piele respiraţia tremurată.

Mă uit la el peste umăr, simţindu-l îmbătat de sărut şi îngre unat de dorinţă.

-Nu cred că se întâmplă să ai prezervative la tine!

Mă sărută pe şira spinării şi apoi se ridică.

_ Ba da. Am în portofel.

_ Spune-mi, te rog, că nu sunt acolo de când ai divorţat!

Râde.

- Doar de azi-dimineaţă.
- Cât eşti de sigur pe tine!
- **FMR,** spune el, rupând ambalajul, adică Fii Mereu Pregătit.
- Asta-i FMP!

Connor pufneşte, distras.

- în clipa asta n-am prea mult sânge în creier, spune el pe un ton absent, în timp ce ne uităm amândoi la felul în care derulează prezervativul pe toată lungimea membrului aceluia încordat, centimetru cu centimetru.

-Văd ce faci! spun eu.

Mă ridică, se apleacă să mă sărute, mă apucă de coapse cu mâini grăbite, mă întoarce printr-o mişcare abilă şi mă aşază în poala lui.

-Vreau să conduci tu, îmi cere, aducându-mă mai aproape. Mişcă-te încet!

îmi temperează nerăbdarea şi nu ştiu cum face asta, pentru [Ca] P[am] k tal de încordat ca şi mine. Vreau să-i zgârii coapsele,

să 1 înghit cu totul. Galaxia din mine *se* dilată prea repede, j$_{n}$ ^{r} un fel care prezice sfârşitul lumii. Senzaţia pe care mi-o dă corpul lui *lipit de* al meu, mâinile lui răbdătoare, tremurătoare Pe talia mea, gura cu buze pline *pe* sânii mei, graba de $_{a}$ *mi* simţi – toate astea mă transpun în transă euforică. *Încep* încet, *dar* în cele din urmă instinctul animalic pune *stăpânire pe* mine' Perfid şi sălbatic. *E* atât *de bine*, încât e o partidă de sex fără cuvinte, icnită. Ocupăm tot patul, *capetele ne* atârnă pe margine, cearşafurile şarpe la colţuri. *E o partidă de* sex care ţipă în ureche, în care râdem, sărutându-ne, în *timp ce* încetinim ritmul şi ne verificăm reciproc starea. *E* încet, cu respiraţie sincronizată, mişcări infime, apoi rapid, lovit de *capul* patului. Atunci când el termină, în sfârşit, aşezat în *spatele* meu, peste mine, ţinân- du-mă ca într-o cuşcă sălbatică şi tandră, încăperea se cufundă în tăcere pentru prima dată de nu mai ştiu cand. *Corpul* masiv i se contorsionează odată cu respiraţia, pumnii îi tremură, înfipţi *în saltea, lângă mine.*

- *La* naiba, mormăie *el, gâdilându-mă cu* răsuflarea pe şira spinării. îşi lipeşte fruntea transpirată de porţiunea dintre omoplaţii mei. *îmi* vuiesc *urechile, simt înţepături pe piele,* sunt conştientă că am căpătat o altă formă. îmi simt bătăile inimii în trahee; gândurile *îmi sunt* distorsionate de încântare, de *plăcere* şi de revelaţia acută a *faptului că-l* doresc aproape de mine în fiecare secundă *a vieţii mele, până la* sfârşitul ei. Vreau să mă tatuez pe *pielea lui* şi să-i *strig* numele de sute de ori, pentru ca toată lumea să-l audă.

Connor se desprinde de mine şi se depărtează, iar apoi se dă *jos din pat* şi rămâne la capătul lui. Nu m-am simţit niciodată atât de stoarsă *fizic* şi de *împlinită* spiritual în acelaşi timp. Cad cu faţa în *jos pe* salteaua moale, după care mă întorc pe spate, *privind în tavan.*

Connor se uită la haosul din jurul meu.

-Patul ăsta e un dezastru!

- Haide să-i facem la ioc. ca să-l răvăşim din nou!

putea să am nevoie de un minut.

Bine. răspund eu, punându-mi un braţ peste faţă. Dar

nUoitacă la baie în picioarele goale. Aud sunete înfundate, apă ***m*re curge.**

Simt că plutesc.

c întoarce şi-mi mângâie uşurel partea interioară a coapsei, 'sând acolo o cârpă caldă şi umedă, ridicând-o apoi spre locul ^care pulsează o durere plăcută şi curăţându-mă cu mişcări atente, delicate.

- Eşti gata? întreaba el.

Mă ridic într-un cot.

- **Sunt.** Tu eşti?

Dă din cap în semn că da şi mă sărută, distrăgându-mă cu alunecarea familiară a dinţilor lui de-a lungul buzei mele de jos, după care îmi apasă o cârpă curată, mai răcoroasă, între picioare. Şocul se transformă imediat într-un extaz răcoritor.

-Am făcut-o destul de mult. Sunt îngrijorat c-o să fii iritată!

îngân, lipită de buzele lui:

-O iritare bună...

Lumina din baie suflă aur pe braţele şi pe degetele lui şi am **senzaţia** că pe mine mă pictează cu praf de stele. **E** o nebunie, **dar îl** doresc din nou. **E** un sentiment vecin cu panica, ce mă **sufocă.** Sunt îndrăgostită, fermecată de cel mai mic lucru pe **care-l face.** Atunci când se ridică şi vrea să ducă la baie cârpele **cu care m-a** spălat, îl apuc de antebraţ, îi iau cârpele jilave din mână **şi le** arunc într-o parte.

-Nu pleca!

- Voiam doar...

-Nu-mi pasă. Nu vreau să pleci!

Se urcă peste mine, zâmbind.

tC t,ş,ne' Wtaşte, cu buzele lipite de gâtul meu.

Perată după îmbrăţişări! Cine ar fi crezut?

- De obicei, nu simt asta.

-Nu?

~Ce mi-ai făcut, Connor Prince III?

îşi lungeşte corpul peste al meu, ridlcându-mă şi trecându-mi piciorul peste şoldul lui.

- Asta-i doar o parte din ce m-am gândit că ţi-aş face.

- Te gândeşti la mine atunci când eşti singur? întreb.

Connor mormăie, scoţând un sunet răguşit şi profund.

- Tot timpul!

- Şi eu la fel!

Se trage în spate, zâmbind.

- Chiar aşa?

- Sigur că da, recunosc eu în timp ce el ***îmi*** aşază o şuviţă de păr în spatele urechii. Câteodată sunt chestii sexy şi câteodată vreau doar să-mi petrec timpul alături de tine. îmi ***placi!***

Şi mie îmi place de tine, spune ***el,*** trecându-şi mâinile peste pielea mea, până la şold. O, cât de catifelată eşti!

Pare absurd că n-am experimentat niciodată un asemenea fundament al intimităţii, săruturile lascive şi leneşe de după sex şi atingerile care sunt cumva mai conştiente şi mai difuze, dar îmi dau seama că n-am permis conexiunea care apare după sex. Acele mici săruturi care nu duc nicăieri, vorbele rostite pe piele, discuţiile ***pline de*** vulnerabilitate, sincere şi gâfâite despre ceea ce tocmai am făcut. ***în mine*** se deschide uşa unei camere secrete.

- A fost cea mai bună partidă de sex din viaţa mea, spun eu.

Nu pare surprins şi nici ***sceptic, ci se*** mulţumeşte să spună, în ***timp*** ce buzele lui îmi croiesc un traseu călduţ peste gât:

- La ***fel şi*** pentru mine.
- Vreau s-o mai facem o dată!

Râde.

- Vezi cât sunt de transpirat?

să m°'Im r·ami·aduc·ui Dumnezeu peste umerii lui. Haide mergem sa ne spalam impreuna!

ridicăm şi văd că a avut dreptate: patul e un adevărat de- Mă ţine de mână chiar şi pe drumul scurt până la baie.
că face asta, fiindcă îmi tremură picioarele. îşi lipeşte
p bine ca r

tea din faţă a trunchiului de spatele meu şi-şi petrece braţele f[a]. ful taliei mele, în timp ce aşteptăm să se încălzească apa. Con nor e ca o planetă în spatele meu. Ca soarele.

zastru. Sub jetul de apă, schimbăm săruturi umede, ne atingem cu linele pline de spumă şi nu durează mult până când el e din nou nerăbdător să facem sex. Lasă urme ude pe podeaua sălii **de** baie în timp ce se grăbeşte să aducă cel de al doilea prezerva**tiv** Câtă siguranţă de sine a avut bărbatul ăsta atunci când şi-a pregătit lucrurile înainte să vină aici!

De data asta, peretele cel rece al duşului e în spatele meu, iar **pielea** lui Connor e fierbinte, lipită de stomacul meu. **E** lent şi **atent,** apoi brutal şi frenetic, îmi face vânătăi pe şolduri cu buri**cele** degetelor şi corpul i se împinge atât de adânc în mine, încât **anulează** orice altă senzaţie. Nu ştiu cum o să mai funcţionez **după ce** o **să** trebuiască să ies din camera asta şi să mă port nor**mal.** Nu ştiu cum o să pretind că nu sunt înfometată de dorinţa sfâşietoare de a-l avea de fiecare dată când îl văd.

Folosindu-mă de mâini şi de gură, îl fac să termine în pat, în **timp** ce-mi încâlceşte părul cu degetele, iar vorbele lui brutale **şi** murdare parcă zgârie pereţii în timp ce ejaculează. Urmează **o lungă** pauză tăcută. Inima lui Connor bate pe toată lungimea **trunchiului** său.

- Sunt nebună după tine! spun eu.

Vocea lui e o vibraţie profundă, care-i reverberează în jos, **prin** corp:

- Şi eu mi-am pierdut minţile!
- O să te vreau din nou mâine şi în ziua următoare şi, literalmente, în fiecare zi după aceea.

Connor tace un timp atât de îndelungat, încât cred că a adormit, dar apoi vocea i se înalţă din întuneric:

-Putem să ne prefacem? Mă întreb dacă am fi în stare să facem ambele lucruri: asta şi emisiunea.

-îţi promit să am cea mai bună performanţă actoricească a vieţii mele. în clasa a cincea, am jucat rolul soarelui într-o piesă, aşa că te asigur că sunt foarte bună!

Se ridică într-un cot, râzând, şi se uită la mine cu privirea întunecată de plăcere.

- Rolul soarelui?!

- Nu trebuia decât să stau pe scenă, nemişcată, explic eu, sărutându-i ombilicul. Mă cunoşti. Crede-mă, mi-a fost foarte greu să nu mă alătur dansului orbitei! .

Zâmbeşte, dar nu cu toată faţa, aşa cum m-aş fi aşteptat.

- O să trebuiască să-mi ascund gelozia.

„Vai de mine!"

-N-o să mă îndrăgostesc de nici unul dintre ei, Connor.

Mă trage peste el, aliniindu-ne corpurile. Inimile noastre bat în tandem, reîncărcându-se cu energie.

- Dar dacă trebuie s-o faci, ca să funcţioneze emisiunea? Mă gândesc întruna la asta. Ai compatibilitate cu Isaac. Ar trebui să te las să urmăreşti relaţia cu el. Povestea asta cu noi doi pare o idee atât de proastă! Dar te doresc atât de mult, încât nu pot să te refuz.

- Văzând şi făcând, bine?

„Nu m-am mai simţit aşa niciodată!"

E o declaraţie atât de simplă, iar deocamdată pot s-o fac numai în sinea mea. Orice minciună am spus vreodată despre puterea mea de a menţine relaţia asta la un nivel superficial, despre opţiunea de a-ipune capăt oricând şi de a mă concentra pe emisiune, a fost spulberată. în piept mi se extinde un univers: stele, planete şi tot felul de fărâme strălucitoare şi periculoase de materie stelară, ce pot să mă nimicească. Sunt mistuită de o durere care mă distrage, de o dorinţă acerbă, de o disperare după lucrul ăsta pe care-l am deja în braţe. Ştiu ce-s toate astea, chiar dacă n-am mai simţit niciodată aşa ceva. Mă îndrăgostesc.

CAPITOLUL 31

Mă îndrăgostesc, dar de astă dată adorm în strânsoarea căldură a braţelor lui Connor, cu muşchii tari ai corpului său alcătuind salteaua perfectă. Tresărim amândoi şi ne trezim în clipa în care cineva bate la uşa de vizavi.

Alunec de lângă trupul supraîncălzit al lui Connor, pe cearşafurile răcoroase şi mototolite. Geme şi se rostogoleşte ca să ia o sticlă de apă, oferindu-mi-o mie mai întâi, după care soarbe prelung din ea.

- Cât e ceasul? întreb eu.
- E în jur de trei.

Abia dacă am dormit douăzeci de minute, dar am senzaţia că au trecut câteva ore, atât de adânc mi-a fost somnul.

- Mă întreb dacă a observat cineva că am dispărut, spun eu.
- Sunt sigur de asta.
- O să mi se pună o mulţime de întrebări mâine, la brunch!
- Mai ales sora ta o să te chestioneze, spune el, iar eu râd.

Connor se rostogoleşte ca să pună sticla pe noptieră. Profit de ocazie ca să-mi trec mâinile peste spatele lui, pipăind întinderea lată de piele. Se întoarce spre mine şi sunt la fel de mulţumită să-mi frec mâinile de pieptul lui.

-E destul de uşor de răspuns, nu-i aşa? Nc-am uitat irnprc unã *a episodul de aseară.

-Hmmm... ştiu *că* articulezi nişte cuvinte, spun eu, cu mâinile *lipite de* coastele lui, dar văd doar un *trup gol!*

Îşi pune un deget sub bărbia mea, *ridicând*u-mi faţa ca să-l privesc în ochii zâmbitori.

-Am vrut să te întreb cum te-ai simţit la nuntă, dar ne-am luat cu altele!

Primul meu impuls e să-mi mut privirea şi să fac o glumă despre felul în care poţi găsi bucuria în năruirea aşteptărilor pe care le are familia de la tine, dar noul meu *impuls,* mai puternic,
e acela de a fi deschisă cu el.

- N-a fost la fel de dificil ca la nunta lui Alice, recunosc eu. La nunta ei m-a compătimit toată lumea, iar *eu am fost luată complet pe* nepregătite, fiindcă venisem a *colo ca să* sărbătoresc, dar am avut parte, în schimb, de toată mila *şi îngrijorarea familiei, dat* fiind faptul că sora mea mai mică se căsătorea înaintea mea. *Ieri am avut senzaţia, cel* puţin, că starea mea civilă a fost o *memă,* nu un subiect de *bârfă!*

Preţ de câteva clipe, Connor îmi studiază în tăcere expresia feţei, iar apoi scoate doar un mormăit slab.

-O să mă mărit sau n-o să mă mărit, adaug eu. Asta n-ar trebui să *afecteze ceea ce fac alţii! Dar ştiu că nu e atât de* simplu. Părinţii *mei sunt îngrijoraţi fiindcă mă* iubesc. Vor să mă mărit *pentru că ei* au *căsnicii fericite; vor* să am *copii fiind* că ne iubesc pe *noi, pe copiii lor*. Deşi *mă* doare, ştiu în *adâncul* sufletului că *motivul* pentru care mama face mereu referire la „adevăratul meu roman" e *faptul* că e *sigură* că sunt cea mai bună scriitoare care a existat *vreodată, dar mai ştie şi* că lumea desconsideră romanele *de* dragoste. Nu vrea să mă pun într-o poziţie în care să nu fiu apreciată pentru ceea ce pot să fac. *Ea* îmi apreciază cu adevărat talentul, dar i se pare că beletristica cu subiecte mai generale e un mod mai ambijios de a face lucrurile.

Nu Ştiu ce să zic, şopteşte Connor. Pare destul de greu să 'ocarte interesantă, dacă cititorul ştie deja cum se termină. ^Perfect, el e perfect!" mă gândesc eu.

îmi trebuie un subiect nou de discuţie, fiindcă altfel o să mă din nou pe el şi nu cred că a putut să înfunde mai mult de două prezervative în portofelul ăla al lui.

° _Cum e cu tatăl tău? întreb. Presupun că a aflat de emisiune.

_ a vorbit cu Stevie. Ea i-a spus.

_Şi? E impresionat de faptul că fiul lui e hărţuit pe reţelele sociale?

- Nu chiar, răspunde el, apucând o şuviţă din părul meu între degete şi începând s-o răsucească. Poate că mama ta nu înţelege romanele de dragoste, dar e mândră de tine. îngrijorarea îi vine din bunele ei intenţii. în cazul meu, problema e că nu sunt cine vrea tatăl meu să fiu.

- **Sunt sigură că nu-i adevărat!**

- înainte, credeam că e vorba de ceva mai profund, de ceva neîmplinit din el, dar acum cred că, pur şi simplu, e un om de doi bani.

Se încruntă, încreţindu-şi fruntea, iar eu îi înclin capul în **jos şi i-o** sărut până când tensiunea dispare. Ideea că cineva s-ar **putea uita** la el şi n-ar vedea toate lucrurile minunate care-l fac **să fie** cine e, mă face să-mi fiarbă sângele în vene.

- Dar le am pe Stevie şi pe Natalia, adaugă el, zâmbind. Asta compensează cu vârf şi îndesat!

- Cum a fost nunta ta?

- Cu Natalia?

- Da! exclam eu, cuprinsă de un acces de veselie. Asta, în cazul în care nu cumva mai ai o nevastă ascunsă în pod!

Râde.

- Ne-am căsătorit la oficiul de stare civilă. A fost o nuntă foarte simplă.

-Câţi ani aveaţi?

-Atunci când ne-am căsătorit? Douăzeci şi doi.

-O, eraţi nişte bebeluşii

-Exact. Cu bebeluş, adaugă el, după care mă lămureşte, zâm bind: Natalia era însărcinată.

- Aba...

Connor dă din cap, lăsându-se pe spate şi punându-şi un braţ sub ceafă. Un biceps îi iese în afară şi mă prefac că nu mor de dorinţa de a-l atinge. Ce naiba, tocmai suntem în ***mijlocul*** unei discuţii serioase!

-Până să ne căsătorim, fuseserăm ***prieteni*** foarte buni timp de doi ani, dar eram iubiţi abia de şase luni. Cred că ***deja ştiam*** că nu ne potriveam prea bine din punct de ***vedere*** romantic, dar era, totuşi, o combinaţie plăcută şi ***lejeră.***

Ştiam că ea simţise ceva pentru mine aproape de când ne cunoscuserăm. ***Adică,*** privind retrospectiv, cred că mi-am făcut ***griji că*** aş fi stricat dinamica grupului nostru de prieteni dacă aş fi încheiat relaţia cu ea.

- Asta-i destul de trist!
- Apoi ea a aflat că era gravidă şi a vrut să ***păstreze*** copilul, ceea ce a fost în întregime hotărârea ei. N-am avut niciodată o problemă ca Nat să ia decizia ***pe care o*** considera cea mai bună pentru ea. Dar ***fiindcă*** propriul meu tată fusese unul absent, spune ***el, oftând,*** un nemernic ***în toată*** puterea cuvântului, am vrut să fac ceea ce trebuia şi am cerut-o imediat de nevastă.
- Aha, spun eu din nou.

Connor se mişcă pe-o parte, ***jucându-se*** din nou cu o şuviţă din părul meu.

Am ***senzaţia*** că povestea asta nu e una pe care s-o spună prea des, pentru că ***articulează*** cuvintele mai lent decât de obicei.

- Ei, ia ***început*** mi-a plăcut. Stevie a fost un bebeluş uşor de crescut. ***îmi plăcea familia pe*** care mi-o făcusem împreună cu Nat. Am ştiut că aveam să ***fim*** părinţi buni.

Scot un sunet aprobator.

-Dar n-am fost niciodată îndrăgostit de ea şi a devenit tot seamfdârf «â-mi dau seama dacă era mat râu să rămân sau să plec. Şi. potenţial să **fac aceleaşi** greşeli pe care le-a făcut tatăl meu. N-am vrut nici- **dată ca** Stevie să se simtă aşa cum m-am simţit eu.

-Corect!

-Mi-ar plăcea să pot spune că am vorbit cu Nat despre asta, **însă** n-am făcut-o. O iubeam, dar nu eram îndrăgostit de ea, şi, **privind** retrospectiv, doar căutam o cale s-o fac să nu mă mai iu**bească.** Eram imatur şi n-aveam o personalitate prea complexă.

Auzindu-i vorbele, cred că intuiesc ce anume vrea să-mi **destăinuie.** Dar căldura corpului său şi blândeţea degetelor **care** îmi trasează desene delicate pe clavicule, îmi dau senzaţia **că** următoarele cuvinte pe care le rosteşte sunt scrise cu **cerneală** invizibilă.

- Am înşelat-o.

Propoziţia îmi persistă în auz şi mă penetrează ca otrava, la început ca o înţepătură superficială, iar apoi ca o arsură intensă, după care prinde rădăcini şi mă răneşte adânc.

-N-am ce să spun în apărarea mea, murmură Connor.

îl simt privindu-mi faţa, dar nu pot decât să-mi ţin ochii aţin**tiţi** la cicatricea minusculă de pe umărul lui. Inima mi se strânge **atât** de mult, încât abia pot respira. Sunt blocată pe dinlăuntru.

El povesteşte mai departe:

- într-o zi, pe când eram la serviciu, m-am certat la telefon cu Nat. După aceea, pur şi simplu... nu m-am mai dus acasă. Am ieşit în oraş, am întâlnit o femeie într-un bar – mă rog, povestea e atât de banală! Am ştiut că dacă aş fi fost plecat toată

noaptea, n-aş fi avut cum să mint a doua zi de dimineaţă. Am stat în maşină până la răsărit. Nat şi-a dat seama imediat ce m-a văzut. Şi, da, spune el în şoaptă, bineînţeles că asta a pus capăt poveştii noastre.

încă nu-mi dau seama cum să scot vreun sunet. Dau din cap, amorţită.

-Poate că s-ar fi întâmplat oricum, până la urmă. N-o să Ştim niciodată. Ăsta a fost cel mai rău lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Apoi am muncit mult cu mine însumi. Am făcut

multă **psihoterapie,** Nat m-a iertat, dar a durat mult până s-o tacă, spune el, ridicând din umărul la care mi-a rămas aţinti privirea. Ăsta e motivul pentru care nu cred că mal pot suporta relaţiile întâmplătoare. Ştii, nici măcar nu-mi mai amintesc numele sau chipul femeii ăleia. Ce lucru dezgustător am făcut! exclamă, expirând lent. Sentimentul ăsta de scârbă nu m-a pă_ răsit niciodată cu adevărat.

Aud ce spune, îmi dau seama chiar şi de încărcătura emoţională a cuvintelor lui, îi simt regretul, autoflagelarea şi sinceritatea. Dar contradicţia dintre făptui că s-a însurat cu Nat ca să tacă ceea ce trebuia şi faptul că a pus capăt căsniciei în cel mai nemilos mod cu putinţă, se strânge în *jurul traheei* mele ca o sârmă fierbinte.

Mă ridic dintr-odată.

Stau în picioare.
îmi caut hainele prin bagajul desfăcut.

Lenjerie intimă, pantaloni, tricou. încheieturile mi s&mişcă de parcă ar fi teleghidate, iar memoria musculară îmi funcţionează, localizând toate lucrurile şi ajutându-mă să mă îmbrac, cuprinsă de panică, pe *întuneric.*

Connor se ridică.

- Fizzy!

- Tocmai mi-am dat seama că, probabil, nuntaşii sunt în continuare la bar, murmur eu, iar apoi râd forţat.

Tăcerea lui Connor pare la fel de adâncă precum un canion.
-E ora trei *dimineaţa,* spune *el* în cele din urmă.

- Ştiu, dar sunt sora mai mare a mirelui şi tocmai am plecat de la nuntă *fără* să-mi iau rămas-bun de la familie.

- Ţi-ai luat rămas-bun.
- Nu de la toată lumea!

Tace. Nu mă pot uita la faţa lui. Gândurile îmi sunt un potop e încredere înşelată, de frică, de furie şi de tristeţe. Sunt ameţita şi mi-e greaţă, dar, de asemenea, văd de la distanţă cum se desfaşoara lucrurile. Cât de sălbatică trebuie să-i par acum!

Bineînţeles că purtarea ta are legătură cu mărturisirea pe
" toCmai ţi-am făcut-o, spune Connor pe un ton măsurat. *c.aT\leg* foarte bine de ce te-ai supărat. Dar am nevoie să vii îna-
si să vorbeşti despre asta cu mine.
P°**Mă împiedic** în timp ce-mi înfund un picior în pantof.

_Jur că nu-i vorba de asta! Şi sunt sigură că ţi-a fost foarte eu să mi te confesezi. îmi pare rău că plec, dar cbiar trebuie **u verific** dacă mai e cineva treaz dintre cei cu care trebuia să **petrec la** nunta lui Peter.

Gardul meu de acces în cameră e pe noptieră şi îl înşfac, după **care-l vâr în** buzunarul hanoracului.

- **Fizzy,** te rog, opreşte-te!

Inspir adânc şi mă uit la el. S-a ridicat în capul oaselor şi şi-a **pus un** cearşaf în poală, ca să se acopere. Are părul răvăşit, iar **ochii îi** sunt luminoşi chiar şi în camera asta întunecată. E devastator de superb şi cred că-l iubesc, dar cred, de asemenea, **că** dacă cineva poate justifica o dată faptul că a înşelat, poate s-o facă şi a doua oară. Fie că înşeli, fie că nu.

- Fizzy, vino înapoi!
- Nu pot.

-Vorbeşte cu mine despre toată situaţia asta bizară care s-a creat acum între noi! Eram un copil tâmpit! Nu mai sunt acelaşi om!

-E în regulă. Plecarea mea n-are legătură cu asta.

- Ba da. Şi te înţeleg. Nici mie nu-mi place ce-am făcut, dar vreau să putem trăi împăcându-ne cu greşelile trecutului. Vreau să vorbim despre ele.

Mă uit în altă parte, la tapetul de bambus, care e urât, dar am senzaţia că nici măcar nu mă mai aflu în încăpere.

Sunt într-un restaurant aglomerat, iar soţia lui Rob se încruntă la mine. Sunt conştientă de faptul că cel cu care am venit, care stă la masă vizavi de mine, e derutat la început, dar apoi înţelege situaţia încetul cu încetul. Mai târziu, sunt singură acasă,

Ifei SHbk

devastată de revelaţia că sunt cea mai rea persoană cu p$_{utin}$ distrugătoare de căsnicii. $^{1:}$

înainte de Rob, am crezut că rezistam şi la gloanţe. Am $_{Cfe}$ zut că aveam să-mi ajung întotdeauna mie însămi, că nu-mj trebuia nimeni, că nici un bărbat n-ar fi putut să-mi distrug sentimentele sau stima de sine. Apoi Rob şi întreaga situaţie m-au făcut să pun totul la îndoială. Mi-am făgăduit să nu mă mai simt aşa niciodată.

Acum văd că Rob a fost ca o tăietură pe care ţi-o faci accidental cu muchia unei coli. Connor ar putea să mă spulbere, fără ca măcar să fie nevoie de ceva atât de catastrofal ca înşelatul. Mă uit la el.

- Vrei să fiu sinceră?

Dă din cap imediat, cu putere.

- Bineînţeles!

- OK, spun eu, încleştându-mi dinţii şi agăţându-mă de prima minciună care îmi vine în cap. Cred că am fost amândoi ameţiţi de alcool şi de sex şi am lăsat ca lucrurile *să* devină prea serioase. Nu ştiu ce a fost în capul meu. Abia dacă ne cunoaştem!

Connor oftează adânc, fără să-i vină să creadă.

- Dar *ne cunoaşteml Ăsta e singurul lucru* pe care l-am făcut în ultimele luni!

Vorbele îmi năvălesc pe buze;

-Atunci, m-am înşelat în privinţa ta. Nu eşti bărbatul care am crezut că eşti!

El nu mai spune nimic, aşa *că* mă răsucesc pe călcâie şi plec.

CONNOR

CAPITOLUL 37

Mă uit lung la uşă, aşteptând sunetul făcut de glisarea cârdului, care să mă anunţe că Fizzy se întoarce ca să se adune, ca să-şi limpezească mintea, ca să vorbim despre cele întâmplate. Dar hotelul e foarte liniştit la ora asta. Singurul sunet pe care-l aud e clinchetul liftului pe hol şi sunetul mecanic al maşinilor care circulă pe stradă.

Ce naiba s-a întâmplat?

Cad înapoi pe patul de hotel, privind în tavan. Ştiu că Fizzy e în multe feluri – sălbatică, sigură de ea, curajoasă, hotărâtă, pasională – dar nu ştiam că e capricioasă. Fizzy este eroina care se întoarce ca să înfrunte pericolul ce se apropie. Nu cea care serveşte scuze de doi bani, în timp ce iese din cameră. Acum sunt singur şi gol puşcă în patul ăsta răvăşit de sex, iar ecoul sunetelor pe care le-am scos e încă impregnat în cei patru pereţi.

Mă ridic în capul oaselor, dând cearşafurile laoparte. îmi vine în minte sfatul fostului meu psihoterapeut:

-Nu trebuie să te ocupi acum asta, dar o să trebuiască s-o faci la un moment dat!

Am de gând să-i fac aceeaşi favoare lui Felicity Chen. Nu trebuie să se ocupe de asta chiar acum, dar în cele din urmă o *ă fie nevoită să se confrunte cu situaţia.

Fac din nou duş, cu răbdare deliberată, după care mă îmbrac Fac ordine în cameră cât pot de bine, ignorând felul în care mi se aprind în minte imaginile în timp ce netezesc cearşafurj|e (linia prelungă a gâtului ei în momentul în care îşi dă capul pe spate şi ţipă), în timp ce agăţ prosoapele în cuier (apa care picu. râ de pe buzele ei, pe când privirea îi e îndreptată către spaţiul dintre corpurile noastre care fac sex), în timp ce pun sticla de şampanie în coşul pentru reciclare (imaginea buzelor ei săru- tându-mi membrul).

Apoi mă aşez pe scaunul de lângă fereastră şi încep sâ număr lent până la o sută şi înapoi. Mă gândesc în tot acest timp că, probabil, ea e în drum spre cameră.

Trebuie să fie, chiar acum.

Pesemne că în clipa asta. O să intre, iar eu o să-mi las furia la- oparte şi o să vorbim, rostind cuvintele răspicat, unul după altul.

Dar atunci când plec, la puţin timp după ora patru dimineaţa, holurile sunt pustii. Barul de la parter e întunecat şi cufundat în linişte, după cum era de aşteptat. Habar n-am unde s-a dus ea, dar o să-i scriu un mesaj sau o să-i dau un telefon. La naiba cu asta! Un valet somnoros îmi ia tichetul de parcare, iar apoi îmi aduce maşina în faţa intrării principale. Ce porcărie!

FIZZY

-Trebuie să-mi mai povesteşti o dată! spune Jesş, cu mâna făcută căuş în jurul cănii calde de cafea, în timp ce-şi vâră piciorul sub pătură. Vreau să auzi cât de nebunesc sună!

- Recunosc că am sentimente faţă de el, repet eu pe un ton robotic, plimbându-mă de colo până colo prin camera mea de zi. Am avut cea mai bună partidă de sex din toată viaţa! Ore la rând. De două ori. Apoi Connor îmi spune că mariajul lui s-a încheiat fiindcă şi-a înşelat soţia. Aşa că am fugit.

-Da, dar vreau să repeţi partea care a urmat!

CAPITOLUL 13

- Partea în care m-am dus şi am stat aşezată pe podeaua sălii de festivităţi, singură în tot spaţiul acela enorm, vreme de o oră?

Jess dă din cap, adeverind, iar apoi îşi duce cana de cafea la buze ca să ia o gură, lăsându-mi cuvintele să ricoşeze de ce se izbesc de pereţii încăperii.

- Chiar asta am făcut! îmi reiau eu povestirea. L-am lăsat pe Connor dezbrăcat în camera mea de hotel, după care am fugit la parter şi m-am ascuns vreme de o oră în sala aceea întunecată, cu mintea scăpată de sub control.

I-am trimis prietenei mele celei mai bune semnalul Batman [a] ora cinci, azi-dimineaţă, şi i-am spus că trebuia să vină la mine imediat ce ateriza avionul de Co»sta Rica, iar eu ajungea^ acasă după brunch-ul de la hotel. Dar având în vedere **cât d**e multe lucruri trebuiau împachetate şi depozitate în maşini, **cât** de mulţi oameni trebuiau plătiţi şi câţi membri de familie aveau nevoie să fie conduşi la aeroport, acum e aproape ora zece seara, Trăiesc o stare de panică şi mi-e greaţă, dar nu-mi dau seama dacă ceea ce simt e regret, resemnare sau pură epuizare datorată lipsei de somn.

- încerca să discute despre asta cu tine, spune Jess, privin- du-mă prin aburii cănii de cafea.

N-am nevoie să-mi reamintească. Fiecare moment regretabil şi fiecare moment în care am reacţionat exagerat în timpul crizei pe care am făcut-o, îmi e gravat în creier precum un tatuaj prost, făcut la beţie.

Ajung în capătul încăperii şi mă întorc ca să pornesc în sens opus, pentru a cinci suta oară.

- Ştiu că asta încerca! Şi ştiu că asta s-a întâmplat acum opt ani şi că a făcut greşeala aceea fiindcă, era supărat. Şi ştiu că acum e mai bătrân şi mai înţelept, dar faptul că a hotărât nu doar să pună capăt căsniciei lui, ci s-o şi arunce în aer...

- Fizzy, cu toţii suntem tâmpiţi la tinereţe! Ar fi bine să vezi nişte paralele aici: am rămas însărcinată fiindcă eu şi Alee am făcut sex neprotejat într-o toaletă, la o petrecere. Connor a făcut o greşeală, dar apoi şi-a asumat responsabilitatea. S-a dus la psihoterapie. S-a mutat aici ca să fie prezent în

viaţa fiicei lui. Juno abia dacă-l vede pe Alee o dată pe an!

Sunt străbătută de un junghi şi mă opresc din mers, făcând o grimasă.

-La naiba! Ştiu! Sunt o tâmpită fiindcă mă descarc astfel în faţa ta.

-Ei, haide, sunt exact persoana potrivită în faţa căreia să te descarci! Să fii rănită, să fii trădată? Da, asta are consecinţe stranii asupra noastră. Ştiu că înşelatul înseamnă o traumă

v Î« viata ta şi nimeni nu te-ar învinui pentru felul în care maj°raÎ nat? aj r^aC^eiau plimbatul, întorcându-mă ca să mă îndrept spre ca- celălalt al încăperii, în timp ce o simt pe Jess privindu-mă. PătUpar trebuie să credem că cei la care ţinem sunt nişte oa- "*• conştienţi şi responsabili, continuă ea. Faptul că el ţi-a ^ă^urisit, faptul că, în

trecut, a depus efortul necesar ca să Polueze. Ştii foarte bine că majoritatea bărbaţilor nu sunt atât *e* evo i u aţi la treizeci şi trei de ani, să fim serioase!

C Gem, schimbând din nou direcţia.

- ***Ştiu.***

_ Dacă ai fi persoana care erai la douăzeci şi patru de ani, te -ai vedea cu câte un bărbat în fiecare săptămână şi nici nu ţi-ar trece prin gând să-ţi găseşti sufletul-pereche într-o emisiune şi în nici un alt fel!

_ Nu în *fiecare* săptămână!

_ Nu te mai plimba în sus şi-n jos şi spune-mi ce s-a întâmplat mai departe!

Mă opresc brusc şi mă

prăbuşesc în capătul celălalt al canapelei.

-După ce m-am adunat, mi-am spus că dacă el ar mai fi fost în cameră atunci când m-aş fi întors, i-aş fi cerut scuze şi am fi stat de vorbă.

Jess se îndreaptă de spate.

-Si?

>

-Nu mai era, răspund eu, iar Jess se întunecă la faţă. Plecase între timp. Şi poate că ăsta e un lucru bun, fiindcă cealaltă parte a înţelegerii pe care am făcut-o cu mine însămi a fost că, dacă nu-l mai găseam în cameră, ăsta ar fi fost un semn că aventura cu el e sortită eşecului şi că trebuie să merg mai departe.

CAPITOLUL 17

-Tu nu crezi în semne!

- Ba da, cred.

-Adu-ţi aminte că într-o bună zi, după ce ai ieşit de la Twîggs, ai găsit o pisică neagră stând pe capota maşinii tale şi

C ∗ a nici două secunde după ce ai băgat-o în maşină, ai primit acea recenzie îngrozitoare de la *New York Times!*

-Chiar nu-mi place direcţia în care o ia conversaţia asta!

-Ai luat acasă blestemata de pisică şi m-ai sunat ca să te plângi, şocată şi revoltată, că acea cobitoare felină de pripas îţi sfâşiase draperiile în maximum cât, treizeci de minute?

-Cred, spun eu ridicând un singur deget ca şi cum aş testa direcţia vântului, da, cred că a venit momentul să-mi caut o nouă prietenă cea mai bună!

Ea râde.

-Ar trebui să te întreb despre Isaac? Ai spus că ai văzut un potenţial viitor alături de el.

-Ştii că nu-mi plac triunghiurile amoroase! exclam, uitân- du-mă în tavan, exasperată. Femeia asta parcă nu m-ar cunoaşte deloc!

Jess se întinde pe canapea, trăgându-mă în braţele ei.

- Connor a făcut o prostie pe vremea când abia trecuse de vârsta de douăzeci de ani. Dintre toţi oamenii, tu eşti cea care ar trebui să înţeleagă asta!

N-o spune ca pe o aluzie răutăcioasă, ci duce un omagiu *ci-* catricilor mele de pe câmpul de luptă, medaliilor mele de onoare pentru aventuri, portofoliului meu de explorări sexuale. Iar eu am trecut prin exact acelaşi *proces* în *timp ce am stat pe* podea, în întuneric. Mai întâi a *fost* indignarea, panica intensă din cauză că

bărbatul pentru care aveam sentimente în pantaloni şi în inimă era cineva care *înşală. Dar apoi mi* s-a răcorit sângele şi *celelalte* lucruri pe care le-a spus mi-au răsunat mai puternic în minte. Că a-şi *înşela soţia* fusese cel mai rău lucru pe care-l făcuse vreodată. Că muncise mult cu *el însuşi, că* se dusese la *psihoterapie. Că Nat îl* iertase.

Dar chiar dacă aş *fi putut* să-i văd trecutul cu ochi obiectivi, momentul meu „luptă sau fugi" mă lăsase dezechilibrată, plină *de* remuşcări şi de nervozitate. Cum de sunt eroinele din cărţile mele atât de sigure de ele şi de bărbaţii de care se îndrăgostesc?

m de ştie cineva cu adevărat ce şi pe cine îşi doreşte într-ade- Totul e atât de riscant! Cine alege să-şi azvârle inima în na incertitudinii» sperând orbeşte ca cineva s-o prindă?

_ problema e, spun eu, lipită de umărul lui Jess, că am semt un contract care stipulează că n-o să am întâlniri romantice în timpul emisiunii. Primesc o grămadă de bani ca să respect clauza asta. Iar aventura mea de azi-noapte nu

înseamnă doar o minciunică. Dacă sunt prinsă cu el înseamnă că mi-am încălcat contractul. Şi totul se transformă într-o mare Problemă Juridică. Connor ar putea să-şi piardă locul de muncă. Eu n-am terminat de scris o carte de mai mult de un an, evit telefoanele agentei mele ca şi cum m-aş ascunde de mafie şi încep să mă simt ca şi cum nici nu mai pot să am întâlniri amoroase ca lumea. Dar aseară, în camera de hotel, nu mi-a păsat de nimic din toate astea, fiindcă nu voiam altceva decât să fiu cu el! perorez eu, pe când Jess îngână, ascultându-mă. N-am simţit niciodată aşa ceva, dorinţa asta

insaţiabilă, ştii? Vreau să fiu lângă el în fiecare secundă a zilei. Dacă mănânc ceva delicios, vreau să guste şi el. Dacă văd ceva frumos, vreau să mă întorc spre el şi să-i arăt. Dacă aud ceva amuzant, vreau imediat să-l sun şi să-i povestesc.

- **O, iubito!**

-Dar dacă s-ar afla despre aventura noastră sau dacă n-aş putea să mă prefac suficient de bine, asta i-ar putea distruge viaţa, şi pe a mea, la fel, spun eu, înghiţind în sec în timp ce partea cea mai dificilă iese la suprafaţă: Ştiam toate astea şi tot n-a contat!

- **Facem lucruri nebuneşti atunci când ne îndrăgostim de**

cineva, Fizz!

-Da, dar ştii care a fost singurul lucru care m-a speriat suficient de tare încât să fug din cameră?

- **Care?**
- **Faptul că până şi în cazul în care, prin cine ştie ce miracol, lucrurile ar merge bine, tot aş putea să fiu rănită! mă confesez,**

iar Jess oftează în părul meu. Ştii, dacă mă răneşte Connor, nu cred c-o să mai pot să scriu o altă poveste de dragoste.

Aştept gluma. Momentul e prea încărcat, aşa că una dintre noi trebuie să facă haz de necaz, ceva de genul: „Presupun că n-ai glumit atunci când ai vorbit despre scula lui magică!" – ce naiba, poanta e chiar aici, evidentă!

Dar Jess spune ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat:

- Aşa ştii că el e alesul tău.

Adorm, iar Jess trebuie să fi plecat pe nesimţite de pe canapea, fiindcă nu ea e cea care provoacă mişcarea de sub capul meu, care mă trezeşte, ci cauza sunt chiar eu, care cad grămadă de pe canapea.

Nu mă mişc imediat, întrucât vreau să mă mai agăţ preţ de câteva clipe de visul pe care tocmai îl aveam. Braţele lui Connor erau chiar aici, petrecute în jurul meu, pe canapea. îmi era cald şi bine. Respiram împreună, nu făceam nimic altceva decât să vorbim, să râdem şi să stăm împreună, împresuraţi de o tăcere plăcută. în timp ce corpul mi se trezeşte încetul cu

încetul, rămăşiţele unei senzaţii intense de conexiune şi de intimitate persistă, până când starea de amorţeală se duce şi-mi dau seama ce am visat: locuiam împreună cu Connor.

„Aşa ştii că el e alesul tău."

Nu mi-am dorit niciodată să locuiesc împreună cu cineva. Are dreptate Jess? Despre asta e vorba? Despre sentimentul că cineva mă cunoaşte, mă iubeşte, că sunt în siguranţă în timp ce trăiesc cele mai liniştite momente alături de el? Dar de ce sentimentul ăsta de siguranţă şi de conexiune trebuie să fie întrepătruns de omniprezenta spaimă pe care mi-o provoacă ideea de a-mi pierde puterea pe care mi-o dă independenţa, ideea de a-mi pune inima şi starea de bine în mâinile lui Connor?

Mă gândesc cum ar fi să nu-l mai ating niciodată şi mă năpădeşte o durere intensă. Mâinile, buzele, râsul, greutatea lui, vocea lui melodioasă, privirea fermă – da, bine, prezenţa lui

gnifică! îmi vine să zgârii parchetul cu unghiile doar când â lgândesc să renunţ la asta.

01 E miezul nopţii, dar nerăbdarea îmi inundă venele în clipa în are mă întind după telefonul de pe măsuţa de cafea. N-am apeluri ratate de la el, nici mesaje. Continui, fără să-mi dau voie să mă întreb ce consecinţe ar putea să aibă gestul meu.

Aşa că scriu:

gştitreaz? Sper că da, pentru că vin la tine.

Nu aştept răspunsul lui. Nu mă opresc să mă gândesc. îmi vâr telefonul în geantă, îmi înfig picioarele în pantofi, în drum spre ieşire, şi nici măcar nu mă deranjez să încui uşa.

După ce ajung la el, cobor din maşină şi privesc veranda cufundată în întuneric, ferestrele negre. îi scriu din nou:

Am ajuns.

Nimic.

Apelez numărul lui. Sună şi iar sună, după care intră

mesageria vocală.

Ăsta-i momentul în care am o cădere nervoasă. E duminică noaptea. Cred că Stevie e la Nat, întrucât Connor a venit cu mine la nuntă, dar dacă a luat-o azi la el? Nu vreau ca fiica lui să se trezească din cauza unei Eroine Romantice care bate la uşă, dar dacă telefonul lui e trecut pe modul silenţios, aş putea să stau în faţa casei până dimineaţă, iar el nici n-ar şti că am fost aici. Cum îşi mărturisesc marile sentimente personajele din filme şi cărţi, dacă există posibilitatea prezenţei unor copii adormiţi în casă?

îmi ridic capul spre cer, gemând. Viaţa adevărată e

mult mai grea!

N-am nimic altceva de făcut, decât să-i scriu din nou.

Salut! Da, chiar am venit la tine în miez de noapte. Te rog, ˢpune-mi că eşti treaz.

*mm—***

în sfârşit, după ce mă uit la ecranul telefonului vreme de treizeci de secunde bune, apar trei puncte care se mişcă. îmi sare inima din piept.

Tocmai am văzut mesajele. Sunt treaz.

Luminile de pe verandă se aprind, în timp ce eu alerg pe aleea ce duce la casa lui.

Connor deschide uşa şi se sprijină cu umărul de toc. Oare ştie cât de bun e la asta? Nimeni nu se sprijină ca el: cu o răbdare plină de încredere în sine, cu o mână în buzunar, cu un picior aşezat în faţa celuilalt.

Are părul căzut pe frunte, aşa cum îmi place mie, poartă un tricou cenuşiu, cu decolteu rotund, blugi uzaţi, şi e în picioarele goale. Dar lucrul cel mai important e faptul că este el, tot pachetul: corpul masiv, ochii blânzi, buzele pline şi linia dreaptă a nasului. Ni se întâlnesc privirile şi, chiar şi cu circumspecţia pe care o văd în ochii lui, cred că nu m-aş uita

în altă parte decât în cazul în care aş fi ameninţată să mă calce un camion de mare tonaj.

- **Salut! îmi spune Connor în şoaptă, apoi face un pas în spate, ca să mă lase să intru.**

- **Salut! spun şi eu de îndată ce el se întoarce cu faţa la mine, închizând uşa în spatele nostru.**

Aerul dintre noi e înfierbântat. Vreau să mă las în genunchi şi să-l venerez pe Connor. N-am simţit în viaţa mea o asemenea atracţie sau devoţiune.

- **Mă bucur că eşti treaz! spun eu cu răsuflarea tăiată, sper că de la emoţie, nu de la faptul că am urcat în fugă cele**

opt trepte ale verandei.

- Scuze, am avut telefonul cu sonorul închis.

-Nu-i nimic! exclam, neputând încă să-mi reglez respiraţia, drept pentru care mă aplec şi-mi pun mâinile pe genunchi, trăgând aer în piept. Ştii, cred că am emoţii!

îndrept de spate, liniştindu-mă în cele din urmă. Am cene similare de o mie de ori, dar, vai, e mult mai înfri-
Sn?ător în realitate!

Vreau să-ţi spun două lucruri, Connor.

OK, răspunde el, înghiţind în sec şi apoi ridicându-şi bărbia să ne aşezăm!

Un plan excelent: mai întâi îmi cer scuze, apoi mă confesez, apoi facem sex.

Merg în sufragerie şi mă aşez în mijlocul canapelei, bătând cu palma pe locul de lângă mine. El se uită puţin înainte să se aşeze, ceea ce mă face să-mi dau seama imediat că încearcă să păstreze distanţa.

- îmi pare rău pentru felul în care am plecat, spun eu pe nerăsuflate.

Acum sunt chiar mai disperată să trec de partea asta, având în vedere limbajul lui corporal. Connor e înalt şi musculos, desigur, dar are întotdeauna postura unui om mult mai mic de statură. N-am fost niciodată mai conştientă de dimensiunea lui decât sunt acum.

Ei bine, acum şi atunci când stătea pur şi simplu peste mine, cu membrul lui...

„Concentrează-te, Fizzy!"

-M-am speriat, spun eu, adunându-mă. După cum probabil că ţi-ai dat seama, infidelitatea e o limită fermă pentru mine.

E aprinsă o singură veioză, în spatele lui, ceea ce face ca expresia feţei să-i fie ascunsă în umbră.

- Ştiu.

- Dar n-ar fi trebuit să plec. Ar fi trebuit să stau şi să-mi acord un moment de gândire, ca să-mi dau seama ce anume voiam să spun. Şi iată ce vreţau să spun: mă simt îngrozitor pentru Natalia. Dar, de asemenea, pentru femeia anonimă care nu şi-a dat seama că a luat parte la misiunea kamikaze a unui puştan şi care,

probabil, a crezut că are parte de noaptea cea mai norocoasă din viaţa ei.

-Mă gândesc mult la ea. Inima mi se înmoaie puţin.

CAPITOLUL 329

- **Acea femeie am fost eu la un moment dat, şi nu numai că mi s-a frânt o parte din inimă, dar a trebuit să mă confrunt cu f$_{ap}$. tul că eu eram motivul pentru care i se frângea inima altei femei,**

Ar putea să-mi spună: „Dacă are vreo importanţă, află că femeia aceea anonimă n-a ştiut că eram însurat! , dar n-o face, Şi chiar dacă ar fi adevărat, apreciez faptul că nu încearcă să se justifice. Nu face altceva decât să asculte cu atenţie.

- îmi pare rău că am reacţionat aşa, spun eu.

Connor dă din cap.

- Chiar nu mai sunt bărbatul care a făcut asta. Sunt aproape cu zece ani mai în vârstă, Fizzy! Infidelitatea e o limită fermă pentru noi amândoi.

- Ştiu. Aş vrea să nu fi fugit aşa. îmi pare rău că am plecat după ce tocmai făcuserăm ce făcuserăm. După ce tocmai spuse- serăm ce spuseserăm, declar eu, inspirând din nou adânc. Am stat mult timp la parter, gândindu-mă.

Connor îngână:

- Atunci, spune!

- La început, am intrat în panică, mărturisesc eu, iar nervozitatea îmi sporeşte din cauza tăcerii lui.

în oricare altă situaţie, un Connor echilibrat, controlat, ar spune ceva care să uşureze atmosfera, să facă să-mi fie mai uşor. însă acum e complet nemişcat, ca şi cum s-ar pregăti pentru ceva anume. Totuşi, vorbesc mai departe:

- Dar apoi m-am gândit pe îndelete la ceea ce spuseseşi şi mi-am dat seama de ceva. De sentimentele mele pentru tine.

Priveşte în podea şi mă uit la faţa lui fantastică, acordân- du-mi câteva secunde ca să mă calmez. Să rostesc cuvintele astea pare la fel de greu precum ar fi să-mi scurg trupul printr-un pai. N-am mai rostit

niciodată partea care urmează.

- Am fost capricioasă întreaga mea viaţă, recunosc eu. N-am **fost** niciodată genul de om care să poată închide ochii şi să-şi

iinagi făcut cam acelaşi lucru azi, când am dat bir cu cre zut ca fugiţii» dar... cum ar fi să aibă o singură pereche pe vecie. Am

- Fizzy. • •

_Nu, lasă-mă să vorbesc!

_Nu cred... promit că n-o să fiu nesimţită din nou!

- Nu, **nu-i** vorba de asta...

Astă-seară mi-am dat seama de ceva important.

-Fizzy, ascultă...

Ştiu cum s-ar descrie dialogul ăsta într-o stenogramă: ***Vorbesc** unul **peste altul.*** Ritmul cuvintelor care se încalecă, aglomerând spaţiul, înecându-se în rafale de zgomot. Râd, ignorând faptul că el nu vrea să audă ceea ce urmează să spun.

Aşa că scot porumbelul pe gură, suficient de tare ca să-i înăbuş protestul:

- Sunt îndrăgostită de tine.

Şi trec câteva clipe până să-mi dau seama că vorbele mele au acoperit replica lui:

-Nu pot să fac asta.

Totul devine nemişcat, ca într-o iarnă nucleară. Liniştea din cameră e absolută. Iar apoi sunetul pe care el îl scoate în clipa în care-şi drege glasul e asurzitor.

- O, Doamne! exclam eu râzând, stânjenită, dar pe dinlăuntru mă crispez de umilinţă. Ai spus ceea am eu impresia că ai spus?

Privirea lui e blândă, dar fermă.

- îmi pare rău.

-Dacă asta-i din pricina emisiunii, turui eu, putem să ne întoarcem la planul iniţial. Putem să ţinem secretul, dacă trebuie, adaug, iar disperarea mi se înteţeşte pe măsură ce mă uit [a] varianta asta rigidă, rece, a lui Connor. N-o să las pe nimeni sa se pună în calea relaţiei noastre, dacă eşti dispus să încerci! h aduci aminte ce-am spus la hotel, că sunt nebună după tine?

Vorbeam serios. Sunt cu totul implicată. Putem să ne ascundem de toată lumea. Sunt foarte mică; pot să trec neobservată. De fapt, consilierul meu de cariere din liceu mi-a sugerat două domenii: scriitoare de romane de dragoste sau agent secret.

Mă aştept la un zâmbet, dar nu obţin nici urmă de reacţie, în schimb, el îşi îndreaptă privirea către şemineu. Cu profiJuj iluminat, văd cât de obosit arată. Pometii lui cizelaţi par uscaţi şi-mi dau seama că arată astfel din cauză că nu există nici urmă de zâmbet în ochii lui.

Groaza îmi cade în stomac precum un bolovan. Desigur, am distrus tot ce era între noi. Felul în care am plecat din camera de hotel, felul în care mi-am deconspirat latura capricioasă, impulsivă... a fost exact felul în care n-ar fi trebuit să mă port cu el. Am ştiut că e reţinut, că se implică în ceva numai după

ce deliberează cu atenţie. Am ştiut că, mărturisindu-mi că-şi înşelase cândva soţia, mi-a dezvăluit ceva ce, probabil, nu le spusese multor oameni, iar eu am distrus acea încredere a lui în mine – încredere construită atât de laborios – cu ciocanul meu, marca Fizzy.

CAPITOLUL 331

-Am stricat totul, nu-i aşa? şoptesc eu. Faptul că am plecat aseară a stricat totul.

Connor inspiră profund şi lent, iar apoi răspunde, ţinându-şi privirea aţintită în jos:

- Ţi-am spus de la început că nu voiam ceva dacă era să fie numai sex.

- Ştiu.

în momentul în care îşi ridică privirea la mine, privirea lui distantă îmi trimite fiori de-a lungul braţelor.

- Ceea ce am trăit împreună a părut mult mai profund decât sexul, Felicity, dar în clipa în care a apărut prima problemă, ai dat bir cu fugiţii. Mi-am petrecut ultimele douăzeci şi patru de ore simţindu-mă furios, rănit şi incredibil de prost pentru că am avut încredere în tine. Asta face să-mi fie foarte greu să te cred acum.

Groaza nu e un pumn fulgerător, primit în stomac: e un şuvoi pă rece ca gheaţa, care mi se scurge prin vene. Nu-mi pot ***dE*** gina ce gândeşte Connor acum despre mine – mă întreb ***Tel*** regretă faptul că a pus inimile Eroilor în mâinile mele, şi atât mai mult faptul că şi-a pus-o acolo şi pe a lui. Am fost ***T*** acord să fac emisiunea asta în mijlocul celui mai grav şi mai rofund blocaj al scriitorului de care am avut parte. M-am justificat spunând c-o făceam de dragul publicului. Iar acum îi cer lui Connor să se vadă cu mine în secret, punându-şi în pericol slujba şi traiul de zi cu zi, după ce am fugit din camera de hotel ca o idioată intrată în panică, prima dată după ce el a recunoscut că s-ar putea să nu fie o fiinţă umană perfectă. Ar fi trebuit să fim noi doi împotriva lumii, dar eu am stricat totul.

Niciodată în întreaga mea viaţă nu m-am simţit o ratată atât de mare pe cât mă simt acum.

CONNOR

De data asta, după ce pleacă Fizzy, mă simt doar pustiit pe dinlăuntru. Am vrut să mă agăţ de furia mea – îmi petrecusem ziua trecând de la indignare, la suferinţă, la dezamăgire şi înapoi dar în momentul în care am văzut cum i s-a

şters entuziasmul de pe faţă, speranţa ei plină de înflăcărare fiind înlocuită de înţelegere sumbră, furia mi s-a dizolvat şi m-am simţit doar... obosit. Acum a rămas numai tăcerea gândurilor mele şi pustietatea plată a uşii închise ferm, la propriu şi la figurat.

Ar trebui să simt uşurare că totul s-a terminat, în sfârşit, şi că pot să mă întorc la lucrul care m-a adus aici de la bun început, adică munca şi familia mea, dar nu simt asta. Mă simt pur şi simplu ca naiba.

Iar ea mi-a spus că e îndrăgostită de mine.

Blaine e ultima persoană pe care vreau s-o văd luni dimineaţă, dar dă buzna în biroul meu chiar în momentul în care îmi strâng lucrurile ca să plec pe platoul de filmare.

- îmi dau seama că eşti pe punctul să pleci, dar mai întâi trebuie să stăm de vorbă! spune el, închizând uşa biroului meu.

- Au venit cifrele finale ale audienţei?

ivAesaiul Brennei de azi-dimineaţă, de pe la ora şase, arăta • f e mai mari decât în prima săptămână, pe cale de a depăşi „lt record.

[U] Dă-le naibii de cifre acum! exclamă Blaine. Spune-mi doar – n o să trebuiască să am de-a face cu o nenorocită de dramă în echipa ta!

Rămân încremenit locului şi-mi aşez pe birou cheile de la maşină. îmi trece prin minte posibilitatea să fi apărut nişte fotografii cu mine şi cu Fizzy...

_ Despre ce-i vorba?

- **Reţelele sociale condamnă la unison emisiunea *Smash Course* a lui Trent, din cauza porcăriei cu dopajul.**

Prima mea reacţie e una de uşurare. Apoi mă încrunt, aplecân- du-mă ca şi cum aş avea nevoie să fiu mai aproape de Blaine, ca să pricep sensul cuvintelor lui. Am fost atât de preocupat de drama cu Fizzy weekendul ăsta, încât mă simt complet deconectat de orice n-are legătură cu ea, cu noi şi cu emisiunea *Experimentul iubirii adevărate*.

- Ce porcărie cu dopajul? Trent n-ar face nimic de genul ăsta!

Omul făcea documentare despre biblioteci şi seriale de comedie cu buget restrâns, fir-ar să fie...

- Ce porc...? întreabă Blaine, întrerupându-mă fără să-i vină să creadă. Connor, a avut de-a face cu avocaţi săptămâni întregi! De azi-dimineaţă, povestea e pe tot nenorocitul de internet!

Mă uit dincolo de el, aducându-mi aminte. Trent s-a întors la San Diego pentru nişte întâlniri cu avocaţi. Nici nu mi-a trecut prin cap să-l întreb pentru ce.

- încă n-am intrat pe internet, spun eu. Am venit direct aici înainte să mă duc în platou.

Blaine îmi face un rezumat: unul dintre locurile de filmare folosite în emisiunea lui Trent a adus dovezi video că doi dintre ceilalţi producători ai emisiunii i dădeau unuia dintre concurenţi droguri pentru îmbunătăţirea **Performanţei.**

CAPITOLUL 33

:

-OK, asta-i cât se poate de rău, spun eu. Dar e vorba de pro grame de divertisment, nu de Olimpiadă!

-Chiar aşa? Nu de Olimpiadă? Ei bine, ce le spunem direc torilor de la SuperHuman şi Rocket Fuel? Să-i sun pe cei mai mari sponsori ai noştri şi să le explic de ce luăm o grămadă de bani din reclame ca să promovăm formulele lor de antrenament în timpul pauzelor publicitare, dar îi lăsăm pe concurenţi să se dopeze atunci când nu sunt filmaţi? O, asta nu ţi-e suficient? se agită Blaine, nelăsându-mă să răspund la întrebarea lui retorică, nu că m-aş obosi s-o fac. Ei bine, ce zici de asta: unul dintre producători i-o trăgea acestui concurent în baia autocarului, aşa că spune-mi tu dacă nu contează!

Mi se face greaţă. La naiba!

- Tu eşti un colos, Connor, dar şi emisiunea lui Trent are audienţele cele mai mari pe intervalul lui orar. Vezi cum tratează spectatorii astfel de lucruri, de parcă viaţa lor ar atârna de asta! Se implică, iar atunci când le dai puterea de a vota? Se simt stăpânii tăi! Dă-le o astfel de putere şi eşti terminat în secunda în care calci pe de lături. Am pus tot ce-am avut în nenorocita asta de emisiune şi nu putem să ne pierdem telespectatorii pentru că echipa lui Trent încălca legea şi le-o trăgea vedetelor!

Mă sprijin de birou, prinzându-mi gâtul în palme.

- OK. Ce vrei să fac?

- Am nevoie să mă asiguri că emisiunea ta e curată. Vreau să aud că eroii ăia pe care i-ai distribuit sunt nişte domni impecabili. Că Fizzy ar putea candida la preşedinţie, dacă ar vrea. Vreau să aud că nimeni din echipa ta n-are ochi alunecoşi sau pasiunea de a ejacula în faţa oamenilor! turuie Blaine, iar pe mine mă năpădeşte o groază grea ca o bucată de plumb. Vreau să aud că singurul sex despre care poate fi vorba o să se petreacă atunci când nenorocita de Felicity Chen o să facă sex cu învingătorul nenorocitei de excursii în Fiji, pe care o să cheltuim o comoară!

Cî\
ac **pau drumul unui hohot de râs crisnm » ă am încheiat povestea cu Fizzy; altfel V i fesuPun că e bine cum-Urăsc toată nebunia asta, pur si «¡1 . Să-i Pun «păt Blaine face un pas către mine st i ™ ‘**

-Connor, an, nevoie de îmi trec o mână peste faţă.

- **Da. Suntem curaţi.**
- **Fără tâmpenii, Connor! spune el î„n ,**

Eşti singurul lucru care ne-a rămas acum P U‹sc de sPate cade, suntem terminaţi. Şi ?tii ce înseam„: ‚ar daca emisiunea ta

seamna asta; tu e?ti ‚erminat

CONNOR

Ash se întinde peste masă şi mă trage de guler.

-Azi arăţi ca mine!

Mă uit în jos, ca să văd la ce se referă. Hanoracul pe care l-am tras pe mine atunci când am plecat de la birou e pus cu faţa în spate, iar eticheta îmi iese pe la gât. Ce drăguţ că cele două femei care, înainte să vină Ash, m-au oprit ca să se fotografieze cu mine nu s-au deranjat să-mi spună! Mă dezbrac de hanorac, iar apoi mi-l pun aşa cum trebuie.

- Sunt puţin distras.

- îmi imaginez, răspunde Ash, aruncându-mi o ocheadă. Nu eşti pe platou azi?

Ridic din umeri, împingându-mi mâncarea prin farfurie.

- Tocmai mă îndreptam într-acolo, când m-a găsit Blaine. Am venit aici pentru că aveam nevoie să-mi limpezesc mintea. Dar o să plec imediat. Filmarea începe la ora trei. Rory şi Brenna s-au ocupat de tot ce trebuia.

- Aha, o eviţi! constată Ash, dar eu, în loc să-i răspund, iau o îmbucătură de pepene. Ar trebui să te duci acasă şi să te culci. Arăţi ca naiba! mă dăscăleşte el.

CAPITOLUL 336

Scot un mormăit în chip de răspuns, deşi ştiu că ar trebui să
* port mai bine de-atât. Ash are zi liberă pentru o întrunire
profesorii, eveniment care nu începe decât după-amiază, şi ?|OC să trândăvească în pat, alături de soţia lui, e aici, cu mine, I brunch, ascultându-mă cu răbdare în timp ce-i explic din nou î* ¿e hal a ajuns viaţa mea.

* **îmi** dau seama că am făcut bine să pun capăt relaţiei cu Fizzy, **dar o** parte din mine spera ca Ash să spună ceea ce-mi şoptesc **¸i eu în** adâncul sufletului, şi anume că trebuie să-i dau lui Fizzy **un răgaz,** pentru ca ea să înţeleagă şi să accepte lucrul pe care, **pesemne,** i-a fost cel mai greu să mă audă spunându-l. Din pă**cate,** după ce **a** auzit întreaga poveste – drama de la hotel, confe**siunea lui** Fizzy şi situaţia complicată în care a ajuns emisiunea **lui Trent –** Ash a fost de acord că, probabil, am făcut ce trebuia. **Dar** nici măcar o dată în viaţa mea n-am simţit aşa ceva, **•m fost** atât de îndrăgostit de o femeie încât să iau în conside- ideea de a-mi risca mijloacele de trai ca să fiu cu ea. Şi urăsc **felul în** care s-a desfăşurat scena din seara trecută, urăsc faptul **că Fizzy** simte acum că nu poate să fie sinceră cu mine dacă intră **în** panică şi că nu poate să greşească, la rândul ei. Dar cel mai **mult** urăsc faptul că, după ultimatumul de azi-dimineaţă al lui **Blaine,** nimic din toate astea nu mai contează, oricum.

n-am rare

Ash se lasă mai jos, ca să-mi capteze atenţia.

- Conn!

îl privesc în ochi şi rostesc un firav:

-Da?

- Ştii ce ar spune Fizzy acum?

- Mor de curiozitate să aflu!

-E de bun-gust ca un erou să fie stresat numai vreme de, cum să-ţi spun... trei sferturi din carte!

Izbucnesc într-un hohot de râs năvalnic.

-Exact asta ar spune!

Spusele mele îl fac pe Ash să zâmbească.

-Şi ignori partea pozitivă, care-i evidentă, declară el pe un ton plin de optimism.

** Şi anume?

- Că acum ştii că eşti pregătit pentru o relaţie.

Râd din nou, dar sunt iarăşi sardonic. Nu pot să-l condamn pe prietenul meu pentru că încearcă. Faptul că a găsit-o pe EUa e cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată lui Ash.

- Nu deţinem date solide în sprijinul ipotezei ăsteia, Ash. Eu şi Fizzy am avut o aventură intermitentă timp de câteva săptămâni, iar apoi totul s-a terminat chiar înainte să înceapă.

- Dar ai fost ***deschis*** la toate posibilităţile!

Duc lingura la buze şi şoptesc, înainte să iau o gură:

- M-am îndrăgostit de ea împotriva voinţei mele. Dar cred că da, am fost deschis.

- Poate că de data asta o să încerci ADNDuo, spune el, tă- indu-şi ordonat omleta. Acum sunt mult mai mulţi oameni în sistem şi se pare că lumea îşi găseşte potriviri bune. O Compatibilitate de Aur nu mai e atât de rară – unul dinte profesorii de la şcoala la care predau a avut chiar două! Poate să-şi dea întâlnire cu ambele femei, ca să găsească potrivirea perfectă. îţi imaginezi cum e să-ţi fie oferită o listă, pur şi simplu? întreabă el, luând o gură de omletă şi uitându-se la mine cu o curiozitate nedisimulată. Mi-ar plăcea să văd cine anume e potrivirea ta perfectă!

îmi alung din gând imaginea lui Fizzy şi scot un sunet evaziv. în urmă cu câteva luni, aş fi descris-o pe femeia asta drept zgomotoasă şi neobosită. în momentul de faţă, nici nu mai sunt în stare să-mi imaginez că aş mai putea să folosesc astfel de adjective drept insulte.

- în afară de asta, acum eşti un produs de lux, Connor! exclamă Ash, luând o nouă gură de omletă şi mestecând.

Continui să visez la gura cea mare a lui Fizzy şi la ceea ce a făcut de curând cu ea, aşa că durează puţin până să pricep ce a spus prietenul meu.

Ţe referi la faptul că eu

sunt cel care realizează interviurile • confesionale? Asta nu-i mare lucru!

Chestia asta care nu-i mare lucru e, probabil, motivul pen-

care Blaine se străduieşte să te sperie puţin. trU\4ă opresc din mâncat, ridicându-mi privirea la el.

_Ce vrei să spui?

pare să se angajeze într-o cursă mentală cu obstacole ■ ainte să-şi pună jos, cu grijă, furculiţa şi cuţitul. îşi duce şerveţelul la gură şi-şi tamponează buzele uşurel.

Tu chiar n-ai habar de ceea ce se întâmplă online?

_ Te referi la cotele de audienţă? întreb eu, dând din cap în -emn că sunt la curent cu subiectul, fiindcă Brenna îmi trimite informaţiile în fiecare dimineaţă. Sunt grozave!

_Nu, mă refer la fanii tăi.

-M-au oprit câţiva oameni pe stradă, pentru că m-au recunoscut de la televizor.

-Câţiva? întreabă el cu subînţeles.

îi urmăresc privirea, care

se îndreaptă spre un grup de femei dmtr-un separeu aflat în partea cealaltă a restaurantului. De cum mă văd, ele îşi iau ochii de la mine şi şi-i îndreaptă către masa lor.

- **Mă refer la admiratoarele tale înrăite, Connor Prince! izbucneşte Ash.**

Clatin din cap.

- **Nu ştiu despre ce vorbeşti!**

Cu un chicotit plin de superioritate, Ash îşi scoate telefonul, mormăind printre dinţi:

- **îi spun că telefonul e**

bun nu numai ca să scrii mesaje şi ca să urmăreşti ultimele ştiri, dar el mă ascultă? Nu! exclamă, tastând pe ecran de câteva ori, pentru ca apoi să-l întoarcă, arătân- du-mi-l. în primul rând, profilul tău de Instagram! Ai aproape trei sute de mii de persoane care te urmăresc.

Clipesc. N-am postat nimic de ani buni!

~ Ce?!

A oftează exasperat, după care caută ceva pe telefon, aşezandu-l apoi pe masă, în faţa mea.

- Poftim!

Mă uit, încercând să mă orientez.

-Ce văd eu aici?

- E Twitter, mă lămureşte el, arătând cu degetul spre o aglomerare de litere. Ce spune haştagul ăla?

- Spune că..., murmur eu, iar apoi îmi ia un minut să citesc, întrucât şirul de litere se dovedeşte a fi unul de cuvinte

scrise fără spaţii între ele, ...Tati Prince ***Experimentul iubirii adevă- rateV.*** rostesc, ridicându-mi privirea la Ash. Cine e Tati Prince?!

- Tu eşti! Aşa îţi spun admiratoarele emisiunii!
- Admiratoarele?! mă minunez eu, tot mai derutat. Tati Prince?!
- Twitterul explodează în momentul în care încep confesionalele!
- Dar eu nici măcar nu apar prea mult pe ecran! Admiratoarele astea pot să se orienteze către o grămadă de bărbaţi care au atins un grad de succes mult mai mare, care arată mai bine şi care, cinstit vorbind, sunt mai plăcuţi decât mine!
- Nu pot să te contrazic, răspunde Ash, zâmbind larg. Dar pe tine te-au înscris, la urma urmei! Se pare, dragă Tati Prince, că le plac vocea ta cu timbru grav, accentul sexy şi felul în care tu şi Fizzy dialogaţi în zeflemea.

Scot un geamăt înăbuşit, plin de groază, iar Ash îşi ridică iute privirea.

- O, haide, lasă aerul ăsta îngrozit! mă îndeamnă el. Tati Prince e destul de nevinovat pe lângă alte chestii din emisiune! exclamă, în timp ce derulează în continuare imaginile pe ecran, iar zâmbetul i se transformă în grimasă pe măsură ce citeşte.

Ştii, nu-mi dădusem seama că „Sufocă-mă!" e un îndemn folosit atât de des!

Ignor comentariul 1 ui.

***Ce* înseamnă că „m-au înscris?" Cei din public nu pot să ' e doar pentru concurenţi? voteZjvf.ai cum să ştii**

asta, pentru că eşti un troglodit al reţe- • sociale, dar răspunsul e »nu". În felul în care echipa ta a ^°r,at lucrurile, dacă emisiunea e etichetată, un soft de urmă- ^ consideră asta ca pe un vot, care apoi se ia în calcul atunci ^nd se face num^rarea' Putea fi #SulăUriaşădeAnacon da_ ^pgj- inietulIubiriiAdevărate , iar Sula Uriaşă de Anaconda primeşte un

vot.

Mă holbez la Ash, uluit.

-Poftim?!

_ Nu-ţi face griji! Majoritatea oamenilor folosesc votul aşa cum aţi intenţionat voi. îl etichetez pe Colby sau pe Isaac, sau pe cine-o mai fi. Sistemul e conceput într-un mod destul de istet, serios vorbind. Multe dintre show-urile marilor premii din industria muzicii procedează la fel. Cred că au început şi organizatorii

Premiilor Oscar să folosească asta, pentru desemnarea actorului favorit al fanilor şi a filmului favorit. E o modalitate grozavă de a implica publicul, fiindcă tagurile sunt vizibile pentru toată lumea. Poţi să postezi un tweet – adică să votezi – de câte ori vrei, ceea ce înseamnă că tweetul şi retweetul pun subiectul acela pe paginile de internet ale tuturor. Nu poţi cumpăra o astfel de

reclamă. Toate astea sunt pe computerul tău de buzunar, dacă te interesează să verifici!

întreaga discuţie m-a deconcertat, acum, când încep să pricep ce spune Ash. Spectatorii votează pentru mine? Blaine nu ştie atât de multe pe cât ar vrea el să se creadă că ştie, iar eu presupun că, dacă ar fi ştiut ceva despre asta – sau, mai rău, despre mine şi Fizzy ar fi spus-o, nu-i aşa? Oricum, în

următoarele câteva săptămâni o să trebuiască să fiu foarte, foarte precaut.

-Desigur, există oameni care scriu pe internet sub tot felul e nunte, adaugă Ash. Pot să apară multe pseudonime de genul »Marna Ta" şi altele asemenea, pur aleatorii. Cred că a existat o

SBife .

săptămână în care pseudonimul de Căpitanul America a avut, statistic vorbind, un număr

impresionant de apariţii.

- Grozav! spun eu pe un ton sec. Un sistem impecabil!

- **întotdeauna o să existe idioţi, filozofează Ash, fără să se mai obosească să dezvolte un astfel de subiect, în timp ce-şi împinge farfuria într-o parte şi se apleacă. Până acum, Isaac are cele mai mute voturi în fiecare săptămână. Dar tu vii din urmă în mod cât se poate de clar!**

Mă las pe spate şi expir încetişor, simţind, în timp ce mă gândesc la toate astea, că Ash e atent la mine mai mult ca oricând.

- Desigur că Brenna e la curent cu toată povestea asta. De ce nu mi-a suflat nici o vorbă? De ce nu mi-a spus nimeni altcineva?

- Poate că cei din echipa ta încearcă să ignore subiectul, răspunde Ash, ridicându-şi paharul şi luând o gură de apă. Ştii, tu nu faci parte dintre concurenţi şi, în consecinţă, n-ai cum să câştigi concursul ăsta.

Cuvintele lui Ash mi se învălmăşesc în minte.

„Tu nu faci parte dintre concurenţi şi, în consecinţă, n-ai cum
să câştigi concursul ăsta.”

Are dreptate, desigur. Nici măcar nu sunt concurent. Totuşi, mă bântuie ecoul stins al unui regret. *Nu pot* să câştig.

Sunt blocat într-un impas mental, fiind preocupat de prea multe lucruri şi neavând destul timp pentru nici unul dintre ele. Aş putea să-mi petrec o săptămână întreagă gândindu-mă la

senzaţia pe care am avut-o stând cu Fizzy la braţ, la nunta fratelui ei, ca să nu mai vorbesc despre tot ce s-a întâmplat mai târziu în seara aceea. Dacă adaug confesiunea lui Fizzy, vizita lui Blaine în biroul meu şi tot ce mi-a spus Ash despre voturi... mintea mi se înceţoşează definitiv.

Totuşi, dau toate astea laoparte, fiindcă trebuie să mă dedic serviciului. Şi, cumva, atât Fizzy, cât şi eu reuşim să ne facem treaba în mod profesionist. După ce au fost numărate voturile m weekend, au ramas patru Eroi: Isaac, Nick, Dax şi Evan.

i ¿aU seama dacă trebuie să socotesc drept un moment de iro sau drept o tortură faptul că echipa emisiunii se descurcă f $rte bine şi că nu prea e nevoie de mine la cinele intime pe care P°zzy le ia împreună cu Eroii, la lungile lor plimbări pe plajă, la tidele de bowling, la culesul de mere sau la lecţiile de surfing. **Oricum,** profit din plin de răgazul care mi s-a oferit, fiindcă eu **Fizzy** avem, probabil, nevoie de el. Singura dată când o văd ?âptămâna asta **e** la un interviu stângaci şi forţat, în confesional, **în** restul timpului, mă ascund în cabina de montaj şi pun cap **la** cap o poveste pentru fiecare posibil cuplu, ascultând muzică **la** maximum în toate pauzele, ca să nu mai aud în minte ecoul **vocii** ei din acel moment în care mi-a spus că e îndrăgostită de **mine.** Creez cel mai convingător episod de până acum, obţinând **audienţele** maxime ale postului în săptămâna respectivă. Dar **e o** victorie lipsită de orice valoare.

După un foarte necesar weekend petrecut împreună cu **Stevie,** mă întorc pe platou săptămâna următoare. Am sperat **să-mi** fie mai uşor s-o văd pe Fizzy, dar nu-mi e. Ziua de luni aduce eliminarea lui Dax şi a lui Nick, precum şi apariţia unei Fizzy care şi-a petrecut weekendul făcând Dumnezeu ştie ce, cu Dumnezeu ştie cine. Nu-mi imaginez că ea aleargă de colo până colo, culcându-se cu tot felul de tipi – în primul rând, fiindcă ştiu că sentimentele ei pentru mine sunt sincere, şi, de asemenea, fiindcă aventurile romantice îi sunt interzise, în prezent, prin contract – dar

partea raţională a creierului meu e redusă la tăcere atunci când o văd intrând în restaurant pentru filmări, luni după-amiază. Devin exagerat de posesiv în clipa în care constat că e îmbrăcată în pantaloni scurţi de blugi şi într-un tricou alb, scurt. Vreau să-mi pun mâinile pe corpul ei şi gura **pe pielea** ei şi s-o ţintuiesc de perete, smulgându-i din nou o declaraţie de dragoste.

[imi men]ţin masca pe faţă cu fermitate. Aceste ultime °uă întâlniri sunt cele pe care telespectatorii o să le folosească pentru a alege un câştigător, iar Isaac ia cina astă-seară împreună cu Fizzy şi cu părinţii ei. Cu doar o săptămână în urmă, am fost alături de ea, de mama şi de tatăl ei, iar mândria a făcut să-mi fiarbă sângele în vene. Acum sunt în spatele camerei de filmat, urmărind-o pe Fizzy cum şterge pudra de pe fruntea doamnei Chen şi auzindu-l pe domnul Chen cum glumeşte cu Rory despre unghiurile lui bune. În plus, sunt dureros de conştient de faptul că părinţii lui Fizzy o să-l cunoască pe chipeşul, împlinitul şi merituosul bărbat care, cel mai probabil, o să-i cucerească. Dacă o cunosc pe Fizzy – şi simt că, într-adevăr, o cunosc – ea o să se împace în cele din urmă cu gândul că am respins-o şi o să facă tot ce-i stă în puteri ca să meargă mai departe. O să plece într-o excursie împreună cu Isaac şi o să facă tot posibilul să se simtă bine. Oare atunci când ea şi Isaac o să fie în Fiji, Fizzy o să uite cum s-a simţit în braţele mele? Oare o să se culce cu el pentru simplul fapt că e un bărbat aflat la îndemână? Sau conexiunea lor o să devină mai profundă, mai puternică decât cea pe care am avut-o noi doi?

Urăsc ambele scenarii, dar, sincer să fiu, nu-mi pot imagina o legătură mai puternică decât cea dintre mine şi ea. O văd pe Fizzy alături de toţi bărbaţii ăştia şi sunt nevoit să-mi înăbuş mereu pornirea posesivă de a o revendica atât în modurile cele mai semnificative cu putinţă, cât şi în cele mai insignifiante. Iar acum simt din nou acea pornire – în altă formă, dar reală, de netăgăduit – în timp ce privesc cum cei doi oameni care n-au cum să devină socrii mei se pregătesc să cunoască un alt bărbat.

- Eşti bine? întreabă Rory, aflată în drum spre camerele ei de filmat.

Răspunsul „Nu!" deja se formează pe buzele mele, dar mă smulg din visare, mă întorc în prezent, clipesc şi spun:

- Da, sunt cât se poate de bine!

Mă ridic de la masă exact în clipa în care Fizzy pleacă din cabina improvizată din spate, îndreptându-se spre zona de mese. Are părul prins în două codiţe răsucite în formă de coc, iar

câteva şuviţe i-au ieşit din strânsoare si i W ^ îi sunt conturaţi cu dermatograf negru si f eazăfa t a- Ochii precum şi blugi rupţi, asortaţi cu bocancii^ U" triCOU fu Pt» a venit pregătită pentru bătălie Pret de V SCara &Sta' Fizz y *dă,* simt o pulsaţie febrilă înlăuntrul me ° acţiune de secun- mi-am dorit ceva atât de tare p e cât o d ° niciodat ă nu tul ăsta nu se estompează nici măcar ^ Iar sentim en- să iau o

gură profundă de aer proaspăt^ ** *** din incinta» ca

FIZZY

Pentru că universul e o pisică plictisită, iar eu sunt doar un şoricel neputincios, Connor nu e îmbrăcat în obişnuitul lui costum apretat, ci într-un tricou negru, strâmt, şi în blugi. Deşi port armura asta mentală ca să-mi protejez lăuntrul delicat, mă forţez să-mi înăbuş impulsul de a traversa încăperea şi de a pune gheara pe el. Abia dacă l-am văzut săptămâna trecută şi mi-a fost atât de dor, încât mi-am petrecut tot weekendul îmbrăcată în pijama, uitându-mă iarăşi şi iarăşi la primele trei episoade din *Experimentul iubirii adevărate*, numai ca să-l văd în confesional. Acum părul lui ciufulit, bicepşii şi pectoralii scoşi în evidenţă de tricoul moale de bumbac sunt chiar în faţa mea. în timp ce discută ceva cu Rory, emană acea răbdare calmă ce-l caracterizează şi... O, Doamne, uită-te la el! îl iubesc, iar asta mă doare foarte, foarte tare.

Ca atare, m-am hotărât că urăsc iubirea.

Aseară am conturat o nouă carte. În esenţă, e despre o femeie care se îndrăgosteşte de un bărbat, dar ea e o nebună sexy, iar el o respinge, aşa că ea se aruncă de pe o stâncă. Doar că la baza stâncii se află un mare pat de perne – fiindcă nu-mi place beletristica

EXPERIMENTUL IUBIRII A DEVA RATE I 2 49

pe teme generale şi nu agreez nici genul horror – iar

• eroina se sufocă între perne. Doar că nu se sufocă, ci se ai>°ogoleşte printre ele, plângându-şi de milă, până când ajun- r°sUberul cu comanda ei de Krispy Kreme. De asemenea, am fruncat schiţa asta la gunoi.

Apoi am încercat să dorm, fiindcă săptămâna asta e, proba- .j cea mai importantă săptămână de filmare. Dar „dormitul" însemnat, în cea mai mare parte, zăcut în pat şi plâns cu faţa înfundată în pernă.

Vreau să mă duc la Connor, să-l trag deoparte şi să-i spun că **„-o să** mai fac asta în veci de veci, n-o să mai fug aşa niciodată. **Oare ştie** cât de mult admir latura lui precaută? El e liniştea fur**tunii mele,** umbra soarelui meu strălucitor, Styles pentru Harry al meu.

întâlnirea cu Isaac **e** grozavă, normal. Pe dinlăuntru, sunt o **marionetă** trasă de sfori, un monolog pozitiv. Tata face minu**natele lui** glume stupide; Isaac vorbeşte despre munca lui în cer**cetarea** legată de inteligenţa artificială şi pot să văd cum mama **îşi** pierde minţile încetul cu încetul, de bucurie, imaginându-şi **un trio** de nepoţi mult prea inteligenţi. Sorb din sticla mea de **apă cu** lămâie de la Perrier. Au început să apară contractele de **publicitate** la diverse produse, începând cu apa minerală şi ter**minând** cu loţiunea de protecţie solară şi cu hainele, aşa că am **grijă** să ţin eticheta îndreptată spre cameră. Vezi, Connor? Pot **fi jucător** de echipă!

Părinţii mei vorbesc despre cum a fost să se mute din Hong Kong în Statele Unite pe vremea când aveau douăzeci de ani, precum şi despre dificultăţile de a creşte trei copii cu personalităţi atât de diferite. O să fie o emisiune incredibilă, autentică! în momentele mele de liniştite interioară, în care mă desprind de realitate, pot vedea scena de sus şi-mi dau seama că facem cu toţii o treabă foarte bună.

Presupun că simt satisfacţia pe care mi-o dă faptul că fac Ceva b*tne – mă prefac ca o profesionistă, în timp ce-l ignor pe Uriaşul sexy din spatele camerei de filmat. Isaac e superb şi

inteligent – mama e pe jumătate îndrăgostită de ei înainte să ajungem la antreuri, iar tata îmi tot aruncă privirea aceea a lui care vrea să spună: „Ei, ce zici, e destul de grozav, nu?", ceea ce înseamnă c-o să mă întrebe despre Isaac în următoarele câteva luni. Asta-i exact motivul pentru care nu *le-am* făcut cunoştinţă părinţilor mei cu nici unul dintre bărbaţii cu care m-am văzut. Ar fi fost o întâlnire în patru, urmată de şase luni de întrebări despre cât timp credeam eu că avea să treacă până ca el să mă ceară în căsătorie. Sunt îngrijorată de faptul *că* mama *şi* tata nu înţeleg pe deplin premisa întâlnirii noastre de acum – *pe* platoul de filmare, noi doar exemplificăm felul în care funcţionează întâlnirile romantice, evenimentul în sine nefiind unul perfect echivalent cu *cele* din viaţa reală – dar nici măcar nu pot să mă îngrijorez prea mult, fiindcă sunt al naibii de tristă, iar acum îmi folosesc toată energia ca s-o scot *la capăt* într-un mod cât mai onorabil.

Imediat ce ne ridicăm de pe scaune, după filmare, mama spune în microfonul ei, care încă e *conectat:*

- îmi *place! Ar* trebui să-l alegi pe el. Gândeşte-te ce copii *deştepţi* şi frumoşi o să aveţi!

V-am spus eu!

Echipa chicoteşte în fundal, aşa că întind mâna ca să-i desprind mamei microfonul de la guler.

- Publicul hotărăşte câştigătorul, mamă!

- Dar ar trebui să fie iubitul tău, continuă ea, nedându-şi seama că e auzită de toată lumea, în timp ce eu bâjbâi să scot microfonul. Arătaţi atât de bine împreună!

Din instinct, îmi întorc privirea spre şirul de camere de filmat. Connor îşi scoate căştile de pe cap, după care le aşază pe scaunul de lângă el şi ia un clipboard pe care începe să scrie ceva. N-are nici o reacţie la auzul vorbelor mamei – în orice caz, nu e consternat. Nici măcar nu se uită la mine, ca să-i pot citi gelozia aprinsă în ochi, aşa cum se întâmpla înainte. Acum el e doar un

relaxat, pe care nu-l impresionează perspectiva ca alt °°î"t,°să flc iubitul meu.

bSEle bine, eu sunt bine.

n ti-mi voie să mă arunc de pe o stâncă, într-un pat de perne.

îmi îmbrăţişez părinţii şi-i conduc la rulota-confesional, pen-

întâlnirea cu însuşi producătorul convertit în reporter, iar fuV aşez, aşteptându-mi rândul.

După jumătate de oră, mama şi tata vin la mine ca să-şi ia

ămas-bun.

_ I-am spus lui Connor că părerea noastră e că ar trebui să te măriţi cu Isaac! mă anunţă tata, şoptindu-mi sonor la ureche, după care mă sărută pe obraz.

Le arunc cel mai convingător zâmbet de care sunt în stare la ora asta.

-Grozav, sunt sigură c-a fost încântat!

Isaac pleacă spre confesional şi, sincer să fiu, aş da orice ca să fiu o muscă pe peretele acelei rulote, care pare, cred, de dimensiunea unei cești de ceai, trebuind să cuprindă corpurile masive ale celor doi bărbaţi, la care se adaugă magnetismul calm al lui Connor şi farmecul ameţitor al lui Isaac.

Sau poate că e bine. Poate că atmosfera nu e rece, iar Connor nu se poartă deloc ciudat cu Isaac, deşi una dintre părţile mele preferate din corpul lui Connor a fost în corpul meu acum o săptămână şi patruzeci şi opt de ore, iar un observator imparţial ar spune că am avut amândoi un comportament destul de dramatic în legătură cu marile noastre sentimente. Dar n-am mai fost niciodată îndrăgostită şi, în consecinţă, nici n-am mai experimentat vreodată cum e să nu mai fii îndrăgostit de cineva. Poate că aşa li se întâmplă unora – un întrerupător închis, un chibrit stins.

Se aud zgomote în spatele meu şi observ că echipa a înce- Put să-şi strângă lucrurile. îmi simt inima ca un bloc de beton le cel^ ^n^epen^ piept. Din clipă în clipă, una dintre asistente- CC e acşorabile din platou o să mă cheme pentru interviu. Iar eu

o să recapitulez întâlnirea, o să vorbesc despre ce mi-a plăcut şi despre ce nu mi s-a părut în ordine – chiar dacă abia îmi amin. tesc ce s-a întâmplat. Sunt sigură că o să fiu o epavă monotona şi tânjitoare, dar nu-mi pasă, cel puţin o să fiu aproape de el, Apropierea de Connor a fost singurul lucru care a făcut ca săptămâna trecută să fie suportabilă, deşi el s-a uitat în ochii mei aproximativ cincizeci de milisecunde în toate cele zece minute în care a fost prezent. Sunt în sevraj; îmi doresc atât de intens să fiu între patru ochi cu Connor, încât am senzaţia că inima îmi e înfăşurată într-un lanţ de spini.

Brenna e cea care vine la mine, cu privirea aţintită la ecranul

telefonului.

- Se pare că poţi pleca acasă!

Clatin din cap.

- încă n-am fost în confesional!

Ea citeşte textul pe care-l are în faţă.

- Connor spune că astă-seară sărim peste interviul cu tine şi că le facem mâine pe amândouă.

- Stai, ce?

Pe foaia mea cu orarul de săptămâna asta e trecut câte un confesional pe seară.

Brenna ridică din umeri.

- Aşa a spus, repetă ea, derulând din nou mesajele, după care adaugă: Se pare că el a plecat deja.

Somnul e un amant capricios. Probabil că faptul că mi-am petrecut cea mai mare parte a serii de luni înşelându-l cu O Mie De Lucruri Pe Care Le-am Făcut Ca Să Stric Totul nu ajută. Uit să-mi setez alarma, aşa că e bine că adorm cu telefonul sub pernă (pentru cazul în care sună Connor la miezul nopţii, fiindcă s-a răzgândit şi mă iubeşte şi el) şi că începe să-mi vibreze sub cap.

E Jess. Răspund, fără să-mi pese de sunetele pe care le scoate gura mea atunci când e lipită de receptor.

- Bună dimineaţa! mă salută ea.

Cât e ceasul?

Trecut *de* opt!

' jmping ca să mă ridic în capul oaselor, în camera mea **luminoasă. Azi-noapte nu m-am obosit să trag draperiile,**

Prea lumina soarelui dă buzna ca şi cum ar avea ceva de **jar acu**

srbătorit.

„La naiba!

- **La ce oră trebuie să fii azi pe platou?**

Mă uit la perete cu ochii mijiţi, gândindu-mă.

- La zece, cred.

_ Ai destul timp.

- **Ştiu.**

Ridic mâna şi mă frec pe faţă. Voiam să spun:

„La naiba, azi iar trebuie să mă prefac că sunt bine!"

-Ai uitat ceva.

- Ce anume?

Jess dă drumul unei şoapte sonore:

- Cine sunt invitaţii care iau parte la întâlnirea ta cu Evan? Cu un geamăt de uşurare, mă prăbuşesc pe pat.

-O, Doamne, ai dreptate!

În ciuda norului cenuşiu care se ţine după mine peste tot, chicotesc. Eu şi Evan ar fi trebuit să ne întâlnim cu fratele meu şi cu noua lui soţie, după care ne-am dat seama că ei erau deja plecaţi în călătoria din luna de miere. Sora mea era a doua variantă evidentă, însă recomandarea medicului s-a schimbat în mod oficial din „S-o iei mai uşor!" în repaus la pat. Am în jur de un milion de mătuşi din rândurile cărora aş putea să aleg una, dar, sinceră să fiu, întâlnirea s-ar transforma într-un circ; Şi chiar şi cu tot dispreţul pe care-l simt faţă de mine însămi în ultima vreme, nu mă urăsc chiar în halul ăsta.

-Ce părere are River despre faptul c-o să apară din nou la televizor? întreb eu.

-E morocănos, dar s-a resemnat în mod stoic.

Asta-i varianta de River pe care o prefer!

Râde.
- Ne vedem în curând. Pune mâna pe ei, tigroaico!
Ca s-o distrez, scot răgetul meu cel mai jalnic.

Desigur că primul lucru care se întâmplă în momentul în care intru din lumina puternică de afară, în obscuritatea elegantă a restaurantului, e să mă lovesc de zidul Connor. Senzația nu e foarte diferită de cea pe care aș avea-o dacă m-aș lovi frontal de un zid de cărămidă – la nivel fizic, emoțional, spiritual.

Amândoi ne apucăm să jucăm una dintre scenele acelea în care izbucnim în scuze strigate la unison, după care plecăm din- tr-odată în direcții opuse: eu, spre locul amenajat pentru coafură și machiaj, iar el, spre șirul de camere de luat vederi care se pregătesc pentru filmarea de azi.

Restaurantul e liniștit; am ajuns prima. în față sunt numai Connor și Rory, care stau lângă șirul de camere. Jur că aud fiecare inflexiune huruită a vocii lui, simțind-o ca pe o vibrație ce-mi coboară prin coloana vertebrală. Liz trebuie să-mi atragă atenția tot timpul să-mi ridic bărbia și să-mi întorc fața spre ea, fiindcă, fără să vreau, întorc mereu capul spre partea din față a restaurantului, atrasă de Connor în toate modurile inconștiente și dureroase care sunt cu putință.

Mi-am construit toată viața bazându-mă pe cine eram și pe ce voiam, dar în ultima vreme... în ultima vreme am senzația că mi-am pierdut identitatea. Nu sunt scriitoare, nu sunt femeia nebunatică ce merge la întâlniri, nu sunt nici măcar prietena pisăloagă sau mătușa vulgară. Iar în toată liniștea asta dezolantă din mintea mea, cel mai zgomotos se aude întrebarea:

„Cine sunt eu?"

Unul dintre lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la Connor era faptul că el n-avea nevoie să fiu cineva anume. Puteam să fiu prostuță și gălăgioasă, sau gânditoare și contemplativă, și eram... tot eu. Mi-a spus recent că sunt mai mult decât scriitoarea jucăușă, sexy și aventuroasă. A spus că am profunzimi

•ve și straturi de sensibilitate. Era ca și cum ar fi avut un dor Fizzy de buzunar (și nu mă refer numai la membrul lui). deC o toate că și membrul lui era de ajutor.)

Lan vine îmbrăcat în costum și trebuie să recunosc că

tâ sexy- Sunt atât de dezorientată! Pe de o parte, aș putea *-*1 aleg pe el pentru excursie. N-o să se întâmple nimic între Să • _ cred că amândoi știm asta – și poate că o excursie în Fiji, lături de cineva care mi-a fost iubit și care acum mi-e prieten, ^s te exact ce-mi trebuie. Dar pe de altă parte, având în vedere ^S ularitatea emisiunii, nu vreau să joc scena „despărțirii în public", nu vreau să trebuiască să mă prefac că am fost îndrăgostită și că mi-a trecut.

Dar dacă îl aleg pe Isaac, o să ne fac amândurora un deser- **viciu.** Isaac este exact genul de bărbat de care m-aș fi așteptat să **mă** îndrăgostesc, dar în realitate, așa cum se prezintă ea acum, **am** doar sentimente platonice față de el. Oare

sentimentele lui **sunt cu** adevărat romantice? Oare o excursie împreună cu el s-ar **constitui** în cele mai chinuitoare şi mai stânjenitoare zece zile cu putinţă? Oare aş putea să învăţ să-mi placă de el?

Gem, iar Liz mă ciupeşte uşurel de bărbie, amintindu-mi să stau nemişcată în timp ce-mi aplică tuşul de ochi.

- Ce-i cu tine? întreabă ea, cu respiraţia dulce şi mentolată lângă obrazul meu. Pari stresată!

- Sunt.

-Eşti îngrijorată că publicul n-o să-l aleagă pe cel pe care-1 vrei tu?

Liz nu m-a întrebat niciodată nimic despre emisiune. Am presupus întotdeauna că e genul de lucru despre care nu se vorbeşte între membrii echipei, dar poate că pur şi simplu e vorba despre faptul că nu toată lumea e la fel de băgăcioasă ca mine. 0 femeie isteaţă ar răspunde la întrebarea ei cu „da". Una bătu- iă-n cap, ca mine, spune:

-Cred că nu-l vreau pe nici unul. [a] se îndreaptă de spate şi mă întreabă în şoaptă:

- Pe care-l vrei cu adevărat?

Merg la risc.

- Pe cel Înalt de doi metri, cu structura aia osoasă nemaipomenită!

Râde, dar nu pare deloc surprinsă.

- Da, vă stă extraordinar de bine împreuna. ^

Nu-mi dau seama imediat la ce se referă şi ma năpădeşte un sentiment de jenă. Pentru că, de fapt, ***ftiu.*** **Se** refera la ceea ce ştiu şi eu, adică la faptul că adevărata poveste a fost pr.etema care a înflorit între mine şi şeful ei, Connor **Prince.** Camerele de filmat n-au capturat planul narativ cel mai frumos în re oa . e u n care bărbatul ăsta impunător şi cumpătat şt femeia asta m.cuţa şi haotică au trecut de la fricţiune la admiraţie P ' *lar* apoi la ceva ce părea iubire. În tot acest timp, am avu vara a poveste chiar în faţa mea. Şi am stricat totu .

- El a fost atât de deprimat! spune Liz, intrerupându-mi gân- durile. Toată lumea şi-a dat seama. . A , ,

Aceste ultime cuvinte mă însufleţesc şi intre .

-Cum adică? ,

Ea ridică din umeri, trecându-mi pentru ultima data pena peste obraji.

- Ei, ştii tu!

Nu pot să insist fără să pară ciudat.

Liz face un pas în spate şi-şi studiază opera, iar apoi îmi scoate capa de protecţie.

- Eşti bine! spune ea.

îşi ridică bărbia, iar eu mă întorc şi văd un asistent de producţie.

- Eşti gata? întreabă el, făcând semn spre rulota de afară, gest care mă aruncă într-un ocean de panică. Rory vrea mai întâi un interviu în confesional! Te aşteaptă Connor.

CAPITOLUL 361

Am fost în rulota asta de o duzină de ori în ultimele săptămâni **şi,** până azi, a fost terenul meu preferat de vânătoare. **Spaţiul e** mic, dar mobilat confortabil, cu aparatele de filmat **amplasate** în locuri adecvate, ceea ce face ca interviurile astea să **fie uşor** de filmat, indiferent unde s-ar afla platoul. Aici se află **două** canapele: una pentru Connor, iar cealaltă, pentru persoa**na căreia** îi ia interviul. Draperiile sunt trase, iar lumina blândă **creează** o atmosferă confortabilă şi intimă. Apa îmbuteliată (cu **etichetele la** vedere!) şi o cutie cu şerveţele sunt la îndemână. Iată **locul** în care îmi exprim cu voce tare gândurile despre felul în **care se** desfăşoară lucrurile, vorbesc despre cum anume mă simt **şi spun ce** părere am despre Eroi. De asemenea, interviul realizat **aici e** singura ocazie dintr-un episod ca spectatorii să-l vadă pe **Connor, al** cărui rol e să discute cu mine despre fiecare dintre **întâlnirile** care au loc în platou. Nu urmăresc haştagurile emi**siunii,** pentru că nu sunt masochistă (şi, de asemenea, fiindcă un cod de onoare mă obligă să nu urmăresc felul în care merge

că St ⁎CSS mi a SPUS ^ în nou ieri ca Juno a inf ormat_o **Mi.**ca Vle a a Jlunî at¤0 ca oamenii îl plac foarte tare pe Connor. ⁿoastră gaşcă e ca Pony Express, plus bârfa.

Nu le condamn pe femeile astea de pe internet, Cine ar putea să-l vadă pe acest bărbat la televizor şi sfl *nu* se îndrăgostească de el? Să sperăm că asta o să-i demonstreze lui Blaine cât de valoros e Connor, ceea ce o să aducă, În sfârşit, mingea în terenul celui din urmă.

Mă aşez pe canapea, iar uşa rulotei se deschide şi Connor se apleacă să intre. Prezenţa lui micşorează spaţiul şl fură tot oxigenul.

Nu tu „Bună!", nu tu „Salut!", ci doar un murmurat:

- Testează-ţi microfonul, te rog!

Deci astăzi n-o să fim prieteni. S-a notat.

Connor se duce la locul lui şi-şi netezeşte partea de sus a pantalonilor de costum. Fac un efort herculean ca să nu mă arunc
în braţele lui, cu faţa înainte.

- Unu, doi. Unu, doi. Jos patriarhatul, trăiască iubirea, lă- saţi-le pe femei să iubească pe cine şi ce vor!

Urmează o pauză în timpul căreia aşteaptă confirmarea în casca din ureche.

- Eşti bine!

îi ia o clipă să se uite în ochii mei şi să-şi compună o expresie corespunzător de agreabilă.

- Cum te simţi azi, înainte de ultima ta întâlnire?
- N-o să mă întrebi cum a fost aseară?

Face o pauză şi-şi drege vocea.

- Da, exact. Haide să începem cu asta. Cum a fost aseară pentru tine?
- A fost dificil, răspund eu.

Aşteaptă, stresat, să dezvolt subiectul, ca şi cum ar şti că sunt o bombă cu ceas. Ar trebui să acopăr subiectele legate de întâlnirea de aseară. Asta e treaba mea, să vorbesc. Dar toate potenţialele remarci mi se dizolvă într-un vid lăuntric, în cele din urmă, el mă chestionează:

- în ce fel a fost dificil?

Auzind întrebarea, îmi vine să râd.

„Păi, Connor, aseară a fost dificil pentru că abia dacă te-ai uitat la mine, iar eu vreau ca emisiunea asta să fie fantastică, astfel încât cariera ta să se lanseze şi să te îndrăgosteşti din nou de mine."

Simt că trebuie să înghit în sec şi se pare că tristeţea face să-ţi fie greu să razi.

Mă întind după sticla de apă de lângă mine, învârt capacul ca s-o deschid şi iau o gură.

„Numără până la zece, mai ia o gură de apă şi fă-ţi nenorocita de treabă, Fizzy!"

-Aseară a fost dificil pentru că mi-am dat seama că s-ar putea să fi fost ultima mea întâlnire cu Isaac.

„Poftim, ia de-aici!”

O mică zvâcnire în falca lui.

- în afara cazului în care el o să câştige, lucru pe care se pare că părinţii

tăi şi-l doresc foarte tare.

Are un ton cald şi prietenos, folosindu-se de accentul lui britanic şi de farmecul lui blând. Dar eu îl cunosc, îi percep tensiunea din expresia feţei.

„Chiar ne cunoaştem”, a spus el la un moment dat. „Ăsta a fost singurul lucru pe care l-am făcut în ultimele luni.”

încerc să afişez un zâmbet natural.

- **Da, părinţilor mei le-a plăcut foarte mult de Isaac!**

înghite în sec.

- **Eu şi părinţii tăi am avut aseară o discuţie lungă despre motivele pentru care Isaac ar fi perfect pentru**

tine.

- Vorbeşti serios?

Connor se întinde după sticla lui de apă, corectându-şi din mers o grimasă pe care, oricum, n-am reuşit s-o descifrez.

- Părinţii tăi l-au cunoscut deja pe Evan, nu-i aşa?

Sunt sincer impresionată şi enervată de abilitatea cu care s-a abţinut. îmi doresc cu disperare să-l fac gelos. Vreau să-i întind gelozia pe o bucată de pâine prăjită şi s-o mănânc.

~ Da, răspund eu. E prietenul fratelui meu.

-...

- Şi ce părere au avut despre el?

- Nu cred că le-a făcut o impresie prea bună la vremea respectivă. Dar Evan e absolut minunat. Şi sexy!

- în calitate de producător şi de membru al echipei care l-a ales, o să consider că a fost un compliment, spune Connor pe un ton lipsit de emoţie, iar luminiţa din ochii lui îmi spune că ştie exact ce fac. „Cel Care Ţi-a Scăpat" o să ia cina împreună cu prietena ta cea mai bună, Jessica, şi cu soţul ei, River Pefia, care e, totodată, inventatorul tehnologiei ADNDuo.

- Exact. Nu uita să pomeneşti cât mai des despre asta! Lui River *îi place la nebunie* să fie în centrul atenţiei.

Connor râde, iar umerii i se relaxează.

- Văd că diseară o să fii în formă maximă!

- E ultima cină. Lumea ar fi dezamăgită dacă aş fi blândă şi m-aş purta frumos.

- Am fi devastaţi cu toţii!

Căldura zâmbetului său îmi ajunge până în măduva oaselor. Cum poate să nu-şi dea seama cât de potriviţi suntem? Mă întreabă mai departe:

- Care sunt sentimentele tale înainte de această ultimă întâlnire?

- Sunt uşurată.

- De ce eşti uşurată?

- Pentru că în curând o să mă pot opri din a mă preface că-mi doresc pe altcineva în afară de tine.

Connor rămâne mut şi-şi smuceşte capul spre camerele de filmat care ne înconjoară.

-Fizzy, nu... nu poţi să spui asta!

- Atunci, scoate-o la montaj!

Se întinde şi opreşte una dintre camere, iar apoi pe a doua. Ne închidem amândoi microfoanele. Connor îşi scoate casca şi expiră prelung.

- La naiba!

_Mi-e dor de tine, mărturisesc eu în momentul în care îmi dau seama că suntem cu adevărat singuri. Aş vrea să-ţi pot spune cât de rău îmi pare pentru ce am făcut. Ştiu

că am zis că nu eşti bărbatul care am crezut că eşti, dar eram doar speriată.

- **Ştiu.**

_ Eşti exact persoana de care am nevoie.

Nu spune nimic, dar, în clipa în care se apleacă să-şi sprijine fruntea în mâini, lumina i se reflectă în părul de pe creştet.

-Urăsc chestia asta, spun eu. Urăsc ideea că aş putea s-o sfârşesc cu altcineva decât cu tine. Sunt capricioasă în privinţa tuturor lucrurilor, în afară de asta, Connor. îmi pare rău că te-am rănit. Am vorbit serios atunci când am spu...

- Ştiu.

Are vocea calmă, dar hotărâtă, iar în momentul în care se ridică în picioare şi se uită la mine, îmi dau seama ce urmează. O să găsească o nouă cale de a mă refuza cu blândeţe. Oare de câte ori o să-i cer bărbatului ăstuia să mă refuze?

Apoi spune:

- Şi mie îmi pare rău că te-am pus în situaţia asta. îmi pare rău că am contribuit la angoasa cu care te lupţi. îmi pare rău că trebuie să pretinzi că-l doreşti pe unul dintre Eroii care au rămas în competiţie. Dar eşti atât de bună în emisiunea asta, Fizzy! în fiecare zi mă simt cel mai inteligent bărbat de pe planetă pentru că te-am ales pe tine!

Ne uităm îndelung unul la altul. Repet în minte iarăşi şi iarăşi că-l iubesc. Compensez o viaţă întreagă în care n-am spus asta, şi chiar dacă el nu simte la fel, mă simt bine să urlu declaraţia din priviri.

în cele din urmă, el răsuflă adânc.

- Dacă are vreo importanţă, află că şi pentru mine e greu.

Totul devine straniu de tăcut înlăuntrul meu. Nu ştiu de ce faptul că a spus asta face să-mi fie imposibil să continui, dar aşa stau lucrurile.

- **Chiar aveam nevoie să aud aşa ceva. Ai părut atât de stăpân pe tine! Am crezut că... ţi-a trecut complet.**

- **Nu mi-a trecut, mă întrerupe *el* Nu sunt deloc stăpân pe mine, mărturiseşte, închizând ochii şi înghiţind în sec. Nu sunt de piatră!**

Se întinde în faţă, ezitând înainte să pornească aparatul de filmat, ca şi cum mi-ar cere permisiunea.

Aşa că-i acord permisiunea.

- Dă-i drumul! îmi pare rău pentru întrerupere. Sunt pregătită.

Expresia posacă pe care şi-o ia River atunci când intră în restaurant şi e acostat de o perie de machiaj şi de o echipă linguşitoare mă ajută mult să-mi extrag starea de spirit din groapa în care e. Brenna îl roagă pe River să-i scrie un autograf pe palmă, iar hohotul de râs pe care-l scot la vederea groazei care-l cuprinde reverberează prin încăpere şi, cumva, înseninează atmosfera. „Ce poţi face cu o mână pe care e scris un autograf?" pare să întrebe faţa lui. „O pui în ghips? O tatuezi? n-o mai speli niciodată?" River nu tolerează nici una dintre variantele astea, aşa că, în schimb, îşi *mâzgăleşte numele pe* şerveţele, suporturi de pahare şi cărţi de vizită, pentru figuranţi şi echipă, în timp ce eu şi Jess ne punem la curent cu ultimele evenimente, discutând în şoaptă timp de un minut.

- Eram singuri în rulota pentru confesional, îi spun eu ia ureche lui Jess. Era perfect – numai noi doi – şi începuserăm să ne relaxăm, iar atunci i-am spus că mi-e dor de el şi că urăsc faptul că trebuie să fiu cu altcineva în afară de el. A recunoscut că şi pentru el e greu.

Jess icneşte:

-Ce?!

- Ştiu! şoptesc eu cu vehemenţă. A spus că nu e de piatră.

Jess fluieră.

- Asta-i nemaipomenit!

pin păcate, n-avem timp să disecăm semnificaţia unei astfel firmaţii. pentru că Brenna vine după noi, îi aduce pe Evan e Ri[ver a]P[oi ne conc]uce masa perfect iluminată din mij- f[p]ul restaurantului. Ce sentiment ciudat, să fiu blocată în toate lela Re aspecte ale vieţii mele şi să simt, în acelaşi timp, că aici [ce a]C[U]m lucrurile se mişcă prea repede în jurul meu!

?I [întâlnind] privirea prietenei mele celei mai bune, simt cum vara tristeţii care îmi apasă inima se mai uşurează.

Sunt aici pentru tine!", spun ochii ei.

„Ştiu, şi te iubesc!", spun ai mei.

„Ceea ce vreau să zic este că sunt aici în seara asta pentru cină şi că, în plus, îmi eşti datoare", spun ai ei.

„Soţul tău e foarte amuzant!"

Privirea lui Jess devine posacă.

„S-a plâns toată ziua."

„River s-a plâns că trebuie să iasă în lume! Nu-mi vine să cred!"

River îşi drege glasul.

-Terminaţi cu asta!

- Cu ce anume? întreabă Jess.
- Cu chestia aia când vorbiţi fără cuvinte, bombăne el.

Dau să arunc cu şerveţelul în el, dar, din spatele camerei, Connor îşi drege glasul şi ne aduce aminte:

-Filmăm!

Există un scenariu al discuţiei, care prevede că trebuie să vorbim despre ultima apariţie publică a lui River, despre GeneticAlly, despre tehnologie, şi în care trebuie, totodată, să le aducem aminte telespectatorilor despre implicarea lui River în lansarea întregii tehnologii. Dar cina se transformă într-un eveniment cu totul colocvial, aşa că uităm, pentru perioade scurte, că suntem filmaţi. împărtăşim poveşti din trecut, pe care se poate să le fi [s]pus de o mie de ori sau să nu le fi depănat niciodată, dar nu contează, pentru că, deşi nu sunt interesată de Evan la modul romantic, îl plac. Ştiu că familiaritatea dezinvoltă dintre noi doi e surprinsă de camere. Iată un amănunt de bun augur pentru Evan, care e de bun augur şi pentru Connor.

Dar, o, Doamne» cum îmi doresc să fi fost Connor alături de mine!

CONNOR

Următorul mesaj de la Natalia conţine doar cinci cuvinte, dar studiez fiecare dintre acele cuvinte preţ de zece secunde bune.

- La naiba! exclam eu cu voce tare, în tăcerea etanşă a maşinii mele parcate în faţa casei ei.

E cu Juno, la Fizzy.

în toată nebunia emisiunii, weekendurile mele petrecute împreună cu Stevie au fost, în cel mai fericit caz, sporadice. Seara acesta era momentul perfect s-o iau şi să ne petrecem timpul într-un mod cât se poate de plăcut, relaxându-ne la mine acasă. Dar nu e nimic relaxant în a mă duce la Fizzy. Ştiu că, probabil, nu e adevărat – şi cu siguranţă că nu e corect – dar am senzaţia că fosta mea soţie mă împinge spre Fizzy într-o seară în care nu sunt sigur că porţile care blochează furtuna mea emoţională sunt suficient de rezistente ca să facă faţă unei noi întâlniri între patru ochi cu ea. Interviul a fost dur, iar să urmăresc desfăşurarea acelei întâlniri în patru, atât de dezinvolte, la care aş fi vrut °â particip, a fost chiar mai greu.

Dar Nat n-are de unde să ştie asta, aşa că iată în ce situaţie am ajuns!

Oricum, nu urc ca s-o salut, deşi mi-ar plăcea să mă descarc în faţa cuiva care ştie foarte bine care e miza pentru mine. ?$_n$ loc de asta, întorc maşina la capătul străzii şi mă îndrept spre căsuţa acoperită de tufe de bougainvillea cu flori crem şi albastre, situată Ia trei kilometri distanţă. Odată ajuns acolo, simt iar cum împietresc, deşi fiica mea e înăuntru şi mi-ar plăcea s-o iau, să cumpăr nişte pizza şi să mergem acasă după aceea, să facem o cazemată de perne pe canapea şi să lenevim apoi în faţa televizorului. Nu vreau să mă gândesc la emisiune sau la femeia care mi se învârte în permanenţă prin minte, sau la felul în care arăta mai devreme, când şi-a destăinuit din nou sentimentele.

A fost cât pe ce să cedez nervos. N-am experimentat niciodată o astfel de senzaţie, în care inima să-mi fie grea, dar să-mi le- viteze în cutia toracică. Sunt atât de îndrăgostit de Fizzy, încât abia pot să respir.

Ies din maşină, urc scările, închid ochii în faţa intrării şi inspir adânc, liniştindu-mi respiraţia înainte să bat la

uşă. Plănuiesc să salut pe toată lumea, să-mi iau copilul şi să plec. îmi protejez inima. O protejez pe Stevie.

Merg mai departe.

Bat la uşă, iar cineva din spatele ei îmi răspunde cu voci vesele, care strigă:

CAPITOLUL 43

- Intră!

Urmez îndemnul şi *le* găsesc adunate pe canapea, sub o grămadă de perne pufoase.

- Aş fi putut să fiu Omul Negru! le spun, încruntându-mă.

- Ţi-am văzut umbra pe fereastră, atunci când traversai veranda, spune Stevie.

Juno dă din cap, adeverind.

-Eşti mai înalt decât toată lumea!

Fizzy se uită la mine cu o expresie ghiduşă, care vrea să-mi transmită că Juno nu se înşală. Dar nu mă las atras în discuţie. Imediat ce o văd pe Fizzy, îmi dau seama că am în piept atât de mult dor înăbuşit şi atâta dorinţă, încât dacă vorbesc, vocea

- mi sune ca un muget ^ac mai ^ac un Pas înainte* o s'o °Să în camera ei, o să încui uşa şi o să fac sex cu ea pe podea. ^-la-ţi lucrurile, micuţo!

îi fac semn din cap lui Stevie către rucsacul ei din partea aţ,ită a camerei, precum şi către hârtiile, creioanele colorate şi Ct mele de şters în culori aprinse care sunt împrăştiate peste tot.

În cameră se lasă tăcerea; energia exuberantă a secat. Grozav, **acum sunt** idiotul irascibil care a stricat petrecerea!

_ Eşti bine, tată? mă întreabă Stevie, ieşind cu grijă din încâl- **ceala de** braţe, picioare şi pături. Eşti supărat pe cineva?

Aleg varianta *relaxat, dar istovit* şi răspund, trecându-mi o mână peste faţă:

- Nu, Sass, sunt doar obosit.

- Eşti sigur? se îngrijorează ea, privindu-mă lung. Faci faţa aia din cauza căreia Fizzy spune c-o să ai nevoie de botox!

Ignor comentariul ei şi încerc să mă ţin de plan.

- Ţi-ai adunat lucrurile?

- Pentru că dacă eşti supărat, îi dă ea înainte, adu-ţi aminte că mi-ai spus că oamenii nu sunt ca fructele. Dacă cei pe care-i ai sunt imperfecţi, nu cauţi unii noi!

Pot s-o rog de o mie de ori pe fata asta să ridice prosoapele ude de pe jos sau să nu folosească sclipici în pat, dar *asta* ţine minte?!

Juno se scarpină la nas.

-Nu-mi plac bananele pătate! spune ea.

-Ei bine, acum sunt obosit şi mi-e foame, spun eu, punând mâinile pe umerii lui Stevie şi încercând s-o orientez spre uşă. Haide să plecăm şi să luăm ceva de mâncare!

-Fizzy are pizza! mă anunţă Stevie, arătând, entuziasmată, spre bucătărie. A rămas o tonă, fiindcă întotdeauna comandă prea multă!

~ E una dintre nenumăratele mele superputeri, declară Fizzy.

Simt cum mă priveşte, încercând să mă determine să mă uit la ea, dar pur şi simplu nu pot. După pumnul emoţional în stomac pe care l-am primit azi în confesional, chiar nu pot,

-Sunt bine, răspund, zăngănindu-mi cheile din buzunar. Haide, Sass!

- Connor, spune Fizzy cu glas scăzut, seducător, nu trebuie să te grăbeşti. Am o tonă de

mâncare. Vino şi stai puţin, ai avut o zi lungă.

E prea multă familiaritate, prea multă intimitate în tonul şi în spusele ei.

- **Mulţumesc, dar nu pot, răspund eu.**

Juno se ridică şi se duce lângă Stevie, care îşi îndeasă lucrurile în rucsac. Vocea ei răguşită, de copil, e hilar de incompatibilă cu şoptitul:

- Tatăl tău e unul dintre tipii care merg la întâlniri cu mătuşa mea, Fizzy, în emisiunea aia?

Rezist impulsului de a geme şi mă prefac că n-am auzit întrebarea. Cu privirea lui Fizzy aţintită asupra mea, îmi scot telefonul din buzunar şi deschid prima aplicaţie pe care o atinge degetul meu pe ecranul de pornire, din nevoia de avea o ocupaţie. Calculator. Apăs câteva cifre la întâmplare şi împart la doi.

- O, Doamne, nu..., răspunde Stevie, a cărei şoaptă e la fel de neinspirată, ceea ce mă duce cu gândul la faptul că, în oricare altă situaţie, eu şi Fizzy ne-am privi în ochi şi cu siguranţă că ne-ar pufni râsul,.. .el e producătorul.

- Ce înseamnă asta? întreabă Juno.

încercând să par ocupat, înmulţesc totul cu patru şi scad din rezultat cincisprezece virgulă şase.

Stevie şopteşte la fel de sonor ca mai înainte:

- El face emisiunea. El e şeful.

„Mulţumesc, Stevie, dar în clipa asta nu mă simt deloc ca un şef! Simt că sunt un uragan care e gata să se dezlănţuie!"

- Se plac sau se urăsc? întreabă Juno, făcându-mă să-mi simt stomacul în gât.

înainte ca Stevie să poată răspunde la întrebare, o strig clin de la intrare: micuțo!

în cele din urmă, Fizzy se ridică de pe canapea și vine la „ine. E îmbrăcată cu pantaloni de trening și cu un hanorac Wonderland. Arată ca brunch-ul, ca vacanța și ca euforia de după pragul ușii¹ - sex - metamorfozate în formă umană. Corpul și creierul meu au început deja să se cedeze și e foarte greu să pun în mișcare întreaga operațiune de retragere. Dar rămân hotărât să mă țin de plan.

Haide, Fizzy își înclină capul ca să se uite în ochii mei. După o fracțiune de secundă în care mă privește plină de îngrijorare, îmi îndrept din nou privirea la ecranul telefonului.

- Faci..., începe ea să spună, în timp ce vine lângă mine și se uită la ecran,... de ce faci socoteli?

Fac o grimasă și-mi strecor telefonul înapoi în buzunar.

- Doar pierdeam timpul.

- Stai aici făcând socoteli și ai o față morocănoasă, spune Fizzy, iar drăgălășenia din vocea ei mă face să vreau s-o sărut, să-i ling buza cea dulce.

în cele din urmă, Stevie aleargă până la noi, zâmbindu-mi cu gura până la urechi. Văd nedumerirea din ochii ei și pun toată iubirea pe care o simt pentru ea în zâmbetul cu care-i răspund, ca să știe că sunt bine.

- Mulțumește-i domnișoarei Fizzy!

-Mulțumesc, mătușică Fizzy!

„Mătușica Fizzy!"

ii zâmbesc lui Juno în timp ce Fizzy o sărută pe frunte pe Stevie, iar apoi îmi conduc fiica afară. Veste proastă: durerea asta de inimă pare să-mi afecteze și gândurile, convertită într-o pată care nu se lasă ștearsă. Veste bună: mai sunt câteva zile și n-o să mai trebuiască s-o văd niciodată pe Fizzy.

FIZZY

CAPITOLUL *44*

Mă uit la Connor şi la Stevie, care acum se urcă în maşină, întrebându-mă dacă tăcerea laconică o să *fie noul stil* de comunicare al meu şi-al lui de acum *încolo. Cinstit vorbind, nu-mi place.* Mă întorc şi închid uşa, iar apoi privesc lung la nebunia pe care am produs-o *împreună cu* fetele. Sunt conştientă de perechea de ochi ce mă urmăreşte prin cameră în momentul în care mă duc la canapea, *ca să încep să aranjez păturile. Majoritatea copiilor abia daca* sunt conştienţi de numărul adulţilor dintr-o încăpere şi nici vorbă să-şi dea seama de scânteile care *zboară* între aceştia. Dar *Juno Merriam e* un copil incredibil de intuitiv şi n-am nici o şansă de a trece *de seara asta fără să răspund la* nişte *întrebări.*

- Mama a spus c-o să mă lase să mă uit la emisiunea ta, după ce se termină, spune ea, privind cu ochi mijiţi o gumă de şters colorată pe care o ţine în mână, ca şi cum obiectul ăsta ar avea nevoie să fie studiat în mod aprofundat.

„începe canonada!"

îi fac semn din cap să mă urmeze la bucătărie.

-O, da? Emisiunea e destul *de bună. Stevie o urmăreşte. De* ce te pune Jess să aştepţi?

Cu **iuţeala** fulgerului, Juno ia o prăjitură înainte să apuc să nun cutia în bufet.

Mama vrea să vadă mai întâi cum se termină.

_Şi eu la fel, dragă!

juno ia **o** îmbucătură de prăjitură şi mestecă, dozându-şi mişcările precum un velociraptor.

_ D$_{oc}$i cel care câştigă săptămâna asta o să fie iubitul tău?

-Numai dacă hotărâm amândoi că ne dorim asta.

Trag un scaun de lângă măsuţa de bucătărie şi, practic, mă **prăbuşesc** pe el. Brusc, mă simt epuizată, în pragul leşinului.

Juno se aşază vizavi de mine şi desenează spirale cu degetul pe blatul mesei.

-îţi plac băieţii care au rămas?

-îmi plac..., încep eu să spun, dar apoi vocea mi se stinge **şi sunt** obligată să-mi închei fraza pe un ton stins: .. .doar că nu în felul ăla.

Juno dă din cap preț de câteva secunde bune.

- Cum îi cheamă?

- Evan și Isaac.

-Îți place vreunul dintre ei mai mult decât celălalt?

întrebarea ei foarte normală mă întristează din nou.

- Isaac, cred.

- Cum e?

- Drăguț, răspund eu.

îmi ridic privirea spre tavan, gândindu-mă:

„Atrăgător".

O, Doamne, adună-te, Felicity! Isaac e un bărbat minunat, iar tu îl descrii de parcă ar fi noul antrenor de la sala de gimnastică la care-ți pierzi tu vremea! Mă uit la Juno și inspir adânc, încercând să-mi presar vorbele cu puțin entuziasm.

- **E om de știință, ca tatăl tău.**

- E genetician? întreabă ea mijind ochii, sceptică.

Juno e mai deșteaptă decât mine.

- Nu, cred că face roboți sau că se asigură că roboții nu preiau conducerea lumii, sau ceva legal de motivul pentru care eu sunt drăguță cu Alexa.

Juno râde.

- Asta nu-i același lucru cu genetica, tușică Fizzy!

Arunc în ea cu un șervețel mototolit. Se ferește, iar șuvoiul hohotelor ei de râs împinge afară din gură următoarea întrebare:

-Crezi că domnul Prince vrea să câștige Isaac?

îmi păstrez zâmbetul, aplecându-mă spre ea. Juno e un partener redutabil de antrenament. Mândria și neliniștea se luptă în venele mele.

- Nu cred că domnului Prince îi pasă cine câștigă, atât timp cât emisiunea e de succes.

- Cred că-i pasă cine câștigă! își dă ea cu părerea, pentru ca apoi să rișteși să declare: Am impresia că te place.

- Vorbești serios?

- Îhî. Știi, atunci, la concert, mi-am dat seama că te place. S-a holbat la tine tot timpul.

-Asta, pentru că sunt fascinantă, Juno! Ai uitat?

Chicotește.

- Pun pariu că nu-i place să vadă alți băieți la întâlniri cu tine!

îngân o melodie, cercetând-o pe Juno din priviri. Nu tresare și nu ezită deloc.

- Și, bine, îl știi pe Aiden R., continuă ea, iar eu dau din cap, fiindcă sunt vreo patru Aiden la ea în clasă. O place pe Stevie și mereu stau împreună la prânz, dar azi Stevie a fost repartizată la Indonezia pentru Ziua Culturilor Lumii, împreună cu Eric, iar Aiden a fost trist și tăcut, la fel ca domnul Prince în seara asta!

-A, da? Cum așa?

Juno îmi imită destul de bine expresia, întrebându-mă:

- Ştii cum îşi încleştează băieţii falca aşa? Făcea asta, iar la prânz pur şi simplu a ignorat-o. Dar biata Stevie n-a avut de ales cu cine să facă Ziua Culturilor Lumii! Aşa se hotărăşte în clasă.

- Corect! sunt eu de acord, plină de compasiune, admirân- du-mă pentru retorica mea, iar apoi încerc să reorientez discuţia. Tu cu cine ai fost repartizată?

- Kyle Pyun, răspunde ea, făcând o strâmbătură evazivă. **E destul** de agitat, dar măcar ia note bune.

-Minunat! exclam, după care mă aplec spre ea. E drăguţ?

Juno pare sincer dezgustată.

- **Tuşică Fizzy, suntem în clasa a cincea!**

_ Nu te întreb dacă eşti logodită, Gândăcel, ci numai dacă băiatul ăsta are potenţial.

- Mama spune că băieţii sunt fraieri până când ajung la vârsta liceului.

- Uau, câtă generozitate!

- Deci dacă Isaac iese învingător, spune Juno, redirecţionând, la rândul ei, discuţia, primeşte bani sau ceva de genul ăsta?

- Teoretic, mă primeşte pe mine.

Râde, ca şi cum aş fi spus ceva amuzant.

- Aha, dar... ştii. Mă refer la un premiu adevărat.

Strâng din buze şi articulez un răspuns succint şi prozaic:

-Aleg persoana cu care plec în Fiji şi există un premiu în bani pentru Eroul care primeşte cele mai multe voturi, dacă la asta te referi.

Juno cască ochii.

- O excursie împreună?! se minunează ea, iar eu dau din cap, adeverind. Şi dormiţi în aceeaşi cameră?

- Dacă vrem, putem să avem camere separate.

Buza lui Juno se arcuieşte puţin.

- Ai vrea să stai în aceeaşi cameră cu el?

- în principiu, n-aş avea nimic împotrivă să împart camera, dar deocamdată nu sunt sigură că vreau să stau cu el. După ce ajungem acolo, o să luăm decizia împreună.

Ea dă din cap, gânditoare, privind pieziş. Mă uit la telefon. E aproape ora nouă. E timpul ca River să vină după ea şi să mă salveze de interogatoriul ăsta nemilos.

- Dacă ar *fi fost* Lucas Ayad unul dintre *concurenţi?* întreabă ea.

v auzul numelui cântăreţului meu preferat din *Wonderlancl,* mă încrunt în glumă.

^ – Păi, evident, dacă Lucas ar fi unul dintre *concurenţi şi n-ar* câştiga în mod cinstit, aş inventa maşina timpului şi m-aş întoarce să măsluiesc rezultatele!

-Ar trebui să lansăm o petiţie ca să-l înscriem! e de părere

Juno. Spune-le tuturor să înceapă să-l eticheteze pe Lucas Ayad la voturi!

- Vrei asta doar ca să nu mă mărit cu Suchin şi să ţi-l fur! Juno se aprinde la faţă.

- Suchin e al meu, doar că nu ştie încă!

Copilul ăsta mă face praf.

- Cum poţi să vorbeşti aşa despre Suchin, *dar* nu poţi să-mi spui nici măcar dacă băiatul de la Ziua Culturilor Lumii e drăguţ?

-Păi, pe Kyle chiar îl cunosc... bleah! răspunde ea, după care se apleacă într-un mod conspirativ. Dar dacă votăm pentru domnul Prince?

Ştiam că urmează şah-matul, dar tot sunt luată pe nepregătite.

- Am ştiut că pui ceva la cale, guno...

Mă opresc la timp, corectând în „Gândăcel mic", dar nu contează. Juno chicoteşte, iar râsul ei e plin de curcubeie şi de fluturaşi în timp ce-mi întinde mâna.

- Un dolar, te rog!

Mă *sprijin de* spătarul scaunului, deschid sertarul cu fleacuri şi cotrobăi după nişte mărunţiş. Pun douăzeci şi cinci de cenţi în palma ei şi spun:

-Prefer să vorbim *despre* Lucas şi Suchin.

-Pentru că şi ţie îţi place domnul Prince?

-Juno Merriam, vezi-ţi de treabă!

^ 'a mine di" dasă şi mamelor ,or ***k*** P,ace

Trebuie să vă aşezaţi la coadă, doamnelor, îngân eu drept

^Trrd propun să_1 tacllinez în le g&tură cu asta, iar apoi îmi aduc **„inte** că, **probabil,** nu-şi doreşte să vorbim. Iar acum sunt din

n°U, Tata spune că dacă îţi doreşti ceva, nu contează cât de frică **„.e, trebuie** să încerci!

Mă uit la ea, întrebându-mă pentru a suta oară de unde a apărut copilul ăsta.

- Aşa a zis tatal tău, da?

Juno dă din cap, adeverind.

_ A spus că la început i-a fost frică de mama. Dar apoi s-a **temut mai** tare că n-o s-o mai vadă niciodată, adaugă Juno, zâmbind. Deci, dacă aşa simţi pentru domnul Prince sau pentru... **cum îl** cheamă?

Mă uit la ea. Juno nu uită nimic. Prefăcuta asta mică e prea **isteaţă.**

-Isaac!

- Exact, spune ea cu viclenie, iar eu mă gândesc că, pe zi ce trece, seamănă tot mai mult cu mama ei. Dacă aşa simţi pentru Isaac, atunci nu lăsa frică să te oprească!

în uşă se aud trei bătăi scurte, care n-ar fi putut să fie mai oportune. îi mai arunc un rânjet ironic lui Juno, îmi împing scaunul în spate, mă ridic şi traversez sufrageria.

- N-ai fi putut veni cu trei minute mai devreme, ca să mă salvezi de Inchiziţia spaniolă? întreb eu.

River scoate un hohot de râs.

- O, Doamne! Mai bine să fii tu victima, decât eu!

-Ştii că, odată ce devin mai deştepte decât mine, încep să cer patruzeci şi cinci de dolari pe oră pentru serviciul de bonă?

Cu rucsacul atârnat de umăr, Juno se alătură tatălui ei, la uşă. -Mulţumesc pentru cină, tuşică Fizzy!

- **Da,** da, te iubesc, pleacă de-aici!

Chicoteşte, se sprijină de mine pentru o îmbrăţişare şi apoi mă uit la ei cum pleacă.

Dar River se opreşte la marginea verandei.

- Hei, spune el, atipic de ezitant, voiam să te întreb ceva!
- Pare grav.

Lucrurile par chiar mai serioase, fiindcă River se apleacă şi-j şopteşte lui Juno să se ducă să-l aştepte pe alee.

- E totul în ordine cu emisiunea? Mă refer la Connor, precizează el.
- Cum adică?
- Având în vedere că cealaltă emisiune North Star a fost compromisă din cauza scandalului de dopaj şi că producătorul ei a fost concediat...
- Stai, ce?! Care „cealaltă emisiune"?

River se încruntă.

- N-o urmăresc, dar se pare că North Star mai are o emisiune cu tot felul de probe fizice, care se desfăşoară în arene.

îmi aduc aminte, ca prin ceaţă, că într-o zi Connor mi-a pomenit ceva despre o altă emisiune, pe care o făceau ca să atragă un public mai tânăr, masculin.

-A, da, *BigMouth*[1] sau *Smash Face*[2] sau ceva de genul ăsta.

- *Smash Course,* spune el. Am înţeles că producătorii îi dădeau droguri concurentului de pe primul loc, ca să-i îmbunătăţească performanţa. în plus, unul dintre producători făcea sex cu el în timp ce erau în turneu, şi totul a apărut online.
- O, la naiba!
- O, da! Emisiunea a fost anulată.

River ridică mâna ca să se scarpine la gât şi se pare că se simte nespus de stânjenit fiindcă îşi vâră nasul în treaba altcuiva. Cu toate astea, conchide:

-Având în vedere tot ce s-a întâmplat între tine şi Connor, am vrut doar să mă asigur că el e OK.

bxpexi Mentvl ʀíı ***AonvĂ****

Eca fi cum s-ar *fi* ridicat c
după confesiunea pe care am ftcut „ pt'' «(ce s.a *Dacă, din* cauza scandafuiui n„r(, pe «napea,,. i
care dădeau lapte, cu siguranţa *J* ?'»a p,cr(lut una i Con.,,or' Connor, ca
să se asiguriH Că ** '-au prc,* *"»*
aì,ràceufK,am]4‡Ţ7;ea)uì e),^;^iare^ farsă, nu numai că *scandalul* '
(orm *indemi* ■' s tar
distruge fi înfregui post *de tel* 1 p»1,C capi' carie/w"®" iar Connor ar
fi ^ ^^novă'jjt p^tru ast ' dar ar

1 **Gură mare**
2 **Faţă spartă**

CONNOR

Penultimul episod din *Experimentul iubirii adevărate* bate recordul celei mai vizionate emisiuni de *reality* din ultimii zece ani. La o şedinţă matinală cu întreaga *echipa,* reiese clar că cifrele sfidează raţiunea. Dacă am avea şampanie în birou la ora nouă dimineaţa, dopurile ar sări.

în timp ce ne întoarcem în birou, Brenna aleargă în spatele meu, povestindu-mi, încântată, *despre trendurile de pe TikTok,* despre scenele şi editările virale – dintre care îmi trimite câteva, dar cred că de-acum ştie că vizionarea dovezilor adevăratei isterii create în mediul oniine n-o să facă altceva decât să intensifice presiunea pusă pe episodul live final. Nu ne avantajează faptul *că* încă nu s-au stins furorile legate de fiascoul pe care l-a înregistrat *Smash Course.* Ciclul de douăzeci şi patru de ore al ştirilor din zilele noastre presupune că memoria publică e deseori prea scurtă pentru astfel de lucruri, dar se pare că în fiecare zi ies la lumină noi *detalii, care* întreţin interesul oamenilor.
E suficient de asemănător cu situaţia dintre mine şi *Fizzy,* ca să crezi că sunt liniştit în privinţa hotărârii pe care am luat-o şi că îmi e, ca atare, mai uşor să *păstrez* distanţa faţă de ea. O astfel de presupunere e greşită.

junge la birou la puţin timp după ora zece. E ca un

^^scitat, mergând de colo până colo şi plimbându-se din- og arSU u jntr-altul. Vorbeşte despre tipii neimportanţi care tr-un *cel* Hollywood cum se face treaba, despre faptul le arată ce ^ efeînţeleaptă atunci când m-a pus pe mine să C*3 *A* de emisiunea asta şi declară ca de acum o să trebuiască răspuP *credere**în el. Satisfacţia dulce-amară: bineînţeles Sa am încântat că eu şi Fizzy am făcut ceva ce a avut succes la Căur dar reversul medaliei, adică faptul că m-am îndrăgostit e o umbră care îmi subminează starea de spirit euforică. Căsnicia mea eşuată ar fi fost relaţia cel mai uşor de întreţinut – fără pasiune, dar**

convenabil de amiabilă – şi, în schimb, s-a dovedit imposibil să construiesc ceva împreună cu femeia de care sunt cu adevărat îndrăgostit.

Poate că peste câteva luni, după ce lumina reflectoarelor o să se îndrepte în altă direcţie şi lumea o să-şi canalizeze interesul spre următorul lucru strălucitor, eu şi Fizzy o să mai putem să facem o încercare. Dar iubirea nu funcţionează aşa. Indiferent de ce ne-ar spune poeziile, iubirea nu e întotdeauna răbdătoare; e grăbită şi înfometată, devorând toate spaţiile goale din mintea mea.

Evadez în cabina de montaj, în speranţa de a scăpa de toate gândurile care nu-mi dau pace şi

de a ajuta la montarea clipurilor retrospective ale Eroilor, pentru porţiunea de recapitulare a episodului final din weekendul ăsta. Dar Blaine dă de mine chiar şi în refugiul ăsta liniştit şi trânteşte o bucată de hârtie pe masa de montaj.

-Blaine...

-Cu condiţia să nu faci vreo porcărie, spune el, ignorând faptul că a şters din greşeală clipul la care lucram, uite un contract pentru producerea şi găzduirea sezonului doi din *Experimentul iubirii adevăratei*

s I^U!nd furtuna care vine, producătorul nostru editorial, Pat, e ri ică de la computer şi evadează, spunând;

- Cred că mă duc să-mi iau o cafea! de hârti^ înChide în Urma

lui>în timp ce eu mă uit Ja bucata

Ştiam că urma să se întâmple – sincer vorbind, ar fi o prostie din partea noastră să nu dăm undă verde unui nou sezon – *dar* în clipa în care văd totul scris negru pe alb, sunt redus la tăcere pentru o clipă. Sunt sigur că foiosindune de structura pe care am construit-o, eu şi echipa am putea să facem o nouă emisiune, centrată pe o altă Eroină sau pe un alt Erou. Dacă ar avea chiar şi jumătate din succesul primului sezon, ar fi un succes financiar pentru companie. Şi pentru mine.

Doar că nu-mi pot imagina că aş putea s-o fac alături de altcineva în afară de Fizzy. Ca să nu mai vorbim *despre faptul că* încă un sezon m-ar menţine în atenţia publicului şi ar face ca posibilitatea unei relaţii între noi doi să fie chiar şi mai îndepărtată.

- Pot să mă gândesc la asta? întreb eu.

- Să te gândeşti? se miră Blaine, atingând cu un deget insistent cel de al treilea paragraf şi apăsând pe câteva puncte de sub el. Băiete, ai văzut cât îţi oferim? Vorbim despre mai mulţi bani, mai mult personal, mai mult timp, plus un buget de producţie mai mare!

Văd. Ceea ce-mi oferă e o parte din motivul pentru care trebuie *să* mă *gândesc foarte* serios la asta. *îi* îndepărtez mâna, timid, şi mă învârt în scaun, cu faţa spre el.

-Am văzut stimulentul financiar şi ştiu că ar fi destul de uşor să facem emisiunea din nou. Dar, oricât de nebunesc ar suna, pentru că ştiu că acum suntem revelaţia de la televizor, banii nu sunt singurul lucru de care îmi pasă. îmi plăcea ceea ce făceam înainte. încă nu sunt sigur că sunt gata să abandonez lumea documentarelor.

Blaine face un semn cu mâna.

- Bine! îţi dăm cele patruzeci de mii pentru chestia cu oceanele. Poţi să faci unul din ăla şi unul din ăsta în fiecare an. Asta o să te facă să semnezi?

Mu aşa ne-am înţeles, Blaine!

îţi ofer o oportunitate fantastică! Eşti foarte talentat în do-

Ara nevoie de o clipă, spun eu. Asta nu înseamnă „da" sau « Haide să

vorbim despre asta după încheierea ultimului

„nu * C1 H

epl Rlaine pufneşte scurt şi mă priveşte cu ochi mijiţi.

înţeleg. Bine. Negociezi pentru mai mult. Respect asta! ^Nu-i vorba despre aşa ceva. Eu... îmi face cu ochiul şi-mi dă una peste umăr.

_ O să văd ce pot face.

E nevoie de o concentrare activă ca să-mi anihilez gândurile despre bani, carieră, familie şi, în cea mai mare măsură, Fizzy, şi să mă concentrez pe ceea ce am de făcut. Materialul adunat de la nenumăratele camere de filmat însumează mai mult de două sute de ore pe care trebuie să le parcurg ca să realizez toate clipurile de care avem nevoie pentru episodul final. E o situaţie în care trebuie să se implice toată lumea. Vrem să prezentăm instantanee în care eroii sunt necenzuraţi, spontani şi naturali, filmaţi în vieţile lor de zi cu zi. Simt, fără nici un fel de ironie sau batjocură, că am surprins esenţa unor oameni cu adevărat extraordinari, iar asta e fantastic. Poate că ăsta e elementul cu care a rezonat majoritatea telespectatorilor: autenticitatea prezentării. Vreau ca acest ultim episod să fie emoţionant, amuzant, autentic şi însufleţitor.

Dar având în vedere că editâm clipuri cu sau despre Fizzy, n-am cum să mă sustrag gândurilor despre ea. Mai rău de-atât, am în faţă ore întregi de dovezi necenzurate ale faptului că a vorbit serios: nu şi-l doreşte pe nici unul dintre bărbaţii ăştia. Am ajuns să-i cunosc zâmbetele, iar Fizzy le oferă eroilor zâmbete care sunt luminoase şi sincere, dar, la urma urmei, platonice. îi cunosc şi râsul, care e sincer, de asemenea, dar Eroii n-au parte e ohotele ce vin din străfundul fiinţei ei, de râsul plin de

bucurie şi contagios pe care-l are atunci când e complet implicată în moment. îi cunosc şi atingerea – la naiba, cum îi cunosc atingerea! – şi, cu toate că le oferă Eroilor o afecţiune plină de prietenie, nu există niciodată pasiune în vârfurile degetelor ei sau în priviri. Nu există nimic sexual în nimic din toate astea.

Trebuie să editâm filmările astea împreună, dar, fir-ar să fie, tot ce văd e cum se îndrăgosteşte de mine. Văd cum privirea îi e atrasă în mod constant de cameră, căutându-mi reacţia, anticipând o glumă de-a noastră, nerostită, sau cum gândurile îi zboară către mine. Dar asta e numai ceea ce vreau eu să văd.

Nu pot să ajut acum. Nu mai sunt obiectiv.

îmi scot căştile şi le arunc pe masa de montaj. Exact atunci intră Rory.

- Totu-i bine aici?

îmi frec faţa cu mâinile, iar apoi clatin din cap.

-Mi-am pierdut toată nenorocita de obiectivitate! Am editat secvenţele pentru retrospectivă cu Arjun, Jude, Tex, Colby şi Dax. Astea sunt bune. Dar stagnez la Nick, Isaac şi Evan. Sincer, Ror, mi-e greu să-mi imaginez cum o să ducem asta la bun sfârşit! Fizzy e grozavă, dar oare sunt eu nebun? Nu e nici o poveste de iubire aici!

Rory se holbează îndelung la mine.

- Tu nu vezi?

-Nu.

Se uită dincolo de mine, la stop-cadrul cu Isaac râzând.

-Nu-ţi face griji, frate, e totul acolo!

- Da, dar nu vreau să stric totul la sfârşit.

Rory râde.

- în nici un caz!

- Mă bucur că eşti atât de sigură!

- Cred că eşti prea aproape ca să vezi.

„Ei, na, Rory, vorbeşti serios?"

CAPITOLUL 46

FIZZY

Marţi după-amiază,

clopoţeii de deasupra uşii localului Twiggs şi toate celelalte detalii – forţa zornăitului, paşii care urmează, zăngănitul cheilor prinse de poşetă – îmi sunt atât de cunoscute, încât, chiar fără să-mi ridic privirea, ştiu cine e.

-Fizzy? întreabă Jess.

N-o condamn pentru surprinderea din voce. Şi eu sunt mirată.

Tastez sfârşitul frazei şi-mi ridic privirea la ea, întinzându-mă după cana de *latte.*

- Salut, iubito!

-Salut! Ce văd aici? Un laptop? Agende cu notiţe scrise în grabă? se miră ea, ridicând din sprâncene. Nu cumva... scrii?

-Mi-a venit o idee azi-dimineaţă!

De fapt, m-am trezit având în minte o scenă de sex torid şi m-am gândit... că poate o să încerc s-o notez. Dacă e să fiu sinceră, e o fantezie perversă despre gura lui Connor, dar inspiraţia m-a lovit aşa cum făcea înainte, ca un fel de entuziasm febril, Şi n-am vrut să las momentul să treacă.

Mi-am împachetat laptopul, am venit aici şi desigur că ceea Ce era c^ar Şt perfect în capul meu pe drum încoace, acum e

0 a8lomerare de cuvinte pe hârtie, dar mă forţez să-mi aduc aminte că e absolut acceptabil ca o schiţă să *fie* groaznică. *E* mai bine decât nimic şi am avut parte de *suficient nimic ca* să-mi ajungă o viaţă întreagă. Ceva oribil poate *fi* editat.

Jess se aşază vizavi de mine.

-Asta-i fantastic!

- Nu, e o mizerie! spun eu, dar sunt fericită să tastez cuvinte care nu sunt scrisori pline de ură faţă de propria persoană, mărturisesc, ridicând din umeri, iar apoi îmi aduc aminte de ceva. O, Doamne, am tras azi cu urechea la cea mai bună conversaţie!

Jess se apleacă spre mine.

- Dă-i drumul, mi-au lipsit bârfele!

- Erau două femei care stăteau la masa din faţă, la cea cu piciorul şubred...

- Urăsc masa aia!

-... iar una dintre ele a spus că soţul ei a concediat-o pe bonă după ce a recunoscut-o pe un site de dame de companie.

-Stai! exclamă Jess. De ce intrase el pe un site de dame de companie?

- Exact! N-ar fi un început foarte bun pentru o carte? Nemernicul de soţ vede o faţă cunoscută pe un site de dame de companie şi e prea prost ca să-şi dea seama că n-ar trebui să-i spună soţiei lui? Soţia îl părăseşte şi se îndrăgosteşte de meşterul care vine să repare toaleta pe care fostul ei soţ n-a reuşit s-o repare, turui eu, după care mă lovesc peste bărbie, frământând ideea în cap. Ştergem, a venit să repare acoperişul, ca să poată să-şi dea jos cămaşa!

Mă întind ca să-mi notez în carneţel, înainte să uit.

Mulţumită, mă întorc spre Jess.

- Oricum, ce cauţi *tu* aici?

^ – Muncesc, răspunde ea, strâmbându-se. M-am plictisit acasă. River plănuieşte să înfiinţeze un nou start-up împreună cu Sanjeev şi... mi-e dor de asta! Ideea de a nu mai munci e destul

riniantă pentru mine. Nu m-am apucat de matematică ***d' 1*** bani, ci pentru că-mi ***place.***

[r] poate că amândurora ne vine cheful înapoi?

Zâmbeşte.

La naiba, aşa sper.

Momentul se prelungeşte, ne privim cu afecţiune şi, încetul

începutul, zâmbetul lui Jess dispare, în timp ce, probabil, ea vede umbrele din ochii mei.

Se întinde peste masă şi mă apucă de mână.

_ Hei, îmi pare rău că lucrurile s-au terminat între tine şi Connor! Iar ceea ce s-a întâmplat cu cealaltă emisiune a fost o mare porcărie.

Dau din cap. N-am nimic util de adăugat. Are dreptate.

- Dar te ajută în vreun fel să ştii că despărţirea voastră nu s-a datorat doar scenei de la hotel, ci că mai erau şi alte lucruri în joc? întreabă ea. Cred că el n-a prea avut de ales!

Râd, iar râsul îmi e puţin umed; nu mi-am dat seama că am devenit cam plângăcioasă.

- Crezi? Ştiu că situaţia asta e complicată. Ştiu că el e presat din mai multe părţi şi că are tot felul de responsabilităţi. Există lucruri mai importante decât mine şi sentimentele mele!

-Uite cum a crescut personajul ăsta! Cinci stele! exclamă less, zâmbind, iar apoi se ridică şi spune: Mă duc să comand cafea. Ai nevoie de ceva?

-Nu, mulţumesc! Sunt atât de aproape să închei schiţa asta îngrozitoare! Probabil că n-o s-o arăt nimănui, dar nu-mi fac nici o problemă în privinţa asta.

Cu două ore în urmă, m-a sunat agenta mea şi mi-a spus că se aşteaptă ca unele dintre cărţile din portofoliul meu să ajungă săptămâna asta pe lista celor mai bine vândute cărţi. Se pare că volumele scrise de mine au fost descoperite de cititori noi, care au postat fotografii şi provocări simpatice, filmuleţe şi recenzii.

genta mi-a trimis câteva şi am râs cu lacrimi în timp ce le-am
Urmărit. Scriitorii pot munci ani de zile, dar nu ştiu niciodată cum o să primească publicul o anumită poveste. Mi*am adus aminte că poveştile mele sunt importante pentru public şi mi-am dorit să mă reapuc imediat de scris. Iubitorii de cărţi sunt pur şi simplu cei mai buni oameni de pe lumea asta, vă jurf De asemenea, agenta m-a certat (pe bună dreptate) pentru că i-am evitat telefoanele, dar a spus că-i pasă în primul rând de mine şi că, dacă nu vreau să mai scriu niciodată o carte, e în regulă. N-o să fie dezamăgită, n-o s-o ia personal. Trebuie să fac ce e cel mai bine pentru mine. în urmă cu patru luni, ar fi fost uşurare să aud aşa ceva, aş fi simţit că mi se ridica o greutate de pe suflet. Dar acum, în clipa în care Amaya a spus că, dacă vreau, pot să renunţ, n-am simţit decât un gol lăuntric devastator.

Asta m-a făcut să-mi dau seama că nu sunt pregătită să renunţ la scris. Am făcut emisiunea ca să mă regăsesc, nu pentru faimă. Şi dacă trebuie să renunţ la Connor, vreau, cel puţin, să păstrez lucrul care mă defineşte. Iar eu sunt scriitoare. Deci chiar şi dacă fiecare cuvânt din documentul ăsta e un gunoi, n-o să renunţ.

Mâine o să-mi deconectez mintea de la orice altceva şi o să mă aşez la

calculator, ca să încerc să scot un diamant dintr-o bucată de cărbune. Pentru că mâine o să fac tot ce o să pot ca să nu mă gândesc la Connor, la emisiune şi la faptul că, în doar patru zile, lumea se aşteaptă să plec într-o excursie împreună cu un bărbat care nu e bărbatul pe care mi-l doresc.

îmi vibrează telefonul pe masă şi trag speranţa că e Connor. Trebuie să-mi schimb reflexul ăsta. Dar apoi telefonul vibrează din nou. Şi din nou. îl întorc cu ecranul în sus, iar inima mi-o ia la galop dintr-un motiv complet diferit. E un mesaj de la Alice.

Fizzy
Fizzy, o, Doamne
Vino la spital
Nasc

Toată lumea spune că nou-născuţii sunt urâţi, că arată ca °boşorogi morocănoşi sau ca nişte frunzuliţe desfăcute. nlŞfetele încreţite şi roşii; sunt pufoşi şi arţăgoşi. Nu fac nimic eva decât să doarmă, să mănânce, să plângă şi să facă caca. poate că asta e adevărat atunci când vine vorba de alţi copii, r ia vârsta de numai şase ore, Helena Ying Kwok e deja, fără ¡Tcuţie, fiinţa umană cea

mai frumoasă şi mai distractivă care binecuvântat cu existenţa ei planeta noastră. Micuţa Lena – eu am ales diminutivul – are nasul ca un năsturel al mamei ei şi încruntarea permanentă a tatălui. Are buzele pline ale bunicii ei materne, gâtul lung al bunicului patern şi balonarea bunicului matern. Dar gropiţa din obrazul stâng e de la mine. Asta mică o să fie o pungaşă. începând din momentul de faţă, n-am de ales şi trebuie să-mi pun întreaga viaţă la picioarele ei.

îi mângâi pumnişorul şi-i desfac degeţelele, sărutându-l pe fiecare în parte. Unghiile

ei în formă de semilună sunt nişte mici miracole. Inima îmi e prea neîncăpătoare pentru astfel de sentimente. La fiecare respiraţie, simt c-o să mă înec de fericire, c-o să mă sufoc cu ea.

-Sunt tuşica ta, Fizzy, îi şoptesc eu fetiţei. N-o să te las niciodată să suferi din cauza unui sutien prost croit. O să-ţi spun întotdeauna când o să ai mâncare între dinţi. Eu sunt cea la care o să vii ori de câte ori o să ai nevoie de sfaturi în legătură cu hainele sau de bani de cheltuială. Nu-ţi cer decât să mă laşi să verific fiecare bărbat cu care o să vrei să te vezi.

- OK, OK, dă-mi-o înapoi!

Scot un geamăt sugrumat şi exagerat, iar apoi o pun înapoi, în braţele întinse ale lui Alice. Sunt în camera asta de numai patruzeci şi opt de ore şi am dormit în jur de trei, dar nu m-am simţit niciodată mai plină de energie. Alice, însă, arată ca şi cum ar fi pe punctul să se dărâme. Naşterea a fost grea. Iubita mea soră şi-a petrecut douăzeci şi şase de ore plimbându-se prin cameră în faza iniţială a naşterii, înaintea celor cincisprezece ore de naştere activă şi a unei anestezii epidurale care n-a prins.

Soţul ei, Henry, el însuşi obstetrician, era pe punctul de a insista ca doctorul s-o ducă în sala de operaţii şi să-i facă cezariană, dar atunci micuţa Helena, ca şi cum l-ar fi auzit pe tatăl ei şi s-ar fi

hotărât că ce-i prea mult strică, a ieşit după ce Alice a împins încă o dată. Copilul şi-a făcut apariţia cu ochi luminoşi şi u n singur ţipăt şocat, de protest. Nici măcar n-are o zi, dar camera e deja plină de oameni şi de flori, de cadouri şi de baloane.

Mama vine în spatele meu, strecurându-şi braţele în jurul taliei mele. Ne uităm împreună la micuţa Lena, care e în braţele lui Alice.

- E perfectă, şopteşte mama.
- Redefineşte perfecţiunea! sunt eu de acord.
- îmi aduc aminte de ziua în care te-am născut, spune ea, iar noul sentiment pe care l-ai creat în mine a dat totul laoparte. în acel moment aveam tot ce-mi trebuia. Simt la fel şi acum, de fiecare dată când mă uit la tine.

O căldură dulce-amăruie mă cuprinde. Nu mă simt niciodată atât de iubită ca atunci când sunt cu familia mea... şi urăsc ideea că s-ar putea să nu-i fac niciodată mamei mele un asemenea dar: un nepot, încă o persoană pe care s-o iubească necondiţionat, aşa cum numai ea ştie să iubească.

Dar fiind mama care e, deja ştie la ce mă gândesc. Mă întoarce cu faţa spre ea.

-Erai perfectă atunci şi eşti perfectă acum.

Râd, cu ochii în lacrimi.

- Nu eşti o sursă credibilă!
- Sunt singura sursă credibilă! Te-am cunoscut în fiecare secundă a vieţii tale.

Nu mai am pereţi între care să-mi încapă sentimentele. în ultimele ore, am strâns-o de mână pe sora mea care a ţipat, am urmărit-o experimentând o durere brutală şi o bucurie orbitoare. Cu aproape toată lumea pe care o iubesc, înghesuită în camera asta, în jurul lui Alice, al lui Henry şi al Helenei, mă simt devastată de emoţie.

Poate că n-o să fac niciodată ceea ce a făcut Alice, îi aminti mamei. Poate că nici măcar n-o să mă mărit. Poate că tCSC ă scriu genul de carte pe care vrei tu s-o scriu. Poate că o £fiu **întotdeauna** aşa ca acum.

-Şi?

Si? repet eu. Şi nu vreau să te dezamăgesc.

Mama îmi prinde faţa în mâini.

Tu te uiți în oglindă și vezi toate felurile în care mă dez**amăgești.** Eu mă uit la tine și văd tot ce am vrut vreodată să **fii** Admirația **e** locul din care vin așteptările, nu dezamăgirea! **Iar dacă** îmi doresc ceva pentru tine, cum ar fi căsătoria sau **un bebeluș, e** pentru că lucrurile astea m-au făcut mai fericită **decât** orice altceva în viață. Îți petreci prea mult timp muncind **ca să-i** faci **pe** alții fericiți, iar pe mine nu mă interesează decât **fericirea ta.**

Felul în care cuvintele ei aduc fața lui Connor în centrul gândurilor mele e înfricoșător. El e, fără îndoială, locul actual al fericirii mele, iar dacă există un motiv pentru care sunt tristă la încheierea filmărilor, acela e faptul că n-o să-l mai văd în fiecare zi.

Acum îmi vine în minte un alt gând iritant.

- Mamă, ce zi e azi?

Clipește spre mine, derutată.

-Joi.

Mă uit la ceas. E cinci fără un sfert după-amiază și, dacă într-adevăr e joi, atunci sunt la distanță de o oră de petrecerea de încheiere a filmărilor, care începe în cincisprezece minute.

Mă aplec spre Alice, sărutând-o pe frunte.

- Mă întorc mai târziu.
- Unde te duci? întreabă ea, fără să-și ia ochii de la fetița nou-născută.
- La petrecerea de încheiere a filmărilor.

r„ ' ' ' *n Ce^e ^in urma > Alice își întoarce spre mine ochii întuneci **Și** obosiți.

-Spune-i că-l iubeşti!

începusem să mă întorc, dar mă opresc atunci când îi aud cuvintele.

- Ce-ai zis?!

- Ştii despre ce vorbesc.

Mă uit lung la ea. N-am vorbit despre Connor cu nimeni în afară de Jess, fiind prea îngrijorată să nu se afle, să n-o stresez pe sora mea însărcinată. Am fost îngrijorată ca nu cumva emisiunea mea să întreacă în strălucire nunta fratelui meu, prea îngrijorată ca emisiunea să nu fie o nouă pată pe biografia mea, din punctul de vedere al familiei mele. Dar în cele din urmă, oamenii care te iubesc văd oricum dincolo de subterfugii.

- Nu e atât de simplu! răspund eu. Aş vrea să fie aşa, dar asta nu mă implică numai pe mine.

- Chiar şi aşa.

Epuizată, sora mea ridică mâna. Mă aplec, crezând că vrea să-mi cuprindă obrazul. în loc de asta, îmi trage o palmă uşoară.

- Fă-o chiar şi aşa!

CONNOR

în ciuda haosului exterior care o caracterizează, Fizzy vine mereu la timp. Punctualitatea asta a fost, de fapt, primul indiciu că mare parte din personalitatea „sexy zăpăcită" pe care o afişează e doar o prefăcătorie. Al doilea indiciu a fost lista ultra detaliată de termeni ai contractului pe care mi-a trimis-o echipa ei, iar de atunci am ştiut întotdeauna că pot să mă bazez pe ea. Aşa că întârzierea de patruzeci şi cinci de minute la petrecerea de încheiere a filmărilor mă îngrijorează.

Şi se pare că nu numai pe mine. Brenna apare lângă mine, cu privirea aţintită la scara ce duce spre spaţiul pe care l-am închiriat la Stone Brewery pentru petrecerea din seara asta. Membrii echipei se învârt încolo şi încoace, sorbind din băuturi, ciugulind din mâncare, stând de vorbă. Dar deşi am venit de

CAPITOLUL 399

suficient de mult timp ca să fim gălăgioşi şi chiar puţin scandalagii, există senzaţia de netăgăduit că petrecerea încă n-a început.

- Unde e?

Dau din cap, derutat.

- Nu ştiu.

-I-ai scris?

-Nu, răspund eu.

Şi nu i-am scris, dar nu dintr-un motiv bun. Cei puţin nu din- tr-un motiv pe care să i-l pot destăinui asistentei mele. Nu i-am scris lui Fizzy pentru că devin cu atât mai îngrijorat că i s-a întâmplat ceva rău cu cât întârzierea ei se prelungeşte. Şi cu cât pot să amân mai mult momentul în care aflu exact ce i s-a întâmplat, cu atât mai mult pot să-mi continui viaţa într-o stare acceptabilă de sănătate mintală.

Devin conştient de faptul că Brenna s-a aplecat ca să mă privească în amănunt. în acelaşi timp, îmi dau seama că mă holbez la scara ce duce spre sala de petrecere, de parcă aş fi un lunetist care urmăreşte o ţintă. Răsuflu adânc şi-mi duc halba la gură.

- Eşti bine? întreabă Brenna.

- Sunt bine.

-Pari puţin tensionat.

-Nu.

- Eşti sigur?

-Da.

- Bine, minunat, fiindcă am

impresia că tocmai am văzut-o trecând prin restaurant!

Sar înainte şi ajung la balustradă din doi paşi mari, îmi încleştez degetele pe fierul forjat şi arunc o privire prin restaurantul aglomerat. Observ aproape imediat cocul ciufulit şi zâmbetul luminos, în timp ce ea se împinge prin mulţimea de lângă bar. Toate părţile corpului mi se detensionează; sunt străbătut de un şuvoi de adrenalină, fierbinte şi frenetic. în timp ce Fizzy se învârte de colo până colo, e oprită de o femeie care vrea să se fotografieze cu ea.

-E bine! spune Brenna, apărând din nou lângă mine.

- Poftim? Sigur că da, bâigui eu, distras, privind încruntat spre locul în care doi bărbaţi se apropie de ea, aşteptându-şi rândul.

Bărbaţii ăia stau mult prea aproape.

- Ştii, o să rupi balustrada! mă avertizează Brenna, atingân- du-mi dosul palmei cu vârful degetului.

s,c strânsoarea, dar nu-mi iau ochii de la ceea ce se în- barul de jos. Nu

CAPITOLUL 401

că ar trebui să-mi fac griji; Fizzy e tânăr>l /independentă. După ce bărbaţii aceia îi atrag atenţia, ***P***e.eşi fi,că o poză, iar apoi, politicos, dar ferm, răspunde 16 C,a VRe cereri ale lor dând din cap şi arătând spre scări, Mă uit U,iel în timp ce se grăbeşte să urce treptele către noi.

13 7clipa în care apare sus, toată lumea se întoarce şi prinde să n ¿ypă care zgomotul se estompează pe măsură ce înce- aC ^ă ne dăm seama de felul în care arată Fizzy. Nu e o petre- *011 oficială, la care să existe vreun cod vestimentar sau la care 7fi fost angajaţi chelneri instruiţi să se plimbe printre oaspeţi cu tăvi de şampanie şi gustări. Chiar şi aşa, Fizzy îmbrăcată în haine obişnuite e mai elegantă decât suntem majoritatea în forma noastră maximă. Astăzi, însă, părul îi e strâns într-un coc dezordonat, încâlcit, de ai zice că nu l-a desfăcut înainte să se culce. Iar hainele par să fie cele în care a dormit. Arată obosită şi palidă. Mulţimea şoptește, îngrijorată.

Asta, până în momentul în care faţa i se destinde într-un zâmbet ca un răsărit de soare şi strigă:

-Sunt mătuşă!

Uralele izbucnesc din nou ca un vuiet şi e înconjurată de oameni. Fizzy dispare în mijlocul trupurilor şi încerc să mă bucur de moment, pentru că lucrez de suficient de mult timp în domeniul ăsta ca să ştiu că nu toate echipele sunt atât de unite, nu toate proiectele sunt atât de magice, şi că atunci când există o astfel de compatibilitate, asta e un lucru ce trebuie preţuit. Dar ştiu, de asemenea, că Fizzy e cea care aduce magia, că a reuşit să ia un grup de străini şi să facă din el o familie. Desigur că la petrecere au venit Isaac şi Evan, dar au venit şi Dax, Nick, Jude Şi Colby. Concurenţii care au fost eliminaţi s-au întors, fiindcă "Şi nu mai participă la emisiune, fac în continuare parte din ucrul ăsta pe care l-am creat împreună.

O urmăresc pe Fizzy în timp ce îmbrăţişează pe toată lumea arată pozele cu bebeluşul, iar impulsul de a mă duce acolo ca s-o monopolizez face loc – în mod neaşteptat – mândriei. O urmăresc pe Fizzy în timp ce domină încăperea şi e adorată. Poate că există un drum pentru noi după ce se termină totul. Poate că n-o să se declanşeze un scandal dacă o să fim împreună peste câteva luni; poate că faptul că ne-am îndrăgostit n-o să compromită credibilitatea unui nou sezon al emisiunii. Ştiu că nu-i adevărat, dar simt o durere mocnită şi apăsătoare în timp ce

tânjesc după femeia asta minionă, bătăioasă, afurisită, care îmi deține mintea, gândurile și întregul nenorocit de corp.

CAPITOLUL 48

FIZZY

Stiu unde e Connor. Simt cum ne priveşte ca un tată mândru, care stă deoparte, mai degrabă decât ca geniul din spatele reuşitei. Vreau să vină aici,

să-şi găsească drumul până în mijlocul mulţimii ăsteia pline de afecţiune. Nu ştie că el e motivul pentru care au funcţionat toate astea? A fost viziunea lui. Energia lui competentă şi prezenţa relaxantă, stilul implicat de administrare a întregii echipe şi distribuţia perfectă pe care a făcut-o. Ca să nu mai pomenim de însăşi persoana lui apetisantă şi de lovitura neaşteptată a interviurilor pe care ni le-a luat el

însuşi în rulota pentru confesional.

Dar cu emoţiile la maximum şi cu adrenalina atât de ridicată încât am senzaţia unei lumini de stroboscop care îmi curge prin vene, poate că nu e chiar momentul potrivit ca să mă desfăt cu apropierea de Connor. Cred că Alice are dreptate şi poate că asta chiar o să fie ultima ocazie de a-i spune că-l iubesc, oricare ar fi deznodământul de sâmbătă. Dar mă cunosc.

CAPITOLUL
405

în actuala mea stare de spirit, o să mă pierd cu firea şi o să-i spun că ştiu despre North Star, neuitând să-i dau naibii pe toţi cei care cred că au cuyânt de spus în ceea ce facem noi!

tota, pe de altă parte, chiar motivul pentru care e) nu mi-a Pus de ia bun început.

Dar sunt două discuţii importante pe care îmi dau seama ca trebuie să le port în seara asta, ambele – cu bărbaţi pe care n;° s^ mai pot să-i contactez înainte de ziua de sâmbătă. Unul dintre ei o să iasă câştigător şi presupun că acela o să fie Isaac, dar dacă nu-i el, trebuie să mă descurc şi cu aşteptările lui Evan. Sunt pregătită pentru o excursie în Fiji cu oricare dintre ei, dar, în ambele scenarii, o să dorm singură.

Dacă acum m-aş duce *direct la* ei, toată lumea s-ar uita la mine, aşa că petrec ceva timp stând de vorbă cu lumea. Fac planuri cu Dax să ieşim împreună la cină după ce se linişteşte tot haosul, numai ca să ne distrăm, insistă el, complet platonic. Jude mă informează că a înţeles gluma cu Volterra, dar că nu
i s-a părut atât de amuzantă.

-E în ordine, Jude, spun eu, zâmbind. Gusturile nu se discută! Colbyîmi explică în mod condescendent faptul că în realitate nu era condescendent atunci când îmi explica anumite lucruri în bucătărie, dar după ce râdem pe tema asta, îmi dau seama că atunci când nu e filmat, e mult mai relaxat. Toată lumea are presupuneri vizavi de cine o să câştige, de cine *ar* trebui să câştige şi de subiectul cel mai fierbinte: dacă într-adevăr unul dintre cei doi bărbaţi care mai sunt în concurs e Compatibilitatea mea de Aur.

E o seară neobişnuit de răcoroasă şi aproape toată lumea e înăuntru. Oamenii se îmbată, fac *gălăgie,* îşi manifestă nostalgia sau afecţiunea. Ştiu că încalc regulile atunci când îl trag pe Isaac afară, pe terasă, dar *el e* nerăbdător să vină şi are o expresie de uşurare de faţă.

- Vrei jacheta mea? mă întreabă, dând să se dezbrace de ea. Dau din cap în semn de refuz *şi-mi* trag fermoarul la hanorac. „n(‘ºriCU™ ımult«mesc! încă sunt puţin încălzită din cauza

Si oSme” mai deVreme drept Cea

-Sunt Sigur! exclamă el, râzând, şi-şi sprijină braţele de baladă în timp ce priveşte spre terasă. îmi aduc aminte de ziua i care a născut sora mea primul copil. înainte de asta, nu înţe- i , eam deloc care-i treaba cu bebeluşii, ştii? adaugă, uitându-se a mine. Nu ştiam care e chestia. Dar e altfel când eşti rudă. [3] -întotdeauna mi-au plăcut copiii, dar sentimentele faţă de copiii înrudiţi cu mine sunt următorul nivel. E o nebunie ca cineva atât de mic să fie legat astfel de mine! Nu vreau să dezamăgesc în rolul de măturşă!

_N-o s-o faci!

Rămânem tăcuţi şi e ciudat că sunt singură cu el. în afară de scena din magazinul CVS, n-am fost niciodată între patru ochi; sincer să fiu, nici măcar nu ne cunoaştem prea bine. în alte emisiuni, concurenţii locuiesc împreună, petrecând multe ore într-o proximitate forţată. Unele emisiuni le oferă chiar ocazia să doarmă împreună. îmi place faptul că emisiunea asta e diferită, că se

bazează pe personalităţi şi energii într-un fel autentic, ce are importanţă în lumea reală, dar cred, de asemenea, că unele lucruri care se petrec în spatele uşilor închise scot la lumină adevărata compatibilitate. Mă întreb dacă eu şi Isaac am fi fost compatibili în cazul în care ne-am fi cunoscut din întâmplare.

El întoarce capul şi-şi sprijină bărbia de umăr, ca să mă privească.

-Apropo, ştiu de ce m-ai chemat aici.

îi imit postura şi îl întreb:

- De ce?

- Hmmm..murmură el, zâmbind. Vreau să ştii că sunt împăcat cu ideea.

- Cu ce?

- Cu faptul că chestia asta cu noi nu merge, chiar dacă o să câştig.

- De ce crezi că asta vreau să-ţi spun?

Se îndreaptă şi se răsuceşte ca să se sprijine cu spatele de baladă, stând cu faţa la mine.

Haide, Fizzy, se vede limpede că ai fost rezervată!

Recunosc adevărul spuselor lui şi înghit în sec, în timp ce-I studiez.

- De ce am senzaţia că şi tu ai fost rezervat?

Isaac inspiră adânc şi-şi ridică privirea spre cer.

- Cam Ia trei zile după ce ani filmat prima întâlnire, am primit un mesaj de la prietena mea din liceu. S-a mutat înapoi, în zonă.

Simt cum mă traversează un val de uşurare călduţă şi luminoasă.

-Aha!

- încă nu ne-am întâlnit. N-am de gând să încalc regu 1 e, e- clară el, râzând. Dar ne-am scris

şi, da, simt că ar putea să iasă ceva, ştii?

- **Asta e minunat, Isaac!**

- **Aşa că, dacă am dreptate şi eşti rezervată, am vrJjlt spun că e în ordine. Iar dacă mă înşel şi ai sentimente a evara_ te, vreau să fiu sincer de la început. Nu vreau să te simţi rănită, spune el, întinzând mâna şi trecându-şi uşurel degetul mare peste pomeţii mei. Sincer să fiu, eşti una dintre cele**

mai cool persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Probabil că fosta mea iubită e singura femeie care ar putea să mă oprească din a face tot ce e omeneşte posibil ca să te câştig!

S-a exprimat perfect. îmi place atât de mult de Isaac! într-un univers paralel, în care n-ar exista Connor, probabil că Isaac ar fi *perfect* pentru mine.

- **înţeleg sută la sută, spun eu.**

CAPITOLUL 411

- **Ştiu că înţelegi.**
- **Ce se întâmplă, tovarăşii mei?**

Eu şi Isaac ne întoarcem şi îl vedem pe Evan ieşind din restaurant, cu trei halbe de bere în mâini. îi dă una lui Isaac, primesc şi eu una, iar apoi o ridică pe a lui, toastând:

- Pentru şansele mele foarte mici de a câştiga concursul asta şi pentru cea mai frumoasă femeie cu care am ieşit vreodată!

Râdem, ciocnim halbele şi sorbim din

ele. îmi şterg spuma , ne buza de sus.

_ Cred că sunteţi la un scor strâns unul faţă de celălalt.

~în nici un caz! exclamă Evan, înghiţind iute berea, ca să mă contrazică. O să câştige Isaac şi vreau să ştii că sunt împăcat cu ideea!

-Evan...

„Nu, vorbesc serios, Fizzy! Am avut şansa noastră şi n-a mers. Sunt bucuros că ai revenit în viaţa mea. Şi că mi-am şters tatuajul ăla oribil. Goldschlager e băutura diavolului! spune el în chip de explicaţie, după care ridică halba pentru un nou toast: Orice s-ar întâmpla, a fost o cursă fantastică!

CAPITOLUL 413

E uşor să-l găsesc pe Connor înăuntru, fiindcă e un uriaş înconjurat de fanii lui, care-l adoră, şi mă refer la echipă, dar haideţi să fim cinstiţi, toată lumea e cel puţin optzeci la sută îndrăgostită de el. Ca şi cum ar fi simţit că am intrat, se uită imediat în ochii mei, din partea cealaltă a încăperii. Nu pot ignora felul în care expresia îi devine imediat blândă şi exprimă uşurare, de parcă nu s-ar fi bucurat că am ieşit din raza lui vizuală.

Sau poate că asta e doar speranţa mea.

Fac tot ce pot ca să-mi temperez această speranţa. L-

am rănit, şi chiar dacă se hotărăşte că poate să aibă din nou încredere în mine, Fizzy cea raţională ştie că asta nu schimbă, de fapt, nimic. Dacă a fost avertizat să nu strice lucrurile, asta o să fie în continuare adevărat mâine şi săptămâna viitoare şi pe trei luni, pentru că lupa sub care suntem aşezaţi din cauza popularităţii emisiunii nu dă semne să dispară. în cele din urmă, trebuie să accept ideea că, poate, a fost mai bine că n-am mai făcut sex, fiindcă e foarte probabil că aş fi găsit o modalitate de a-l târî pe el, degetul lui inelar şi membrul lui

CAPITOLUL 415

cel mare la Vegas, ca să oficializăm relaţia noastră.

Strâng din umeri, pregătindu-mă pentru ceea ce probabil că [0] să fie o discuţie dificilă. îmi înclin capul într-o parte, ca să

înţeleagă că vreau să stau de vorbă cu el între patru ochi. Dă scurt din cap, se apleacă şi le spune ceva celor două femei cu care stătea de vorbă, iar apoi îmi urmăreşte traiectoria spre masa liberă din colţul învăluit în umbră al încăperii.

Stau cu spatele la perete, urmărindu-l în timp ce vine spre mine. E atât de ciudat că am experimentat astfel de sentimente doar scriind despre ele, niciodată în realitate! Când spun că mă doare inima şi că o simt ca şi cum, literalmente, ar fi întinsă ca un elastic, îmi dau seama că nu e o figură de stil. Iubirea doare.

Connor ia loc vizavi de mine şi-şi aşază pe masă paharul de bere pe jumătate plin.

- Bună!

îmi ia câteva clipe să-i răspund cu acelaşi salut, pentru că am atât de multe alte cuvinte pe limbă, aşteptând să iasă! în cele din urmă, aleg varianta cea mai sigură:

-Hei!

- Care-i treaba?

Mă hotărăsc să trec direct la subiect.

- Am auzit de *Smash Course*.

Pleoapele îi tresar, iar falca îi zvâcneşte.

- Chiar aşa?
- Da. îmi pare rău. Probabil că lucrurile sunt foarte stresante pentru toţi cei de la North Star.

Dă din cap, ridicându-şi berea şi privind-o încruntat.

- A fost greu, da, mulţam! exclamă, luând o duşcă zdravănă.
- Având în vedere că n-o să ne mai vedem la fel de des ca până acum, şi că, probabil, ar fi lipsit de profesionalism să te sun sâmbătă, după ce se difuzează emisiunea, vreau să-ţi spun acum câteva lucruri.
- Fizzy..., spune el aplecându-se în faţă, sprijinit de antebraţe, însă eu ridic o mână.

-Nu-ţi cer să te răzgândeşti. înţeleg. Dar până acum n-am fost niciodată în stare să fac o declaraţie de dragoste, iar ultima dată când am încercat, la tine acasă, am fost întreruptă de

erea ta. Aşa că vreau doar să mă descarc, fiindcă am ^aţia *c-o* să-mi facă bine, pledez eu, ridicând din sprâncene.

p«ti de acord?

Dă din cap în semn că da, înghiţind cu greu. Astfel, atenţia • atrasă de linia lungă a gâtului său şi-i urmăresc roşeaţa [ml]'nd de sub gulerul tricoului, până pe falcă. [urC3]Ţe i[U]besc, spun eu, uitându-mă la gâtul lui şi reuşind, în sfârşit, să-mi mut privirea la ochii ale căror irisuri verzi sunt în umbră, iar, deşi el e iluminat din spate de strălucirea încăperii, văd chiar şi aşa, cum îşi mută privirea de la ochiul meu stâng, la cel drept şi înapoi. Niciodată în viaţa mea n-am

simţit asta pentru cineva. Atunci când te pregăteai să faci distribuţia şi m-ai întrebat ce-mi doresc de la un partener, am spus că-mi doresc pe cineva căruia să-i pese de lucrurile care contează, pe cineva bun şi care munceşte din greu, care nu se ia prea în serios. Tu ai toate calităţile astea şi mai mult decât atât. Eşti bun şi muncitor. Eşti răbdător, cinstit şi loial. Te admir foarte mult.

Mă priveşte intens şi îl cunosc suficient de bine ca să ştiu că n-o să mă întrerupă şi

că n-o să se arunce peste masă pentru un sărut, chiar dacă asta e ceea ce-mi doresc în secret. îmi place faptul că e respectuos, chiar dacă tânjesc ca el – şi numai el – să mă trateze cu lipsă de respect.

- **Am mai spus, de asemenea, că-mi doresc pe cineva care să mă excite al naibii de tare, şi n-am dorit niciodată pe cineva aşa cum te doresc pe tine.**

înghite din nou în sec, mutându-şi abia acum privirea la halba de bere.

- **N-o să intru în astfel de**

detalii, spun eu, fiindcă suntem în public şi-mi dau seama că nu e deloc plăcut să fac sex din vorbe, unilateral, cu un bărbat care mi-a spus explicit că nu vrea să fie cu mine.

Connor râde puţin în momentul în care aude asta, întor- candu-şi privirea înfierbântată spre mine. Văd o provocare.

Speranţa mea o traduce în: „Nu-mi aduc aminte să fi spus vreodată că nu vreau să fiu cu tine!"

- Dar spun că te iubesc, continui eu, pentru că uneori simt că noi, ca societate, ne reţinem de la prea multe lucruri. Ne e frică să fim vulnerabili sau respinşi, ne temem că suntem ciudaţi sau că spunem lucruri pe care nu le mai gândeşte nimeni altcineva. Şi asta e în regulă. Nu mă tem de aşa ceva atunci când vine vorba de tine. Ştiu că sunt respinsă, ştiu că sunt ciudată şi ştiu foarte bine că nimeni nu gândeşte exact ceea ce gândesc eu acum, fiindcă nimeni nu te cunoaşte aşa

CAPITOLUL 421

cum te cunosc eu. Nimeni nu te iubeşte în felul ăsta precis, perfect, mistuitor.

- Fizzy..., şopteşte el, în timp ce degetele îi zvâcnesc pe masă. întinde mâna, precaut, şi-şi freacă degetele de dosul palmei

mele.

- Aşa că mai târziu, acasă la tine, simţind ce o să simţi în legătură cu discuţia noastră de acum – fie că e scârbă, bucurie, tristeţe sau derută – vreau doar să ştii că pe planeta asta există cineva care te iubeşte profund şi necondiţionat pentru cel care eşti tu şi pentru felul în care te comporţi. Sunt foarte bucuroasă că te-am cunoscut, Connor!

Priveşte din nou în jos şi trage aer adânc, lent, în piept.

- Nu ştiu ce să spun acum.

- Ştiu. A fost un moment intens. Nu trebuie să...

-Nu! spune el repede. Ştii, sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să le spun şi nu ştiu cum să le articulez, îmi muşc buzele, forţându-mă să nu-l întrerup.

- Dacă ştii ce s-a întâmplat cu *Smash Course*, şopteşte el, atunci presupun că ştii de ce a trebuit să păstrez distanţa.

Speranţa se trezeşte Ia viaţă în pieptul meu, fierbinte şi distrugătoare.

-Da.

Connor îmi aruncă o privire întrebătoare.

-M-am aşteptat să-mi spui că astea sunt nişte tâmpenii!

Slăbesc strânsoarea, dar nu-mi iau ochii de la ceea ce se întâmplă în barul de jos. Nu că ar trebui să-mi fac griji; Fizzy e compl^{et} independentă. După ce bărbaţii aceia îi atrag atenţia, jă voie să facă o poză, iar apoi, politicos, dar ferm,

răspunde unei alte cereri ale lor dând din cap şi arătând spre scări. Mă uit la ea în timp ce se grăbeşte să urce treptele către noi.

În clipa în care apare sus, toată lumea se întoarce şi prinde să aclame, după care zgomotul se estompează pe măsură ce începem să ne dăm seama de felul în care arată Fizzy. Nu e o petrecere oficială, la care să existe vreun cod vestimentar sau la care să fi fost angajaţi chelneri instruiţi să se plimbe printre oaspeţi cu tăvi de şampanie şi gustări. Chiar şi aşa, Fizzy îmbrăcată **în** haine obişnuite e mai elegantă decât suntem majoritatea în forma noastră maximă. Astăzi, însă, părul îi e strâns într-un coc dezordonat, încâlcit, de ai zice că nu l-a desfăcut înainte să se culce. Iar hainele par să fie cele în care a dormit. Arată obosită şi palidă. Mulţimea şopteşte, îngrijorată.

Asta, până în momentul în care faţa i se destinde într-un zâmbet ca un răsărit de soare şi strigă:

- Sunt mătuşă!

Uralele izbucnesc din nou ca un vuiet şi **e** înconjurată de oa**meni.** Fizzy dispare în mijlocul trupurilor şi încerc să mă bucur de moment, pentru că lucrez de suficient de mult timp în do**meniul** ăsta ca să ştiu că nu toate echipele sunt atât de unite, nu **toate** proiectele sunt atât de magice, şi că atunci când există o **astfel de** compatibilitate, asta e un lucru ce trebuie preţuit. Dar **Ştiu, de** asemenea, că Fizzy e cea care aduce magia, că a reuşit **să ia un** grup de străini şi să facă din el o familie. Desigur că la **petrecere** au venit Isaac şi Evan, dar au venit şi Dax, Nick, Jude Şi Colby. Concurenţii care au fost eliminaţi s-au întors, fiindcă **deşi nu** mai participă la emisiune, fac în continuare parte din ucf ul ast ta pe care l-am creat împreună.

O urmăresc pe Fizzy în timp ce îmbrăţişează pe toată lumea ?[1] arată pozele cu bebeluşul, iar impulsul de a mă duce acolo ca

-Totul e OK, răspunde el, iar zâmbetul îi dispare imediat de pe buze. Trebuie să încheiem discuţia, dar crezi că putem continua altă dată?

Schimbarea asta bruscă de atitudine mă face să simt agitaţie Şi stânjeneală.

- Da, desigur, răspund, ridicându-mă de la masă.

CAPITOLUL 423

-Fizzy..., spune Connor.

- E în regulă.

îl ocolesc, dar mă opreşte, punându-mi o mână pe antebraţ.

- Vorbesc serios! Trebuie să încheiem discuţia.

Dau din cap, dar nu mai spun altceva. Oricum, aş avea o voce sugrumată. Mă bucur că i-am spus tot ce voiam să-i spun, dar nu mă simt mai bine, aşa cum mă aşteptam. Poate că mă simt chiar mai rău, dată fiind perspectiva *încheierii* discuţiei noastre cândva, în viitorul apropiat.

CAPITOLUL 49

FIZZY

Nu mă mir că nu primesc nici o veste de la Connor

înainte de începerea episodului final, dar aş minţi dacă n-aş recunoaşte că în ultima zi şi jumătate am fost stresată şi singură. Toată lumea din viaţa mea a presupus că o să fiu ocupată cu altceva sau cu altcineva, dar în realitate am stat singură în camera mea de zi, mâncând îngheţată dintr-o cutie de trei litri, rememorând iarăşi şi iarăşi conversaţia pe care am avut-o cu Connor la Stone şi urmărind episoade vechi din *Bre* ca să mi se pa viaţa mea e bună. Desigur,

CAPITOLUL 425

mi-am mărturisit a treia oară iubirea faţă un bărbat, fără să am parte de reciprocitate, dar măcar n-am un cadavru în cadă, la etaj.

Sâmbătă după-amiază îmi fac apariţia cu conştiinciozitate la studio, pentru coafură şi machiaj, animată de speranţa că, la un moment dat, o să-l zăresc pe Connor chiar şi din celălalt capăt al încăperii, fiindcă nu sunt lacomă, deşi mărturisesc că mi-aş dori să stăm de vorbă între patru ochi. Dar nu-l văd şi nici măcar ştiu

dacă e în clădire.

însă îi văd pe Brenna, Liz, Isaac, Evan şi pe toţi Eroii care au os eliminaţi, veniţi pentru partea de emisiune dedicată reuni- Unii' ^Unte m mânaţi dintr-o încăpere într-alta, fiind pudraţi,

coafaţi şi pregătiţi pentru interviu. în studio, lucruriie par mai importante; s-au dus cafeneaua intimă, întâlnirile adorabile în parc şi iluzia că ceea ce facem aici e o mică producţie independentă. Acum avem de-a face cu ceva de proporţii. Cumva, chiar şi cu numărul mare al celor care mă urmăresc pe reţelele sociale, cu faptul că sunt acostată pe stradă, că am cărţi înscrise pe lista de bestsellere şi că sunt solicitată pentru interviuri, tot n-am înţeles cu adevărat cât de mare a devenit întreaga afacere, Aici sunt paznici care ne conduc de la rulote spre studio. Clădirea zbârnâie de energie şi un şir de oameni ce speră să facă rost de bilete pentru episodul final, care se transmite în direct, se desfăşoară pe mai multe sute de metri, înconjurând câteva dintre clădirile impunătoare din zonă.

îmi sunt oferite patru variante de ţinută, dar adevărul e că nu-mi prea pasă de ce anume o să port. Intru în garderobă şi scot din geantă rochia cloş, roşie, care ştiu că i-ar plăcea mamei. Mă simt ciudat de amorţită, fiindcă mi-am dat seama că n-o să-mi fie uşor să fac faţă vieţii de după ziua de azi. Am făcut emisiunea ca să am parte de un fel de început, ca să capăt inspiraţie, ca să schimb perspectiva. Am găsit ceva nou înlăuntrul meu, sentimentul de iubire autentică şi de pasiune, dar lăsat de capul lui, îl simt deja transformându-se

CAPITOLUL 427

într-un impuls puternic, care începe să mă chinuie. în nici una dintre fanteziile pe care le-am avut în legătură cu emisiunea, nu sfârşeam prin a fi mai tristă decât atunci când începusem.

La şedinţa de pregătire, ni s-a spus că programul o să se desfăşoare în felul următor: Eroii o să fie intervievaţi în grup, iar acele interviuri urmează să fie punctate de filmuleţe în care apare fiecare dintre ei. Apoi o să fie prezentat votul publicului, urmat de scorurile ADNDuo. Câştigătorul o să fie încoronat şi o să mă ia în braţe în stilul în care ar face-o un pompier, ca să mă scoată din clădire şi apoi să mă ducă la avionul cu care să zburăm spre Fiji.

Se poate ca eu să fi exagerat puţin ultima parte.

.ellna mă aşază în culise în aşa lei încât să pot urmări prima a emisiunii în timp ce aştept să-mi vină rândul, şi să văd paf oiiitoarele din apropiere. Eroii intră, mergând în şir indian, ^i rn°artea cealaltă a platoului, în sunetul aplauzelor furtunoase, ^Lanelle face o scurtă introducere a emisiunii, povestind cum

început şi cum a câştigat în popularitate mai mult decât şi-ar fi putut imagina cineva.

Îmi simt inima ca pe o jucărie al cărei mecanism a fost învârtit prea mult.

Nick, Dax, Colby, Jude, Arjun şi Tex sunt aşezaţi pe canapelele lungi care flanchează scaunul lui Lanelle, iar Isaac şi Evan sunt chiar lângă ea.

_ Aceşti opt Eroi au fost invitaţi să se alăture emisiunii şi să participe la întâlniri cu îndrăgita

scriitoare de romane de dragoste, Felicity Chen.

Se aud din nou aplauze, iar eu îmi întind gâtul, încercând să-i disting, în masa întunecată a spectatorilor, pe Jess, River, Juno şi pe cei din familia mea.

Lanelle continuă:

-Scopul n-a fost acela de a-i extrage din vieţile lor de zi cu zi, ci am vrut să vedem cine se înţelege, cine se conectează... şi cine nu. În fiecare săptămână, voi, publicul, aţi votat Eroii pe care i-aţi considerat sufletul-pereche al lui Fizzy. Iar astă-

seară am adunat întreaga distribuţie ca să discutăm experienţele fiecăruia dintre Eroi, speranţele şi, mai mult decât orice, gândurile lor despre *Experimentul iubirii adevărate.*

Se aude tema muzicală a emisiunii, urmată de un spectacol de lumini vag siropos, după care se întrerupe transmisiunea pentru prima pauză publicitară. Atunci când totul se reia, segmentul debutează cu un montaj în care e prezentat fiecare Erou şi apoi e înfăţişat în viaţa de zi cu

CAPITOLUL 431

zi, În cadrul emisiunii şi vorbind [es]pre întâlnirea cu mine. Se aud fluierături în momentul în care vedem un clip în care Colby, cu bustul dezgolit, face trac- [1Un]i, câteva râsete atunci când îl vedem pe Arjun pe stradă, în

timp ce un lustragiu ambulant îi scliviseşte pantofii, ţipete ale admiratoarelor atunci când Dax se aruncă dintr-un avion, iar zgomotul creşte în intensitate atunci când începe un clip care ni-l prezintă pe Isaac mergând pe un coridor şi ţinând în mână o piesă de echipament robotic, pe care sunt sigură că echipa a folosit-o drept recuzită ca să-l facă să pară un Tocilar foarte Sexy.

Publicul râde văzându-l pe Dax, care iese din cafenea după prima noastră întâlnire şi care turuie pe nerăsuflate:

- (Biiip), e sexy!

îmi pun palma peste gură, înăbuşindu-mi un chicotit.

- Fizzy are aura asta, ştii, spune Nick în alt clip. E sigură pe ea, puternică, ancorată în realitate. Dar (biiip), e sexy!

Se aud alte râsete, de două ori mai puternice, în clipa în care Arjun spune:

- Da, nu cred că ne-am conectat!

Publicul aplaudă la apariţia lui Isaac.

- Fizzy e genul de femeie pe care un bărbat ar putea s-o aştepte toată viaţa şi să n-o întâlnească. Te uiţi la ea şi te gândeşti: „O, Doamne, e

minunată!", iar apoi începi o conversaţie şi-ţi dai seama că te-a învârtit pe degete şi că nici măcar nu ţi-ai dat seama.

- De când m-am văzut cu ea prima dată, am ştiut că e o femeie deosebită, spune Evan. Un mic sfat: nu vă faceţi un tatuaj cu Bart Simpson!

Mulţimea izbucneşte în urale. Toate acele apariţii video mi-au adus în gâtlej un nod alcătuit din emoţii care mai de care mai încâlcite. Oare de ce n-am putut să mă îndrăgostesc de unul dintre ei?

După ce se termină montajul, Lanelle aşteaptă să se potolească aplauzele înainte să iasă în scenă pentru fragmentul lubric al emisiunii.

Le pune întrebări Eroilor care au fost eliminaţi mai devreme, condimentând vag răspunsurile cu un zâmbet – Tex n-a considerat că a fost cam misogin atunci când a întrebat ce gândeşte

despre cariera mea? **De** ce crede **Colby** că a fost eliminat dc ublic? Arjun s-a uitat la episodul **în** care a **apărut, şi ce** impresie crede că a lăsat.

Dar apoi Lanelle intensifică nivelul de farmec, aducându-i Dax şi pe Nick, flirtând cu ei fără ruşine, întrebându-i dacă ar schimba ceva din ceea ce au spus în emisiune, dacă ar

fi de acord să participe şi altă dată la o astfel de producţie. Apoi e făcut un anunţ surpriză: atât Dax, cât şi Nick vor veni în calitate de personaje principale în sezonul doi.

– La naiba! şoptesc eu printre dinţi. La naiba!

Mă întreb dacă sezonul o să fie produs de Connor, sau dacă acum el e liber. Dacă poate să facă exact ceea ce-şi doreşte, fără teama de a-şi pierde locul de muncă şi viaţa din San Diego. Vreau să-l întreb, dar n-am nici o idee despre ce o să se întâmple după seara asta.

- Bună, se aude o şoaptă groasă chiar din spatele meu.

Mă sperii, punându-mi palma peste gură şi întorcându-mă. Renunţasem la ideea că aş putea să-l văd pe Connor în seara asta, presupunând că urmăreşte toată acţiunea dintr-o încăpere tehnică de la etaj, cu vedere panoramică. Pornirea de a-mi azvârli braţele în jurul gâtului său e puternică, dar chiar mai puternică e dorinţa de a mă bucura de vederea lui. Are părul pieptănat lejer, fără nici un adaos de cosmetice, lăsat pe frunte,

dar e îmbrăcat cu un costum negru, apretat, şi poartă o cravată subţire, neagră. Arată dezinvolt şi, în acelaşi timp, sardonic, puternic şi, în acelaşi timp, inofensiv. Chiar în faţa mea e bărbatul care le are pe toate, care întruchipează toţi eroii într-unul singur. Am nevoie de toată voinţa din lume ca să nu-mi declar în mod inutil, pentru a patra oară, iubirea faţă de el.

- **E fantastic pentru Dax şi Nick!**

El dă din cap în semn de aprobare.

- **Şi eu cred asta.**
- **O să fii iarăşi producător?**
-Nu m-am hotărât.

Are vocea egală, netulburată, dar în ochii lui văd ceva, o tensiune pe care n-am mai văzut-o până acum. Fac un pas spre el.

- Eşti bine?

-Da.

Trage de mâneca de la cămaşă, care-i iese de sub cea a saco- ului, şi-şi trece palmele peste piept, iar apoi, prin păr. Connor agitat e o imagine ireală. Se uită la mine, după care îşi mută privirea.

-Tu?

- Aş spune că sunt destul de relaxată. Ce-i cu tine?
- Finala, spune el, simplu. Am doar emoţii.
- Totul merge foarte bine, spun eu. Nu te-ai uitat?

-Ba da, doar că..., murmură el, trăgând iute aer în piept, după care spune repede:.. .partea grea abia acum vine.

Mă aşez cu faţa la el şi-i pun mâna pe piept.

- O să fie extraordinar! îl asigur eu. N-ai de ce să-ţi faci griji. N-o să te dezamăgesc.

El dă din cap, iar privirea îi rătăceşte până când rămâne aţintită la gura mea. Inima parcă mi se evaporă din corp.

- Orice s-ar întâmpla, şoptesc eu, forţându-mă să articulez cuvintele, am făcut împreună un lucru spectaculos, genial, unic, pe care n-o să-l regret niciodată. N-o să te regret niciodată pe tine!

înainte ca vorbele să-mi iasă cu totul din gură, el deja se apleacă, îşi lipeşte buzele de ale mele, calde şi grăbite, şi-mi cuprinde faţa în palme. Scot un sunet ascuţit din pricina uimirii, dar instinctul le ordonă mâinilor mele să se apuce de reverele sacoului său, iar eu mă ridic pe vârfuri, înfometată după gura lui, disperată să simt echilibrul captivant dintre dominare şi tandreţe, al atingerii lui. Nu ştiu ce se întâmplă, dar nu sunt o proastă. O să iau orice îmi oferă bărbatul ăsta.

Cu un geamăt uşor, Connor îşi înclină capul, adâncind atingerea într-o alunecare voluptoasă, coborându-şi pe trupul meu o mână înfometată, apucându-mă de rotunjimea fundului şi

* du-mă strâns lângă el. Degetele celeilalte mâini îmi alu- trăg-an r in păr până când el ajunge să mă ţină de ceafă, putând nCCa ^să se dedice total sărutului. Iată echilibrul perfect între aC^ t S şi brutal, buze umede, supte şi linse. **Connor** îmi prinde de de :os înt re dinţi, după care se retrage încet, iar eu vânez b u - t u l, dar el mă opreşte, punându-mi un deget pe buze. ^Contrariat, îşi priveşte

degetul şi apoi şi-l ia de pe gura mea, ca să-mi dea un ultim sărut prelung.

_ Connor!

_ Ai dreptate, spune el.

_ în legătură cu ce?

Dar în spatele meu izbucnesc rafale puternice de aplauze. S au terminat reclamele şi văd lumina care îmi semnalizează faptul că trebuie să merg pe scenă.

Connor mă răsuceşte şi după aceea mă împinge înainte cu o mişcare blândă. Apar pe scenă într-o stare de transă, cu părul ciufulit şi cu rujul şters, ca să aflu care e persoana alături de care urmează să-mi petrec restul vieţii.

CAPITOLUL 439

în capul meu, vuietul publicului seamănă cu al unui stup de albine. Mă uit în sală, încercând să văd câţi oameni au venit, dar luminile scenei sunt orbitoare. Nu disting nimic.

Ce s-a întâmplat?

Oare Connor m-a sărutat ca să-şi ia adio de la mine?

Platoul a fost reorganizat. Un fotoliu larg a fost introdus lângă scaunul lui Lanelle, iar cele două canapele ale Eroilor au fost mutate, una, lângă ceea ce cred că este un fotoliu larg pe care trebuie să mă aşez eu, iar cealaltă, în spate, pe o platformă înălţată, astfel încât cei opt Eroi să fie aşezaţi în două rânduri de câte patru. Presupun că cel care o să câştige votarea o să fie aşezat lângă mine, dar după ce mă aşez pe acel fotoliu mare, mă simt expusă şi stânjenită.

Buzele mă furnică şi acum de la arşiţa gurii lui Connor.

Am la *dispoziţie* câteva minute în care să mă adun, în timp ce se derulează montajul video care ilustrează viaţa mea; în întunericul de pe platou, sunt asaltată de o echipă SWAT de stilişti şi de artişti în machiaj, care îmi retuşează aspectul. Pe ecran sunt prezentată scriind (LOL), alergând (se aude un singur hohot de râs din primul rând; o să discut cu tine mai târziu, Jessica Mărie

i făcând surfing pe Plaja Pacific (ei, asta-i chiar o glumă

P O Doamne, privind retrospectiv, mă întreb de ce n-

am [bU]f[D] at toate ideile astea de prezentare a mea? O descriere fidelă tii mele rn-ar arăta scufundând chipsuri de

Înt

[aV]l uriaş de guacamolc, urmărind a şaptezecea oară serialul [b°] ^ *Landingori You*[1] în timp ce laptopul adună praf într-un

^1**^ par presupun că asta n-ar fi o prezentare convingătoare a** unei eroine.

După se termină filmuleţul, eu şi Lanelle vorbim despre ceea e se ştie deja: că am fost cândva iubita lui Evan şi că i-am urât tatuajul; că eu şi Arjun nu ne-am simţit deloc atraşi unul de celălalt; Că Tex şi Jude

m-au iritat; că eu şi Dax arătam de parcă am fi vrut sa sarinl unu∗ Pe a^tu^» ^ar ca>în realitate, n-aveam atât de multe lucruri în comun; şi că am fost foarte compatibilă cu Nick, Isaac şi Evan.

Eu, Lanelle şi Eroii ne cicălim şi ne tachinăm în joacă. Vine pauza publicitară şi, în timp ce toată lumea glumeşte şi stă de vorbă, simt cum pulsul mi-o ia razna. Aproape că am terminat. Mai e puţin. Sunt şanse mari să vomit în direct, la televizor.

Vreau să se termine odată emisiunea, dar în acelaşi timp, nu vreau să se mai termine niciodată. Nu ştiu cum să

menţin o relaţie cu Connor şi nici măcar dacă ar trebui. E ciudat că am treizeci şi şapte de ani, dar că abia acum învăţ să fac asta: să-mi destăinui sentimentele, să lupt pentru cel pe care mi-l doresc în viaţa mea romantică, să fac faţă respingerii. Nu mi-am imaginat niciodată că aş putea fi genul de persoană căreia îi e greu să renunţe.

Luminile se aprind, semnalizând faptul că intrăm din nou în emisie. Am palmele transpirate şi rezist pornirii de a mi le şterge de rochie, pentru că sunt sigură că ar fi evident că am luat-o razna. O să aflăm

votul publicului. O să aflăm scorurile noastre. O să aflăm numele sufletului meu pereche.

Dar Lanelle mă surprinde cu un anunţ:

Prăbuşindu-mâ peste tine – serial de televiziune sud-coreean

Ei bine, cei opt Eroi nu suni singurii care au nişte fani ardenţi, spune ea. Există, de asemenea, favoritul-surprîză al fani- lor; nu-i aşa, Fizzy?

Mulţimea înnebuneşte.

Clipesc, luată prin surprindere, dar reuşesc să mă controlez.

- Presupun că te referi la producătorul cel sexy, Connor Prince III?

Lanelle râde.

- Chiar la el mă refer. înainte să ajungem la marile dezvă uiri, haide să ne petrecem puţin timp împreună cu omul în spate e acestei emisiuni. Connor, vino, te rog!

Dacă până acum am avut impresia că publicul a ost ga agios, asta n-a fost nimic pe

lângă felul în care e întâmpinat onnor. Reacţiile la apariţia Eroilor au fost ovaţii. Connor are parte e ovaţii amestecate cu ţipete în toată regula, genul de isterie zitoare pe care ultima dată am auzit-o la concertu Won er an Connor iese pe scenă cu un zâmbet timid pe faţă. Reuşeşte să pară modest, în ciuda celor doi metri pe care-i are în înălţime, iar eu sunt cu adevărat o idioată,

fiindcă abia acum îmi dau seama că al doilea loc de pe fotoliul meu cel larg e pentru el. în timp ce înaintează pe scenă, are privirea aţintită la mine.

Se aşază şi zâmbeşte.

-Bună!

Coapsa lui lungă şi musculoasă e lipită de a mea, şi, fără să vreau să fiu dramatică, trebuie să spun că asta e cea mai erotică senzaţie a vieţii mele.

- Bună şi ţie! spun eu,

cufundându-mă în privirea intensă pe care o schimbăm. N-am ştiut c-o să avem ocazia să te facem să te simţi prost în direct la televiziune!

Ochii verzi ai lui Connor sclipesc.

-A trebuit să-ţi mai ofer o şansă înainte de încheierea sezonului.

Lanelle intervine:

_ Iată compatibilitatea despre care vorbim! spune ea, arătând spre noi. Fizzy, am auzit că singurul motiv pentru care' Connor a făcut interviurile din confesional a fost faptul că tu ai

stipulat
condiţia asta în contract?

_ într-un fel, spun eu, zâmbindu-i lui Connor. în prima zi de filmare, i-am spus că dacă n-o face, plec.

Lanelle se încruntă dramatic.

_ Asta-i destul de radical!

_ E, de asemenea, o minciună, spune Connor, râzând. Afirmă asta doar ca să pară dură.

-Dă-mi voie să mă bucur de momentul ăsta! spun eu şi îl împing în joacă, iar publicul izbucneşte în râs. Nu mă lasă nicio dată să

scap cu minciuna!

- **Ca să fiu sincer, pot să spun că, în cazul ăsta, lecţia e că nu trebuie să mă îndoiesc niciodată de Fizzy!**

Publicul reacţionează:

-Oooo!!!

- **Dar ascultă, spune Lanelle, voi doi aveţi cu adevărat o comunicare extraordinară în faţa camerei de filmat!**

Devin stânjenită şi începe să mă furnice pielea. Nu vreau ca gazda emisiunii să-l pună pe

Connor într-o situaţie dificilă.

- **Chiar şi un cadavru ar avea o conexiune cu bărbatul ăsta, Lanelle, fii serioasă!**

Admiratoarele lui Connor se pun pe urlat.

- **Nu, nu, asta e ceva special. Uitaţi-vă! exclamă Lanelle, făcând semn spre ecran, unde începe să se deruleze un montaj de fotografii care îmi taie răsuflarea: eu şi Connor în platou, lângă un monitor; unul lângă altul la**

CAPITOLUL 451

cafenea, în prima săptămână, în timp ce-mi întinde cafeaua lui ca să beau cu paiul din ea; o fotografie în care-i dau o gură de paste în timpul unei pauze de prânz cu echipa; alta, în care stau în spatele lui Connor şi al lui Rory, în timp ce ei se uită la ceva pe clipboard, iar eu fac o gri- masâ de ţăcănită şi mimez cu degetele nişte urechi de iepuraş.

Mă uit la el, întrebându-mă ce mama naibii e asta, ce se întâmplă, dar el zâmbeşte strengăreşte spre ecran şi nu se întoarce cu faţa la mine, deşi îl privesc cu foarte mare Intensitate.

Apoi imaginea se schimbă şi apare o fotografie pe care ne-a făcut-o la Broad Museum un trecător pe care l-am rugat...

Inima mi se urcă până în gât, încercând să se protejeze emoţional.

Urmează un selfie la The Rocky Horror Picture Show, apoi o imagine cu mine în timp ce urlu, atârnată de un harnaşament în sala de căţărat, iar Connor, cu picioarele bine înfipte în podea, se prăpădeşte de râs. E arătată o fotografie din ziua în care am încercat amândoi să mâncăm tacos pe platou dintr-o singură îmbucătură (el a câştigat) şi apoi e arătată alta, de când el m-a ţinut cu capul în jos şi m-a cărat până la rulota pentru confesional, fiindcă vorbeam prea mult cu Liz şi cu Brenna. Apoi apare o fotografie ce surprinde un moment pe care nici măcar nu mi-l amintesc, în care urmăresc filmările zilei, iar Connor e în spate, cu mâinile pe umerii mei. Atunci când montajul ajunge la o imagine cu noi doi, cu Juno şi cu Stevie chiar înainte de concertul Wonderland, publicul ovaţionează pe un ton diferit. începe să vadă realitatea, iar eu, la fel.

Sunt imagini cu noi în timp ce ne îndrăgostim.

Chipurile fetelor nu sunt blurate, ceea ce înseamnă că Nat, Jess şi River trebuie să le fi dat permisiunea ca imaginea asta să apară în emisiune, iar eu simt cum şocul mi se transformă într-un munte de derută. Ce se întâmplă? Mă uit în public, căutând locul în care ştiu că ar trebui să fie prietenii mei, chiar în faţă, dar nu văd decât întuneric. îmi simt pulsul în gât.

- O adevărată prietenie! spune Lanelle după ce imaginea îngheaţă la o poză cu mine râzând isteric în Parcul Balboa, iar Connor e într-o parte, privindu-mă cu admiraţie nedisimulată. Unii fani au crezut chiar că adevărata poveste de dragoste e asta!

Publicul izbucneşte în ovaţii. Vocea unei femei se ridică din sala întunecată:

_ Sărut-o, Tati Prince!

Mă întorc să mă uit la Connor, care, la rândul lui, se întoarce lent ca să mă privească.

CAPITOLUL 453

Lanelle întreabă:

_ Vreo idee despre câţi fani aveţi voi doi online?

Durează câteva secunde până să-mi dau seama că mă întreabă pe mine. îmi iau privirea de la Connor, întorcându-mă încet spre Lanelle, în timp ce dau din cap în semn de negare. Craniul îmi cântăreşte o tonă.

_ N-am voie să urmăresc online activitatea emisiunii, şi sinceră să fiu, asta a fost o scuză bună ca să nu intru deloc pe Twitter.

O undă de amuzament

traversează sala.

-Connor, ce părere ai despre toate astea?

- **Ei, bine, bineînţeles că n-am plănuit să fiu în faţa camerelor de filmat, răspunde el, trecându-şi o mână prin păr. Trebuie să recunosc că nu ăsta-i locul în care mă simt cel mai confortabil.**

Un cor de gângureli pline de compasiune pluteşte dinspre public.

- **Dar Fizzy a avut dreptate, adaugă el, ridicându-şi mâinile ca şi cum mi-ar da dreptate. A**

funcţionat, a fost distractiv, nu-i aşa? spune, întorcându-se spre mine şi aţintindu-şi privirea la buzele mele. Cu toţii ştim că Fizzy e deşteaptă şi amuzantă şi că face pe toată lumea să se simtă bine, conchide, răsuflând adânc. Aduce buna dispoziţie!

Acum publicul o ia complet razna, iar eu îl privesc pe Connor intrebându-l din priviri: „Ei, serios vorbind, ce faci?”

- **Abia dacă intru pe reţelele sociale, îmi spune**

el ca şi cum am fi singurii oameni din sală. Dar până şi eu am început să-mi dau seama că oamenilor le-a plăcut dinamica relaţiei noastre, explică, zâmbind. Şi mie îmi place!

La naiba, inima.

- **Iar, din cât se pare, spune Lanelle, în sala asta sunt destui care s-au urcat la bordul vasului *Cizzyl***

- *Cizzy*? mimez eu din buze către Connor, care ridică din umeri cu inocenţă, aşa că spun În microfon: Habar n-am avut că avem un vas, Lanelle!

- Putem să aprindem câteva lumini în sală, vă rog? întreabă Lanelle, iar publicul e iluminat difuz. Să ridice mâinile cei care sunt fanii lui *Cizzyl* spune ea.

Clipesc de uimire din pricina tuturor mâinilor care se ridică, iar apoi mă întorc, sesizând mişcare lângă mine. Tex, Colby şi Dax au ridicat şi ei mâinile.

Lanelle se întoarce spre ei, râzând.

- Şi voi trei?

Dax dă din cap, cu un zâmbet imens pe faţă.

- Nu m-a deranjat să pierd, din moment ce am ştiut de la început că

CAPITOLUL 457

n-am avut nici o şansă!

- Eu am votat pentru ei, recunoaşte Tex.
- Şi eu, spune Colby.
- încă nu ştim rezultatele! strig eu, încercând să înţeleg. Ce se întâmplă aici?

Mă uit la Connor, care se întinde şi mă ia de mână. în sală se lasă tăcerea.

- Se întâmplă că vreau să-mi încerc norocul!

Haosul creşte în jurul nostru. Majoritatea celor din rândurile din faţă sunt în picioare.

Pe când ne aflam în culise, el mi-a spus că urma să vină o parte grea, iar acum ştiu că s-a referit la asta: să se pună în lumina reflectoarelor pentru mine, să se introducă nu doar ca erou, ci ca Erou Principal, riscând totul pentru noi. Simt cum inima mi se strânge de recunoştinţă.

- O să fie OK? întreb eu în şoaptă, gândindu-mă la slujba lui, la viaţa lui în oraşul ăsta, la tot.

Connor se apleacă în faţă, şoptindu-mi la ureche:

- Ţi-am zis că aveai dreptate, spune el, citindu-mi gândurile, iar apoi se depărtează puţin de mine şi zâmbeşte. Îţi mulţumesc că mi-ai amintit: totul ***o să fie*** minunat.

revelaţie zguduitoare: Connor are încredere în mine A* ° ,t cât am eu în el. A venit lângă mine în culise ca la e încurajarea

pe care, la rândul meu, şi eu am căutat-o să sii«ta cumva, chiar în faţa a milioane de oameni, am găsit

11 Tugiu unul în celălalt.

M pot să fac faţă situaţiei ăsteia, inima mea nu poate să în-

E un gest grandios, iar eu n-aş fi putut să scriu niciodată dure nu mi-as fi imaginat un sentiment care să crească atât

asii CCvdî .

w w

de mult în mine şi să-mi creeze senzaţia ca nu pot sa vorbesc,

că nu pot să gândesc.

Connor mă strânge de mână, adresându-se publicului:

-Ne am gândit că ar fi trebuit să

primesc acelaşi număr de minute de apariţie pe ecran ca şi ceilalţi concurenţi, dar desigur că asta e imposibil. Aşa că am făcut eu însumi ceva.

îşi ridică bărbia şi face din nou semn spre ecran, iar luminile din sală se estompează. Se aud acordurile de început ale cântecului meu preferat din repertoriul Wonderland, „JoyfuP, şi simt o emoţie pe care nu sunt sigură c-o s-o pot controla.

Acum pe ecran rulează clipuri video cu noi doi glumind în platou, cu mine

aruncând în el cu un şerveţel mototolit. Filmări în timp ce mâncăm împreună de prânz, întotdeauna la câţiva paşi distanţă de restul echipei; în alt clip, stăm singuri la o masă, cu privirile aţintite la ecranele telefoanelor mobile, tăcând amândoi. Există şi un clip în care încercăm să învăţăm un dans de pe TikTok, iar apoi izbucnim în râs. Apoi vine rândul unei compilaţii de imagini scurte, în care eu îl împung pe Connan în coaste de fiecare dată când trec pe lângă el, ceea ce face ca publicul să

izbucnească în râs.

Următoarele câteva filmuleţe îl arată pe Connor în timp ce ne instruieşte în platou, iar eu îl urmăresc cu ochii căscaţi, plini e *ncre dere, şi dau din cap. Iubirea mea e la fel de discretă pre cum o cărămidă care îţi cade în cap şi mi-ar fi ruşine de felul în jn~e sunt evident îndrăgostită de el, dacă n-ar fi la fel de evident Plin de bucurie

că e un sentiment reciproc. Oricine ar fi fost persoana care l-a surprins în timp ce mă urmărea cum găteam în bucătăria industrială şi în timp ce plantam copaci împreună cu Jude, a fost un geniu; Connor arată ca şi cum ar urmări emisiunea lui preferată.

Cântecul se termină, ecranul se face negru şi cred că ăsta e sfârşitul, până când sunetul clar al vocii mele pe fundalul muzicii mă surprinde:

,,E cazul să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară?

Publicul râde din pricina subînţelesului şi, o, Doamne, ştiu ce e asta! Prima zi de filmare, când microfonul meu era deschis. Mă simt străbătută de un fior de groază. Mă lovesc cu palma peste frunte, iar publicul vibrează de entuziasm la gândul obscenităţilor care urmează.

Ecranul e în continuare negru, dar pauza de dinaintea răspunsului lui Connor şi apoi vocea lui, care se aude prea tare, dându-l de gol că încearcă să acopere gafa pe care tocmai am facut-o, nu lasă loc de îndoială:

„Vrei să spui: discuţia noastră despre desfăşurătorul episodului de azi?"

Răspunsul meu ţipat face publicul să izbucnească în hohote de râs:

„Da! Sigur că asta vreau să spun! La ce altceva aş putea să mă refer?"

Brenna apare pe ecran, stând pe canapea, lângă Rory, în rulota pentru confesional.

„Sinceră să fiu, a fost clar pentru toată lumea, încă de la început, că ăia doi erau îndrăgostiţi până peste urechi!"

Iar acum, Rory:

„O, Doamne, ea se uita la el tot timpul!"

Declaraţia asta e urmată de un montaj de scene în care mă uitam la Connor în timpul filmărilor. Stând la masă, în cafenea, în bucătăria industrială, în parc, la spa, uitându-mă după Connor în momente în care el nici măcar nu era acolo. Clipurile se succed cu viteză, o multitudine de situaţii în care eu îl caut

. ¡rpa Mai mult decât mi-am imaginat că am făcut-o, deşi aiu câ^-am uitat mult la el.

E **de** tot râsul.

Mă aplec şi-mi iau capul în mâini, în timp ce publicul ovaţio-

y

Dar apoi mă îndrept de spate, fiindcă aud din nou vocea grciinci; "

Da, dar Connor era la fel de obsedat!"

Acum apare un montaj cu faţa lui Connor, surprinsă în fotografii de fiecare dată când m-a atins unul dintre Eroi, sau s-a apropiat de mine, sau m-a făcut să râd, sau a flirtat cu mine. Compilaţia e caraghioasă – eu şi Dax la prima întâlnire şi o imagine scurtă în care Connor se încruntă la monitor; Nick îmi dă o cireaşă, iar Connor pare să inspire adânc, cu ochii în tavan; Evan, sprijinit în barca de pescuit, iar Connor uitându-se la el, plin de furie. Publicul e înnebunit, ţipând şi râzând. Şi Eroii râd isteric.

Apare Isaac pe ecran.

„Cred că am observat cu toţii, dar la început n-ai fi zis că erau îndrăgostiţi, păreau mai mult nişte prieteni foarte buni!" Apoi Dax:

„Ăia doi cu siguranţă se plac!”

Publicul aclamă deşănţat.

Nick spune:

„Cred că el a încercat să reziste, dar e limpede că simte ceva pentru ea!"

Şi Colby, stând lângă el într-o noapte oarecare, spune:

„Iar Fizzy nu l-a vrut pe nici unul dintre noi fiindcă l-a vrut pe el. E greu să te superi atunci când vezi doi oameni care se îndrăgostesc!"

Mă uit la Connor şi văd că se uită la mine. Bineînţeles că se uită la mine, doar mi-a spus că el a pus totul la cale. Şi atunci uni dau seama – am mai văzut ţinutele pe care le poartă Nick şi

Colby în clip. Au fost îmbrăcaţi astfel la petrecerea de încheiere a filmărilor.

- *Tu* ai făcut asta? întreb în şoaptă. Joi?

El dă din cap în semn că da, iar apoi îşi ridică bărbia şi-mi face semn să mă uit la ecran, ca nu care cumva să pierd ce urmează.

Suntem în rulota pentru confesional, faţa în faţă. Amândoi părem distruşi, iar acum simt cum îmi sare inima din piept. E prima parte a interviului sfâşietor din confesional, în ultima zi de filmare.

Partea care n-a fost difuzată.

„Care sunt sentimentele tale înainte de această ultimă întâlnire?" întreabă Connor.

„Sunt uşurată", spun eu, aruncându-i o privire plină de seriozitate.

îmi aduc aminte sentimentul, momentul în care mi-am azvârlit devoţiunea în aerul dintre noi, încercând să-l fac să vadă cât de mult îl iubesc.

Expresia lui Connor se tensionează, căutându-mi privirea. Văzându-l acum, nu ştiu cum de mi-am păstrat calmul.

Masca îi alunecă din nou atunci când întreabă:

„De ce eşti uşurată?"

„Pentru că în curând o să mă pot opri din a mă preface că-mi doresc pe altcineva în afară de tine."

El intră în panică, aruncând o ocheadă la camera de filmat. „Fizzy, nu... nu poţi să spui asta!" îmi ridic bărbia.

„Atunci, scoate-o la montaj!"

Expirând lung şi lent, Connor se întinde spre cameră şi o închide. Ecranul devine negru.

Luminile din sală se aprind din nou şi, după un moment de linişte, publicul izbucneşte în aplauze, ridicându-se în picioare.

Mâna îmi e atât de alunecoasă în strânsoarea lui Connor, încât vreau să mi-o smulg şi s-o şterg, dar nu îndrăznesc; el o

•ntoarce discret şi şi-o lipeşte de picior. Văzându-i gestul, pu-

hHcul ţipă di[n nou]*

Oamenii ăştia ar face infarct dacă l-ar vedea pe Connor făcând sex.

Ei, bine, Connor, se pare că ai intrat oficial în competiţie, une Lanelle pe un ton timid, iar mie, dintr-un motiv anume, îmi sare inima din piept, ca şi cum aş fi uitat de ce suntem aici. Cred că acum trebuie să aflăm cum a votat publicul!

Lanelle explică faptul că votarea a avut loc pe reţelele sociale, unde a fost monitorizată de un terţ contractor, imparţial.

Apoi ea vorbeşte despre statistica voturilor primite după prima săptămână şi despre statistica celor de după ultimul episod. Cifrele sunt uluitoare. Luminile scad din nou şi apoi se transformă încet în roşu, ca să ilustreze, presupun, suspansul. Apoi Lanelle spune:

- Cu patruzeci şi unu virgulă doi la sută din voturi... publicul l-a ales pe Isaac!

Survine o pauză, întreruptă de aplauze zgomotoase, dar

politicoase.

-Totuşi..., spune Lanelle, zâmbind larg către public, moment în care eu îmi dau seama că şi ea face parte din conspiraţia lui Connor, ...am avut parte de o surpriză. Ştie cineva despre

ce vorbesc?

Cei din public ţipă cam o sută de lucruri neinteligibile, dar apoi ea le face semn să se potolească şi se preface că-şi examinează cartonaşele cu texte.

- Printr-o turnură neaşteptată de situaţie,

Connor Prince pare să fi primit treizeci şi opt virgulă şase la sută din voturi. Şi nici măcar nu era concurent!

Haosul erupe, iar Lanelle trebuie să urle peste publicul dezlănţuit. Până şi echipa din spatele camerelor de filmare ovaţionează.

N-am nevoie de matematica de tocilară a lui Jess ca să ştiu că treizeci şi opt virgulă şase la sută înseamnă milioane de oameni, ilioane de oameni care vor ca bărbatul ăsta să fie cu mine. Dar

singurii doi care contează stau unul lângă altul pe fotoliu. Mă uit la Connor; zâmbetul lui pluteşte undeva între timid, înfumurat şi complet copleşit.

Mă aplec, ceea ce face ca zgomotul din jurul nostru să se amplifice.

-Ai ştiut despre asta?

Connor ridică dintr-un singur umăr, zâmbetul i se lărgeşte, iar inima mi se umflă în piept, făcându-se mult prea mare pentru corpul meu.

- Bine, bine! spune Lanelle, încercând să continue emisiunea. Dar adevărata întrebare e în continuare fără răspuns: a prezis publicul, adică voi toţi, care dintre Eroi e sufletul-pereche al lui Fizzy, după cum a stabilit ADNDuo?

Lanelle o ia în ordinea eliminării. Deloc surprinzător, Tex e o Compatibilitate de Bază. Cu toate astea, Arjun se pare că e Argint. Jude şi Colby sunt Bază. Nick şi Dax sunt amândoi Argint. Din păcate, Evan e Bază, dar publicul trepidează, ştiind ce înseamnă asta: Isaac e Compatibilitatea mea de Aur. Cu patruzeci şi unu virgulă doi la sută din voturi, publicul a prezis corect.

Lanelle confirmă; din nişte tunuri ascunse în spatele scenei, explodează confetti. Becurile din logoul retro clipesc intermitent şi ciclic, în ritmul muzicii; o jerbă de artificii strălucitoare, micuţe, explodează în spatele nostru. O cameră de filmare se apropie de Isaac, iar chipul lui frumos apare pe ecran. Ridică braţele, face cu mâna publicului, îl instigă şi schimbă saluturi, loveşte palmele cu ceilalţi concurenţi. Mă ridic şi îl îmbrăţişez. Chiar şi Connor aplaudă.

Dar mai sunt întrebări care au rămas fără răspuns în mijlocul dezlănţuirii ăsteia haotice de bucurie.

„Oare Connor a făcut testul ADNDuo? Au scorul nostru?" Publicul se linişteşte şi un zumzet plin de nerăbdare umple sala. Ne aşezăm cu toţii, iar Lanelle se întoarce spre mine şi spre Connor, care şedem în continuare pe canapea.

Kji că aţi ghicit că mai există un lucru pe care trebuie Pro tʳm Connor ne-a oferit şi el

o mostră pentru test.

sare inima din piept.

Exclam:

^'presupun că aici trebuia să ajungem!

'a a **c&iată-ne, sp**

Lanelle, zâmbind. Momentul adevă-

.lui' Cum vă simţiţi?

Răspunsul e simplu şi i-l spun lui Connor:

- Nu-mi pasă!

Nici mie! exclamă el, dar apoi îmi aruncă un zâmbet cât

toate zilele.

_ *ştii* care e răspunsul? întreb eu.

El dă din cap.

_ *Vreau* să ştiu? filozofează, iar publicul râde. Asta nu pot să-ti

spun, Fizzy! Depinde de tine, draga mea, adaugă el, lu- ându-mi mâna şi aşezându-mi-o înapoi pe coapsa lui. Eu cu siguranţă că n-o să te oblig să afli asta în direct, la televiziunea
naţională!

Publicul protează vehement şi ştiu că, şi dacă nu mă obligă el, trebuie s-o fac. La câtă isterie naţională a creat producţia asta, n-are rost să mă amăgesc: dacă nu insist să se dezvăluie misterul rezultatului, e foarte probabil ca vreun

membru furios al publicului să-mi facă felul pe aleea din spatele studioului, după ce se termină spectacolul.

- Dacă rezultatul e prost? întreb eu.

Connor se întinde şi-şi trece degetul mare peste obrazul meu. Zâmbeşte şi mă vede numai pe mine în sala asta imensă, plină de oameni. în fiecare gest măreţ sau apogeu emoţional pe care l-am descris vreodată în cărţile mele, asta era expresia pe care voiam [illegible]- Dar e mult mai bine să fii privit

astfel în realitate.

-O femeie isteaţă mi-a explicat că e de multe mii de ori mai decât&^ ^ ^ 8*seŞti Perechea cu o Compatibilitate de Bază, at să găseşti o Compatibilitate de Diamant, spune Connor.

îmi dau seama că a vorbit despre asta cu Jess, că s-a dus la ea ca să afle amănunte despre test, sau pur şi simplu ca să capete încurajări. Simt cum mă luminez pe dinlăuntru.

Mă gândesc la ultima mea listă de compatibilităţi ADNDuo şi-mi aduc aminte cât de sigură eram că aş fi fost influenţată de cunoaşterea scorurilor. Dar şi dacă Lanelle mi-ar spune acum că noi doi avem prima potrivire zero din istorie, tot pe Connor l-aş alege în seara asta şi în toate serile restului vieţii mele.

-Sinceră să fiu, m-aş mulţumi cu orice scor, atât timp cât te am pe tine!

- Mă ai, răspunde el, vârându-şi mâna în buzunarul sacoului şi scoţând de acolo un plic. Vrei să afli?

Iau plicul cu mâna tremurându-mi ca o frunză în vânt.

Connor înghite în sec, spunând în şoaptă, dar cu convingere:

— Orice ar scrie acolo, te rog să ştii că te iubesc la nebunie.

Apoi, acompaniat de ţipetele sălbatice ale mulţimii, se apleacă şi-şi pune gura peste a mea.

La început e un sărut reţinut, care ţine seama de faptul că totul se petrece pe scena unei emisiuni transmise în direct, aşa că împărtăşim momentul cu milioane de telespectatori. Dar în- lăuntrul meu se umflă un cocktail de emoţii: înflăcărare, uşurare, euforie şi dorinţă, şi nu pot să-mi opresc mâna din a se duce spre gâtul lui, nu-mi pot opri gura din a se înmuia, lipită de arcul plin al buzei lui de sus, de umflătura delicioasă a buzei de jos, curbate, amuzate. Fără

îndoială că o să fie evident pentru toată lumea care ne privește, că am mai făcut asta și altă dată.

De cum deschidem ochii, fața mea e acoperită de un zâmbet larg.

- Și eu te iubesc.

Apoi trag iute aer în piept și deschid plicul.

CAPITOLUL 51

Stenograma interviului din confesional, după final

Connor Prince: Ei, bine, Felicity Chen, iată-ne!

Felicity Chen: Iată-ne.

Connor: Cum te simţi?

Fizzy: Mă simt ca şi cum aş fi

fost dusă în partea cealaltă a oraşului ca să filmăm un interviu în rulota asta, când ar fi trebuit să mergem la tine acasă şi să facem prima noastră casetă cu o partidă de sex.

Connor: (râde) Mă refer la seara asta, la finala competiţiei şi la revelaţia legată de scorul nostru, prostuţo!

Fizzy: O, a fost cea mai minunată seară din viaţa mea! Surprizele, sărbătorirea alături de toată lumea, pe scenă,
petrecerea de după!

Connor: O, Doamne, unii o să sufere mâine de nişte mahmureli îngrozitoare!

Fizzy: Tex bea bere din pălărie.

Connor: Nu cred că Nick şi-a găsit pantofii.

Fizzy: Da, ei, bine, au fost luate nişte hotărâri proaste, dar nu de către noi.

Connor: într-adevăr. Noaptea noastră o să devină chiar mai bună de-atât!

Fizzy: Promiţi?

Connor: O, promit!

Ffzzy: în cazul ăsta, cred că nu degeaba scorul nostru a revelat o Compatibilitate de Titan (face cu ochiul spre cameră).

Connor: Cred că asta e o glumă despre erecţie, aşa c-o să trec mai departe.

Fizzy: întotdeauna presupui că sunt porcoasă! Poate că ***a*** fost doar o glumă despre trăinicia legăturii noastre!

Connor: Asta a fost?

Fizzy: Nu, a fost o glumă despre erecţie.

Connor: Te asiguri că filmarea asta n-o să vadă niciodată lumina zilei, nu-i aşa?

Fizzy: Oricum, când ai fi vrut s-o difuzezi? Finala a fost în direct!

Connor: Presupun că o să existe cerere pentru o continuare sau pentru un episod de reuniune, ceva. Brenna a rostit cuvintele „modă" şi „viral" cam de şapte sute de ori în seară asta.

Fizzy: OK, atunci editează gluma mea cu erecţia cu bipuri şi emojiuri cu vinete; ce e aşa de greu?

Connor: A, trebuie să ţin minte să adaug un sunet de cinei aici.

Fizzy: Vezi, nici măcar n-am intenţionat să fac gluma aia!

Eşti la fel de rău ca şi mine!

Connor: Poate că ăsta e motivul pentru care ne leagă o iubire adevărată.

Fizzy: Cred că, având un scor de optzeci şi opt, sunt multe motive din care ne leagă o iubire adevărată.

Connor: De ce nu vii aici ca să-mi arăţi?

(nota editorului: cadrele dintre minutele trei şi douăzeci şi apte au fost scoase intenţionat din montaj)

Connor: Exact. O să tăiem asta.

Fizzy: Ai ruj pe... chiar acolo!

Connor: A, ce bine! OK, unde eram?

Fizzy: Dragoste adevărată.

Connor: Dragoste adevărată.

Fizzy: ***Fericirea noastră*** până la adânci bătrâneţi.

Connor: Ăsta-i singurul lucru pe care-l promiţi cititorilor tăi! Ştii mai multe lucruri despre importanţa FAB[1] decât majoritatea oamenilor de aici.

Fizzy: Ştii, mă întristează puţin faptul că toţi aceşti oameni care au urmărit emisiunea şi au vrut să fim împreună n-o să poată să vadă cum ni se desfăşoară viaţa. Viitorul nostru o să fie minunat (se uită în cameră). Nu mă mai ofer pentru o altă emisiune de reality, Blaine!

Connor: Ei bine, ai putea să le spui spectatorilor totul despre asta chiar acum!

Fizzy: Totul despre iubirea noastră până la adânci bătrâneţi?

Connor: Sigur că da. Cum crezi că o să arate?

Fizzy: Uau! OK, ei, bine: terminăm de filmat asta şi ne ducem înapoi la mine, unde nu ne dăm jos din pat douăzeci şi patru de ore!

Connor: Deja îmi place viitorul ăsta.

Fizzy: Ne petrecem săptămâna viitoare împreună cu familia şi prietenii. Isaac se bucură de premiul lui în bani, iar eu te-am ales pe tine ca să mergem în Fi***ji.***

Connor: Nu sunt sigur că directorii de la North Star o să fie de acord.

Fizzy: Tehnic vorbind, eu aleg cu cine merg!

Connor: Nu mă îndoiesc de abilitatea ta de a-ţi susţine **cauza** în faţa lui Blaine.

Fizzy: După ce ne întoarcem, o să fie mal bine decât ne-am fi putut imagina. Oamenii ne respectă intimitatea şi ne luăm liber două luni înainte să înceapă pregătirile pentru sezonul doi.

Connor: Noi?

Fizzy: Sunt noul tău coproducător, nu ştiai?

Connor: Aha, s-a notat!

Fizzy: Tu te costumezi ca Luke Skywalker la Comi-Con, iar eu sunt rucsacul tău Yoda.

Connor: Visul meu de a te căra într-o aglomeraţie de oameni transpiraţi se transformă în realitate!

Fizzy: Vara viitoare ne mutăm împreună.

Connor: La momentul potrivit, o s-o întreb pe Stevie ce părere are despre o tovarăşă de-a ei, fană Wonderland, pe post de mamă vitregă.

Fizzy: Accept propunerea chiar înainte să pui întrebarea!

Connor: Nunta noastră o să fie cea mai reuşită petrecere din toate timpurile!

Fizzy: Dezmăţul e marca mea!

Connor: Iar în fiecare zi a vieţii mele de acum încolo, o să pot să spun cu sinceritate că te iubesc şi că te preţuiesc din toată fiinţa mea.

Fizzy: O, Doamne, e impresionant! Putem să ne apucăm de viitorul ăsta chiar acum?

Connor: Da, iubita mea, putem.

MULŢUMIRI

în 2020, când am terminat ***Ecuaţia sufletului-pereche***, am presupus că scriseserăm tot ceea ce ne-am fi dorit despre această lume. Jess, River şi Juno şi-au găsit finalul fericit şi asta era totul. Voi, dragi cititori, aţi avut alte planuri. ***Ecuaţia sufletu****lui-pereche* a fost lansată în luna mai, 2021, noi am pornit într-un turneu (virtual) de lansare şi, literalmente, la fiecare eveniment organizat am primit aceeaşi întrebare:

- O să existe o carte dedicată lui Fizzy?

Am fost puţin bulversate. Creăm personaje secundare din mai multe motive: ca să punctăm cu accente comice anumite momente de tensiune, ca provocăm eroina în evoluţia ei sau ca să furnizăm un fir secundar, însă satisfăcător, al naraţiunii. însă rareori se întâmplă ca aceste personaje secundare să devină centrul atenţiei. Aşa că n-am avut un răspuns bun la acea întrebare a cititorilor, dar cu cât ne întrebau mai mulţi oameni, cu atât ne dădeam seama mai mult că era nevoie de povestea asta; pentru niulţi dintre voi, răspunsul „Nu se ştie niciodată!" n-a fost suficient. Iar apoi, într-o bună zi, a apărut ideea potrivită. Probabil ca nu s-a întâmplat instantaneu, ca atunci când se aprinde un ec> dar privind retrospectiv, ni se pare că povestea lui Fizzy pur Şi simplu a apărut într-o conversaţie pe care o aveam: îşi pier- USe ucuria Şi o regăseşte în cel mai neaşteptat loc, alături de

> un bărbat care se sustrage tuturor încercărilor ei de a-l eticheta, care-i vede nenumăratele straturi şi profunzimi şi care îşi găseşte propria bucurie în exuberanţa ei molipsitoare.
>
> Ca să fie clar, dacă am fi plănuit să facem dintr-o scriitoare de romane de dragoste un personaj principal, probabil că am fi conturat-o diferit în *Ecuaţia sufletului-pereche.* Ca să fim dureros de sincere, noi, autoarele de romane de dragoste, ne confruntăm cu o grămadă de mizerii din cauza lucrului pe care-l facem. În cadrul interviurilor, suntem întrebate dacă scriem despre fanteziile noastre; suntem întrebate ce gândesc taţii şi soţii noştri despre carierele noastre; suntem întrebate dacă am experimentat ceva din lucrurile despre care scriem în cărţi. Deci, din motive evidente, la început ne-am luptat să ne hotărâm cât de mult să ne bazăm pe pozitivitatea sexuală a lui Fizzy şi pe viaţa

ei romantică exuberantă. N-am vrut să susţinem acele stereotipuri. Dar s-a dovedit că a fost la fel de uşor cum e să scrii cuvântul „prolog”. Fizzy a plutit din noi ca şi cum am fi respirat. Asta a însemnat că adevărata problemă ne-a luat pe nepregătite: care era eroul care ar fi putut s-o merite?

A durat ceva vreme să-l găsim pe Connor printre pagini. E un personaj liniştit, o prezenţă puternică, stabilă. L-am scris în mai multe straturi, cioplindu-l cu atenţie în poveste la fiecare nouă revizuire, până când a ajuns la fel de complet şi de sofisticat ca şi eroina noastră curajoasă şi strălucitoare, Fizzy. Iar astă-seară, când citim pentru ultima oară manuscrisul înainte să intre la tipar, credem că e cel mai bun lucru pe care l-am făcut până acum. *Experimentul iubirii adevărate* e a treisprezecea carte pe care am scris-o împreună şi e scrisoarea noastră de dragoste dedicată romanelor de dragoste şi admiratoarelor genului de peste tot din lume.

Şi, ca întotdeauna, deşi noi scriem cuvintele, e nevoie de o echipă enormă de oameni minunaţi care să lucreze neobosit în spatele scenei pentru ca această carte să ajungă în mâinile voastre.

Holly Root,
Compatibilitatea

noastră de Diamant, trebuie să te punem în primul plan. Ne-ai găsit într-o movilă mol, în urmă cu aproape exact unsprezece ani; douăzeci ^nouă de cărţi publicate ulterior, şi-ţi trimitem în continuare ?1 oiiuri cu inimi drept ochi. Eşti înţeleaptă, bună, simpatică şi intuitivă, nemiloasă şi genială – perfectă pentru noi în toate felurile Kristin Dwyer e reprezentanta noastră pentru PR, comoara noastră, refugiul

nostru. îţi mulţumim că aduci cărţile noastre în lume, că porţi pălării caraghioase cu noi, la Disneyland, şi că eşti întotdeauna trează pentru micul-dejun la hotel, în turneele de promovare a cărţilor. Eşti dragonul nostru de sex feminin.

Jen Prokop e una dintre cele mai strălucitoare redactoare independente cu care am lucrat vreodată; găseşte punctele slabe în manuscrisele noastre,

ca şi cum asta ar fi superputerea ei. îți mulţumim pentru lecturile atente, pentru ideile minunate şi pentru faptul că eşti întotdeauna pregătită cu recomandarea de carte perfectă.

Am mai spus lucrul ăsta, îl spunem din nou: Galeria / Simon & Schuster a fost căminul perfect pentru fiecare dintre cărţile noastre. Jen Bergstrom e acel gen rar de publicist care reuşeşte să echilibreze mentorul,

campionul, instructorul, prietenul şi omul de afaceri, fără să piardă nici o fărâmă de profesionalism. Suntem cu adevărat căzute în admiraţia echipei pe care am construit-o. Hannah Braaten, a fost foarte plăcut să lucrăm cu tine la Fizzy; îţi mulţumim pentru faptul că ne-ai reprezentat perfect în toate încăperile şi pentru că ne-ai ajutat să realizăm lucrul ăsta exact aşa cum am

sperat să fie. Mulţumiri imense restului minunatei echipe editoriale: Abby Zidle, Aimee Bell, Andrew Nguyen, Sarah Schlick, Mia Robertson, Frances Yackel; uzinelor de vânzări Jen Long, Eliza Hanson şi tuturor editori- or cărora le-am promis primul nostru născut, sperăm că sunt cuminţi, LOL; echipa noastră minunată de publicitate, Lauren ^ªrr şi Sally Marvin; geniile în marketing Mackenzie Hickey

nabel Jimenez; răbdătorii şi genialii directori creativi Lisa

Litwack şi John, de la Mustache Vairo (nu poţi s-o razi niciodată; gândeşte-te la toate „mulţumirile" pe care ar trebui să le corectăm). Corectorii noştri geniali găsesc greşelile şi se asigură că lumea nu află că nu ştim niciodată să amplasăm corect o virgulă şi nici măcar să folosim un calendar. Editorului de producţie Christine Masters i se spune „Extraordinara Christine cam în toate e-mailurile şi o merită din plin. Echipa Simon Audio e plină de vedete: Sarah Liberman, Chris Lynch, Louise Solomon, Tom Spain, Desiree Vecchio, Gaby Audet, Taryn Beato şi Sophie Parens. Vă mulţumim pentru fiecare persoană care ajunge să ne atingă cărţile, fie prin intermediul computerului sau prin munca fizică necesară pentru a le crea şi a le trimite acolo unde trebuie să ajungă.

Heather Baror-Shapiro, îţi mulţumim pentru că ai pus cuvintele noastre în mâinile cititorilor din întreaga lume. Mary Pender-Coplan, eşti pur şi simplu magică. Telefoanele de la tine sunt preferatele noastre. Matt Sufarman, îţi mulţumim pentru că ne reprezinţi mereu interesele cu cea mai profundă dedicaţie; eşti un şmecher. Molly Mitchell, mulţumim până la sfârşitul lumii pentru faptul că ne gestionezi calendarul şi ai grijă să fim organizate. Eşti de AUR.

Prietenilor, colegilor şi idolilor care ne inspiră, împărtăşesc ţipetele admiratoarelor cu noi, sau au grijă să nu fim dezordonate pe internet, vă iubim: Erin Sevice, Katie Lee, Kate Clayborn, Sarah MacLean, Aii Hazelwood, Susan Lee, Jennifer Carlson, Jessica McLin, Brie Statham, Amy Schuver, Mae Lopez, Laura Wichems, Kian Maleki, Bianca Jimenez, Jori Mendivil, Cathryn Carlson, Ysabel Nakasone, Adriana Herrera, Katherine Center, Jen Frederick, Diane Park, Kresley Cole, Elen McCarthy, Sally Thorne, Sonali Dev, Alisha Rai, Christopher Rice, Sarah J. Mass, Sarah Wendell, Tahereh Mafi, Ransom Riggs, Stephanie Perkins, Helen Hoang, Tessa Bailey, Rachel Hawkins, Roşie Danaa, Rachel Lynn Solomon, Rebekah Weatherspoon, Leslie Philips,

Alexa Martin, Jilian Stein,

Liz Berry, Brittany C. Cherry, Andie î christopher, Candice Montgomery şi Catherine Lu.

Pentru Lo’s Blue Flowers, vă adorăm pe toţi.

Cititorilor din Marea Britanie, care au parcurs cartea înainte de tipărire, le mulţumim pentru faptul că ne-au ajutat la finisarea tonului şi vocabularului lui Connor: Lindsey Kelk, Katy Wendt, Lia Louis şi Paige Thompson. Sperăm că vorbele lui Connor sună precum cele ale unui

flăcău din nord, dar dacă nu e aşa, daţi vina pe noi.

După publicarea romanului *Ecuaţia sufletului-pereche* am fost încântate să auzim că atât de mulţi dintre voi sperau să-i dedicăm o carte lui Fizzy şi, în acelaşi timp, eram conştiente de faptul că nu eram în poziţia de a spune o poveste despre identitatea culturală sau descoperirea de sine a unui personaj de culoare. E de o importanţă majoră pentru noi ca poveştile pe care le spunem să arate ca lumea din jurul nostru şi

sperăm că am echilibrat aceste două priorităţi: ca povestea de dragoste a lui Fizzy să fie autentică şi să nu pară însuşirea unei poveşti despre identitatea unui chinezo-american. Dacă faceţi parte din comunitatea asta, vă mulţumim pentru că ne-aţi citit cartea ca să-i acordaţi o şansă. Simţim o profundă recunoştinţă faţă de cititorii chinezo-americani care au citit materialul înainte de publicare: Jennifer Yuen, Patty Lai, Eileen Ho, Kayla Lee şi Sandria Wong.

Aceste femei au răspuns tuturor întrebărilor noastre şi au parcurs mai multe variante ale cărţii. Şi-au împărtăşit timpul, amintirile şi, cel mai important, pe ele însele. Je, Patty, Eileen, Kayla şi Sandria: vă suntem recunoscătoare pentru totdeauna. Sperăm că v-am făcut mândre. Orice am făcut greşit e numai din vina noastră.

La ora asta, familiile noastre ştiu aproape la fel de multe lucruri despre publicarea unei cărţi ca şi noi. Au fost martorii

proceselor de schiţare, redactare şi publicare a cel puţin douăzeci de cărţi, au participat la sute de evenimente şi la nenumărate sărbătoriri. N-am fi putut face nimic din toate astea fără

membrii familiilor noastre. Vă mulţumim, K şi R, pentru faptul că ne-aţi sărbătorit victoriile cu entuziasm, că aţi avut compasiune pentru noi în timp ce ne-am luptat de-a lungul drumului şi pentru faptul că sunteţi nişte soţi mândri, feminişti, ai soţiilor voastre exuberante. Şi vă mulţumim C, O şi V, pentru faptul că sunteţi cu adevărat cei mai minunaţi copii, dar cel mai mult vă mulţumim că aţi ştiut să vă pregătiţi singuri cina atunci când a fost nevoie. Nu putem exprima în cuvinte dragostea pe care o simţim pentru voi.

Pentru cazul în care nu v-aţi dat seama, Fizzy e obsedată de cititorii ei, la fel ca noi. Rar se întâmplă ca personajele noastre să vorbească pentru noi, dar atunci câftd Fizzy vorbeşte despre faptul că a văzut cum cărţile ei îi influenţează pe oameni, atunci când le urmăreşte TikTokul şi postările şi le vede fotografiile frumoase? Asta este exact experienţa noastră! Nu existăm fără voi toţi, şi fie că ne-aţi descoperit la prima carte sau la cea mai recentă, fie că sunteţi cititor, blogger, BookTokker, Bookstagrammer, podcaster sau pur şi simplu vă place să

ne trimiteţi mesaje despre poveştile noastre, vă suntem foarte recunoscătoare.

Dacă sunteţi un vânzător de carte sau bibliotecar, vă iubim la nebunie! Fie ca tenul vostru să arate mereu minunat şi să avansaţi ca un fulger prin coada de la Ticketmaster! Vă mulţumim pentru toată munca voastră şi pentru faptul că ajutaţi la găsirea unor noi cititori pentru cărţile noastre.

Dacă ne urmăriţi, ne-aţi întâlnit sau aţi participat la vreunul dintre evenimentele noastre, ştiţi că noi considerăm statutul de fan un statut profesional. Avem asta în sânge, iar atunci când iubim ceva, iubim din toată inima. Formaţia preferată a lui Fizzy şi Stevie nu e în mod oficial BTS, dar bucuria euforică pe care o transmit publicului e total inspirată de ei. Le-am mulţumit celor de la BTS în patru cărţi până acum, dar bucuria şi inspiraţia pe care m le aduc ar putea umple fiecare pagină a acestei cărţi. Kim Namjoon, Kim Seokjin, Min Yoongi, Jung Hoseok, Park Jimin,

Kim Taehyung şi Jeon Jungbook, ne inspiraţi să iubim mai bine, „ fim mai bune, să colaborăm cu pasiune şi să evoluăm ca fiinţe umane. Vă mulţumim pentru munca pe care o depuneţi, pentru

dedicaţia pe care o aveţi unii faţă de ceilalţi şi pentru faptul că vă împărtăşiţi nemăsuratul talent cu întreaga lume. Poate că BTS si ARMY[1] sunt despărţite acum, dar o să fim mereu aici, cu artileria pregătită pentru ceea ce urmează.

Christina, soare în formă umană! Eşti glazura de pe gogoaşa mea, gropiţa zâmbetului meu, Namjoon dacă eu sunt Jungbook, semnul de exclamaţie de la sfârşitul fiecărui ţipăt

de admiratoare pe care-l scot. Iubesc viaţa pe care am creat-o împreună şi uneori tot nu-mi vine să cred că e adevărată. Treizeci de cărţi şi tocmai am scris una care ne umple inimile până la buză. Ce călătorie!

Pentru Lolo a mea: am fost cea mai mândră şi cea mai bună prietenă a anului. Ai scos propria ta carte (
Owens, disponibilă acolo unde se vând cărţile) şi ai fost cea mai bună co-autoare/mamă/soţie/fiic

ă/CMBP pe care şi-ar putea-o dori cineva. Sper să mai scriem încă treizeci de cărţi împreună, să mai mergem la cinci sute de concerte şi să nu găsim nici o veveriţă fără cap. Bleah! O să fii mereu jumătatea mea literară.

EXPERIMENTUL **IUBIRII A** d e VA **R AT**
F. I 4 1 3
Fan clubul formaţiei BTS

L_____

ALTE CĂRŢI DIN COLECŢIA

*¡#vB
MGDN

ind vial îţi mai dă o sansa

pBM
Teoría

Lizzie
si
Dante

www.litera.ro

EuSmE

Felicity „Fizzy" Chen e pierdută. Desigur, are o carieră fulminantă, fii[nc]j o îndrăgită autoare de romane de dragoste, dar atunci când trebuie să ţină un discurs la o ceremonie de absolvire, ea îşi dă seama că n-a practicat niciodată ceea ce a predicat în cărţile sale. Fizzy n-a fost niciodată îndrăgostită cu adevărat. A simţit pasiune fizică? Desigur. Dar oare a cunoscut acel sentiment atotcuprinzător, de atracţie irezistibilă şi de subjugare totală faţă de un bărbat? Ei bine, nu. Nici pe departe. Şi ce se întâmplă atunci când ea începe să simtă că optimismul pe care, de-a lungul întregii sale cariere, a încercat să li-l insufle cititorilor e, de fapt, o minciună?

Connor Prince, realizator de documentare şi tată care îşi creşte singur copilul, e pasionat de meseria pe care o face, dar atunci când şeful lui îi ordonă să creeze un reality-show, Connor e obligat să păşească pe un teren necunoscut. încercând cu disperare să-şi găsească eroina principală, el dă din întâmplare peste o Fizzy exasperată, şi astfel ajunge la soluţia perfectă. Cum ar fi ca, în văzul întregii lumi, s-o facă pe însăşi regina prozei romantice să se îndrăgostească nebunește? Dar Fizzy nici nu vrea să audă de aşa ceva, cu excepţia cazului în care Connor ar fi de acord cu lista ei de cerinţe. După ce el acceptă târgul şi ***Experimentul iubirii adevărate*** intră în faza de producţie, Connor se întreabă dacă va avea şi el parte vreodată de acea potrivire romantică perfectă.

> ***„Experimentul iubirii adevărate*** face parte din categoria cărţilor pe care îmi place să le citesc pe nerăsuflate: o poveste ce îmbină picanteria cu intensitatea, dar care, în acelaşi timp, reuşeşte să-şi aline şi să-şi reconforteze cititorii."

„Un alt roman de succes semnat de Christina Lauren, o carte plină de râsete debordante, dar care conţine şi câteva lacrimi, precum şi anumite scene extrem de fierbinţi."
KIRKUS REVIEWS

¡9 Tradiție itin 198*) |

^5^| **^** www.litera.ro

9786303193267

'CurMFantoUcâ – emisiune-concurs americană de aventuri perioada'l**989** W6[Cani]~ [emiS,ulleconcurs care] a fost

difuzată săptămânal, În

[3] **Lama de argint**